

trumtruyen.vn

**BỒ
ĐINH
LƯU
LI**

**Tân
Quan
Thập
Chương**



Hôn Quân Nhật Thường

Bố Đình Lưu Ly

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Trọng Sinh, Cung Đấu, Cổ Đại, Sủng

Tác giả: Bố Đình Lưu Ly.

Thể loại: Truyện Nữ Cường, Cổ Đại, Truyện Sủng,
Truyện Cung Đấu, Trọng Sinh

VĂN ÁN:

Ta một đường vượt mọi chông gai, cả người đầm máu tanh, chỉ vì muốn lần nữa được trở lại bên cạnh chàng!

Sau khi trọng sinh, Đồ Linh Trâm mới phát hiện ra, tiểu hôn quân mà mình một tay chăm sóc lớn lên, thế nhưng lại cứ một mực muốn đẩy ngã mình!

Từng bước một rơi vào bẫy của hắn. Thì ra, người nhìn như vô tình, mới là người si tình nhất.

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)
- [Chương 33](#)

- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)

Chương 1

Vào một ngày bức bối, gió đông lạnh như kiếm cuốn hoa tuyết bay đầy trời, mảnh đất vàng phương Bắc được phủ một làn áo bạc lạnh lẽo thê lương.

Kỵ mã đạp nát tuyết dày, máu tươi uồn lượn thành sông, máu nóng của tướng sĩ Đồ gia tan vào trong tuyết, trong nháy mắt ngưng tụ lại thành từng mảng đỏ sẫm.

Trên dốc, nữ tướng trẻ tuổi vắt kiếm đứng thẳng.

Mũi giáp trong lúc chém giết không biết đã rơi tự lúc nào, mái tóc đen ngổn ngang, áo choàng thấm máu tươi theo gió bay bay vẽ nên một đường cong mỹ lệ, như mặt trời thiêu chói mắt. Dù lúc này đang vô cùng chật vật, nhưng bước đi trên suối máu tươi lẫn núi thi thể, nữ quân Đồ thị vẫn toát ra một ngạo khí lâm liệt không thể xâm phạm.

Đao kiếm trong tuyết phản chiếu ra hàn quang lạnh lẽo. Nàng nghe được tên cầm đầu nói: “Phản tướng Đồ Linh Trâm, người mưu nghịch hành thích vua, tội đáng muôn chết!”

Chỉ một thoáng, mũi tên như mưa rào bay đến, cơn đau nung theo bầu trời hắc ám kéo đến!

...

Đồ Linh Trâm đột nhiên mở mắt ra, vén chăn ngồi dậy, nơi lồng ngực như còn cảm giác đau nhức của mũi tên đâm vào. Nàng há miệng thở hỗn hển, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đồ Linh Trâm duỗi hai bàn tay trắng, một tay theo bản năng sờ lên cổ, một tay sờ lên ngực trái, cảm giác được da thịt lành lặn, tim cũng đập bình thường, đôi mắt tan rã của nàng mới dần khôi phục thần trí.

Nửa ngày, tầm mắt nàng xuyên thấu cả cánh cửa, ngấm nhìn ánh trăng thâm trầm của Dịch Đình cung. Mở mắt đến khi trời sáng, như thể cái nhát đao chém xuống lấy đầu nàng kia thực sự chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng Linh Đồ Trâm biết, đây không phải là mộng!
Là hiện thực!

Ba năm trước, ngày mùng 6 tháng 12, gió lạnh thổi, tuyết đầy trời, Đại n Hoàng đế Lý Bình ngự giá thân chinh bị đâm bỏ mạng. Linh Đồ Trâm đi theo bảo vệ Hoàng đế, bị kẻ xấu đồ oan thành hung thủ, nàng trở thành mục tiêu công kích, trăm miệng cũng không thể bào chữa, một thanh trường đao 36 cân tham chiến từ chập tối đến hừng đông, lại từ hừng đông đến khi trời tối.

Trong gió tuyết, trên đoạn dốc, nàng cuối cùng cũng kiệt sức mà hy sinh, hàm oan chết thảm.

Cả người nàng cảm đầy mũi tên, máu chảy đến khô, nhưng mắt phượng vẫn mở to hướng về đế đô, cả người dựa vào trường đao sừng sững không ngã. Mãi đến tận khi thi thể đông cứng, chân trời bắt đầu ửng sáng, Lâu Hạo mới dám bước lên phía trước, một đao chém đầu nàng xuống..

Đồ Linh Trâm chết rồi, chết vào ngày đông năm 21 tuổi.

Trong âm mưu một tay che trời, tiên đế Lý Bình Thu là vật hy sinh chính trị, mà nàng lại trở thành hung thủ thế mạng.

Có lẽ trời xanh thương cảm, khi tỉnh lại, nàng phát hiện ra mình đã trọng sinh vào ba năm sau, trở thành một cung nữ hạ đẳng trong Dịch Đình cung.

Chết đi sống lại, mượn xác hoàn hồn, tuy là việc kỳ quái nhưng có thể sống lại lần nữa, so với người chết mà nói thực sự là một phúc khí lớn lao. Đồ Linh Trâm vốn dĩ nên vui mừng mới phải. Nhưng vừa trọng sinh được mười ngày, nàng đã gặp chuyện phải chau mày.

Trọng sinh thành cung nữ tạp dịch ở Dịch Đình cung, vậy tội danh mưu nghịch của Đồ thị, phủ An Quốc Hầu bị tịch thu, muội muội và người hầu không rõ tầm tích, còn gì bi thảm hơn đây?

Sự thực chứng minh, là có.

Tiên đế bị đâm băng hà, thái tử Lý Phù Dao đăng cơ, ba năm qua Lý Phù Dao trở thành hôn quân trong mắt bách tính.

Đồ Linh Trâm cùng Lý Phù Dao thời niên thiếu có quen biết, nàng lớn hơn Lý Phù Dao ba tuổi, một người là viên ngọc sáng rực, người kia lại như bóng đêm mịt mờ. Tuy rằng mấy năm trước hai người vì hiểu lầm mà gặp nhau không mấy vui vẻ, nhưng trong sâu thẳm Đồ Linh Trâm hiểu Lý Phù Dao là người cực kỳ thông tuệ, trọng tình trọng nghĩa, nàng thậm chí còn có chút hy vọng

Lý Phù Dao giải oan cho Đồ gia, bắt được thủ phạm an ủi tiên đế anh linh trên trời.

Từ lúc nghe được mấy lời đàm tiếu từ miệng mấy tên thái giám trong cung, Đồ Linh Trâm quả thực không thể tin vào tai mình, vừa khiếp sợ vừa tức giận. Nàng cảm thấy có người đang đổ dầu vào lửa, nói lời giả dối mà thôi.

...

Đêm trước năm mới, tổng cựu nghênh tân (đưa cái cũ đi, đón cái mới đến).

Đồ Linh Trâm cùng các tiểu cung nữ khác bị phân đi quét tước Thanh Lương điện. Trong đám cung nữ tạp dịch đi cùng có một tiểu cung nữ tên là Hoàng Hương, cũng giống như chủ nhân của cơ thể này, đều là con gái của quan thần, năm ngoái vì phạm tội mới bị đày làm nô tịch. Lúc Đồ Linh Trâm vừa trọng sinh, chủ nhân của thân thể này đã chết vì bệnh phong hàn, hại Đồ Linh Trâm vừa tỉnh lại đã ho đến mù mịt trời đất. May mà có tiểu cung nữ Hoàng Hương này suốt ngày giúp đỡ, nàng mới dần hồi phục.

Đồ Linh Trâm thấy Hoàng Hương tận tình chăm sóc, lại từng là con gái triều thần, càng cảm thấy thân thiết, liền hỏi nàng tin tức về Lý Phù Dao và Đồ thị.

“Ta nghe nói ngoại trừ săn bắn, Hoàng thượng rất ít khi xuất cung.” Tựa hồ nhớ đến điều gì đó, Hoàng Hương nói thêm: “À, có lẽ là còn đến cả Tướng quốc phủ thưởng mai. Dù sao bộ hạ cũng sắp đến tuổi, cũng đã quốc tang được ba năm rồi. Trong cung đều đang nghị luận, nói Hoàng thượng sắp lập Tần Tướng phủ tiểu thư làm Hoàng hậu rồi!”

Lý Phù Dao... Muốn thành thân với con gái của Tần Khoan? Chính là cái tên gian thần lộng hành triều chính, dụ tiên đế ngự giá thân chinh rơi vào chỗ chết?!

Phụ thân của Hoàng Hương từng làm đến chức quan trong Lễ bộ Thượng thư, lời của nàng không hẳn là không có căn cứ.

Đồ Linh Trâm nghe phát hoảng, nhú mày nói: “Vậ An Quốc Hầu phủ...”

“Suýt...”

Lời chưa nói xong đã thấy Hoàng Hương đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhảy dựng lên, hạ thấp giọng vừa run sợ vừa tức giận nói: “Chuyện nghịch tặc này mà người cũng dám nhắc đến? Đây là chuyện chết người đấy! Người đứng là hồ đồ rồi, ta không muốn nói chuyện với người nữa, sớm muộn cũng bị người hại chết!”

Dứt lời nàng ném chiếc khăn trong tay, không cần

thận vấp ngã vào chậu nước, kinh hoàng đẩy cửa xông ra, như thể tai họa sắp ập đến.

Nghịch tặc... bọn họ cứ nhiên gọi Đồ thị như vậy sao?

Đồ Linh Trâm vẻ mặt thẫn thờ nhìn vệt nước uốn lượn trên mặt đất, hồi tưởng lại lần cãi vã với Lý Phù Dao trước khi xuất chinh. Lần ly biệt cuối không vui về gì, nghĩ lại ngực đột nhiên có chút đau.

Phù Dao, người cũng cho rằng ta là nghịch tặc không thể tha thứ?

...

Quét dọn xong Thanh Lương điện cũng đã chạng vạng, chẳng biết tự lúc nào nổi tuyết lớn, trên đất đã dát mỏng một tầng tuyết. Trên đường trở về Dịch Đình cung, Hoàng Hương một mực cúi đầu duy trì khoảng cách với nàng như thể đề phòng thú dữ.

Đồ Linh Trâm có thể hiểu được phản ứng của Hoàng Hương, dù sao Đồ gia cũng trở thành đề tài cấm kỵ từ trên xuống dưới, huống hồ nàng từng nghe phụ thân nói hậu cung hiểm ác khôn lường, một cung nữ không đi tổ giác nàng luận chuyện nghịch tặc, nàng đã nên cảm kích lắm rồi.

Hai người mang tâm sự riêng, đi ra cửa hông được hơn trăm bước, dưới vườn mai gặp phải một người đang chậm rãi đi tới.

Người này, Đồ Linh Trâm nhận ra.

Trần Vương Lý Hoài, cha từng là Cao Tông lúc phế thái tử, tính ra chính là chất tử của tiên đế Lý Bình Thu, là anh họ của Lý Phù Dao.

Chư hầu, Vương gia của n triều cứ cuối năm đều phải vào kinh báo cáo tình hình, có thể gặp người này ở đây cũng không có gì là lạ.

Bởi vì có mấy phần duyên phận cố nhân, Đồ Trâm Linh hành lễ xong vẫn không nhìn được chăm chú nhìn Lý Hoài thêm một chút.

“Người sao vẫn cứ vậy? Vừa gặp Trần Vương đã bị hấn câu mất hồn rồi!” Hoàng Hương dừng bước lại, hành lễ với vị công tử thời loạn thế xong thì bất mãn liếc Đồ Linh Trâm.

Đồ Linh Trâm ngẩn ra, đùa đùa: “Ta còn tưởng rằng người không thèm để ý ta.”

Hoàng Hương đỏ mặt lên, thẹn quá hóa giận trừng mắt với nàng một chút, dùng thanh âm cực thấp cảnh cáo: “Nhĩ Nhã, người đã quên chuyện Thiên Hương vì ghen người với Trần Vương mà dội thẳng một xô nước đá vào người người giữa mùa đông khắc nghiệt khiến người suýt chút nữa bỏ mạng? Nhân vật phong lưu soái khí như vậy, không phải là người chúng ta nên mơ mộng! Người ấy, vẫn nên từ bỏ sớm đi!”

Đồ Linh Trâm vốn không giỏi giao tiếp, trong cung nàng cũng chỉ kề cận nhất với phụ tử Lý Phù Dao. Ấn tượng về Trần Vương không sâu, chỉ biết hấn là công tử nhân rồi được cái ôn hòa đẹp trai, am hiểu thơ ca, thông thạo cung thương, có mối giao hảo với các danh sĩ học giả uyên thâm, vì chí thú hợp nhau, tiên đế Lý Bình vô cùng xem trọng hấn.

Nàng từng nghe nói, trong thành rất nhiều tiểu thư yêu thích Trần Vương Lý Hoài, không ngờ Tiêu Nhĩ Nhã nơi thâm cung này cũng không thoát khỏi bàn tay hắn, còn vì hắn mà bị ghen bóng ghen gió đến mất mạng... Mị lực như vậy cũng xúc động lòng người quá đi!

Đang suy nghĩ, Trần Vương Lý Hoài đã đạp tuyết bước đến trước mặt hai người.

Gió nhẹ, tuyết tan, cây dù trên tay hơi nhấc lên, lộ ra gương mặt tuấn tú như tranh thủy mặc.

“Là người.” Tầm mắt nhẹ nhàng rơi trên người Đồ Linh Trâm, hắn như thể có chút kinh ngạc, sau đó mới ôn nhu nở nụ cười, đến nốt ruồi chu sa trên thái dương cũng trở nên sinh động: “Đã nhiều ngày rồi không thấy người, nghe nói người bệnh nặng, khỏe hơn chưa?”

Đồ Linh Trâm sửng sốt.

Lời này nếu là trước đây cũng chẳng có gì, chẳng qua là quan lại chào hỏi nhau mà thôi. Nhưng giờ nàng không còn là nữ quân hầu nhất phẩm cao cao tại thượng nữa mà nô tỳ hạ đẳng của Dịch Đình cung, một Quận vương cao quý như Lý Hoài sao lại có thể hỏi han hạ nhân ân cần như thế?

Hơn nữa ngữ khí của Lý Hoài cũng rất thân thiết, như thể hắn cùng Tiêu Nhĩ Nhã có quen biết.

Kinh ngạc, Đồ Linh Trâm ngược mắt, hai mắt chạm nhau, đều sâu không thấy đáy.

Không thăm dò được gì, Đồ Linh Trâm không thể làm gì khác hơn là cúi người hành lễ, cẩn trọng nói: “Làm phiền điện hạ quan tâm, nô tỳ đã không còn gì đáng ngại.”

Nghe vậy, Lý Hoài không hỏi thêm gì nữa, nhẹ nhàng gật đầu, bước qua người Đồ Linh Trâm, đập tuyết mà đến, đập tuyết mà đi, một cây dù nhỏ, vài điểm mai hương.

Đồ Linh Trâm bỗng nhiên có chút hiểu được tại sao những cô gái kia lại say mê người này đến vậy.

Chỉ là lúc này thù nhà chưa rửa, thân tín không rõ tung tích, chuyện Lý Phù Dao cũng rất mơ hồ, thực sự không thừa tâm tư cho Lý Hoài.

Việc cấp bách giờ là làm sao để cải tạo thân thể yếu ớt này, kiến tạo lại một thân bản lĩnh!

Từ sau hôm trở về từ Thanh Lương điện, Đồ Linh Trâm bắt đầu tập luyện, khôi phục võ công cùng những kiểu huấn luyện khắc nghiệt.

Rạng sáng gà còn chưa gáy, trời còn chưa sáng, Đồ Linh Trâm đã rời giường, chạy 30 vòng quanh sân làm nóng người, lại xách đầy mấy thùng nước lớn, sau đó kéo kéo đến tận hừng đông, lại bắt đầu một ngày với mấy việc vặt giặt quần áo, quét vén.

Buổi tối giờ Thìn, dùng xong bữa tối, nàng lại luyện trung bình tấn, đánh lại vài quyền cơ bản, đến khi trăng lên giữa trời mới sờ soạn lên giường nghỉ ngơi.

Đồ Linh Trâm mỗi đêm đều xách đầy nước, mấy cung nữ ban ngày có thể bớt đi rất nhiều việc, cũng vui vẻ nhẹ nhàng, mắng nhẹ vài câu rồi cũng không để ý đến nàng nữa.

Chỉ có Hoàng Hương thấy Đồ Linh Trâm phải chịu thiệt thòi, làm hết nhiều việc nặng như vậy, chỉ tiếc mài sắt thành kim, mắng nàng ngốc nghếch!

Bài trừ được độc tố, thân thể trở nên nhẹ nhàng, Đồ Linh Trâm thấy tinh thần thoải mái, giơ tay sờ sờ đầu Hoàng Hương, cười cười nói: “Thân thể khỏe mạnh mới không bị bắt nạt. Ngày mai có muốn luyện cùng ta không?”

Nụ cười này tựa như làm tan cả băng tuyết. Thiếu nữ mỏng manh trước kia giờ lại nói ra những lời mạnh mẽ này khiến Hoàng Hương không khỏi ngẩn ngơ, nửa ngày mới dời tầm mắt, lầm bầm: “Ta mới không ngốc cùng với ngươi!”

Chương 2

Giao thừa, từ sáng sớm Đồ Linh Trâm cùng mấy cung nữ lẫn thái giám đã bị phân đến vườn mai quét tuyết.

Gió lạnh thổi hương mai, từng cành mang theo chuỗi cầu phúc đỏ bồng, dưới tuyết trắng càng trở nên rực rỡ. Đồ Linh Trâm mặc mỏng, váy dài quét tuyết, đại khái là do gần đây việc tập luyện có hiệu quả, gặp hàn khí cũng không còn khó chịu nữa, tay chân đều ấm áp.

Nghĩ đến chuyện luyện võ, thân là con nhà nòi, Đồ Linh Trâm liền hứng thú khôn nguôi. Thấy bốn phía không ai chú ý, nàng liền lấy chổi làm đao, múa vài đường trên mặt đất, xác hoa đã được xử lý sạch sẽ. Nàng lại xoay chuyển dáng người, dùng tư thế lôi đình bổ tung mặt đất, tuyết nát tung tóe!

Luyện xong chiêu này, Đồ Linh Trâm mới hài lòng thu chổi, động thân thu thế. Gió nường theo tuyết gọi lên y phục mỏng manh của nàng mà anh khí lại ngời ngời, rõ ràng trong tay chỉ là cái chổi nát nhưng lại có thể nhìn thành đao dài tám thước, khí thế ngút trời.

Đồ Linh Trâm thở phào một cái, thân thể này không

tràn đầy sinh lực như kiếp trước, cũng may vẫn chưa quên chiêu thức võ công.

Đang nghĩ ngợi, giác quan sắc bén cho nàng biết có người đang tới gần, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách năm trượng có một nam nhân áo tím, như thanh phong tễ nguyệt, lổ lạc đứng thẳng.

Người này chính là Trần Vương Lý Hoài.

Thấy Đồ Linh Trâm nhìn lại, Lý Hoài nở một nụ cười ôn hòa, gật gù xoay người rời đi.

Đồ Linh Trâm bỗng thấy lo lắng, vội vã cúi đầu quét tuyết. Gay go, không biết chiêu thức kia bị hấn nhìn thấy rồi sẽ nghĩ ngờ nàng không.

Đang ảo não, chợt thấy thái giám phát trần vội vàng bước đến, giọng nói the thé: “Bệ hạ sắp đến thưởng mai, mau chóng chuẩn bị tiếp giá!”

Bệ hạ?!

Đồ Linh Trâm sững sờ: Là Lý Phù Dao sắp tới đây sao?

“Tiện tỳ này, còn đứng ngơ ra đó làm cái gì?”

Thái giám thấy Đồ Linh Trâm không nhúc nhích, đang định giơ Lan Hoa Chỉ ra răn dạy thì nghe thấy tiếng hô từ bên ngoài truyền vào: “Hoàng thượng giá lâm.”

“Ai yo ~ Nhanh dập đầu!” Thái giám vội vàng nhắc nhở Đồ Linh Trâm.

Đồ Linh Trâm học theo cách chào của cung nữ khác, lùi tới ven đường, quỳ rạp xuống giữa trời đông gió rét.

Từng bước chân nhỏ liên tiếp đến gần, thỉnh thoảng nghe được vài tiếng cười khẽ của nữ nhân. Lát sau, thanh âm mà Đồ Linh Trâm vẫn luôn nhớ mong cuối cùng cũng vang lên: “Yên Nhi, Tâm Nguyệt, các người thấy hoa mai năm nay thế nào?”

Không còn là giọng nói trong sáng của thiếu niên ngày ấy. Thanh âm biếng nhác, lưu luyến, nay đã trở nên... quen thuộc như vậy, lại xa lạ đến thế.

Trong nháy mắt ấy, Đồ Linh Trâm nghĩ không biết bao nhiêu, ngẩng đầu lên, ngắm nhìn thân hình người đã vất ngang sinh tử. Sau ba năm dục hỏa trọng sinh, đến cùng nàng lại mất đi quyền lợi nhìn thẳng mặt hắn.

Một người cao cao tại thượng, một kẻ thấp kém dưới trần, sau những chuyện kỳ quái xảy ra, oan khuất chưa tan, bọn họ nên gặp lại nhau thế nào đây?

Đồ Linh Trâm trong lòng bao cảm xúc ngổn ngang, nhưng lại nghe một giọng nữ cười nhẹ trong gió xuân: “Vườn mai của Bộ hạ, đương nhiên là đẹp nhất thiên hạ rồi.”

Vừa dứt lời, một giọng nữ lạnh lạnh pha kiêu căng tiếp lời: “Tần tử tử thật biết ăn nói, Tâm Nguyệt mắt kém, không nhìn ra được cái gì tốt cái gì xấu!”

“Tâm Nguyệt muội muội nói đúng lắm.” Vị Tần Yên

này bị khiêu khích cũng không giận, ôn nhu cười nói: “Hoa thì đúng là năm nào cũng nở như nhau, quan trọng là, cùng với ai thưởng thức vẻ đẹp ấy.”

Nói xong, nàng ả tình đưa tình nhìn sang Lý Phù Dao.

Tần Yên và Lâu Tâm Nguyệt, một người là con gái một của Tần Tướng phủ, người kia là thiên kim của Định Viễn hầu, nghe đồn trong hai người sẽ có người trở thành hoàng hậu của Đại n.

Có điều tầm mắt của Đồ Linh Trâm không hề rơi trên người hai vị mỹ nhân chim sa cá lặn này, nàng thậm chí quên luôn chuyện phụ thân của Tâm Nguyệt chính là kẻ thù bức tử nàng trên vách núi.

Không cần biết có phải hôn quân hay không, không quan tâm quốc sự hay thù nhà, nàng chỉ muốn hỏi một câu: “Phù Dao, ba năm qua, chàng sống có tốt không?”

Lý Phù Dao khẽ cười một tiếng, vẫn chưa đáp lại. Đôi giày huyền hắc thêu kim long từng bước từng bước hướng về phía Đồ Linh Trâm.

Đồ Linh Trâm đang quỳ rạp dưới đất sững sờ, nhìn đôi giày kia, còn cả mùi đàn hương quen thuộc nường lầy hương mai lượn lờ quấn quít nơi khoang mũi.

Chỉ vậy thôi nhưng trong nháy mắt, Đồ Linh Trâm đã có chút căng thẳng.

Lẽ nào Lý Phù Dao nhận ra nàng rồi? Sao có thể! Nàng cũng không dám nhận thân với hắn trước mặt

mọi người, nên làm thế nào mới tốt đây?

Đang do dự có nên ngẩng đầu lên tiếng chào hỏi hay không, kết quả Lý Phù Dao chỉ đơn giản lướt qua, đến nửa cái liếc mắt cũng không thêm bổ thí cho nàng.

Quả nhiên, nghĩ bản thân là ai đây, đúng là đã mơ hão rồi!

Đợi được đám người trước mặt bước qua, Đồ Linh Trâm mới đứng dậy, như một cung nữ bình thường đứng một bên cúi đầu, chỉ nhìn thấy bóng lưng của đế vương trẻ tuổi cùng hai vị giai nhân bầu bạn hai bên.

Thiếu niên trong ký ức cùng dáng người của nam nhân trước mắt trùng điệp, nàng không chút biến sắc nhìn bóng lưng Lý Phù Dao, lòng vừa chua xót lại vui mừng:

Phù Dao đã cao hơn rồi!

Ra ngoài vài bước, Lý Phù Dao quay đầu khẽ cười, bất cần nói: “Hoa hải đường của Tần Tương phủ và rượu Đỗ Khang của Định Viễn hầu phủ mới gọi là tuyệt nhất! Đến lúc đó các nàng cùng ta ba người cộng ẩm một bàn, ngày tốt cảnh đẹp, há vui phải biết!”

Giờ đây, vị Đế vương này không thêm để ý chính sự, coi giang sơn như cặn bã, chỉ có nữ nhi tình trường mới khiến đôi mắt đẹp đẽ mà mờ mịt kia, phong lưu cực điểm.

Ba người vừa thưởng hoa ở vườn mai, Tần Thừa tướng đã sai người đến mời Tần Yên hồi phủ, vị Lục Y mỹ nhân này đành xin cáo lui trước.

Thấy Tần Yên đi rồi, Lâu Tâm Nguyệt mới nhìn thẳng Lý Phù Dao, thử thăm dò: “Nghe nói Bệ hạ muốn nạp hoàng hậu?”

Bởi vì khoảng cách khá gần, thính lực của Đồ Linh Trâm lại cực tốt nên có thể nghe được rõ ràng.

Lý Phù Dao hờ hững nói: “Tần tướng cũng từng đề cập đến chuyện này.”

Lâu Tâm Nguyệt mở miệng, lại đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Thật không biết quý nữ nhà ai có được phúc phận này, có thể sớm hôm bầu bạn cùng bệ hạ, trở thành mẫu nghi thiên hạ.”

Lâu Tâm Nguyệt dùng ánh mắt nồng nhiệt nhìn Lý Phù Dao, cha nàng là đương triều Định Viễn hầu, thế lực không hề kém Tần Khoan, kẻ ngu cũng thừa biết nàng đang có ý gì.

“Trẫm cũng không biết.” Lý Phù Dao dần thu liễn về mặt, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn Tâm Nguyệt, nửa ngày sau mới thở dài nói: “Trẫm tuy là quân vương một nước nhưng chung quy vẫn là tuổi trẻ hồ đồ, còn rất nhiều chuyện chưa làm được, Thừa tướng nói thế nào thì là thế đấy.

Nghe được câu “Thừa tướng nói gì chính là cái đó.” Trong nháy mắt Lâu Tâm Nguyệt rũ bỏ hết vẻ xấu hổ ửng hồng, kinh ngạc nhìn Lý Phù Dao: “Tần Yên... muốn làm Hoàng hậu của Đại n?”

Lý Phù Dao trầm mặc.

“VẬY còn thần thiếp?” Lâu Tâm Nguyệt run rẩy hỏi.

“Nàng cũng biết, trẫm cũng là thân bất do kỷ.”
Dừng đoạn, Lý Phù Dao tiện tay ngắt một nhánh mai đưa cho Tâm Nguyệt, giữa hai hàng lông mày như có một đoạn ưu sầu không cách nào tiêu tan.

Nói xong, Lý Phù Dao chậm rãi rời đi, để lại Lâu Tâm Nguyệt ngơ ngác nhìn nhánh mai trong tay, nửa ngày không nói.

Đồ Trâm Linh nhìn thấy rõ ràng, Lâu Tâm Nguyệt siết chặt nhánh mai trong tay, trong mắt như có gì chột lóe lên. Lập tức, nàng nở nụ cười như một kẻ không liên quan, bước nhanh đuổi theo bóng người Lý Phù Dao.

...

Đồ Linh Trâm cả ngày thất thần.

Chuyện phiếm trở thành sự thực, lòng nàng thực buồn rầu, thậm chí có chút hoài nghi: Trong thế xác Lý Phù Dao phải chăng cũng có một linh hồn khác?

Thiên hạ mỹ nhân nhiều như vậy, tại sao người trong lòng hẳn lại có thể là con gái của gian thần đã hại nàng chết oan?

Tiêu thái tự được Đồ thị một tay nuôi dưỡng ấy, Lý gia đệ đệ bảy năm theo sau nàng ấy, thiếu niên mỗi lần thấy nàng bị thương đều đau lòng đến đỏ cả

vành mắt ấy, vì sao có thể can tâm ôm con gái kẻ thù của nàng, nói những lời mật ngọt tâm tình đến thế?

Ba năm qua, Tần Thừa tướng một tay che trời, Phó tướng Lô Hạo vì có công diệt phản tặc Đồ thị nên được phong làm Định Viễn hầu, tay nắm mười vạn binh quyền... Trắng đen lẫn lộn, thị phi điên đảo, gian thần giữa đường, những chuyện như vậy làm sao có thể là do thiếu niên chí Côn Bằng làm ra?

Nửa khắc ngấn ngủi ấy, lòng nàng như rơi từ Cửu Tiêu xuống vũng lầy, hoảng sợ đến không thể hô hấp. Kể cả đối mặt với kẻ địch thiên quân vạn mã, nàng cũng không sợ đến vậy.

Đúng vậy, là sợ!

Đây không phải là Lý Phù Dao mà nàng biết, đây chính xác là một HÔN QU N!

Không biết qua bao lâu, Đồ Linh Trâm mới thơ thẩn về đến Dịch Đình cung.

Nàng nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo, không thể dễ dàng đầu hàng như vậy, nhưng vẫn không cách nào ngừng nghĩ về chuyện: Ba năm này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Gánh xong mấy thùng nước đầy, trăng cũng đã giăng giữa trời, Đồ Linh Trâm thả đòn gánh xuống, mệt đến tê liệt.

Làm việc điên cuồng khiến mình không có thời gian nghĩ đến việc khác, nàng lau mồ hôi trên mặt, dùng một gáo nước lạnh dội lên mặt, nhất thời lạnh đến

tĩnh táo vạn phần.

Tựa mình bên vò nước, ngẩng đầu nhìn tuyết tạnh giữa bầu trời đêm, sương mù trong lòng cũng dần tan đi.

Nàng thở ra một ngậm bạch khí, thổi bay sợi tóc dính giữa trán, ánh mắt khôi phục sự tự tin cùng kiên định trên chiến trường,

Tần Khoan đến bây giờ đã là chủ quan tam triều, Tiên đế Lý Bình Thu say mê phong hoa tuyết nguyệt, triều chính đã sớm bị Tần Khoan thâm tóm từ lâu. Trên dưới triều đình đều chỉ biết đến Tần tướng mà không biết đến Đế vương. Lý Bình Thu cả đời nhu nhược, vất vả lắm mới lấy được dũng khí ngự giá thân chinh lại bị đâm chết ở phía Bắc Trường thành, trở thành con cờ bị gian thần đùa bỡn rồi vứt bỏ.

Kiếp trước Đồ Linh Trâm còn trẻ đã thành danh, may mắn không nhượng may râu, có lẽ Tần Khoan kiêng kỵ binh quyền Đồ gia mới đâm chết Lý Bình Thu, mượn đao giết trừ Đồ Linh Trâm, muốn đưa Lý Phù Dao trẻ người non dạ lên làm con rối Hoàng đế.

Chẳng trách ban ngày ở vườn mai, Lý Phù Dao nói “Thừa tướng nói thế nào thì là thế đấy.” Mất đi sự chống đỡ của Đồ gia, triều thần đa số đều như Thiên Lô, Tần Khoan sai đâu đánh đó. Mà Lý Phù Dao dù có chí hướng đến mấy, chung quy cũng chỉ là thiếu niên đăng cơ không có căn cơ, chỉ có thể từng bước bị Tần Khoan khống chế.

Đúng thật, một Lý Phù Dao tứ cố vô thân từng chút bị mài mòn mới bị biến thành dáng vẻ của hiện tại.

Đồ Linh Trâm quyết định, trước hết nghĩ cách tiếp cận Lý Phù Dao, tốt nhất là giúp tên hôn quân này dần dần quay về chính đạo, ngày Đồ gia được giải tội sẽ không còn xa nữa.

Chương 3

Sáng sớm Nguyên tiêu, mấy tên thái giám phát trần bổng dựng đến Dịch Đình cung.

Ở Dịch Đình cung nếu không phải là những cung nhân phạm tội lớn cũng là con gái của tội thân, làm những công việc nặng nhọc nhất trong cung, những người khác e sợ tránh đi còn không kịp. Hôm nay đột nhiên có thái giám đến truyền chỉ, không biết là phúc hay họa.

Chúng tội nô trong Dịch Đình cung đều dừng việc, như một đám gia súc đợi bị làm thịt, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Vị thái giám đứng đầu mặc xiêm y xa hoa, có vẻ như cấp bậc không hề thấp, dáng đi cũng thướt tha, ưu nhã giờ Hoa Lan Chi lên bịt mũi, như thể nơi mình đứng không phải là Dịch Đình cung mà là chuồng gia súc.

Hết nửa ngày, tên đại thái giám này mới lạnh lạnh cất cao tiếng nói: “Ai là Tiêu Nhĩ Nhã?”

Đám người nhìn Đồ Linh Trâm đầy sững sờ, tiếp đó là đẩy nàng ra trước.

Đại thái giám đưa mắt nhìn trên xuống dưới đánh giá Đồ Linh Trâm, tầm mắt khinh bỉ, khóe miệng giả cười, hướng về phía cửa: “Xin mời, cô nương!”

Đồ Linh Trâm còn chưa kịp phản ứng đã bị một tên thái giám đến nhắc tay kéo đi, như thể ép nàng phải đi bằng được.

Thấy tình huống này, những người khác trong Dịch Đình cung đều không có biểu hiện gì là lạ lắm, chỉ có Hoàng Hương lặng lẽ nhìn Đồ Linh Trâm, ánh mắt tràn đầy đồng cảm.

Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ mới trọng sinh chưa đầy một tháng đã vô duyên vô cớ bị chém?

... Chuyện này xem ra không dễ dàng.

Đọc đường, sự trầm mặc lan tỏa đến đáng sợ. Đồ Linh Trâm giả dục, nói với thái giám đang giữ tay nàng: “Đa tạ hai vị nhọc lòng, ta có thể tự đi.”

Nghe vậy, công công phía trước quay đầu lại, ra hiệu hai tên tiểu thái giám thả nàng ra.

Đồ Linh Trâm ôn thanh nói: “Xin hỏi công công.. Nô tỳ đã phạm phải tội gì?”

“Tội? Đây chính là chuyện tốt bao nhiêu người cầu còn không được!” Công công nhìn cung nữ đứng trước mặt mình không thêm xưng danh tội nô, còn dám nhìn thẳng vào mắt hắn, sắc mặt lập tức khó coi, ngữ khí cũng trở nên chanh chua hơn: “Cô nương trời sinh quyền rũ, tự nhiên sẽ có đại nhân để ý thôi!”

Để ý? Ai?

Chờ đến khi Đồ Linh Trâm hỏi lại, công công đã không thèm hỏi đáp, nàng cũng chỉ đành thôi.

Mặc kệ thế nào vẫn tốt hơn là ở Dịch Đình cung. Nghĩ như vậy, Đồ Linh Trâm cũng bình tĩnh hơn, tạm thời tới đâu hay tới đó vậy.

Đi tầm nửa canh giờ, một tòa cung điện thanh tịnh lộng lẫy hiện lên trước mắt.

Lai Nghi cung, là tấm điện của các đời Đế vương. Nơi này đối với Đồ Linh Trâm mà nói, thực không thể quen thuộc hơn. Thuở thiếu thời, cha nàng An Quốc hầu tổng cùng tiên đế Lý Bình Thu từng ở đây nghị sự, mà nàng cùng Lý Phù Dao ở bên cạnh lại bày trò càn quấy... Chuyện cũ rõ ràng trước mắt, dù đã qua ba năm, nhưng từng cành cây ngọn cỏ nơi này vẫn như trước lúc nàng đi, không hề thay đổi, không khỏi sinh cảm khái cảnh còn người mất.

Nếu là Lai Nghi điện, vậy ít nhiều có liên quan đến Lý Phù Dao rồi.

Công công thấp giọng dặn dò Đồ Linh Trâm vài câu, lệnh cho nàng quỳ ở ngoài, lúc này mới tiến vào cửa điện phục mệnh. Chỉ chốc lát sau, bên trong đã truyền đến giọng nói lạnh lạnh của công công:

“Tuyên... tội nô Tiêu Nhĩ Nhã yết kiến!”

Đồ Linh Trâm đứng dậy, theo lệnh của công công, cúi đầu khom người vào cửa, còn gắng sức học theo cách đi đứng của nữ nhân thông thường, tránh bước đi tiêu sái lộ kẽ hở.

Vào bên trong phòng, chỉ thấy vài the minh hoàng theo gió hay động, mơ mơ hồ hồ không rõ cảnh vật. Đồ Linh Trâm đề nén kích động muốn nhìn thẳng, nhìn cái bóng của chính mình trên nền đá, quy củ hành lễ: “Tội nô Tiêu Nhĩ Nhã, khấu kiến bệ hạ!”

Một cung nữ thanh lệ chậm chậm vén màn che, tiếp đó là tiếng nói lười biếng mà lưu luyện quen thuộc truyền đến: “Ngẩng đầu lên.”

Đồ Linh Trâm chậm rãi ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện Trần Vương Lý Hoài cũng ở đây.

Thấy Đồ Linh Trâm dám nhìn thẳng bệ hạ, công công đứng bên nghiêng người ho khan một tiếng, môi mấp máy: “To gan!”

Đồ Linh Trâm không thể làm gì khác hơn ngoài việc lưu luyện rũ mắt xuống.

Lý Phù Dao thay đổi tư thế, sợi tóc đen tuyền sau tai buông xuống nhu thuận khoát lên bả vai. Hấn nghiêng người về phía trước đánh giá Đồ Linh Trâm, tựa như nổi lên hứng thú, kéo dài ngữ điệu, chậm chậm nói: “Bao nhiêu tuổi?”

Đồ Linh Trâm cố tìm tòi trong ký ức, thuận miệng nói: “Bẩm bệ hạ, 17.”

Kiếp trước tình cảm cả hai sâu đậm, dù Lý Phù Dao còn trẻ đã làm chủ Đông cung, hai người vẫn gọi nhau “ta, ngươi.” Sau đó Lý Phù Dao dần trưởng thành, lại bị triều đình nói bóng nói gió, hai người thường bởi vì không cùng ý kiến mà hờn dỗi.

Nếu là do Lý Phù Dao cố tình gây hấn, nàng sẽ gọi hấn một cái xa lạ “thái tử điện hạ”, trực tiếp khiến hấn giận dữ cả ngày không nói nửa lời.

Bây giờ trở thành quân thần xa cách, cảnh còn người mất, một từ “bệ hạ” làm nổi lên tất cả hồi ức, càng khiến lòng nàng chua xót vạn phần.

Đang miên man suy nghĩ đã nghe thấy Lý Phù Dao khẽ cười một tiếng, ngả ngớn nói: “17 tuổi, thanh xuân vừa vắn, cũng thuộc dạng mỹ nhân. Hóa ra đây là khẩu vị của Trần Vương? Trong cung Trẫm cũng không thiếu mấy nữ nhân mỹ lệ động lòng người, hay là tặng người thêm hai người nữa?”

Đồ Linh Trâm hồi phục lại tinh thần.

Nàng quên mất, thiếu niên trong lòng nàng chỉ là quá khứ, mà thanh niên tuấn mỹ trước mặt nàng đây chính là hôn quân người gặp người oán a!

“Hảo ý của bệ hạ, thần chân thành ghi nhớ.” Lý Hoài cười cười, ôn thanh nói: “Chỉ là chuyện này không như bệ hạ nghĩ. Nữ tử này chính là con gái cố nhân của thần, bởi vì tổ phụ bán muối tư nhân mà chịu liên lụy phải làm quan nô. Cha nàng ấy từng có ơn cứu mạng thần, vì vậy cả gan khẩn cầu bệ hạ, xin người ban cô nương này cho thần.”

“Hóa ra là vậy, vô vị.” Lý Phù Dao ngáp một cái, dựa người vào giường, ánh mắt mơ màng: “Người là anh họ trẫm, muốn một nữ nhân không phải là không thể. Chỉ có điều, người phải đáp ứng một điều kiện của trẫm.”

Lý Hoài lập tức ngồi nghiêm chỉnh: “Bệ hạ mời nói, thần vạn tử không chối từ!”

Lý Phù Dao ngó trái ngó phải, thần thần bí bí nói: “Hôm nay là hội Thượng Nguyên, trăm muốn người dân trăm ra ngoài chơi, trong cung buồn chết mất!”

“Bệ hạ muốn xuất cung ắt có người an bài, hà tất phải thông qua thần?”

“Suyt! Là trăm muốn trốn ra ngoài chơi, không muốn để tên họ Tần kia biết, nếu không lỡ tai trăm lại bị nghe đạo lý đến đóng kén!”

“Chuyện này...” Lý Hoài như thế có chút khó khăn.

Lý Phù Dao hướng về phía Đồ Linh Trâm liếc mắt ra hiệu, Lý Hoài biết nếu giờ mình không đáp ứng, để vương háo sắc trẻ tuổi ham chơi này tuyệt đối sẽ không tha người, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu.

Cứ như vậy, Đồ Linh Trâm đã bị bán cho Lý Hoài một cách qua loa như thế.

Đồ Linh Trâm đi sau lưng Lý Hoài, mãi đến tận khi ra khỏi cửa cung, nàng mới không nhịn được hỏi: “Trần Vương Điện hạ, sao lại phải phí công như vậy để cứu ta ra khỏi Dịch Đình cung?”

Dưới ánh sáng đạm bạc, dáng người thanh nhã không hề lay động, nửa ngày hấn mới quay đầu lại, ôn nhu nở nụ cười: “Ta đã nói, lệnh tôn có ơn với ta, ta đương nhiên phải giúp người thoát tội nô tịch.”

Nếu thật sự là vì báo ân, vì sao ngày trước lúc Tiêu gia gặp nạn lại không ra tay, mà chờ đến lúc Tiêu Nhĩ Nhã đã ở Dịch Đình Cung năm năm mới bắt đầu tương cứu?

Đồ Linh Trâm nhíu mày, nếu như đi cùng Lý Hoài đến đất phong, đường xá xa xôi, chỉ sợ không còn cơ hội gặp lại Lý Phù Dao. Có điều nàng sẽ có thời gian cùng tự do để đi tìm muội muội cùng thuộc hạ Đồ gia.

Chỉ cần thuộc hạ Đồ gia may mắn sống sót, sẽ có thể tiến thêm một bước đến gần chân tướng hơn một bước, cũng có thêm sức mạnh để giúp đỡ Lý Phù Dao lật đổ hai tộc Tần, Lâu!

Chạng vạng, xe ngựa của Trần Vương đứng giờ dừng trước cửa cung. Chẳng hiểu tại sao ngoại trừ bốn tên thị vệ ở ngoài, Lý Hoài còn mang theo cả Đồ Linh Trâm đồng hành.

Nhìn thấy trang phục thị vệ của Lý Phù Dao, Lý Hoài kinh ngạc: “Bệ hạ sao chỉ đến một mình? Thị vệ đâu?”

Lý Phù Dao cười toe toét bước lên xe, vừa cởi y phục thị vệ vừa ghét bỏ nói: “Không mang theo bọn họ làm gì, đỡ sau khi về bọn họ lại báo với Tần tướng!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một người bước đến: “Bệ hạ đang muốn đi đâu sao?”

Lý Phù Dao: ...

Lý Hoài gấp gáp: “Không liên quan đến thần, thần

không nói gì hết!”

Đồ Linh Trâm cả người nhất thời căng thẳng, hồ hững nhìn nam nhân trung niên trước mặt. Chỉ thấy một người mũ quan cao rộng, tóc đã hoa râm, khóe mắt khi cười hiện nếp nhăn rõ ràng, nhìn qua hiền từ đôn hậu, hoàn toàn không giống gian tướng một tay che trời.

Đây chính là kẻ thù Đồ Linh Trâm hận thấu xương: Tần Khoan.

Tần Khoan lấy áo khoác lông từ tay Đồ Linh Trâm, như phụ tử ân cần khoác lên người Lý Phù Dao: “Phổ phường ngư long hỗn tạp, quá nguy hiểm, hay là lão hủ tìm thêm mấy hộ vệ đến?”

Nếu chỉ nhìn bên ngoài, ai có thể nhìn ra được dưới khuôn mặt trách trời thương dân của Tần Khoan lại là một linh hồn ác thú tàn nhẫn!

Lý Phù Dao không dám ngẩng đầu, trầm mặc một chút mới lúng túng nói: “Bày vẽ thế làm cái gì? Thoát khỏi long bào ai còn nhận ra trẫm là thiên tử?”

Tần Khoan vuốt vuốt chòm râu bạc, tiểu lý tàng đao*: “Lão hủ không yên lòng, vẫn nên đi theo bộ hạ ra ngoài hóng mát vậy!”

*Tiểu lý tàng đao : Khẩu xà tâm phật

Chương 4

Hoa đăng vừa thấp, đủ loại đèn lồng thấp sáng cả con đường, ngỡ như dải thiên hà chảy xuống, dát lên thế gian một tầng ánh sáng hoa lệ mà ấm áp.

Đường phố náo nhiệt đông đúc không ngớt, dòng người dày đặc chen chúc nường theo âm thanh hò hét vui mừng, khung cảnh náo nhiệt vô cùng.

Đoàn người của Lý Phù Dao vất vả chen chúc trên phố, bỗng nhiên một đám người mang mặt nạ hội làng xông tới loạn quấy một trận. Trong hỗn loạn, Lý Hoài cùng đám thị vệ bị tách ra, sớm đã mất bóng.

Mất thấy Lý Phù Dao bị đám người chen lấn đẩy đi, Đồ Linh Trâm cái gì cũng không màng, lập tức kéo tay hắn, cao giọng nói: “Bệ...Công tử, bên này!”

Thật vất vả mới kéo được Lý Phù Dao ra khỏi đám hỗn loạn, lại nghe thấy thanh âm lạnh lẽo như băng của hắn ra lệnh: “Buông tay!”

Đồ Linh Trâm quay đầu lại, tầm mắt rơi xuống bên dưới mới phát hiện hai người vẫn đang tay trong tay. Cảm giác được cánh tay Lý Phù Dao cứng ngắc, Đồ Linh Trâm vội vã buông lỏng tay, cười cười xin lỗi: “Tình huống cấp bách, thật lỗi rồi.”

Lý Phù Dao liếc qua bàn tay bị nàng nắm, môi trên khẽ nhếch, vẻ mặt hết sức khó coi, Đồ Linh Trâm thậm chí cảm nhận được sát khí của hắn. Trong lòng nàng thoáng lên một tia kinh ngạc, không hiểu sao hắn lại tức giận đến vậy.

Đang muốn truy cứu rõ ràng, Lý Phù Dao đã trong nháy mắt khôi phục cái dáng vẻ gọi dạ bảo vâng vốn có, ngoác miệng báo oán: “Đói bụng rồi! Tần tướng, trẫm muốn ăn một chén nguyên tiêu ở sạp hàng kia.”

Đồ Linh Trâm quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Tần Khoan đã đứng phía sau cả hai từ lúc nào.

Chốc lát, Lý Phù Dao đã hài lòng ăn xong chén nguyên tiêu ngọt ngào, than thở: “Nguyên tiêu ngoài cung, sạp này là ngon nhất. Lần trước được ăn ở đây, cũng đã là ba năm trước rồi...”

Tần Khoan ngoài cười trong lạnh: “Cùng ai?”

Tựa hồ nghĩ đến điều gì, Lý Phù Dao lại cúi đầu thấp hơn một chút, không dám nhìn thẳng Tần Khoan, rầu rĩ nói: “Trẫm đến ăn một mình.”

Nghe vậy, ánh mắt của Đồ Linh Trâm lập tức cứng nhắc.

Nàng nhớ tới năm ấy nàng cùng Lý Phù Dao trốn ra ngoài. Hai người chơi đến rạng sáng, đến khi đèn đuốc trăm nhà cũng héo tàn, không kịp giờ hồi cung. Lúc rạng sáng, nàng cùng hắn sóng vai trên con đường thoáng vắng không người, nhìn hoa đăng từng chiếc một tắt lịm, thoáng như chấm nhỏ ngã

xuống.

Chẳng biết tự lúc nào trời bỗng nổi tuyết, hai người bọn họ náo loạn một ngày, đều vừa lạnh vừa đói. Trên đường tiểu thương đều thu dọn sạp, chỉ có một sạp vẫn còn đốt đèn.

Sạp hàng nguyên tiêu, gió cuốn tuyết vào trong bát, rõ ràng bốn phía gió lùa nhưng hai người nâng bát nguyên tiêu ấm nóng lên, dưới ngọn đèn mờ nhạt nhìn nhau nở nụ cười, chỉ cảm thấy ấm áp vô cùng.

Hàng năm tết Nguyên tiêu, đều là nàng đến đây cùng hắn ăn nguyên tiêu.

Nàng chưa bao giờ căm hận Tần Khoan như thời khắc này, hận hắn hại phụ thân mình chết thảm ở phía Bắc trường thành, hận hắn bẻ gãy đôi cánh của Lý Phù Dao!

Mà giờ đây, kẻ thù nàng hận nhất, gian thần cần diệt nhất lại không hề phòng bị ngồi trước mặt nàng. Nơi này cách ly náo nhiệt, người ở thưa thớt, nàng chỉ cần cắm một cây trâm vào cổ hắn... Hết thấy đều kết thúc!

Không nghĩ đến hậu quả, cừu hận khiến Đồ Linh Trâm thần xui quý khiến sờ lên cây trâm đồng sắc bén trên đầu, tầm mắt lạnh lẽo rơi vào động mạch nơi gáy cổ của Tần Khoan...

Trong nháy mắt, nghe thấy âm thanh ma sát trong không khí, Đồ Linh Trâm phản xạ theo điều kiện, nghiêng người quay đầu lại, ánh mắt tinh tường trói chặt bóng người ẩn mình trong bóng tối. Cơ hồ trong chớp mắt, chỉ thấy một mũi tên phá gió mà

đến, thẳng tắp bay về phía lồng ngực của Tần Khoan.

Nơi này, còn có người thứ hai muốn lấy mạng Tần Khoan!

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một nhánh phi tiêu được bắn ra từ hướng khác đẩy bay mũi tên kia, đầu tiên sượt qua vai Tần Khoan ghim vào cây khô phía sau, đuôi tên vẫn không ngừng rung động.

Tần Khoan thất kinh thất sắc, che phần vai bị rách da chảy máu, khàn giọng nói: “Người đâu! Có thích khách! Có thích khách!”

Trong nháy mắt, chừng mười tên ám vệ loạt xoạt nhảy xuống từ bốn bề mái hiên, ngọn cây, bảo hộ quanh Tần Khoan, lại không một ai quản sự sống chết của Lý Phù Dao.

Đồ Linh Trâm tỉnh táo lại, chậm rãi thả cây trâm trên tay xuống. Vừa nãy tâm tình kích động không nhận ra được ám vệ bảo hộ quanh Tần Khoan từ bốn phía, nếu nhất thời kích động mà ra tay, dựa vào võ công hiện tại của nàng, nhất định đã bỏ mạng dưới đao rồi!

Đang nghĩ ngợi, tên thích khách bắn trộm kia rất cục hiện thân, đột nhiên từ trên trời giáng xuống. Trong đêm đen không một tiếng động lại tiếp tục đâm đến, đoản kiếm trong tay lóe sáng, mũi kiếm liều mạng hướng về Lý Phù Dao đang đứng trước mặt Tần Khoan.

Lý Phù Dao nhìn thẳng thích khách đang chĩa kiếm về phía mình, sững sờ nhất thời qua đi, lúc này

mới cả kinh quát lớn: “Dư nghiệt Đồ Thị đến ám sát! Người đâu! Bắt tên nghịch tặc này lại cho trảm!”

Trong lúc nhất thời, Đồ Linh Trâm căng thẳng đến mức tim gần như ngừng đập. Nàng cứ nhiên quên mất võ công của Lý Phù Dao là do chính mình dạy dỗ, công lực thậm chí còn mạnh hơn nhiều so với thân thể hiện tại của nàng...

Nàng theo bản năng kéo Lý Phù Dao ra sau mình, mũi chân kéo ghế đá thẳng vào thích khách, động tác như nước chảy mây trôi, nhẹ nhàng dứt khoát!

Thích khách áo đen nghiêng người né tránh, băng ghế dưới kiếm hấn trong nháy mắt biến thành gỗ vụn. Đồ Linh Trâm vẫn trong tư thế tiếp chiến, đề phòng thích khách tiếp tục tấn công. Nhưng tên thích khách lại bất ngờ dừng động tác, chỉ bình tĩnh nhìn Đồ Linh Trâm, con người màu xanh lục cũng vì sửng sốt cực độ mà thu nhỏ lại.

Đồ Linh Trâm cũng ngây ngẩn cả người.

Dù đối phương có che mặt, nhưng đôi mắt xanh biếc quen thuộc này nàng không sao quên được. Trong nháy mắt, thời gian như bất động.

... Ô Nha!

Môi Đồ Linh Trâm run rẩy, cơ hồ muốn thốt lên.

Chỉ là tầm mắt quẩn quít trong chốc lát, tên thích khách đã thu hồi ánh mắt, quay sang đối phó với ám vệ của Tần Khoan. Biết ám sát bất thành, hấn quả

quyết thoát thân, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm.

Không như Tần Khoan đang ngỡ ngác, Lý Phù Dao bình tĩnh đến lạ thường. Hắn đỡ Tần Khoan vì kinh hãi mà bủn rủn tay chân, lạnh lùng nói: “Hại chết phụ hoàng không nói, dưới chân thiên tử, ngang nhiên ám sát Tần tướng! Nếu bắt được đám dư nghiệt Đồ thị, trăm chắc chắn sẽ chém chúng thành ngàn mảnh!”

Đồ Linh Trâm phục hồi tinh thần, hơi mấp máy bờ môi. Cừu hận trong mắt Lý Phù Dao chân thực quá, chân thực đến nỗi khiến tim nàng đau nhói, khiến nàng trong nháy mắt không sao hô hấp.

Mãi đến tận khi Lý Phù Dao đến trước mặt nàng, nhìn thẳng vào cung nữ bên ngoài nhu nhược nhưng thân thủ dị thường này, ánh mắt sắc bén:

“Người là ai?”

Nàng nghe được thanh âm lạnh lẽo của Lý Phù Dao vang vọng bên tai mình.

Trong nháy mắt, khuôn mặt nàng trở nên mờ mịt, môi run rẩy, chẳng lẽ vào lúc này đây, nói ra thân phận thật sự của mình cho hắn sao?

Nhưng câu nói “Đồ thị dư nghiệt” tràn ngập cừu hận kia cứ như ác mộng vang vọng mãi trong đầu nàng, khiến nàng không có dũng khí mở miệng.

Thấy nàng mím chặt môi không nói lời nào, Lý Phù Dao cũng không giận, như thể quay lại bộ mặt bất cần đời, cười nói: “Không ngờ đến, một tội nô ở

Dịch Đình cung cũng có thân thủ đáng gờm như vậy.”

Lý Phù Dao nhếch miệng, như có như không nhìn nàng, định lại nhàn khí: “Có vẻ như người rất thú vị, khiến trẫm không nỡ để người đi cùng Trần Vương rồi.”

Bị hấn dùng ánh mắt cân nhắc nhìn chăm chăm như vậy, tựa hồ sau gáy nàng nổi lên một trận hàn ý.. Chẳng hiểu tại sao, nàng đánh hơi được mùi nguy hiểm.

...

Đêm nay Tần Khoan bị kinh sợ, vội dẹp đường hồi phủ. Nhưng Lý Phù Dao lúc này lại đem thái độ đùa bỡn ra, không hề quan tâm chuyện thích khách ban nãy, cứ hồ nháo đòi ăn bằng được bánh bao Vĩnh Phong.

Tuy chỉ là con rối Hoàng đế nhưng tính tình của hấn bướng bỉnh đến mức không ai dám làm gì, sắc mặt Tần Khoan quả có chút khó coi.

Cuối cùng đám người Lý Hoài cũng tìm đến tập hợp lại, một mực đảm bảo sẽ bảo vệ chắc chắn cho Lý Phù Dao, Tần Khoan lúc này mới coi như thôi, mang bộ mặt cứng nhắc quay về.

Mới rời khỏi Vĩnh Phong lâu, Đồ Linh Trâm cảm nhận được một ánh mắt lạnh lẽo dán lên thân mình. Dù võ công cả nàng giảm đi nhiều nhưng giác quan qua nhiều năm tôi luyện trên chiến trường vẫn chưa biến mất. Nàng hí hí mắt, chỉ thấy đầu hẻm có một bóng người quen thuộc lướt qua.

Nàng theo bản năng đuổi theo, ngõ nhỏ tựa như vực không vô tận, đen không thấy đáy.

Nàng thả nhẹ bước chân, trong bóng tối dựa vào thính giác kiếm tìm, mỗi bước đi liền tăng thêm một phần áp lực. Bỗng nhiên trên đỉnh đầu có một âm thanh cực nhỏ, người bình thường căn bản không thể phát hiện được thanh âm của vài vóc chuyển động...

Nàng lập tức nhắc tay đón đỡ đạo U Linh như quý mị từ trên giáng xuống. Tiếp đó, hai vệt ánh sáng lạnh lẽo thoáng hiện lên, Đồ Linh Trâm nghiêng người né tránh. Hai người ở trong con hẻm đen kịt không tiếng động so chiêu, tay nàng không vũ khí, hơn nữa thân thể bạc nhược, không quá mấy chiêu đã bị tên áo đen kia cắt đứt ống tay áo.

Sau một khắc, đoàn kiếm lạnh lẽo đã kề sát cổ nàng. Nàng ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt xanh biếc.

Trái qua một khắc, Đồ Linh Trâm không hề sợ hãi, ngược lại một chút ánh sáng le lói chiếu vào ánh mắt ngập tràn âm áp cùng ý cười kinh hỉ của nàng.

Nàng thở hỗn hển, cong miệng cười nói: “Đã lâu không gặp, Ô Nha!”

Tên áo đen được gọi là Ô Nha chậm rãi rút lại đoàn kiếm dút vào vỏ. Tiếp đó Đồ Linh Trâm được kéo vào trong vòng tay bền chắc mà âm áp.

“Ta biết, ta biết người sẽ quay lại.” Ô Nha hít sâu một hơi, giọng nói khàn khàn dị thường: “Tiểu

chủ công!”

Cảm giác được hô hấp của Ô Nha cũng đang run rẩy, Đồ Linh Trâm cũng cảm thấy sống mũi cay cay. Nàng võ võ lưng hấn an ủi, cười nói: “Ta đã biến thành bộ dáng này, sao người vẫn nhận ra?”

Ô Nha buông nàng ra, kéo vải đen che mặt xuống. Trong bóng tối không nhìn rõ nhau, chỉ có ánh mắt của Ô Nha vẫn phát ra ánh sáng hưng phấn.

Hắn ngửi một cái, âm thanh khàn khàn cơ hồ không nghe rõ: “Ánh mắt của người, mùi hương, đều y như đúc trước kia.”

Thật không hổ danh là thích khách Tây Vực, chỉ ánh mắt cùng mùi hương đã hoàn toàn phát hiện ra mình. Đồ Linh Trâm võ võ vai hấn, phảng phất như những ngày cùng kề vai chiến đấu, nàng hỏi: “Tiểu muội thì sao, con bé vẫn khỏe chứ?”

“Nàng ấy rất tốt, ở Vĩnh An, hai ngày nữa sẽ đến Trường An. Muốn ta dẫn nàng ấy đến gặp người chứ?” Trầm mặc chốc lát, Ô Nha lại nói:

“Sau khi người đi, nàng ấy rất đau lòng, một mực đòi báo thù cho người.”

“Ta bây giờ là cung nữ, đã khiến Lý Phù Dao chú ý, trong thời gian ngắn có lẽ không thể rời khỏi cung. Người nói cho A Anh ta vẫn còn sống là được, để nàng ấy an tâm.” Dừng một chút nàng lại đổi đề tài: “Người hôm nay là muốn ám sát Tần Khoan báo thù cho ta?”

Ô Nha ngậm thừa nhận.

Đồ Linh Trâm nói: “Trước tiên đừng hành động. Oan khuất của Đồ thị chưa giải được, tiên đế và phụ thân chết không nhắm mắt. Nếu cứ vậy mà giết Tần Khoan thì quá dễ dàng cho hắn rồi! Kế hoạch của ta là trước tiên ẩn mình trong cung, thu thập chứng cứ, một ngày nào đó sẽ cho Tần Khoan thân bại danh liệt sống không bằng chết!”

Trong bóng tối, Ô Nha gật đầu đáp ứng, hoàn toàn tín nhiệm. Cặp mắt xanh vốn lạnh lẽo trước mặt Đồ Linh Trâm lại vô cùng ôn hòa trung thành.

Suy nghĩ một chút, nàng lại hỏi: “Đúng rồi, người biết ba năm nay Lý Phù Dao đã xảy ra chuyện gì không? Sao tính tình thay đổi nhiều như vậy?”

Nghe được tên Lý Phù Dao, thân thể Ô Nha lập tức căng thẳng, hiện ra trạng thái phòng bị, hấn cắn răng, sát khí hừng hực: “Người chết, đầu bị Lâu Hạo chém xuống dằng đến trước mặt Lý Phù Dao, hấn đến nước mắt cũng không nhỏ một giọt, lệnh đem thân thể ra riêng, phơi thây ngoài thành. Ta cùng thủ hạ liều mạng cũng chỉ có thể đoạt lại thân thể người, đem an táng dưới chân núi.

Không lâu sau lại nghe nói hấn nhiễm bệnh sắp chết, Tần Khoan có ý định nâng đỡ Tân đế khác, hấn cứ nhiên lại sống lại, chỉ có điều người như điên lại còn ngốc.”

“Điên ngốc?”

Đồ Linh Trâm cảm giác được tim mình căng thẳng.

Ô Nha gật đầu tiếp tục: “Có người nói hấn rất sợ

quý, thường thấy quý không đầu đòi lấy mạng hấn. Ta từng lên vào cung lên nhìn hấn một lần, quả nhiên mặt vàng như tờ giấy, gầy gò đến mức không ra hình người, thấy ai cũng la lớn... Sau đó, Tần Khoan còn đang ở cửa thành hoảng hốt tìm thuật sĩ trừ quý cho hấn. Sau khi khỏi bệnh, hấn liền tín nhiệm mỗi Tần Khoan.”

“... Diệt quý? Chỉ tín nhiệm Tần Khoan?” Đồ Linh Trâm không biết nói gì hơn, cười khổ: “Nói như vậy, Tần Khoan nói Đồ thị hành thích vua, là tội thần mưu nghịch, hấn cũng tin rồi...”

Chương 5

Mười năm trước, Đô Thành - Bắc Yên.

Tháng ba đầu xuân, đào ở Đại n đã ra hoa kết trái, mà lệch một chút về phía Bắc, Bắc Yên vẫn đang chìm trong rét đậm. Sáng sớm, đường phố Bắc Yên còn có vẻ hơi quạnh quẽ, chỉ có mấy cửa hàng bán điểm tâm là lục tục mở cửa.

Đột nhiên, từ nơi nào đó phía Tây con phố truyền đến tiếng náo loạn tưng bừng, tiếp đến là tiếng quát lớn: “Con tin Đại n chạy trốn rồi, mau đuổi theo! Bắt lấy hắn!”

Nhất thời đao kiếm ma sát, tiếng ồn không dứt bên tai, thậm chí còn có người vì náo động mà mắt nhắm mắt mở đẩy cửa mò ra ngoài hóng hớt.

Tiếng bước chân hỗn loạn ngày càng gần, ngày càng gần. Một hài tử gầy yếu đột nhiên lao ra đầu hẻm, vừa liều mạng chạy trốn vừa vút mấy cái sọt trên đường ra phía sau nhằm làm chậm bước truy sát của quân binh.

Mà lúc này trước sạp bánh rán, Đồ Linh Trâm một thân cái trang nam tử đang gặm bánh nhân thịt thỏa mãn thở ra một ngụm bạch khí, tiện tay vút cái

bánh còn lại cho võ sĩ áo đen phía sau, hỏi: “Đây chính là hoàng Thái tử mà chúng ta phải tiếp đón?”

Võ sĩ áo đen hí hí đôi mắt xanh, không đáp lại.

“Kế hoạch ban đầu là tập hợp ở phố Đông.” Đồ Linh Trâm nhẹ cong môi, mắt phượng long lanh linh động. Nàng cười nói: “Tại hạ đi trước một bước!”

Dứt lời, nàng xoay người, nhẹ như yên tước bay lên nóc nhà, hướng về phía con tin Đại n.

Mà phía bên kia, tên con tin lưu vong kia quả nhiên đã sức cùng lực kiệt, dần dần bị binh giáp đuổi kịp, bức vào một ngõ cụt.

Thiếu niên gầy yếu nhìn con ngõ trước mặt, thở hổn hển, không ngừng lùi về sau dán chặt vào chân tường, mãi đến khi không thể lùi lại được nữa, bị binh sĩ vây quanh...

Bốn năm trước, vì để dẹp yên chiến loạn mà hấn vạn bất đắc dĩ mới bị Cao Tổ tiến cử đến Bắc Yên làm con tin. Năm ấy hấn mới bảy tuổi.

Bây giờ quan hệ giữa Đại n và Bắc Yên ngày càng gay gắt, mùa đông còn vì tranh cướp biên thành mà không nể mặt mũi nhau, hấn không thể cứ ngồi chờ bị giết, để Bắc Yên xem là công cụ hả giận. Vì vậy sáng nay thừa dịp thủ vệ không để ý mà trốn đi, không ngờ vẫn bị bắt được.

Thiếu niên oán hận nhìn chằm chằm binh lính Bắc Yên trước mắt, cắn chặt hàm răng. Nửa ngày, hấn giấu cọt một tiếng, lạnh lùng nói: “Chết trận sa

trường, bại cũng như vinh!”

Dứt lời hấn đột nhiên vọt tới phía binh giáp, cư nhiên có ý định cá chết lưới rách!

Binh giáp Bắc Yên thấy hấn đột nhiên làm khó dễ, vội vã rút đao kiếm tiếp chiêu. Cứ ngỡ sẽ thấy tên con tin đáng thương này bị chém thành trăm mảnh, không ngờ một vài đao quang lóe qua, đám lính kêu thảm một tiếng, đồn dập ngã xuống, bất động.

Biến cố bất thành linh, khiến mọi người trong mấy giây ngẩn ngủ lập tức sống sờ.

Người Bắc Yên dũng mãnh thiện chiến, thấy đồng đội chết lập tức dục vọng khát máu nổi lên, đao sáng thét lớn lập tức xông đến. Ngay lúc này, bóng người màu trắng từ trên trời giáng xuống, lướt qua người thiếu niên, cướp lấy vũ khí trong tay giáp binh.

Sau một khắc, Đồ Linh Trâm xoay người, móc ra một viên ngọc óng ánh ôn hòa hợp lại với viên ngọc trên cổ thiếu niên. Cả hai hợp làm một thể, không sai vào đâu được! Mặt phải khắc Long văn, mặt trái khắc hai chữ “Phù Dao.”

Xác nhận thân phận không sai sót, Đồ Linh Trâm quay về phía thiếu niên, nở nụ cười rạng rỡ: “Điện hạ, theo sát ta!”

Năm ấy, Lý Phù Dao 11, Đồ Linh Trâm 14. Nụ cười rạng rỡ này của nàng là dấu ấn vĩnh hằng rơi vào lòng hấn.

Tay Đồ Linh Trâm cầm hai tỳ kiếm, từng chỗ đi qua

quân địch đều hét lên rồi ngã gục. Nàng một đường chém giết, vọt tới đầu hẻm, không ai ngăn nổi!

Lý Phù Dao theo sau nàng, vừa thán phục thiếu niên trước mặt xấp xỉ tuổi hấn lại có thân thủ ác liệt như vậy, vừa có cảm giác an tâm trước nay chưa từng có. Dường như chỉ cần đi sau người này, tất cả hoảng sợ và bất an đều sẽ tan biến.

Mới lao ra đầu hẻm, đã thấy tiếng đuổi theo của nhóm truy binh thứ hai, vây kín cả hai bên.

Trước là truy binh, phía sau lại là hẻm cụt, Đồ Linh Trâm lại không may mắn hết hoảng, thậm chí miệng hơi cười, trong mắt dần hiện lên vẻ hưng phấn. Nàng cất cao giọng nói: “Đến làm một trận! Thế nào, Ô Nha?”

Lời còn chưa dứt, một bóng người màu đen như mũi tên rời cung nhắm về phía quân địch.

Chỉ thấy người mang y phục thích khách này, thân hình cao gầy mà có chút đơn bạc, dáng dấp cũng chỉ khoảng thiếu niên mười mấy tuổi. Trên lưng hấn là hai thanh đoản kiếm, tóc đen buộc nửa, khăn đen che nửa mặt, chỉ lộ ra chân mày Tây Vực thâm thúy cùng đôi mắt quỷ hỏa xanh biếc.

Tốc độ của thích khách áo đen cực nhanh, cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã giải quyết xong kẻ địch. Hấn quay đầu lại, hồ hững giơ tay lên ra hiệu tám, ý là vừa nãy đã giết được tám tên.

Gặp phải Đồ Linh Trâm bị khiêu khích cũng không cam chịu yếu thế, nói với Lý Phù Dao ở phía sau:

“Điện hạ xông lên cùng ta!”

Hai người mang theo Lý Phù Dao chạy thẳng một đường đến cửa thành, đến mức kẻ địch bị đánh tơi bời, trong chốc lát không ai dám xông lên.

Cửa thành đóng chặt, trọng binh canh gác đông đảo, Đồ Linh Trâm trầm giọng nói: “Đã tới chậm, cửa thành đóng rồi!”

Lý Phù Dao liếc mắt một cái, nhú mày: “Chỉ đành chờ đến lúc mặt trời lặn lại đến. Ta biết, giờ Tý là lúc bọn chúng thay ca...”

Nghe vậy, Đồ Linh Trâm cùng Ô Nha liếc mắt nhìn nhau, đều bật cười. Đồ Linh Trâm duỗi bàn tay trắng nõn gõ lên trán hấn: “Không cần phiền phức như vậy, Điện hạ.”

“Chẳng lẽ người có cách nào tốt hơn?” Cảm giác bị chế nhạo thật không dễ chịu chút nào, Lý Phù Dao bưng trán nhú mày.

“Đừng lo, Điện hạ. Chúng ta rất mạnh.” Đồ Linh Trâm hơi cúi người, mắt phượng đẹp để nhìn thẳng Lý Phù Dao, thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Vô cùng, vô cùng mạnh.”

Sau một khắc, Lý Phù Dao cảm giác thân thể mình bị ôm lấy bay lên không.

Tiếng thét kinh hãi bị chặn nơi yết hầu, hấn cắn môi, vừa sợ vừa thẹn trừng mắt nhìn Đồ Linh Trâm đang ôm ngang chính mình, khuôn mặt trắng nõn hiện lên tia xấu hổ mà đỏ ửng, nửa ngày không nói nên lời.

Đồ Linh Trâm ôm lấy Phù Dao nhảy lên một cái, nhảy lên nóc nhà, đạp chân dẫm lên đất bằng. Cảm giác mất đi trọng lực vốn không quen, Lý Phù Dao theo bản năng tóm chặt ngực Đồ Linh Trâm, vừa âm thầm oán nàng: Người này cứ tựa tựa con gái, khí lực sao lại có thể lớn như vậy?”

Đang nghĩ ngợi, Đồ Linh Trâm đã ôm Lý Phù Dao nhảy mấy vòng lên tường thành, lại từ tường thành cao hơn mười trượng nhảy xuống.

Nháy mắt này, thời gian như thể kéo dài vô hạn. Trời Bắc Yên rộng lớn, Bắc phong lạnh lẽo, Lý Phù Dao có thể thấy rõ ràng từng phiến gió, mỗi phiến áo, mỗi một sợi tóc tung bay... và cả giọt mồ hôi từ thái dương nàng không một tiếng động trượt xuống, dưới ánh sáng mỏng manh khúc xạ thành tia sáng chói mắt khiến người ta sợ hãi.

Tiếp đó, bọn họ vững vàng chạm đất.

Binh lính trên thành lúc này mới phục hồi lại tinh thần, giương cung cài tên hạ lệnh bắn giết. Ô Nha xoay lưng rút đoản kiếm, chặt đứt từng đợt tên vây lấy ba người rồi cả ba cùng biến mất không thấy bóng.

...

Xe ngựa rờn rã một ngày cuối cùng cũng đến biên giới Đại n, lãnh thành.

Thôn xóm hoang vu yên tĩnh, vì ngọn lửa chiến tranh mà nhà dân trở nên thưa thớt. Ngoài thôn, dưới gốc cây táo tàu khô héo, chỉ thấy một vị hán

tử râu quai nón uy phong lẫm liệt đứng thẳng, phía sau còn dẫn theo tầm mười tên thị vệ.

Hán tử này Lý Phù Dao nhớ, là Trần quốc Tướng quân Đồ Phong Khởi, hai năm trước nhờ chiến công hiển hách mà được phong làm quân hầu nhất phẩm.

Đồ Linh Trâm nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, cung kính ôm quyền hành lễ với Đồ Phong Khởi, giọng nói thanh thúy mà khí phách: “Bẩm phụ thân, A Trâm không làm trái sứ mệnh, đã an toàn mang Tam hoàng tử quay về!”

Đồ Tướng quân tự mình đỡ Lý Phù Dao xuống xe, lại tiếp nhận viên ngọc từ tay Đồ Linh Trâm, hợp thành một thể với viên ngọc trên cổ Lý Phù Dao.

Bàn tay lớn vuốt ve hai chữ “Phù Dao” trên ngọc, vị đại nhân thân cao tám thước vành mắt lại cứ nhiên ửng đỏ. Y vỗ vỗ đôi vai gầy yếu của Lý Phù Dao, lại lùi về sau một bước, ôm quyền quỳ xuống, tiếng như chuông lớn: “Thần, Đồ Khởi Phong cung nghênh Tam hoàng tử điện hạ! Từ hôm nay về sau, ngày nào Đồ thị còn sống nhất định cống hiến hết mình vì Hoàng đế, vì điện hạ!”.

Đồ Linh Trâm cùng đám thuộc hạ thấy vậy, cũng vội vàng quỳ xuống, ôm quyền nói: “Chúng thần thề sống chết cống hiến cho Hoàng đế, cống hiến cho điện hạ!”

Trong phút chốc, trời đất tịch liêu, gió cuốn bay lá, lần này quân thần gặp lại đã muộn đến bốn năm.

Lý Phù Dao thoáng đỏ cả vành mắt. Hấn hơi hắt cằm

lên, quật cường không để nước mắt rơi xuống. Sau đó, hắn chậm rãi đưa tay nâng Đồ Tướng quân dậy, dùng thanh âm cực kỳ trịnh trọng mà vô cùng uy nghiêm nói: “Chúng ái khanh... Bình thân!”.

Tiếng nói non nớt, thân thể gầy yếu, tương lai đất nước đều đặt lên người thiếu niên này, một đế quốc bấp bênh.

Đồ Linh Trâm cũng đứng dậy theo, nàng vòng tay đứng một bên, trêu ghẹo Lý Phù Dao: “Ta được Bệ hạ đặc biệt cho phép. Ta có thể không bái xa quý thần, không quỳ trước thiên tử, toàn bộ cái quỳ của ta là dành cho người rồi.”

Lý Phù Dao sóng mắt không lay động nhưng trong lòng âm thầm giật mình. Không nghĩ tới thiếu niên Đồ thị lớn hơn mình mấy tuổi, mặt mày cũng thanh tú như nữ nhân lại có bản lĩnh lợi hại đến vậy, còn được đặc cách không cần quỳ trước thiên tử..

Lại nói, nếu mình nhớ không nhầm, Đồ Tướng quân hình như chỉ có hai người con gái, làm gì có con trai...

Đang nghĩ ngợi, Đồ Tướng quân tựa hồ nhìn ra sự nghi ngờ của hắn, vỗ vỗ vai Đồ Linh Trâm tự hào nói: “Đây là tiểu nữ Đồ Linh Trâm, cũng thuộc hàng lão đại.”

Tiểu nữ... Nữ?!

Lý Phù Dao kinh ngạc nhìn thiếu niên bạch y da trắng môi hồng, nhất thời chỉ thấy trời đất quay cuồng trước mắt, cả kinh nói: “Người, người là con gái?”

Đồ Linh Trâm nhìn vẻ khiếp sợ của hắn, không khỏi cười lớn, nói: “Gọi tử tử!”

Đồ Tướng quân trừng mắt: “A Trâm, chớ có làm càn!”

Lý Phù Dao nhớ lại hôm qua, mình đường đường là nam tỵ hán lại bị một nữ tử ôm khắp thành chạy loạn, một đường đỏ kéo dài từ cổ đến tận mang tai, xấu hổ nửa ngày không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

Chương 6

Đồ Tướng quân hộ tống Lý Phù Dao đến Đô thành Trường An, Lý Bình Thu dẫn theo văn võ bá quan đã chờ ở đây từ lâu.

Trường An gấm vóc xếp hàng, vương kỳ bông bành, Lý Phù Dao đang định quỳ lạy, lại được Lý Bình Thu đỡ lấy, ôm vào lồng ngực.

Không giống với cái ôm ấm áp của Đồ Linh Trâm, trong lòng Lý Bình Thu có mùi thuốc lạnh lạnh. Dù là Đế vương cao quý, trên người vẫn có vẻ tiêu tụy không giấu nổi.

Trong ký ức, Lý Bình Thu vốn là hoàng tử tuy yếu mềm nhưng phong nhã, y tinh thông âm luật kỳ nghệ, am hiểu sử sách, bút pháp thần kỳ, đối với ai cũng hòa nhã, chỉ là không có được sự uy nghiêm mà một Đế vương nên có.

Nhưng kỳ quái là, một hoàng đế văn vẻ như vậy, bản thân là dung quân nhưng lại đặt Lý Phù Dao lên chín tầng mây, đem tất cả lý tưởng ký thác lên người con trai.

Bị Cao Tông chọn làm con tin, ở Bắc Yên chịu đựng những ức hiếp cùng những giày vò đày đọa, Lý Phụ

Dao cũng đã từng hận qua phụ thân.

Hắn buồn mình bất hạnh, hận phụ thân là Thái tử nhưng ngay cả dũng khí bảo vệ con trai cũng không có. Nhưng sau bốn năm gặp lại, Lý Phù Dao nhìn phụ thân mình tuổi đang thịnh mà mái tóc đã bạc, hắn cảm nhận được lồng ngực phát sinh từng đợt ghen ngào, đến hận cũng không sao hận nổi nữa.

Lý Thu Bình ghen ngào không nói được câu nào, ngón tay nâng niu khuôn mặt của con trai, thiên ngôn vạn ngữ cuộn cuộn trong lòng, nhưng chỉ có thể run rẩy nói một câu: “Con trai của ta, con chịu khổ rồi...”

Lý Phù Dao được mọi người dìu vào cung, hắn đi qua con đường lớn hồng tường đại ngói, nhìn cung điện trang nghiêm lộng lẫy, trong lòng bỗng nhiên tràn ra một luồng cô độc vô biên.

Trong nháy mắt cửa cung khép lại, hắn không nhìn được nhìn ra, chỉ thấy bên ngoài cửa cung, Đồ Linh Trâm vẫn một thân áo bào đứng thẳng. Thấy hắn quay đầu lại, nàng nở nụ cười rạng rỡ, giơ tay lên ra sức vẫy tay với hắn.

Tầm mắt theo cánh cửa hẹp dần hẹp dần, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi, ngăn cách ánh mắt như lửa, nụ cười như hoa ấy ở một thế giới khác.

Không lâu sau, Lý Phù Dao được phong làm Thái tử.

...

Đồ Linh Trâm nhìn thấy Lý Phù Dao lần thứ hai là

sau một tháng.

Đồ Tướng quân cách một ngày sẽ phụng mệnh đến Đông cung, dạy Thái tử võ công. Đồ Linh Trâm ở trong phủ buồn bực một tháng, thực sự không chịu nổi, liền lén theo phụ thân tiến cung.

Trên giáo trường, Lý Phù Dao nhìn thấy Đồ Linh Trâm, trong nháy mắt mờ mịt, nhớ tới thiếu nữ long lanh như hoa này là ai, nhất thời có chút mất tự nhiên, nghiêng đầu không dám nhìn nàng.

Đồ Linh Trâm cũng không quan tâm đến sự lạnh nhạt của hắn, toe toét hỏi thăm, cười nói: “Chào buổi sáng, Điện hạ!”

Lý Phù Dao “ừ” một tiếng đáp lại, gắng sức vung quyền trong tay, chính là đang ôn lại chiêu thức Tướng quân dạy hắn mấy ngày trước.

Đồ Linh Trâm hứng thú nhìn thân hình gầy nhỏ của hắn cầm trường kiếm múa qua múa lại, tuy rằng cũng có vài phần ra dáng nhưng người trong nghề nhìn vào sẽ thừa biết hắn vốn không hề mạnh, một quyền đã có thể đánh gục.

Nghĩ đến đây, Đồ Linh Trâm không nhịn được bật cười.

Lý Phù Dao biết nàng ta đang chế nhạo mình, mặt đỏ lên, đổi chủ đề, nhẹ giọng hỏi: “Sao thời gian gần đây không thấy người?”

Đồ Linh Trâm tiện tay lấy ít điểm tâm trên bàn, toàn thân bay lên đá hoa cương, cũng không để ý mình đang mặc váy một chân giơ lên, chân kia lắc

lắc, váy thêu hoa tung bay.

Nàng vừa say sưa ăn bánh ngọt ngon lành, vừa nói mập mờ không rõ: “Lần trước cha ta gạt mẹ ta để ta cùng Ô Nha đi Bắc Yên đón người về. Mẹ ta sau khi biết chuyện liền nổi trận lôi đình, giáo huấn cha ta một trận, còn hạ lệnh không cho ta ra ngoài, cũng không cho ta đụng vào binh khí. Cấm cửa một tháng, hôm nay mới bỏ lệnh cấm.”

“Tại sao?” Lý Phù Dao hỏi.

“Mẹ ta không quá tán thành ta luyện võ, luôn oán trách cha ta nuôi ta thành con trai.” Đồ Linh Trâm thấy hắn nhìn chằm chằm bánh ngọt trên tay mình, liền cười xin lỗi: “Bánh ngọt đậu đỏ trong cung làm ngon nhất, ta nhịn không được.”

Lý Phù Dao vung vung tay, ra hiệu nàng cứ ăn thoải mái. Suy nghĩ một chút hắn lại hỏi: “Mẫu thân người thường tức giận như vậy? Thân thủ của người thì có gì nhốt nổi... Người hắn rất sợ mẫu thân?”

“Không, không, không! Là tôn kính người! Mẫu thân ta chỉ biết thêu thùa, không biết võ công. Chỉ cần ta muốn đi ra ngoài người cũng không ngăn được ta. Thế nhưng, thế nhưng ta không muốn để người đau lòng.”

Nói đến đây, khóe miệng nàng hiện lên vẻ ôn nhu, cười nói: “Tuy là nổi trận lôi đình, kỳ thật cũng chỉ giáo huấn hai câu sau đó chiến tranh lạnh mấy ngày không thềm để ý đến cha ta. Người còn rất hay khóc, người vừa khóc, ta và cha ta cũng kinh hồn, không dám cãi lại nửa câu... Chúng ta đều hiểu, người tức giận, chẳng qua là vì quá lo lắng cho

chúng ta.”

Lý Phù Dao trầm mặc nửa ngày, mới rầu rĩ nói: “Mẫu thân ta, đã mất lâu rồi.”

Đồ Linh Trâm sững sờ, phi thân nhảy đến trước mắt hắn, giơ tay xoa lên đầu tóc mềm mại của hắn, ôn thanh nói: “Thế nhưng người có thêm một tý tý a!~”

Lý Phù Dao liếc nàng, hừ lạnh.

Tầm mắt Đồ Linh Trâm vô tình lướt qua tay hắn, phát hiện bàn tay có vết rách da vô cùng nghiêm trọng, như là bị vật gì ma sát nhiều lần ở cùng một chỗ, tuy rằng vết thương đã già nhưng vẫn sưng đỏ.

“Tay người làm sao vậy?”

Đồ Linh Trâm kéo tay hắn qua muốn nhìn kỹ, Lý Phù Dao lại né ra giấu đi vết thương. Hắn di chuyển tầm mắt, lạnh nhạt nói: “Không có gì.”

Không lâu sau, Đồ Tướng quân tan triều liền đến kiểm tra võ công của tiểu đồ đệ này. Nói là kiểm tra, thực ra chỉ là mình Lý Phù Dao đơn phương bị ngược đãi mà thôi.

Đồ Tướng quân một chiêu chém rơi kiếm Lý Phù Dao, quát lên: “Tay gì mà nhẹ như tay con gái vậy!”

Một chiêu lật người Lý Phù Dao: “Tư thế bất ổn.”

Lý Phù Dao vừa bò lên, lại bị Đồ tướng quân một chưởng đánh vào ngực, lúc này liền ngã hẳn xuống

đất.

“Hôm trước đã nói với người rồi, nếu quân địch một chưởng đánh tới, người cứ định như vậy sao?”

Lý Phù Dao vất vả bò lên, lại bị một chưởng quét tới gục xuống mặt đất.

Đồ Linh Trâm không nói gì, quả thực không đành lòng nhìn thẳng.

Đồ Khởi Phong là con nhà võ, dạy đồ đệ cũng chỉ có thể dùng cách thô bạo, làm cho đồ đệ tự tìm ra chân lý. Dù nói cũng chỉ là “như này, như kia” để thay thế, người bình thường không cách nào lý giải. Năm đó Đồ Linh Trâm trời sinh thần lực, gân cốt tốt, những chiêu thức thấy qua sẽ không bao giờ quên, mới may ra chó ngáp phải ruồi được Đồ Tướng quân luyện thành kỳ tài.

Nhưng Lý Phù Dao nhập môn quá muộn, lại có thể kiên trì học với một lão sư đã man như thế một tháng, đã khiến người ta vô cùng kính nể rồi.

Lý Phù Dao liên tục bị đánh ngã, một lần ngã là một lần giãy giụa đứng lên. Đồ Linh Trâm thực sự không can tâm, phi thân lên trước tiếp chưởng của phụ thân, cười nói:

“Người nghỉ ngơi một chút, để con thử xem.”

Đồ Tương quân chỉ hận sắt không mài thành kim, không hề nghĩ đến phương pháp dạy của bản thân có vấn đề, mặt đỏ tía tai nói: “Luyện hơn một tháng, ngay cả trình độ của gánh xiếc đường phố cũng không đạt đến. Ông đây mặc kệ, ai thích đi mà

làm.”

Dứt lời thật sự hất tay bỏ đi.

Lý Phù Dao cả người đau nhức, lại bị mắng, nhất thời oan ức, vành mắt ướt đỏ. Nhưng vẫn há miệng run rẩy nhặt kiếm lên, quật cường hất cầm không chịu thua: “Lại một lần nữa, sư phụ, một lần nữa.”

“Người đã đi rồi, lần nữa cái gì?” Đồ Linh Trâm thở dài, dịu dàng mở từng ngón tay hất ra, lấy kiếm vút lên kệ, nhần nại nói: “Cha ta tính khí có chút nôn nóng, nhưng bản tính không xấu, người đừng oán ông.”

Lý Phù Dao cúi đầu, môi mím chặt, run rẩy vài lần mới nhẹ giọng nói: “Không trách sư phụ, là trách chính ta, do ta quá yếu.”

“Vách cao ngàn trượng, trăm sông đổ biển, không ai là từ nhỏ đã mạnh.” Đồ Linh Trâm cười cười, chọn một cung tên thượng hạng đưa cho hắn, ôn thanh nói: “Lực cánh tay người không đủ, tư thế đứng bất ổn, không thích hợp tùy tiện luyện kiếm. Chi bằng trước tiên luyện cười ngựa bắn cung. Cười ngựa ổn hạ bàn, gương cung luyện lực cánh tay. Thế nào?”

Sau hai canh giờ, trong giáo trường chỉ nghe thấy tiếng mũi tên cắt gió cùng tiếng dấn dất nhần nại của Đồ Linh Trâm:

“Cánh tay bằng, nghiêng người dùng sức, mắt không được nhìn tay, nhìn về phía trước.” Đồ Linh Trâm đứng sát sau Lý Phù Dao, không ngừng uốn thẳng tư thế cùng động tác của hắn: “Dùng mắt chỉ tâm, dùng

ngón tay bắn, trong lòng không được suy nghĩ bất kỳ cái gì khác, không được do dự. Bắn!”

Tranh một tiếng, tiễn rời dây cung, ngay giữa hồng tâm!

Đồ Linh Trâm xoa xoa đầu hấn, nở nụ cười nhẹ nhàng: “Làm tốt lắm, rất lợi hại nha!”

Lý Phù Dao thở phào nhẹ nhõm, mím môi ngại ngùng cười cười.

Đồ Linh Trâm ngẩn người, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Lý Phù Dao cười. Hấn nở nụ cười, như thể cả vườn xuân khoe sắc đều phai mờ.

Dưới bóng cây, Tướng quân quay lại nhìn thấy thiếu niên giương cung, lại thấy mũi tên ngày một chính xác, càng lúc càng có cường lực, sắc mặt cũng nhẹ nhàng lại không ít. Hấn đưa cho Đồ Linh Trâm một bình thuốc, trầm giọng: “Để hấn nghỉ ngơi đi, hôm nay e là bị thương không nhẹ, phải để hấn bồi thuốc.”

Đồ Linh Trâm một tay nhận thuốc, một tay che nắng, thuận miệng hỏi: “Trong cung không thiếu được liệu thượng hạng, cha cần gì phải tự mình đi tìm.”

Đồ Tướng quân một mặt khinh khỉnh: “Thuốc này trị thương là tốt nhất.”

Đồ Linh Trâm biết cha cũng đau lòng vì đồ đệ, liền trêu ghẹo: “Sao cha không tự mình đưa cho hấn?”

Đồ tướng quân trừng mắt, bé ngoan liền ngậm miệng, không dám nói thêm nữa rồi.

Trầm mặc chốc lát, Đồ Tướng quân vỗ vai con gái, dùng giọng nói ôn hòa hiềm thấy: “Sau này con vẫn cứ tiếp tục dạy hấn đi thôi!”

Đồ Linh Trâm: “...”

Xuân đi đông đến, năm tháng lặng lẽ trôi, nàng cùng Lý Phù Dao từ quen biết dần biến thành hiểu nhau, xưng hô cũng từ “Điện hạ” thành “Phù Dao”, từ mấy đại từ “Này, này” cũng biến thành tiếng gọi tín nhiệm mà thân mật “Sư tỷ.”

Chương 7

Trong hẻm đen kịt, Ô Nha khuyên Đồ Linh Trâm nên đi theo mình, lại bị nàng lắc đầu khước từ.

“Trên người Phù Dao vẫn còn rất nhiều điểm đáng nghi, ta muốn làm rõ.” Đối diện với ánh mắt lo lắng của Ô Nha, nàng cảm thán: “Người yên tâm, nếu thực sự hết cách, ta cũng sẽ lành lặn đến tìm người. Cũng có thể tương lai sẽ đem các người đến một chỗ yên bình, làm du hiệp trừ bạo an dân, không hổ thẹn với tổ tiên Đồ thị.”

Ô Nha gạt đầu, móc ra một bình sứ đậy kín đưa cho nàng.

Đồ Linh Trâm ngửi một cái, không khỏi nở nụ cười: “Ngàn dặm truy tung? Với cái này, người thật sự bất cứ lúc nào cũng tìm được ta?”

Ô Nha chậm rãi nở nụ cười, quang ảnh trong bóng tối tà khí vạn phần. Hắn khàn giọng nói: “Đây vốn là bí hương thích khách bọn ta dùng để ám sát mục tiêu, một lần dùng có thể duy trì một tháng. Chỉ có người từng huấn luyện Kim Linh Phong mới có thể ngửi được, dù có xa hơn trăm dặm cũng có thể tìm được mục tiêu một cách chuẩn xác.”

Đồ Linh Trâm cất bình sứ vào trong lòng, hướng về ngõ đối diện Vĩnh Phong lâu: “Không còn sớm nữa, chúng ta tản ra thôi.”

Dứt lời, nàng vỗ vô đôi vai rộng rãi chắc chắn của Ô Nha: “Bảo trọng, hẹn ngày gặp lại!”

Lúc Đồ Linh Trâm quay đầu lại, đã không còn thấy bóng Ô Nha. Nàng cười cười, xoay người đến Khánh Phong lâu, vừa lúc đụng phải Lý Phù Dao cùng Lý Hoài đang đi xuống.

Lý Phù Dao liếc nhìn Đồ Linh Trâm đầy thâm ý, chốc sau mới ngáp một cái, lười biếng nói: “Hồi cung.”

Lý Hoài hướng Đồ Linh Trâm gật đầu, ra hiệu: “Vốn dự định hôm nay người theo bản vương xuất cung. Nhưng bệ hạ nhất thời nảy lòng tham, có chút không nữ, đành phải để người lại cung hầu hạ thân cận. Có thể ở cạnh bệ hạ là phúc phận bao người cầu còn không được, người cứ theo ý bệ hạ!”

Đồ Linh Trâm: “...”

Lý Hoài thấy nàng kinh ngạc, nghĩ nàng đang sợ hãi, liền than nhẹ một tiếng, hạ thấp giọng: “Tiểu cô nương, gần vua như gần cọp, sau này người phải làm việc cẩn thận. Bệ hạ tính tình có chút bất thường, nhớ kỹ không nên đắc tội với hắn.”

Dừng đoạn, Lý Hoài ôn nhu nở nụ cười, sóng mắt mở ra một tầng sâu không đáy: “Năm này bản vương đều ở Trường An, nếu người gặp khó khăn gì, hoặc bệ hạ làm khó người, cứ nói với bản vương, bản vương nhất định cật lực giúp đỡ.”

Tuy Trần Vương nhiệt tình đến kỳ quái nhưng Đồ Linh Trâm đối với nam nhân ôn văn nho nhã này cũng không chán ghét, nàng cố nén vui sướng dâng lên trong lòng, thấp giọng nói cảm ơn.

Nàng đang lo không có cơ hội tiếp cận Lý Phù Dao, hiện tại cơ hội đến bất ngờ khiến nàng vui mừng còn không kịp, cho nên không hề phát hiện ra trong nháy mắt xoay người, Lý Hoài đã chậm rãi thu lại ý cười, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi thật lâu, rơi vào trầm tư.

...

Ngày hôm sau, Đồ Linh Trâm liền chuyển vào Lai Nghi điện, trở thành cung nữ hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của Hoàng thượng.

Lai Nghi điện vẫn như ba năm trước, chỉ là không gian vắng vẻ hơn một chút. Nếu bỏ quên cấm quân của Tần Khoan dày đặc trước điện, thì nơi này đúng thực bình an u tĩnh.

Đại cung nữ bên cạnh Lý Phù Dao trừ Đồ Linh Trâm chỉ có một cô nương tên là Lãnh Hương. Là một cô nương có khuôn mặt rất lạ, có lẽ là gián điệp của Tần Khoan. Bên dưới đại cung nữ là nhị đẳng cung nữ gồm mười hai người, đều tầm 16-17 tuổi, xuống chút nữa là tam đẳng cung nữ phụ trách tạp dịch cùng vài nhũ mẫu.

Đại cung nữ Lãnh Hương kia đi quanh Đồ Linh Trâm, mặt không biến sắc chỉ điểm nàng: “Đây là tấm cung của Hoàng thượng. Hoàng thượng sợ tối nên suốt đêm không được để ánh nến tắt, mỗi đêm đại cung nữ

thay phiên nhau ngủ ở gian ngoài canh gác. Còn nữa, Hoàng thượng thích an tĩnh, ghét bị người khác quấy rối, trừ phi Hoàng thượng có dặn, người ngàn vạn lần đừng để người khác ra vào tùy ý.”

Bên trong tấm điện là vải che minh hoàng, một chiếc giường rộng rãi, mà gian ngoài là giường nhỏ chỉ đủ một người nằm, chính là nơi các cung nữ trực đêm nghỉ ngơi.

Đồ Linh Trâm hỏi: “Vậy công việc buổi tối là gì? Có cần hầu Hoàng thượng uống nước, tiểu đêm?”

“Không cần, người chỉ cần bày sẵn chăn đệm giúp Hoàng thượng, chuẩn bị trà nước.” Dừng đoạn, Lãnh Hương nói thêm: “Dù nửa đêm người có nghe được gì từ phòng Hoàng thượng cũng không được tùy tiện tiến vào, bằng không sẽ mất đầu!”

Đồ Linh Trâm ghi nhớ từng cái, lại hỏi: “Trà Hoàng thượng thích có phải là Quân Sơn Ngâm châm? Trước khi đi ngủ có cần đốt Long Thiên hương?”

Nàng nhớ kiếp trước, Lý Phù Dao vô cùng thích Quân Sơn Ngâm châm, ăn thịt bò khô, trên y phục luôn có mùi Long Thiên hương nhàn nhạt...

Ai ngờ, Lãnh Hương chỉ lạnh lạnh liếc nàng, mang theo ba phần khinh bỉ nói: “Những thứ kia không phải là thứ Hoàng thượng thích. Hoàng thượng thích uống trà Ô Long, thích nhất là đồ ngọt, đặc biệt là bánh ngọt đậu đỏ. Trong phòng hun hương chưa bao giờ là Long Thiên hương mà là Đàn hương.”

Nghe vậy, Đồ Linh Trâm trong nháy mắt hoảng hốt.

Không thể, bảy năm mưa dầm thấm đất, nàng không thể nhớ nhầm. Trong ký ức, Lý Phù Dao thực sự thích Quân Sơn Ngâm châm, thích thịt bò khô, hun hương chỉ đốt Long Thiên hương...Mà người yêu thích trà Ô Long, thích đồ ngọt, thích Đàn hương...

... chính là nàng, Đồ Linh Trâm!

Nàng đưa tay lên ngực, nơi đó, nhịp tim nặng nề mà gấp gáp.

Tại sao, tại sao Lý Phù Dao miệng nói hận Đồ thị dữ nghiệt nhưng lại ngày qua ngày ăn đồ ăn nàng thích, làm chuyện nàng thường làm vậy?

Là cảnh giác, hay là nhớ nhung, hay đang sám hối?

Lãnh Hương thấy nàng ngơ ngẩn, liền cảnh cáo: “Ta khuyên người không nên tự cho mình đúng, cẩn thận là tốt nhất.”

Đồ Linh Trâm chỉ thấy lồng ngực tỏa nhiệt, nửa ngày sau mới khó nhọc nói: “Đa tạ cô nương chỉ giáo.”

Lãnh Hương gật gù, khôi phục khuôn mặt không cảm xúc, không nói thừa câu nào, không làm thừa chuyện gì, như thể một con rối mỹ lệ.

Đồ Linh Trâm hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh: “Vậy cô nương luôn hầu hạ Hoàng thượng sao?”

“Không phải. Nghe nói tỳ nữ trước đây tự ý mưu hại hoàng thượng đã bị xử tử rồi. Ta và Linh Lung ba năm trước chuyển từ Tài Hoa đến Nghi Lai điện.”

“Linh Lung?”

“À, nàng ta chết mấy ngày trước rồi.” Lãnh Hương quay đầu, nói: “Buổi tối ra bờ sen ném mồi cho cá chép bị trượt chân, rơi vào ao chết chìm rồi.”

...

Lai Nghi điện bốn phía đều có cấm quân do Tần Khoan sắp xếp canh gác, đến cung nữ thái giám tiến vào cũng bị thẩm vấn một phen. Tuy nói là bảo vệ Hoàng thượng, nhưng không khác nào là giam lỏng Lý Phù Dao.

Càng khiến Đồ Linh Trâm nghĩ không ra chính là, đứng đầu cấm quân từng là thuộc hạ của nàng, Hoắc Thành Công. Nhiều năm qua, Hoắc Thành Công một mực trung thành, lại vô cùng hiếu thảo với mẹ già, không ngờ cuối cùng lại phản bội, theo trướng của Tần Khoan.

Mặc kệ Hoắc Thành Công tham tài cũng được, bị ép buộc cũng được, Đồ Linh Trâm cũng không hận hấn quá nhiều. Phu thê còn có thể trở mặt, hưởng chi bề trên với bề tôi? Chỉ là tận mắt nhìn thấy, lòng vẫn có chút cay đắng.

Hành động chế ngự khiến Lý Phù Dao không thể giao du nhiều với bên ngoài. Buổi sáng lười biếng lên triều, tan triều lại xem qua tấu chương được Tần Khoan chỉ thị, sau đó lại vẽ mấy bức Đan Thanh hoặc là uống rượu xem múa. Thỉnh thoảng sẽ đi dạo cùng Tần Yên và Lâu Tâm Nguyệt, quả thực vui đến quên trời quên đất.

Đến tối, vì Lý Phù Dao vô cùng sợ quý, Lai Nghi điện đèn đuốc sáng choang, Đồ Linh Trâm sẽ cùng Lãnh Hương thay phiên gác đêm, mấy ngày liền đều bình an vô sự.

Ngày hôm đó, đến phiên Đồ Linh Trâm trực đêm.

Nàng bấm đúng giờ thần, sớm một khắc đã bung trà rót nước, chuẩn bị nước ấm, khăn mặt kỹ càng. Sau đó Lý Phù Dao ngáp một cái, lười bước tiến vào tắm điện. Hắn buộc áo choàng lỏng lẻo, tóc cột một nửa, hẳn là vừa tắm xong.

Lý Phù Dao đưa tay nhận trà từ Đồ Linh Trâm, súc miệng rồi nhổ ra bên trong chén trà.

Tối nay hẳn có vẻ mệt mỏi, mắt mông lung, lười biếng ngồi một đống trên giường. Đồ Linh Trâm vội vàng thấm khăn ướt, lau mặt cùng tay cho hắn.

Lý Phù Dao ngoan ngoãn mà lười biếng ngẩng đầu lên, mắt khép hờ, gương mặt tuần tú thường ngày ngả ngớn được dát lên một tầng nền ấm áp, lông mi dày dán vào mi mắt dưới, hơi run run, như mèo con lười biếng mà quý khí.

Không thể thừa nhận, sau ba năm, Lý Phù Dao dần rút đi tính trẻ con thiếu niên, thay vào đó là vẻ anh tuấn kinh động lòng người.

Chiếc khăn mềm mại từng chút từng chút sượt qua lông mày hắn, mắt hắn, sống mũi thẳng tắp của hắn, đôi môi mím chặt cùng mười ngón tay trắng nõn...

Đồ Linh Trâm không nhịn được oán thăm: “Tiểu tử này có thể để sư tử tự mình hầu hạ người, phúc

cũng thật lớn!”

Chờ lúc nàng đi lấy nước về, đã thấy giày bị ném xuống đất, mà hấn đã nằm ngủ xiêu xiêu vẹo vẹo, hô hấp kéo dài, tựa hồ đã chìm trong mộng đẹp.

Đồ Linh Trâm luôn xem hấn như sư đệ, thấy tư thế ngủ bất nhã của hấn cũng không hề cảm thấy đỏ mặt lúng túng, chỉ âm thầm bật cười.

Gió xuân se lạnh, nàng rón rén đắp chăn lên người hấn, lại lấy một cái khăn khô nhẹ nhàng lau tóc hấn. Lúc này mới lặng lẽ đi ra ngoài, mặc nguyên quần áo mà ngủ.

Đêm nay, nàng mơ một giấc mơ.

Nàng mơ thấy mười năm trước, khi hấn vừa được phong làm Thái tử.

Có lẽ là do Lý Phù Dao quá thông minh lại chịu khó, Tần Khoan tựa hồ rất không ưa tiểu Thái tử mới xuất hiện này, vì vậy chèn ép hấn đủ đường. Lý Bình Thu nhu nhược không làm chủ được, thấy con trai chịu oan ức cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể dặn Lý Phù Dao tránh xa Tần Khoan một chút.

Ngày ấy, Đồ Linh Trâm như thường lệ đến Đông cung dạy hấn võ công, ai ngờ đợi nửa canh giờ cũng không thấy hấn đến. Nàng tìm một vòng quanh Đông cung, cuối cùng thấy hấn ngồi dưới gốc cây lê già.

Lý Phù Dao quay lưng về phía nàng, ngồi xếp bằng dưới gốc cây, hai vai khẽ run, tựa hồ đang cố nén nỗi thống khổ. Mà khiến Đồ Linh Trâm giật mình hơn là, hấn vừa cắn môi để tiếng khóc không thành

tiếng, vừa dùng tay ma sát lên mặt đất thô ráp cho đến khi da thịt bong tróc, máu me đầm đìa, nhiễm đỏ dưới đất tuyết.

Hắn như thể đang cố tự ngược để giải thoát khỏi nỗi thống khổ tận cùng.

Cho dù ở trong mộng, Đồ Linh Trâm vẫn nếm trải đủ mùi vị đau lòng đó. Nàng không nhịn được chạy đến bên hắn, Lý Phù Dao kinh ngạc quay đầu, ngẩng con mắt ướt hồng trừng lên nhìn nàng... Sau đó, mộng tỉnh.

Đồ Linh Trâm đột nhiên mở mắt ra, bốn phía ánh nến sáng rực, nàng híp mắt nhìn lên xà nhà chốc lát, lúc này mới mơ hồ nghe thấy bên trong có tiếng vang.

Nàng ngồi dậy, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe, lúc này mới biết là thanh âm của Lý Phù Dao.

... Là tiếng thông khổ nghẹn ngào, cực kỳ ngọt ngào của hắn.

“Phù Dao!” Không nghĩ được gì khác, Đồ Linh Trâm theo bản năng chạy vào bên trong, sau đó, nàng giật mình.

Chỉ thấy Phù Dao đưa lưng về phía mình, âm u ngồi trong góc, gắt gao lấy tay che miệng, cắn chặt răng, mà tay khác lại nắm chặt thành nắm đấm, không ngừng đấm xuống mặt đất lạnh lẽo. Trong chốc lát da thịt bong tróc, máu tươi đỏ sẫm uồn lượn chảy xuống, bắn tung tóe lên sàn nhà.

Mộng cảnh cùng hiện thực chồng chéo lên nhau, Đồ Linh Trâm chỉ cảm thấy đau lòng vạn phần.

Thời niên thiếu hẳn đã luôn vậy, lúc ngọt ngào hết sức sẽ dùng đau đớn của thân thể để giảm bớt thống khổ trong lòng, dùng phương thức tự ngược để duy trì tỉnh táo.

Cảm giác được phía sau có người, Lý Phù Dao đột nhiên quay đầu, hai mắt đỏ bừng tàn nhẫn nhìn chằm chằm Đồ Linh Trâm, ánh mắt tàn bạo. Rõ ràng trên lông mi còn mang theo nước mắt nhưng trong ánh mắt lại sát khí bừng bừng mãnh liệt như thể trước nay chưa từng có.

Đồ Linh Trâm theo bản năng lùi về sau nửa bước, trong nháy mắt, nàng thật sự cho rằng Lý Phù Dao sẽ thật sự giết mình.

Mà trong nháy mắt này, con người của hắn dần tan rã, vẻ mặt yếu đuối mờ mịt, thân hình cao lớn co lại, run rẩy không ngừng, như thể gặp phải điều gì đó rất đáng sợ.

“Bệ hạ, gặp ác mộng?” Đồ Linh Trâm nhanh chóng rót nước mang qua, ngồi xổm trước mặt hắn, lại đau lòng khổ sở, tay miễn cưỡng giơ giữa không trung, như muốn chạm vào lại sợ kiêng kỵ.

Lý Phù Dao run cầm cập đỡ lấy chén nước, uống hết một nửa, đôi mắt đen láy nhìn nàng chằm chằm tựa hồ muốn thăm dò điều gì đó.

Một lúc lâu, hắn buông nắm đấm ra, nhìn mặt đất đầy máu, sâu xa nói: “Người biết không, trong cung này có một con quỷ. Một con quỷ không đầu...”

Hắn cười ra vẻ thần kinh: “... Nàng ta hại Phụ hoàng, lại muốn lấy mạng trẫm.. Trẫm sợ lắm.”

“...” Đồ Linh Trâm kéo ống tay áo, băng bó lại vết thương của Lý Phù Dao cẩn thận. Trâm mặc nửa ngày, lúc này mới dùng giọng trâm thấp mà kiên định nói: “Sẽ không đâu, bệ hạ. Đừng sợ, nàng ta sẽ không hại người.”

Lý Phù Dao mơ màng, tựa hồ phỏng đoán có nên tin lời nàng hay không.

Chốc lát, Đồ Linh Trâm mím mím môi, không nhịn được hỏi: “Người hận nàng ta sao, bệ hạ?”

Lời vừa dứt, nàng liền hỏi hận.

Đồ Linh Trâm cúi đầu, không dám đối diện ánh mắt của hắn. Vào lúc nàng đang khẩn cầu hắn không nghe thấy, hoặc nghe không hiểu ý nàng, thì nghe được tiếng nói khàn khàn lạnh lùng truyền đến: “Hận! Trẫm hận nàng ta nhất! Trẫm hận nàng ta nhất...”

Một lần rồi lại một lần lặp lại, như thể thối miên, như là ác mộng.

Dù đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất, nhưng lại một lần nữa nghe nói vậy, nàng vẫn thấy đau lòng. Như thể khí lực toàn thân bị hút cạn, môi mấp máy vài lần nhưng một chữ cũng không thể thốt nên.

Chương 8

Đồ Linh Trâm một đêm không ngủ, chờ Lý Phù Dao đi ngủ xong liền ngồi bên ngoài đến khi trời sáng.

Trời vừa tờ mờ sáng, Tần Khoan đã phái tiểu thái giám đến phò Lý Phù Dao thiết triều. Đồ Linh Trâm lệnh cho chúng tiểu cung nữ chuẩn bị đồ xong tự mình đỡ Lý Phù Dao rời giường.

Có lẽ là do hôm qua gặp ác mộng, sắc mặt Lý Phù Dao không được tốt, dưới mắt có một viền xanh nhạt không rõ. Trong lúc hầu hạ hắn thay y phục, Đồ Linh Trâm có thể cảm giác được ánh mắt thăm dò của hắn.

Nàng biết, do tối qua chính mình ngu ngốc hỏi “người hận nàng ta sao”, Lý Phù Dao khẳng định sẽ có chút nghi ngờ nàng.

Lý Phù Dao từ nhỏ đã thông tuệ nhạy bén, dù ba năm này tính tình có đại biến thế nào, nhân hạ ra sao, hắn vẫn là một hôn quân thông minh.

Nói thì có chút lạ nhưng không hiểu sao, một nữ nhân từng đối mặt với hàng vạn quân địch cũng chưa từng khiếp đảm, giờ khắc này lại không dám nhìn thẳng ánh mắt của Lý Phù Dao kia... Nàng sợ một khi

đối diện với ánh mắt đó, bản thân sẽ không nén nổi bi thương.

Không thể ngờ bản thân đã đổi sang thân thể khác, tính cách cũng trở nên u buồn ảm đạm đến vậy.

Cũng may không lâu sau Lý Phù Dao đã phải thiết triều, lúc này nàng mới dám thả lỏng hơi thở, giải thoát áp lực vô hình bóp nghẹt nàng từ bên trong.

Hôm nay hiếm khi trời đẹp. Thời tiết mát mẻ, cảnh xuân hòa hợp, tươi đẹp, trước điện đào hoa khoe sắc. Đồ Linh Trâm quét dọn sạch sẽ tẩm điện xong liền quyết định ra trước sân phơi nắng.

Nàng đã qua mấy ngày không luyện công. Nghi Lai điện khắp nơi đều có lính canh gác, nàng không dám ngang nhiên luyện công, sợ lộ ra sơ sẩy, tâm trạng ức chế đến khó chịu.

Hoa Hải Đường nở trước điện thành từng đám, như từng đám mây hạ xuống trần gian. Đồ Linh Trâm hít sâu một cái, chỉ cảm thấy sáng khoái đến tận ruột gan, thần trí thoải mái, như thể mọi uất ức đều tan biến.

Nàng dạo chơi một vòng, đột nhiên phát hiện trong bụi hoa có vài con ong vàng đang bay múa.

Đồ Linh Trâm đến gần quan sát, chỉ thấy đám ong vàng này cả thân trong suốt, như thể Hồ Phách điêu khắc mà thành. Nhìn chúng bay lượn trong bụi hoa, mật cũng không hút, chỉ cách Đồ Linh Trâm một thước vũ động.

Đồ Linh Trâm lấy ra bình “Truy tung vạn dặm” vẫn luôn mang theo bên mình, những con ong quả nhiên liền vì hương trên bình mà bay đến, đậu trên miệng bình không nhúc nhích. Nàng không nhịn được đưa tay sờ lên mấy con ong, mím môi nở nụ cười, nghĩ thầm:

“Kim linh phong quả nhiên danh bất hư truyền! Ô Nha hản đã ở gần đây rồi!”

Đang nghĩ ngợi, từ đầu tường lại bay đến một quả cầu tròn, vừa vạn rơi trước mặt Đồ Linh Trâm.

Đồ Linh Trâm nhìn kỹ một chút, hóa ra là một quả cầu nhiều màu, phía trên còn gắn quả chuông nhỏ. Loại đồ chơi màu sắc lòe loẹt này khiến nàng nhớ đến một thiếu niên từng quen biết.

Lập tức, chủ nhân của quả cầu đã ở đầu tường hô lớn: “Bên trong đó có người sao?”

Đó là tiếng nói khàn khàn đặc thù của thiếu niên, hẳn là một thế tử quý tộc nào đó.

Đồ Linh Trâm nhặt quả cầu lên, đáp một tiếng.

Thiếu niên kia nói: “Làm phiền cô nương, ném cầu lại đây giúp ta.”

Đồ Linh Trâm nhẹ nhàng ném, lại lập tức giơ chân đá lên, khiến quả cầu lao vun vút qua mấy bụi hoa, còn không quên góp ý:

“Vị công tử này, cầu của ngài dùng bàng quang của heo gắn thêm lông mao mà thành, trọng lượng quá nhẹ đá không được. Chi bằng dùng da của nai con

làm vỏ, bên trong cho cắm vào, đá lên mới gọi là tận hứng.”

Đang nói, tiếng chuông bên tường kia cũng dừng hẳn, một lúc sau cũng không có động tĩnh.

Đồ Linh Trâm ngỡ vị thiếu niên kia đã đi xa, liền xoay người đi về phía cửa. Phỏng chừng Lý Phù Dao cũng sắp tan triều rồi, nàng phải quay về chuẩn bị bữa sáng.

Ai ngờ vừa đến trước cửa, suýt chút nữa đã va vào thiếu niên trước mặt.

Chỉ thấy thiếu niên kia tầm 14-15 tuổi, quần áo gấm vóc, mặt mày sáng sủa, trong lòng đang ôm một quả cầu sặc sỡ. Mặt mày cũng anh khí tựa Lý Phù Dao, lại toát ra vài phần thông minh mà đáng yêu.

Đồ Linh Trâm sững sờ, không ngờ chủ nhân của quả cầu kia cứ nhiên lại là hắn.

Chính là em ruột của Lý Phù Dao, Sở Vương Lý Phù Sơ.

Không cao ngạo lạnh lùng như Lý Phù Dao, đệ đệ Lý Phù Sơ của hắn từ nhỏ đã hoạt bát sáng sủa, mặt mày rạng rỡ, thường quần lầy nàng chơi đá cầu, khiến Lý Phù Dao thường xuyên ăn giấm.

Thiếu niên trong ký ức bây giờ đã cao gần bằng nàng, ánh mắt vẫn trước sau như một trong suốt, không chứa nửa điểm tạp chất. Đồ Linh Trâm chỉ cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, nàng uốn gối hành lễ, nhu thanh nói: “Sở Vương Điện hạ.”

“Người nhận ra ta?” Trong mắt Lý Phù Sơ thoáng qua một tia nghi ngờ, hỏi: “Vừa nãy nhặt cầu giúp ta, nói chuyện với ta là người?”

Đồ Linh Trâm gật đầu: “Là ta”

“Sao người biết phải bỏ thêm cám vào?” Không chờ Đồ Linh Trâm đáp lại, hắn đã nói: “Từng có người làm cầu cho ta, cũng giống người nói rằng phải dùng da nai con làm, nhìn rất đẹp. Thế nhưng ta không cẩn thận, làm mất nó rồi..”

Thanh âm hắn thấp dần, ngữ điệu che giấu mấy phần khổ sở: “Ta cũng từng thử bọc da nai, muốn làm một quả cầu đẹp như cái của người đó, nhưng dù ta có làm thế nào cũng không được. Bất kể là dùng mấy thứ đồ tốt trong triều, cây bông, vải rách, đều không đúng... Hóa ra là, phải dùng cám sao?”

Đồ Linh Trâm ngăn người, lăm lăm hỏi : “... Người đó?”

“Đúng vậy a, trừ hoàng huynh ra, trên thế gian này nàng là người mà ta... sùng kính nhất..”

Như thể ý thức được điều mình nói không được đúng lắm, Lý Phù Sơ đột ngột dừng lại. Hắn cảnh giác liếc nhìn nàng, buồn buồn bực bực nói: “Người còn chưa trả lời ta! Ai nói cho người cách làm cầu?”

Đồ Linh Trâm nhin không đưa tay vò đầu hắn, nở nụ cười xán lạn: “Là người khác nói với ta”

Đời này kiếp này, chỉ cần còn có một người nhà họ

Lý nhớ đến mình, sùng kính mình...Vậy là đủ rồi.

“Là ai? Người kia là ai?” Phía sau, Lý Phù Sơ trợn mắt không ngừng lái nhải truy vấn: “Người ở Lai Nghi điện, là người ở cạnh Hoàng huynh sao? Sao trước đây không hề thấy người? Là người mới đến à?”

“Điện hạ đoán xem.”

“...”

Vừa vặn Lý Phù Dao bái triều quay về, Lý Phù Sơ xoay người định trốn liền bị ca ca bắt được.

Lý Phù Dao ngồi giữa gian chính, lười biếng chỉ tay vào đệ đệ, mắt mơ mơ màng màng: “Mang đến đây.”

Lý Phù Sơ vuốt ve quả cầu bảo bối trong lòng, mắt long lanh như mèo chực cầu xin ca ca.

Thấy hắn không động tĩnh, Lý Phù Dao chậm rãi mở mắt, thong thả nhìn về phía đệ đệ.

Lý Phù Sơ run lên, nhịn đau đưa quả cầu trong lòng cho ca ca, sau đó bò lại chỗ cũ, quy củ quỳ chân xuống.

Đồ Linh Trâm vừa vội vàng chuẩn bị thức ăn cho cả hai vừa âm thầm buồn cười : Không ngờ nhiều năm như vậy rồi, Lý Phù Sơ vẫn sợ ca ca hắn như vậy.

Lý Phù Dao dù có thích chơi bời, dù có cả ngày nhàn nhàn rồi rồi, nhưng trước mặt đệ đệ hắn vẫn trước sau như một nghiêm túc. Dưới sự kiểm soát

ngghiêm ngặt của Tần Khoa, triều đình người người bất an, có người cố gắng tự vệ, có người thông đồng làm bậy, một bầu trời tăm tối. Nhưng hẳn vẫn có thể bảo vệ đệ đệ thuần khiết như thuở ban đầu.

Có thể Lý Phù Dao không phải là một Hoàng đế tốt nhưng chắc chắn là một ca ca tuyệt vời.

Lý Phù Dao giơ tay, ra hiệu cung tỳ lui ra. Đồ Linh Trâm theo đám cung tỳ lui ra. Lúc bước ra ngoài, bởi vì thính lực nhạy cảm tuyệt đối, có thể nghe thấy lời mờ đoạn đối thoại giữa hai người.

Không bao lâu, Lý Phù Dao vẫn là tiếng nói hữu khí vô lực, lạnh lùng thanh thanh: “Sắp đến tuổi xuất cung lập phủ rồi, đừng có suốt ngày chơi bời. Bài tập đã làm xong hết chưa?”

Lý Phù Sơ thành thật đáp: “Làm xong rồi.”

Lý Phù Dao không nặng không nhẹ ừ một tiếng, lại hỏi: “Sách luận đều đã thuộc rồi?”

“Thời gian còn sớm mà.”

“Người cho là sớm, có người còn sớm hơn người.”

“...”

Hai người trầm mặc một lúc, Lý Phù Sơ không nhịn được thấp giọng nói: “Hoàng huynh, đệ không muốn học thuộc mấy sách luận kia, không muốn đọc cái gì mà “Thần Quỷ”, “Vương Đạo”.”

“Vậy người muốn cái gì?” Lý Phù Dao chế nhạo nói:

“Hay là tương lai dùng đá cầu để trị quốc bình thiên hạ?”

“Trị quốc bình thiên hạ là chuyện của huynh, đâu liên quan đến đệ?” Thanh âm Lý Phù Sơ có chút kích động.

Nghe vậy, Lý Phù Dao cười gằn một tiếng: “Lẽ nào ta có thể bao vệ người cả đời? Nếu một ngày ta không còn, người tìm ai khóc đây?”

Lý Phù Sơ không ngờ đến, nói: “Vậy thì huynh đừng có chết a! Huynh làm sao có thể không còn chứ?”

“...” Lý Phù Dao suy nghĩ một chút, hờ hững nói: “Ta rồi sẽ có ngày phải chết. Có thể là hôm nay, có khi lại là ngày mai...”

Đồ Linh Trâm ngăn ra: Một thiếu niên vừa qua tuổi trưởng thành, sao lại có thể nói những lời tuyệt vọng như thế? Như thể giữa sống và chết, đã sớm có chọn lựa.

Bên trong phòng, Lý Phù Sơ hỗn hển một lúc mới ò ò thấp tiếng nói: “Rõ ràng huynh mới là đế vương, lại suốt ngày an nhàn, tùy ý để gian thần che trời, lại bắt đệ suốt ngày đọc sách Thiên tử.. Hoàng huynh, thà huynh để đệ ra chiến trường, thay huynh bảo vệ tốt giang sơn Lý thị, như năm ấy Đồ...”

“Im miệng!” Lý Phù Dao quát khế, lạnh lùng nói: “Không được nhắc đến tên nàng ta.”

“...”

Trong phòng lại im lặng, Đồ Linh Trâm có cảm giác tim bị thắt chặt, áp lực đến khó chịu.

Không biết qua bao lâu, Lý Phù Sơ nghẹn ngào: “Hoàng huynh, huynh trả quả cầu của tỷ tỷ cho đệ đi.”

Lý Phù Dao hừ lạnh một tiếng: “Cút! Không có lệnh của ta, cấm bước khỏi Tây Xương cung một bước!”

Sau trận quát, Lý Phù Sơ đột nhiên bật cửa, chạy đến đầu cũng không ngoảnh lại một lần.

Dưới ánh mắt trời, Đồ Linh Trâm nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của thiếu niên kia, không hiểu sao lại có chút đau lòng.

Bên trong phòng, khuôn mặt Lý Phù Dao không rõ hỉ hay nộ, thả đũa xuống, thuận tay giơ khăn lau miệng, bỗng nhiên nói: “Ngự thiện phòng nên thay người rồi.”

Chương 9

Giờ nghỉ trưa chưa qua bao lâu, Lễ bộ thượng thư đã đưa đến một cuốn sổ nhỏ, nói là muốn lấy ngân lượng từ quốc khố để chuẩn bị cho chuyến đi săn mùa xuân.

Đồ Linh Trâm cùng Lãnh Hương đỡ Lý Phù Dao rời giường. Lý Phù Dao như thể vẫn quyến luyến giấc ngủ, cả người mơ mơ màng màng, giữ lấy trán, híp nửa mắt, một lúc sau mới nhìn rõ người quỳ gối trước mặt là ai.

Lấy ngân lượng từ quốc khố không phải là chuyện nhỏ, vì thế chỉ có ngọc tỷ của hoàng đế mới có thể điều động khố ngân.

Lễ bộ thượng thư dâng sổ con lên, tươi cười: “Bệ hạ, Thừa tướng đã duyệt qua rồi, xin người đóng ngọc tỷ.”

Lý Phù Dao nhận lấy cuốn sổ, mở ra nhìn thử, quả nhiên phía trên đã có phê duyệt của Tần Khoan. Hắn gật gật đầu đi về phía trong gian phòng, sau một trận lục lội cuối cùng cũng mang một hộp đồng đi ra.

Lý Phù Dao mở hộp đồng ra, bên trong là khối ngọc

hình điêu long, chính là bảo vật tượng trưng cho thân phận chí tôn của Đại n - ngọc tỷ truyền quốc.

Đóng dấu xong, sau khi Lễ bộ thượng thư rời đi, Lý Phù Dao cẩn thận cất ngọc tỷ vào trong hộp, một lần nữa bước vào bên trong.

Đồ Linh Trâm dọn dẹp xong, đang định lui ra, lại thấy Lãnh Hương ngơ ngác nhìn vào gian trong đến xuất thần, tựa hồ đang suy tư điều gì đó.

Đồ Linh Trâm nhẹ vỗ vai nàng, hỏi: “Lãnh Hương, sao thế?”

Lãnh Hương thu hồi ánh mắt, ho nhẹ hai cái: “Đầu hơi nhức, chắc là đêm qua cảm lạnh ấy mà.”

“Gió xuân se lạnh, vẫn nên cẩn thận chút.” Nói xong, nàng đưa tay lên trán Lãnh Hương xem có nóng không.

Tuy là ý tốt nhưng vẫn là bị Lãnh Hương mặt không biến sắc đưa tay cản. Lãnh Hương miễn cưỡng cười nói: “Chắc là đêm qua nhiễm phong hàn, đêm nay e là không thể gác đêm rồi.”

Đồ Linh Trâm nén lại nghi hoặc, nói: “Đêm nay cứ để ta gác, người cứ nghỉ ngơi đi đã.”

Lãnh Hương nói cảm ơn xong liền vội vã quay về phòng.

Đồ Linh Trâm nhìn tay phải vừa bị nàng ta nắm lấy, lông mày dần chau lại.

...

Giờ Tý đã qua, mọi thứ chìm trong yên ắng, Lai Nghi điện cũng đã say giấc nồng, chỉ có vài tiếng côn trùng thưa thớt ngoài cửa sổ. Không biết từ khi nào, một vệt mây đen thong thả trôi, bóng tối lan tràn vây lấy cả cung điện.

Bỗng nhiên, một trận gió lạ ập đến, thổi tắt hết tất cả nến trong tấm điện. Ngay lúc đó, Đồ Linh Trâm giật mình tỉnh giấc, ánh mắt nhìn ra ngoài nơi có bóng đen hằn rõ lên phía cửa.

Ngoài cửa sổ có bóng người lén lút thăm dò, một lúc sau một que trúc nhỏ đâm thủng giấy tiến vào, theo đó là làn khói trắng nhàn nhạt.

Đồ Linh Trâm vội vã bịt mũi, giả vờ như trúng thuốc mê, nằm ngửa không nhúc nhích.

Chờ đến khi khói trắng tan hết, bóng đen mới nhẹ nhàng đẩy cửa cẩn thận tiến vào. Đồ Linh Trâm gằn như phải gồng hết sức mới có thể nắm bắt được tiếng bước chân của người này, xem ra công lực của vị khách không mời này không hề đơn giản.

Vị khách thần bí đá đá Đồ Linh Trâm, thấy nàng không nhúc nhích, lúc này mới nhẹ nhàng mò mẫm vào gian trong.

Lúc này Đồ Linh Trâm mới nhẹ nhàng mở mắt, trong bóng tối thấy được một dáng người áo đen nhỏ nhắn che mặt.

Lai Nghi điện ngày đêm đều có canh gác, tên áo đen này có thể vượt qua tầng tầng lớp lớp canh gác để

tiến vào tấm điện, nếu võ công không cao thì chỉ có một khả năng: là nội tặc.

Đồ Linh Trâm lặng lẽ đứng ở màn che nhìn vào, chỉ thấy tên áo đen kia lục lọi y phục Lý Phù Dao một trận, tựa hồ không tìm ra được vật mình muốn. Sau đó tên áo đen liền nhẹ nhàng bò lên giường, rút dao găm ra, từ từ tiếp cận Lý Phù Dao đang say giấc.

Đồ Linh Trâm hoảng hốt, tưởng rằng tên kia muốn mưu sát Lý Phù Dao, đang muốn xuất thân cứu trợ, lại lấy hăn chỉ dùng dao găm cắt dây khóa đeo trên cổ Lý Phù Dao sau đó cầm khóa xuống giường.

Thấy tên áo đen không làm hại gì Lý Phù Dao, Đồ Linh Trâm thở ra một hơi, tiếp tục trốn nơi góc phòng. Nàng muốn xem xem, tên áo đen này rất cuộc muốn gì!

Tên áo đen sờ soạng dưới giường, tựa hồ mò đến vật gì đó đang nhô ra, sau đó một cơ quan ở phía dưới giường mở ra. Tên áo đen tra khóa vừa mới lấy được trên người Lý Phù Dao vào, một trận âm thanh chuyển động truyền đến, chỉ thấy tên áo đen lấy ra một chiếc hộp đồng trông vô cùng quen mắt.

Đồ Linh Trâm hí hí mắt. Hóa ra, người này phụng mệnh đến trộm ngọc tỷ.

Vừa hay nàng đã lâu chưa hoạt động gân cốt, chỉ bằng dùng tên áo đen này luyện tập một trận!

Nghĩ đoạn, nàng thuận tay ném lô hương bên cạnh về phía tên áo đen.

Tên áo đen đang đắc chí không ngờ đến lô hương vùn vụt lao đến đập ngay trúng tay phải chính mình, hộp đồng cũng bị đánh rơi giữa không trung.

Gần như trong nháy mắt, một bóng người từ bên trong lao ra, nhẹ nhàng đỡ lấy hộp đồng.

Đồ Linh Trâm đỡ lấy hộp đồng, nhóm lửa trong đèn lưu ly lên, chỉ thấy dưới ánh đèn, nàng cao ngạo ném đôi mắt lên người tên áo đen, cười hỏi:

“Đã đỡ hơn chưa, Lãnh Hương?”

Người mặc áo đen sững sờ, rút dao găm ra phòng bị, cắn răng nói: “Là người!”

Đồ Linh Trâm chỉ cười không nói.

Nàng đã sớm hoài nghi Lãnh Hương là tai mắt của Tần Khoan vì vậy đã có lưu ý sẵn. Xế chiều hôm nay, mắt Lãnh Hương lại dán vào ngọc tỷ không dưới hai lần khiến nàng nổi lên hoài nghi. Huống hồ, cách Lãnh Hương nắm lấy cổ tay nàng hoàn toàn không giống một nữ tử bình thường.

Tay cứng lớn mà lại nhẹ nhàng. Lãnh Hương có võ công, hơn nữa võ công không hề thấp. Nếu không phải mình cảnh giác, e rằng đêm nay đã để lọt Lãnh Hương rồi!

Bất quá, Tần Khoan muốn ả lấy ngọc tỷ làm gì?

Đang nghĩ đoạn, Lãnh Hương ở đối diện đã rút dao găm ra, đè thấp tiếng oán hận: “Tiêu Nhĩ Nhã, người đây là muốn tranh công với ta sao?”

Tranh công? Chẳng nhẽ Lãnh Hương cho là nàng cũng cùng phe với ả?

Đồ Linh Trâm chuyển mắt, tránh khỏi đòn công kích của nàng ta, khuỷu tay đánh vào cánh tay của Lãnh Hương, khiến ả đau đến mức dao găm cũng bay ra ngoài.

Dao găm chuyển động mấy vòng, thuận lợi rơi vào trong tay Đồ Linh Trâm.

Đồ Linh Trâm ngắm nghía con dao, tiếp lời nàng ta: “Đúng vậy a! Chuyện tốt thế này, không thể không phân chia nha!”

Lãnh Hương mặc kệ lời nàng, chỉ ôm lấy cánh tay đang tê liệt, nói: “Người đừng có cho là mình hay! Nếu làm hỏng kế hoạch của Tần Khoan, cả ta và người đều phải chết!”

Đồ Linh Trâm nghiêng đầu, cười nói: “Kế hoạch gì cơ?”

Lãnh Hương tưởng nàng giả ngốc, vội la lên: “Việc đăng cơ đều sắp xếp xong, chỉ thiếu mỗi ngọc tỷ này, người...”

Đồ Linh Trâm ngăn ra: Đăng cơ? Ai?

Chẳng lẽ Tần Khoan muốn chính mình làm Hoàng đế?

Đang muốn hỏi lại, Lãnh Hương bỗng nghi ngờ, đánh giá Đồ Linh Trâm một lúc lâu mới kinh ngạc nói: “Lẽ nào, lẽ nào người không phải người của Tần Khoan? Nhưng rõ ràng, rõ ràng người là do hấn sắp

xếp đến đây!”

Thấy Lãnh Hương bắt đầu nghi ngờ, Đồ Linh Trâm cũng không nói thêm, chỉ đặt hộp đồng lên bàn, tay cầm dao găm nhắm chính xác cổ họng Lãnh Hương mà phi tới.

Thân thể này của nàng không đủ sức mạnh, chỉ có thể dựa vào chiêu thức linh hoạt mà lấy phần thắng. Nếu một lần không trúng, rất dễ dàng bị đối phương nhìn ra sơ hở.

“Tranh” một tiếng, ánh lửa tứ tung, Lãnh Hương không biết tự lúc nào đã rút ra một loan đao cản lại dao găm của Đồ Linh Trâm.

Một kích không trúng, Đồ Linh Trâm xem như mất đi cơ hội đánh trước, vội lùi ra phía sau.

Lãnh Hương lạnh lùng cười nói: “Cứ tưởng người lợi hại, hóa ra là ba cái võ mèo cào, hữu khí vô lực!”

Đồ Linh Trâm liếc nhìn loan đao trong tay nàng, trầm giọng nói: “Người không phải người Trung Nguyên!”

“Đúng vậy.” Lãnh Hương nhắc đao, đột nhiên hỏi nàng: “Người thì sao? Ai phái người đến đây? Lâu Hạo sao!”

Đồ Linh Trâm né lưỡi đao, toàn thân vòng ra sau lưng Lãnh Hương, một tay đặt nơi cánh tay Lãnh Hương, một tay dùng dao đâm tới, đồng thời hô lớn: “Có thích khách!”

Lãnh Hương cong người tránh khỏi nàng, khí lực vô cùng lớn, cười lạnh lùng: “Người cứ gọi thoải mái! Ta là người Thừa tướng phái đến, bốn phía lại là binh của Thừa tướng, người nghĩ ai sẽ đến cứu người?”

Đồ Linh Trâm chùng xuống: Cái này nàng quên mất!

Lãnh Hương lại nghiêng người thủ thế, quát lên: “Đợi ta giải quyết người xong là sẽ đến tên cầu Hoàng đế kia!”

Hai người đối chưởng đến nội thương, đều liên tục lùi lại vài bước mới ổn định được trọng lực.

Lãnh Hương dùng man lực, chiêu thức nào cũng đều vô cùng tàn nhẫn. Đồ Linh Trâm đau nhức che giấu cánh tay trái đang tê liệt phía sau lưng, tỉnh táo nói: “Người nếu như giết Hoàng thượng, Tần Khoan sẽ đi đâu tìm được một con rối nghe lời đến vậy?”

Nghe vậy, Lãnh Hương cười nói: “Chờ có ngọc tử rồi, chân long Thiên tử tự khắc lộ diện, cần gì con rối nữa?”

Đồ Linh Trâm hừ lạnh, phỏng đoán: Có lẽ Tần Khoan cũng đã chán đứng sau lưng sai khiến, hẳn muốn có được ngọc tử, ngồi lên vị trí kia. Một khi hẳn có được ngọc tử, con rối Hoàng đế cũng không cần thiết nữa.

Hai người trong bóng tối giao đấu được qua 20 chiêu, thể lực của Đồ Linh Trâm đã không chống đỡ nổi, rơi xuống thế hạ phong. Lãnh Hương bức sát đến, chiêu nào chiêu nấy đều là chiêu trí mạng. Dần dần Đồ Linh Trâm bị ép đến góc, một đao của

Lãnh Hương chém vào vai nàng, máu tươi chảy đầy cánh tay.

Đồ Linh Trâm bị thương cũng không hề né tránh, giữ lấy tay cầm dao của Lãnh Hương không để ả né tránh, dùng sức đâm thẳng vào ả.

Lãnh Hương bị Đồ Linh Trâm giữ chặt không thể thoát ra, chỉ có thết hốt hoảng né tránh, con dao tiến thẳng đến vai ả, suýt chút nữa đã cắt đứt động mạch.

Lãnh Hương bị đau càng trở nên tàn nhẫn, ả dùng thêm sức dí mạnh vết thương khiến Đồ Linh Trâm đau đến hai mắt mờ mịt.

Đồ Linh Trâm run rẩy rút dao găm, đang muốn liều mạng đâm một nhát chí mạng lại đột nhiên nghe thấy Lãnh Hương kêu thảm một tiếng, lão đảo ngã về phía sau.

Đồ Linh Trâm hé mắt, trong tầm nhìn mơ hồ, chỉ thấy trên lưng Lãnh Hương là một hố máu do lưỡi dao sắc đâm lên, mà Lý Phù Dao không biết đã tỉnh lại từ khi nào, khuôn mặt không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào đứng trước mặt nàng, trong tay cầm một con dao găm, trên cán còn có máu tươi uồn lượn chảy xuống.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt thăm dò, lạnh lùng hơn cả tuyết tích vạn năm.

Có lẽ đêm nay hắn như một thợ săn thực thụ, nằm trên giường nhìn hai người náo loạn.

Hắn nghe cả hai nói chuyện, nhìn cả hai tư sát,

nhìn nàng vùng vẫy... Cuối cùng mới quyết định ra tay, để âm mưu nực cười này được khép lại một cách thi vị.

Đồ Linh Trâm thất thần nhìn khuôn mặt nam nhân xa lạ mà quen thuộc này, chỉ cảm thấy mí mắt ngày càng nặng, ánh mắt mơ hồ cuối cùng rơi vào màn đêm vô biên.

Chương 10

Trời xanh, mây trắng, gió tây cuốn lửa hồng, tất cả như thể nhuộm màu chu sa.

An Quốc Hầu phủ, Đồ Linh Trâm 15 tuổi ngồi dưới cây phong già, đỉnh đầu như ánh bình minh buông xuống, dưới chân xếp bằng. Nàng khoác lên mình chiếc áo xanh lam, chiếc váy rực rỡ như lửa, tóc dài đen nhánh được cuốn lại bằng cây trâm, trong tay cầm con dao găm tinh xảo được khắc bằng ngà voi, đang cúi đầu chăm chú khắc cái gì.

Mặt trời lặn về tây vẽ bóng nàng lên mặt đất, cảnh tĩnh như họa.

Đột nhiên, gió mạnh nổi lên, hoa theo gió bay lên trong trung, sát khí nương theo bước chân dồn dập tiến đến. Sau một khắc, lưỡi kiếm lóe hàn quang đã chìa đến trước mặt Đồ Linh Trâm.

Nàng tựa hồ có dự liệu từ trước, không hề khẩn trương, thậm chí không dùng đến công phu, chỉ nghiêng đầu né chiêu kiếm vừa đâm tới.

Thiếu niên áo đen có vẻ như không cam lòng, lại thuận thế quét kiếm qua. Đồ Linh Trâm nhẹ nhàng khom lưng, thuận lợi tránh được chiêu tiếp theo.

Tên áo đen không thủ thế kịp, hứng một chưởng của nàng, kiếm tuột khỏi tay, rơi xuống mặt đất.

Gió dừng, kiếm khí dưới mặt đất lăn lăn, vương bụi trần ai.

Đồ Linh Trâm toàn thân bay lên cây phong, tóc mai bay lượn, quần quít cùng dây buộc tóc màu hồng lam, sáng rực rỡ đến động lòng. Nàng ngồi trên cây khô, cười gian xảo với thiếu niên áo đen: “Hơi thở cùng bước chân đã bán đứng ngươi rồi, Phù Dao.”

Lý Phù Dao buồn rầu nhặt kiếm lên, rầu rĩ không vui.

Đồ Linh Trâm bật cười an ủi: “Có thể tiếp được quá ba chiêu của ta, đã rất tiến bộ rồi!”

Lý Phù Dao tra kiếm vào vỏ, hỏi: “Sư tỷ đang làm gì?”

“À, cái này a?” Đồ Linh Trâm phỉ vụn gõ trên người, cầm nhánh tiểu trúc trong lòng bàn tay hươ hươ, nói: “Làm cho Ô Nha a. Hắn nói chuyện không tiện, có cái này, bất cứ khi nào cũng có thể thổi lên liên lạc rồi.”

Dứt lời nàng đặt bên môi thổi một hơi, tiếng sáo lạnh lạnh vang vọng. Nàng nháy mắt với Phù Dao, nghiêng đầu cười nói: “Êm tai không?”

Lý Phù Dao nhìn nụ cười diễm lệ hơn lá phong này, ngẩn ngơ gật đầu.

Lý Phù Dao có chút ngượng mọ nhìn chằm chằm cây

sáo nhỏ, hiếu kỳ hỏi: “Tại sao Ô Nha không nói lời nào? Hắn bị câm sao?”

“Đừng nói vậy, hắn sẽ không vui đâu.” Đồ Linh Trâm giải thích: “Hắn vốn là thích khách Tây Vực. Hai năm trước phụng mệnh đến ám sát cha ta, kết quả ám sát thất bại, hắn vốn định uống thuốc độc tự sát nhưng được cha ta cứu sống, sau đó liền ở lại Đồ gia... Năm ấy hắn cũng chỉ mới 14 tuổi.

Chỉ là thuốc độc này quá mạnh, dù cứu được mạng hắn nhưng cổ họng lại chấn thương nặng, chỉ có thể phát ra tiếng khàn khàn mơ hồ. Sau đó hắn ghét âm thanh khó nghe của chính mình, liền im lặng không nói gì nữa.”

Vừa vặn lúc đó Ô Nha cầm bình rượu Cao Lương nghênh ngang đi qua, Đồ Linh Trâm gọi lớn, ném vật cầm trong tay về phía hắn.

Ô Nha một tay tiếp được cây sáo, nhìn ngấm chốc lát, con mắt xanh nghi hoặc nhìn về phía nàng.

Đồ Linh Trâm ở trên cây đứng đưa hai chân, nói: “Cho người! Sau này nếu người có chuyện gì liền thổi một hơi, ta sẽ nghe thấy ngay.”

Nghe vậy Ô Nha im lặng cong môi nở nụ cười lộ hàm răng trắng tuyết, đôi mắt u ám cũng tựa hồ hóa thành mặt hồ mùa xuân. Hắn ném bình rượu về phía nàng, ý là vật trao đổi.

Chỉ trong chốc lát, sân sau truyền đến mấy âm thanh khó nghe.

Lý Phù Dao: “...”

Tiếng sáo bèn bí, ma âm lọt vào tai. Đồ Linh Trâm bịt hai lỗ tai, không nhận được hướng về sân sau hô lớn: “Nghe được rồi, nghe được rồi! Cầu xin người thu hồi âm thanh thần thông với.”

Lúc này thanh âm sắc bén mới ngưng.

Đồ Linh Trâm cầm vò rượu trên tay cười đến ngật nghẻo, lại nghe thấy Lý Phù Dao ở bên dưới phát biểu một câu không đầu không đuôi: “Ta cũng muốn.”

Đồ Linh Trâm ngây ngốc, vội chỉnh lại tư thế: “Người nói gì cơ?”

“Sư tử, ta cũng muốn có quà.”

Lý Phù Dao nghiêm túc nhìn Đồ Linh Trâm, tuổi nhỏ lại trưng bộ mặt chín chắn: “Người chỉ tặng hần, không tặng ta. Ta ghen.”

Đồ Linh Trâm không nói gì nửa ngày.

Nàng nhìn con dao trong tay, lại nhìn Lý Phù Dao: “Cái này tặng người?”

Lý Phù Dao cau mày, có chút ghét bỏ nói: “Lòe loẹt, cái này chỉ con gái mới thèm.”

“Cũng đúng, là ta mua được từ chỗ thương nhân Ba Tư.” Đồ Linh Trâm đại khái cũng cảm thấy không thích hợp, tiện tay ném vào hồ sen.

Lý Phù Dao không kịp chuẩn bị, cả kính nhào tới lan can bên hồ: “Sư tử, người...!”

Đồ Linh Trâm nghi hoặc: “Người không phải không thích à? Dao này cũng chỉ được cái đẹp, chứ không sắc, ném rồi thì thôi. Tháng sau sanh thần người, tử tử tặng người cái khác đẹp hơn.”

Lý Phù Dao: “...”

Lý Phù Dao gương mặt nhìn nàng, hai mắt đều đỏ.

Đồ Linh Trâm không đành lòng nhảy xuống, áy náy nói: “Hóa ra là người thích, hay là ta xuống mò lên cho người?”

Lý Phù Dao ra vẻ cụ non thở dài một hơi, khoát khoát tay, xoay người rời đi.

Cứ ngỡ con dao găm đã hóa bùn cát trong ký ức, nay lại tái hiện trong buổi tối chín năm sau.

Chín năm sau, hôn quân Lý Phù Dao cầm dao găm dính đầy máu, như ác quỷ Tu La.

...

Lúc Đồ Linh Trâm tỉnh lại, mặt trời đã lên cao.

Nàng dùng hết sức mở mắt ra, tầm mắt tan rã dần tập trung. Hai vai bị thương vẫn đau đớn không ngừng, cũng rất rõ ràng cảm nhận được có người tỉ mỉ băng bó cho.

Tiểu cung nữ bên cạnh thấy nàng tỉnh rồi, vội vã rót nước đến. Đồ Linh Trâm uống hai ngụm, thắm giọng mới hỏi: “Mộc Hương, bệ hạ đâu?”

Mộc Hương kính cẩn đáp: “Bệ hạ tối qua bị kinh sợ, tâm tình không tốt lắm, lúc này đang ở sân sau chơi ném thẻ vào bình rượu cùng mấy đại nhân.”

Đồ Linh Trâm rời giường, mặc y phục, động đến vết thương cũng chỉ nhúu mày: “Chuẩn bị chút trà nóng cùng điểm tâm, ta mang đến cho bệ hạ.”

Hôm nay ánh mặt trời có đạm bạc cũng không sao giảm được vẻ quốc sắc thiên hương của hoa mẫu đơn.

Nơi bụi hoa, ba bốn công tử quý tộc vây quanh Lý Phù Dao, thỉnh thoảng như thật như giả vỗ tay thán phục, cười cười nói nói ném thẻ vào bình, thật náo nhiệt.

Đồ Linh Trâm đặt nước trà lên bàn đá, yên lặng lùi đến góc. Chỉ thấy Lý Phù Dao một thân đen, cả người tràn ngập tuấn khí, chỉ có vòng xanh nhạt dưới mắt bán đứng vẻ tiêu tụy tối qua của hắn.

Hắn vung tay, thẻ rơi thẳng vào bình, nhất thời đám đông lại reo hò.

Lý Phù Dao híp mắt, nghe mấy lời giả dối mà phồng mũi như thể vui lắm. Tiếp đó hắn lại cầm nhánh mũi tên lên, đưa cho nam tử duy nhất không tán dương hắn.

Nam tử kia bất quả cũng chỉ mới 24 - 25 tuổi, khuôn mặt tuấn tú, vóc người cao ráo, mặc một bộ quan bào màu đỏ, đứng bên cạnh đám công tử cơ ngon áo đẹp có vẻ không hợp.

Người này Đồ Linh Trâm biết: Ngự sử đại phu Văn

Hoán Chi, bốn năm trước là Trạng nguyên Trường An, đồng thời cũng là cháu ngoại của Tần Khoan.

Văn Hoán Chi tuy có quan hệ máu mủ với Tần Khoan nhưng nàng không ghét bỏ hẳn. Bởi vì năm đó chê trách nổi lên bốn phía, hẳn là người duy nhất đứng về phía Đồ thị.

Văn Hoán Chi trên triều đình thuộc nhóm ít theo phái thanh khiết, không a dua nịnh hót, không kết bè kéo cánh, là người thanh liêm chính trực.

Văn Hoán Chi chau mày nhìn mũi tên trong tay Lý Phù Dao, nửa ngày sau mới thở dài tiếp nhận, tùy ý ném.

Mũi tên xoẹt qua không trung, đình một tiếng, rơi trên mặt đất.

“Chưa đến, Văn đại nhân thua.” Lý Phù Dao lười biếng nở nụ cười: “Theo luật, mời đại nhân phú một câu thơ xem như chịu phạt.”

Sĩ tộc công tử cũng bắt đầu nháo nhào đòi Văn Hóa Chi chịu phạt. Văn Hoán Chi cũng không vì thế mà lay động, cung kính nói: “Bệ hạ thứ tội, vi thần tới đây cũng không phải để chơi bời.”

m thanh ồn ào im bật.

Bị mất mặt, sắc mặt Lý Phù Dao có chút khó coi, gắt: “Vậy người đến làm gì?”

Trầm mặc chốc lát, Văn Hoán Chi thẳng tắp quỳ xuống, trước mặt mọi người cất cao giọng: “Nghe nói bệ hạ lại muốn thỉnh tiên tôn về trừ quỷ, vi

thần tới đây là để xin người thu hồi mệnh lệnh đã ban!”

“Người nói cái gì!”

Thấy Lý Phù Dao nổi giận, Văn Hoán Chi không hề lay động, chỉ nói tiếp: “Bắc Yên đang nhìn chăm chăm, Đại n binh lực kiệt quệ, quốc khố bị bào mòn. Thần cam chết khuyên bệ hạ hãy thu lại mệnh lệnh đã ban, không nên tiêu xài mồ hôi nước mắt của nhân dân!”

Chương 11

Thấy Lý Phù Dao nổi giận, Văn Hoán Chi cũng không hề bị lay động: “Bắc Yên đang nhìn chăm chăm, Đại Ân binh lực kiệt quệ, quốc khố bị bào mòn. Thần cam chịu tội chết cầu xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban, không nên tiêu tốn trên mồ hôi nước mắt của dân chúng!”

“Tần Khoan đã đồng ý với trẫm rồi!”

“Bệ hạ, người mới là thiên tử, là người nên thực hiện đạo làm thiên tử! Giang sơn này là của Lý gia, không phải của Tần gia!”

Lý Phù Dao giận dữ quát lên: “Tần tướng là cậu người!”

“Trong triều không có máu mủ ruột thịt, chỉ có quân thần!”

“Người được... người hay lắm!” Lý Phù Dao nhất thời tức giận nói không ra câu nào. Hắn bẻ gãy mũi tên tinh xảo trong tay, vứt bao đựng tên xuống đất, lúc này mới chỉ tay vào Văn Hoán Chi nói: “Trẫm sớm muộn sẽ có ngày giết tên nghịch thần nhà người!”

Mọi người lập tức quỳ xuống, hô lớn hoàng thượng bất giận.

Văn Hoán Chi ngược lại vẫn không có chút sợ hãi nào, thản nhiên nói: “Chết vì đạo, thần không có gì phải hối tiếc!”

Lý Phù Dao thở hổn hển, tức giận đi qua đi lại, quát lớn: “Cút! Đều cút hết cho trẫm!”

Cả đám người nghe vậy, như đối mặt với ân đại xá, lập tức giải tán. Văn Hoán Chi quỳ trên mặt đất lại tiếp tục dập đầu: “Thần xin cáo lui, kính xin bệ hạ cân nhắc!”

Chờ khi tất cả tan hết, Lý Phù Dao mới hít sâu một hơi, một mình ngồi trên ghế đá rót chén trà, lát sau mới hờ hững hỏi: “Vết thương của người đỡ rồi?”

Đồ Linh Trâm nhận ra hắn đang nói với mình, mới tiến lên vài bước, hành lễ: “Nhờ hồng phúc của bệ hạ, đã đỡ hơn rồi.”

Lý Phù Dao liếc qua nàng, lạnh lùng chế giễu: “Vừa đúng lúc cho người nhìn thấy trò hay.”

Đồ Linh Trâm nhớ tới việc hôm qua, cũng không khách khí đáp: “Như nhau cả thôi.”

Lý Phù Dao đứng dậy cầm lấy cung tên, rõ ràng vừa nãy mới một bộ dạng bạo quân tức giận muốn chết, giờ này lại có thể định thần giương cung cài tên. Hắn như thể mang đủ nét mặt, mỗi lúc là một vẻ mặt đan xen, biến hóa thất thường, khiến người khác

không biết được cái nào mới là bộ mặt thật của hắn.

Đồ Linh Trâm suy nghĩ chốc lát, vẫn là mở miệng hỏi: “Bệ hạ, thích khách tối qua đâu?”

Lý Phù Dao bắn cung, phịch một tiếng, bình sứ vỡ nát: “Đương nhiên là chết rồi.”

Chết rồi?

Đồ Linh Trâm có chút mất mát, nàng còn muốn từ đó tìm hiểu thêm nội tình, xem ra bây giờ manh mối lại tiếp tục đứt đoạn mất.

Đồ Linh Trâm trong lòng thở dài, suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Đa tạ bệ hạ tha chết.”

“Ồ?” Lý Phù Dao nổi lên hứng thú, lần nữa giương cung, ngoài cười nhưng bên trong không cười: “Người cho rằng ta sẽ giết người?”

“Bệ hạ không phải luôn nghi ngờ nô tỳ sao?” Đồ Linh Trâm lạnh nhạt nói: “Nếu không sẽ không mượn Lãnh Hương tới thăm dò nô tỳ.”

“Không sai, người thông minh hơn ta tưởng.” Lý Phù Dao cười nhẹ, sau một khắc, hắn xoay người, nhắm mũi tên thẳng vào Đồ Linh Trâm.

Chỉ một thoáng, phảng phất xung quanh đều ngưng đọng.

Lý Phù Dao lạnh lùng nhìn Đồ Linh Trâm, con mắt như hàn nguyệt phát ra ánh sáng lạnh lẽo. Hắn dùng

tiến nhắm vào nàng, gương căng cung, gấn từng chữ: “Người rút cuộc là ai?”

Trầm ngâm một khắc, Đồ Linh Trâm trấn định hỏi ngược lại: “Bệ hạ cho rằng nô tỳ là ai?”

Lý Phù Dao duy trì tư thế, định thần nhàn khí: “Tiêu Nhĩ Nhã, tổ phụ Tiêu Càn Chính, từng làm đến Hộ bộ thượng thư, giao hảo với Tần gia. Năm năm trước bị Đồ thị tra ra tội bán muối tư nhân, bị bãi quan xét nhà.”

Đồ Linh Trâm căng thẳng, không nghĩ tới thân thế này là hậu nhân của Tần đảng, chẳng trách đêm qua Lãnh Hương nhận nhầm nàng cùng phe.

Đồ Linh Trâm lấy lại bình tĩnh nói: “Nếu bệ hạ hoài nghi nô tỳ là người của Tần đảng, sao bệ hạ lại không diệt trừ nô tỳ như Lãnh Hương.”

“Đương nhiên là bởi vì trên người người có bí ẩn mà trầm không rõ. Tiêu gia vì Đồ thị mà diệt vong, theo lý người nên hận Đồ thị. Nhưng kỳ quái là sao người có thể học được võ công trong ba tháng ngắn ngủi, hơn nữa chiêu thức lại cực kỳ giống của Đồ thị!”

Lý Phù Dao dùng sức, cây cung bị kéo đến cực hạn. Ánh mắt hấn sắc bén, cắn răng nói: “Vì lẽ đó trầm hỏi người, người là ai? Người có quan hệ gì với Đồ thị!”

Mặc dù sớm biết sẽ đi đến bước này, nhưng chỉ cần nhớ đến thù hận của hấn với Đồ thị, Đồ Linh Trâm liền không có dũng khí thẳng thắn... Nàng không phải sợ chết, chỉ làm hàm oan chưa giải, còn chưa kịp

nhìn thấy muội muội, sao có thể chết trong tay tiểu sư đệ nàng từng thương yêu nhất?!

Lý Phù Dao thấy sắc mặt nàng biến đổi, trầm mặc không nói, nguy hiểm híp mắt, quát lên: “Trả lời trẫm!”

Đồ Linh Trâm trong lòng biến động.

Một thanh âm điên cuồng hò hét: Phù Dao, ta là sư tử! Là sư tử dạy người cưỡi ngựa múa kiếm, vì người chinh chiến sa trường!

Một âm thanh lý trí lại nói: Người muốn hại chết A Anh sao? Đến bây giờ, người cho rằng người có thể thua được sao?

... Đúng vậy, không thể lại thất bại nữa rồi.

Trong ánh mắt có chút kinh ngạc của Lý Phù Dao, Đồ Linh Trâm chậm rãi quỳ xuống, trán chạm đất: “Bệ hạ chỉ cần biết, tội nô trung thành tuyệt đối với người, dù long trời lở đất, đến chết mới thôi!”

Một khắc đó, vết thương trên vai không sánh bằng vết thương cào xé tâm can. Đến cuối cùng, nàng vẫn phải tự xưng mình là tội nô rồi.

Lý Phù Dao nhìn nàng, cố chấp nói: “Chuyện Tiêu gia diệt vong trẫm cũng có nhúng tay. Người nói trẫm làm sao tin được người?”

Đồ Linh Trâm ngẩng đầu, vẻ mặt lẫm liệt: “Phụ tử khác nhau có thể hầu hạ chủ tử khác nhau, nô tỳ sao không thể theo bệ hạ?”

“Người!” Lý Phù Dao như bị chọc giận, hít sâu một hơi, cắn răng nói: “Người thà chết cũng không chịu nói ra chân tướng sao?”

Đồ Linh Trâm mỉm cười: “Lời nô tỳ nói chính là chân tướng. Nếu bệ hạ không tin cứ để thời gian chứng minh.”

Tay gương cung khẽ run, cặp mắt phong lung uyển chuyển, như thể có sóng ngầm trùng điệp. Rốt cục chỉ nghe “vù” một tiếng, mũi tên thẳng tắp bay về phía Đồ Linh Trâm.

Tiến sắc bén xoẹt qua mái tóc nàng, cắt đứt sợi dây buộc tóc xanh lục, trong phút chốc mái tóc tản ra trong nắng chiều, buông xuống bả vai. Cho dù tóc tai bù xù, nàng cũng không có lấy một tia chột vạt, chỉ bình tĩnh nhìn Lý Phù Dao, một cái nhìn như thể nhìn xuyên vạn năm.

Lý Phù Dao tay gương trường cung, nghiêng người mà đứng, gió xuân mềm mại lướt qua khoảng cách giữa hai người, thả xuống một đóa quốc sắc. Trâm ngâm nửa ngày, Lý Phù Dao như thể đã mệt rồi, nhắm mắt nói: “Người tốt nhất, không nên gạt trâm.”

Dứt lời, hắn ném cung, xoay người rời đi. Tuy đi lại vững vàng nhưng trong mắt lại dấy lên một tia hoảng sợ.

Đồ Linh Trâm thở phào nhẹ nhõm, lập tức cười khổ: Không biết từ lúc nào mà hình ảnh nàng thấy nhiều nhất lại là bóng lưng xoay người rời đi của Lý Phù Dao.

...

Sau mấy ngày, Đồ Linh Trâm rõ ràng cảm nhận được thái độ của Lý Phù Dao đối với nàng có thay đổi.

Chương 12

Sau mấy ngày, Đồ Linh Trâm cảm nhận rõ ràng thái độ của Lý Phù Dao đối với nàng có thay đổi.

Tuy rằng Lý Phù Dao trước mặt mọi người vẫn là bộ dạng hôn quân, vô vi mà trị, thái độ bất cần, nhưng nếu Lai Nghi điện không có người, hẳn sẽ thích lơ đãng liếc nhìn Đồ Linh Trâm, ánh mắt thăm dò, tựa hồ thông qua nàng có thể nhìn thấy một thế giới khác.

Đồ Linh Trâm ban đầu còn có chút không quen, sau này cũng bắt đầu xem là chuyện thường. Lý Phù Dao có hứng thú với nàng dù sao cũng là chuyện tốt, nàng có thể trở thành trung tướng mưa dầm thấm lâu mà đưa hôn quân trẻ tuổi này về chính đạo...

Ngày hôm đó Lý Phù Dao ngủ trưa dậy, trong phòng yên tĩnh không có người, cung nữ Liên Bình hầu hạ thay y phục cũng không thấy tăm hơi, bỗng nhiên nghe truyền đến một trận cười lạnh lạnh, cũng không biết đám cung nữ đang tụ tập chơi đùa cái gì.

Lý Phù Dao rời giường, khoác áo ra gian ngoài nhìn, chỉ thấy Đại cung nữ Mộc Hương đang gục trên bàn trà kê rên, trên bàn đặt một ván cờ vây, mà

Đồ Linh Trâm lại đang cười tủm tỉm phân phát hạnh nhân cho các cung nữ xem cờ.

Vừa thấy Lý Phù Dao, các cung nữ vội vã quỳ xuống.

Lý Phù Dao phất tay ra hiệu các nàng đứng dậy, lại dang hai tay ra để Đồ Linh Trâm và Mộc Hương chỉnh lại y phục cho. Lúc này mới lười biếng hỏi: “Đang chơi cờ?”

Mộc Hương nhỏ nhẹ nói: “Bẩm hoàng thượng, tỳ muội chúng thần thấy buồn chán nên đánh mấy ván cờ giết thời gian. Ai ngờ Nhĩ Nhã quá lợi hại, thắng hết tất cả điểm tâm của chúng thần.”

“Ồ, lợi hại vậy?” Lý Phù Dao tựa hồ hứng thú, không so đo cung nữ vì chơi cờ mà không để ý đến mình, ngồi ở vị trí của Mộc Hương, nghiêm túc nghiên cứu ván cờ.

Sau đó hần ngẩng đầu nói với Mộc Hương: “Đến Ngự Thiện phòng mang bánh ngọt liên dung mới làm ra.” Rồi nói với Đồ Linh Trâm: “Coi như đó là đặt cược, trẫm muốn xem xem tài nghệ đánh cờ của người.”

Nghe vậy, Đồ Linh Trâm ôn hòa nở nụ cười, sắp xếp xong bàn cờ, mới hướng Lý Phù Dao làm tư thế mời: “Quân đen đi trước.”

Đốt tay trắng nỡn của Lý Phù Dao cầm một quân đen hạ xuống, Đồ Linh Trâm đi sau. Cứ vậy người tới ta đi, chốc lát đã qua chừng mười chiêu.

Mộc Hương mang bánh ngọt đến, chuẩn bị xong nước trà, lại lẳng lặng dẫn đám cung nữ lui ra, còn

hiểu chuyện đóng cửa lại.

Trong phòng đốt hương, tàn khói lượn lơ. Lý Phù Dao trắng trợn sát phạt, bày thế vây kín, Đồ Linh Trâm không nhanh không chậm, thông thả đánh.

Lý Phù Dao lại hạ xuống một quân cờ, hất cằm tự mãn nhìn nàng: “Trăm sắp thắng rồi.”

“Chưa đâu.” Đồ Linh Trâm trầm ngâm nở nụ cười, ngón tay nhẹ nhàng hạ xuống một quân cờ, nói: “Bệ hạ có từng nghe qua chuyện Tấn Văn Công vu hồi cứu Tống?”

Lý Phù Dao cau mày, do dự một chút vẫn là giữ nguyên kế hoạch, hạ xuống một quân cờ, không nhìn ra chủ ý đánh của nàng.

Đồ Linh Trâm tiếp tục nói: “Tấn Văn Công viện binh Tống, bất đắc dĩ ở giữa có binh lực cường thịnh của Sở quốc, chỉ có thể né tránh mũi nhọn. Ngay đó, Tấn Văn Công vào lúc khai chiến đã chủ động lui quân, thực ra là giả vờ lui binh, sau đó..”

Dừng một chút, nàng ấn xuống một quân trắng, cười nói: “Sau đó thừa dịp Sở quốc thả lỏng cảnh giác, liền xông lên, một trận quyết thắng!”

Trên bàn cờ, thế cuộc xoay chuyển.

Lý Phù Dao trợn to mắt như không thể tin được Hắc Long của mình cứ vậy mà bị hạ rồi.

Lý Phù Dao chặn cánh tay đang lấy bánh ngọt của nàng, nhíu mày: “Người hẳn là có nghiên cứu kỹ binh pháp nhỉ?”

Đồ Linh Trâm ngấn ra, cánh tay bị Lý Phù Dao giữ lại uốn một cái, thoát ra, nói: “ Binh pháp có 36 kể 72 trận, biến hóa thất thường, nếu bệ hạ có hứng thú có thể nghiên cứu xem, nhất định có đất dụng võ!”

“Người là đang ám chỉ trẫm phải cần chính vì dân à?” Lý Phù Dao cau mày, một chưởng lên Đồ Linh Trâm. Hai người ngồi bất động nhưng người một lời ta một lời, chỉ vì một miếng bánh ngọt.

Đồ Linh Trâm bị hấn chưởng trúng tay, gương mặt nhìn bánh ngọt rơi trong không trung xoay chuyển vài vòng rồi rơi xuống tay Lý Phù Dao.

Đồ Linh Trâm không nói gì nửa ngày, xoa xoa cánh tay bị đập đến đau, nói: “Quân vô hý ngôn, bệ hạ muốn đổi ý sao?”

Lý Phù Dao lướt nhanh qua cổ tay nàng một chút, không ngờ đến nàng công phu cao vậy mà tay lại không có sức gì cả. Hấn suy nghĩ nửa ngày, lại dứt khoát vô lại: “Ba ván hai thắng!”

Đồ Linh Trâm không nói gì, im lặng xếp lại bàn cờ.

...

“Sau đó thì sao?” Mộc Hương bên cạnh nâng hai má bánh bao, mắt đầy sùng bái hỏi: “Sau đó người lại thắng sao?”

“Thua.” Đồ Linh Trâm vắn vắn eo, nói: “Thua hai ván.”

“Ôi.” Mộc Hương thất vọng thở dài: “Bánh ngọt liên dung không còn rồi.”

Đồ Linh Trâm duỗi tay búng trán nàng, buồn cười nói: “Người a, chỉ biết có ăn thôi! Chơi cờ cùng thiên tử, là không thể thắng!”

“Tại sao vậy?” Mộc Hương hiếu kỳ hỏi.

Đồ Linh Trâm cười không nói.

Thời gian trôi thật nhanh, chờ sau khi trong cung làm đủ nghi thức diệt quỷ thì cũng đã đến cuối tháng ba.

Cách ngày đi săn càng gần, Lý Phù Dao cũng bận rộn hẳn lên. Nếu không phải là tìm ngựa tốt thì cũng là tìm cung tên có tiếng, thỉnh thoảng sẽ bị Tần Khoan tìm đến “nghị sự.”

Nếu rảnh rỗi, hẳn nhất định sẽ chơi cờ cùng Đồ Linh Trâm.

Gần đây thấy hẳn ít đi tìm Tần Yên và Lâu Tâm Nguyệt, Đồ Linh Trâm thầm vui mừng.

Trong lúc đánh cờ, Lý Phù Dao hạ xuống một con cờ, thuận miệng hỏi: “Người thấy công tử Trùng Nhĩ thế nào?”

(Trùng Nhĩ ý chỉ Tấn Văn Công Trùng Nhĩ)

Nghe vậy, Đồ Linh Trâm nấn một quân trắng, hơi nghiêng đầu, tựa hồ không hiểu sao hẳn lại tán gẫu đề tài này. Nửa ngày sau mới nghiêm túc đáp: “Công

tử Trùng Nhĩ chịu nhục, phục quốc cường binh, quả xứng danh bá chủ Xuân Thu.”

Lý Phù Dao tựa hồ không thỏa mãn với đáp án này, giấu cột một tiếng, nói: “Trẫm thì lại không thích hẳn.”

Đồ Linh Trâm ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Chịu nhục thì sao, phục quốc cường binh thì sao?” Lý Phù Dao vuốt ve quân đen trong tay, hồ hững nói: “Cuối cùng hẳn vẫn phụ lại Giới Tử Thôi từng cắt thịt phụng quân.”

Nghe vậy, cánh tay cầm cờ của Đồ Linh Trâm khó nhận ra là đang run lên, nàng buông mắt xuống, che đậy cảm xúc.

Cắt thịt phụng quân, tấm lòng son này, chỉ mong quân chủ hiểu.

Công tử Trùng Nhĩ lang thang 19 năm, hoảng sợ như chó mất chủ. Vào lúc suýt chết đói, Giới Tử Thôi trung thành tuyệt đối đã cắt bắp đùi mình làm thành thịt băm, lúc này mới cứu được một mạng của Trùng Nhĩ. Ai ngờ sau khi Trùng Nhĩ làm quốc quân của Tấn Quốc, đã quên phong thưởng Giới Tử Thôi, thậm chí phóng hỏa đốt núi, khiến Giới Tử Thôi phải ôm liễu mà chết...

Nàng và Lý Phù Dao, ai là Giới Tử Thôi cắt thịt phụng quân, ai là Công tử Trùng Nhĩ vừa leo lên vị trí Chí tôn đã quên đi trung lương?

Lý Phù Dao thấy nàng rơi vào trầm tư, ngón tay đẹp

đế gõ gõ bàn cờ, cười cười nói: “Mỹ nhân, người nói xem?”

Tám năm trước, cha nàng Đồ Khởi Phong tử trận dưới núi Nhạn Hàn, nàng đào một ngày một đêm mới đào lên được thi cốt phụ thân từ đông đồ nát đầy tuyết.

Ba năm trước, trên sườn dốc, dưới bão tuyết, nàng kiệt lực mà chết, đầu một nơi thân một nẻo...

Chuyện cũ, từng hình ảnh nổi lên trong lòng. Hóa ra cho rằng mình không thêm để ý, nhưng tại sao chỉ cần thoáng chạm vào, máu me sẽ lại đầm đìa?

Dưới bàn, một tay nàng nắm chặt thành nắm đấm, một tay thả quân cờ, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Công tử Trùng Nhĩ làm sao nô tỳ không dám hoài nghi. Nhưng ta nghĩ với Giới Tử Thôi mà nói, dù người trong thiên hạ đều phụ hấn, hấn cũng sẽ không phụ người trong thiên hạ.”

Lý Phù Dao ngẩn ra, lẩm bẩm nói: “... Thà người thiên hạ phụ ta, ta cũng không phụ người trong thiên hạ?”

Sau một khắc, Lý Phù Dao mạnh mẽ vung tay quét bàn cờ xuống đất.

Đồ Linh Trâm cảm thấy có chút khó hiểu. Gọi đề tài là hấn, sao bị kích động cũng là hấn?

Lý Phù Dao nắm chặt hai tay, mạnh đến mức xương khớp đều trắng bạch. Hấn chống trán, lông mi khẽ run, buông một câu mơ hồ:

“Nàng ấy không hận? Sao có thể không hận!... Rõ ràng, rõ ràng thà phụ cả người trong thiên hạ, cũng không nên phụ lại nàng ấy...”

Đồ Linh Trâm cho là hắn đang nghĩ về chuyện của Giới Tử Thôi, không nhịn được đuối tay, muốn như trước đây ôn nhu vò đầu hắn, nhưng cuối cùng đành miễn cưỡng dừng giữa không trung.

Chương 13

Hôm nay theo quan sát thì là ngày kiểm tra bài tập của Lý Phù Sơ.

Dùng xong bữa ăn sáng, đã thấy Lý Phù Sơ ôm một chồng bài tập đến Lai Nghi điện, quy củ giao cho Lý Phù Dao kiểm tra.

Không giống như bình thường không tập trung, Lý Phù Dao cực kỳ nghiêm túc xem bài tập của đệ đệ, thỉnh thoảng còn hỏi vài câu. Lý Phù Sơ quỳ trước mặt hắn, căng thẳng đến nỗi sống lưng cứng ngắc, đáp lại từng câu.

Vấn đáp xong, Lý Phù Dao tiện tay vớt sách lên bàn, lười biếng dựa vào ghế, cười cười: “Cuối cùng cũng chỉ là tiểu hài tử, không biết trời cao đất rộng, chỉ dựa vào một cỗ lý luận suông thôi.”

Lý Phù Sơ bị ca ca nói vậy, khuôn mặt tươi cười nhất thời đỏ bừng lên, hai vai đổ xuống, rũ mắt không dám ngẩng đầu, dáng vẻ đáng thương này khiến Đồ Linh Trâm nhìn không được tâm mềm nhũn.

“Có điều cũng có chút tiến bộ, mấy phần quản thúc triều đình này cũng có chút ý tứ.” Lý Phù Dao chuyển đề tài, nhìn hai con mắt sáng lên của đệ đệ

nói: “Bình thường lo thỉnh giáo Hà thái phó nhiều một chút, muốn chơi thì quang minh chính đại mà chơi, học cũng phải chuyên cần thành khẩn mà học.”

Đang nói, Thái giám đã đứng ở cửa khom người thông báo: “Khởi bẩm bệ hạ, Tướng gia đến rồi.”

Lý Phù Dao không chút biến sắc ngồi thẳng người, dặn dò Đồ Linh Trâm: “Đem đồ trên bàn cất vào bên trong.” Rồi nói với Lý Phù Sơ: “Lần sau đề mục là *Lấy nghĩa*.”

Lý Phù Sơ vội gật đầu đáp lại.

Đồ Linh Trâm dọn sách cùng mấy bài luận của Lý Phù Sơ cất vào gian trong, Tần Khoan nghênh ngang tiến đến. Đồ Linh Trâm nghiêng người đứng một bên, thấy Tần Khoan thân là thần tử, gặp quân vương cũng không bái xá, quỳ cũng không, trực tiếp ngồi đối diện Lý Phù Dao, híp mắt cười nói: “Hóa ra Sở Vương cũng ở đây.”

Lý Phù Sơ cảnh giác đứng dậy, thiếu niên chung quy là trẻ tuổi nóng tính, không biết cách che giấu tâm tình, vừa thấy Tần Khoan, sắc mặt đã lập tức trở nên khó coi.

Lý Phù Dao tự mình rót trà cho Tần Khoan, tỏ vẻ tôn kính, lúc này mới vung tay một cái, nói với Đồ Linh Trâm: “Người đem Sở Vương ra ngoài chơi thả diều đi!”

Đồ Linh Trâm phúc lễ, dẫn Lý Phù Sơ lui ra.

Trong nháy mắt đóng cửa lại, nàng thấy Tần Khoan

vuốt ve chòm râu, thâm ý: “Không ngờ chỉ chớp mắt mà Sở Vương đã lớn vậy rồi.”

Lý Phù Dao vừa pha trà vừa gượng cười: “Mời Tướng phụ dùng trà.”

Trước cửa điện, Lý Phù Sơ một chưởng lên cây đào, chân động đến mức hoa đào lả tả bay xuống. Thiếu niên cứ như vậy đứng dưới tán cây, vô cùng khó chịu.

Đồ Linh Trâm biết hấn oán hận Tần Khoan, không khỏi đi tới giúp hấn gạt cánh hoa trên đầu: “Điện hạ, hôm nay trời có gió, rất thích hợp để thả điều đây!”

“Ta cũng không phải trẻ con, còn thả điều cái gì!”
Dứt lời, hấn buồn buồn xoay người.

Đồ Linh Trâm nhìn bóng lưng hấn yên lặng đá cục đá, nhất thời buồn cười: Còn nói mình không phải trẻ con, rõ ràng đây chính là tính khí của trẻ con.

Đồ Linh Trâm bước đến trước mặt hấn, cười nói: “Hay là chúng ta đi đá cầu?”

Đôi mắt Lý Phù Sơ bỗng chốc sáng ngời, rất nhanh lại ảm đạm trở lại. Hấn vung vung tay, thở dài một hơi, thâm nói: “Quên đi, hôm nay thấy lão hỗn đản liền chẳng có tâm tình chơi đùa nữa.”

Đồ Linh Trâm nín cười, không thể làm gì khác hơn là tiến vị điện hạ lo nước thương dân này ra cửa.

Trở lại Lai Nghi điện, Lý Phù Dao cùng Tần Khoan

vẫn đang đóng cửa nghị sự. Đồ Linh Trâm đi ngang qua cửa, vừa vắn nghe Tần Khoan nói: "... Ba năm quốc tang đã qua, hậu cung bệ hạ trống vắng, cũng nên lập hậu nạp phi rồi."

Đồ Linh Trâm ngẩn ra, mau mau dừng bước chân, trốn một bên nghe trộm, thầm nghĩ: "Tần Khoan có ý gì đây? Chẳng lẽ hẳn muốn làm Quốc trượng?"

Lý Phù Dao trầm mặc không nói.

Tần Khoan tiện đà nói: "Theo lão thần thấy, Lâu Tâm Nguyệt nhà Lâu Hầu gia là một cô nương tài đức nhiều mặt, tướng mạo song toàn, lại tâm đầu ý hợp với Hoàng thượng. Quả thật là ứng viên phù hợp cho quốc mẫu Đại n!"

Chuyện này quả ngoài dự liệu! Đồ Linh Trâm kinh ngạc: vốn tưởng rằng Tần Khoan không chế triều đình hơn 10 năm, chắc chắn tiến cử nữ nhi ruột của mình làm Hoàng hậu, vậy không phải mới không chế tốt hơn Lý Phù Dao cùng toàn bộ hậu cung sao? Nhưng sao hẳn lại đề cử nữ nhi Lâu gia làm Hoàng hậu?

Trong phòng, Lý Phù Dao làm như trầm tư, do do dự dự nói: "Nhưng làm áì..."

"Thứ cho lão thần nói thẳng." Tần Khoan không chút lưu tình đánh gãy lời Lý Phù Dao, cứng rắn nói: "Yên Nhi tuổi nhỏ không hiểu chuyện, cũng không xứng với Hoàng thượng. Huống hồ Yên Nhi từ nhỏ đã có hôn ước với công tử nhà khác, sợ là không có phúc phận hầu hạ Hoàng thượng."

Đoạn nói chuyện sau đó, Đồ Linh Trâm không còn tâm

tư nghe nữa. Nàng bước nhanh đến dưới gốc đào, chỉ cảm thấy trong lồng ngực gió thổi mây vùn, quấy nhiễu tâm thần nàng.

Nếu Lâu Tâm Nguyệt thành Hoàng hậu sẽ giúp thế lực Lâu gia tăng lên. Lâu gia không chế nửa binh quyền Đại n, hẳn không sợ tương lai Lý Phù Dao mượn binh lực Lâu gia vươn mình đối phó Tần gia sao?

Lý Phù Dao cười Lâu Tâm Nguyệt, mặc kệ là từ góc độ nào đều cực kỳ bất lợi với Tần gia. Sao Tần Khoan lại hồ đồ đến vậy?

Lẽ nào hẳn có ý gì khác? Lão hồ ly này lại muốn gây nên sóng gió gì đây?

Đang trầm tư, đã thấy tiểu thái giám vội vã đi tới.

Đồ Linh Trâm theo bản năng cản hẳn: “Bệ hạ đang nghị sự cùng Tần đại nhân, người có chuyện gì cứ nói với ta trước đi.”

Tiểu thái giám đương nhiên biết Đồ Linh Trâm, vội vàng khom người: “Cô nương, cô nương Tần Yên của Tần gia đến, nháo nhào đòi gặp Hoàng thượng a!”

Tần Yên? Không phải đã nói hứa hôn với công tử nhà khác sao, còn tiến cung quần lấy Phù Dao làm cái gì?

Đang nghĩ, bọn nha hoàn đã vây quanh Tần Yên ở hành lang.

Đồ Linh Trâm tiến đón, mặt lạnh hành lễ: “Cô nương

xin dừng bước.”

Tần Yên hôm nay diện y phục đơn giản, không trang điểm nhưng vẫn mỹ miều rung động. Bị Đồ Linh Trâm cản đường nàng cũng không giận, chỉ lấy ra một khối ngọc bội ôn nhu nói: “Ta có ngọc bài ngự tứ của bệ hạ, có thể gặp vua bất cứ lúc nào. Bất luận là người nào cũng không được ngăn cản. Kính xin cô nương để ta được gặp bệ hạ.”

Cùng được cưng chiều như nhau nhưng so với Lâu Tâm Nguyệt, Tần Yên đúng là mỹ nhân ngoài tú trong tuệ, đáng tiếc lại có người cha như vậy.

Đồ Linh Trâm đáp: “Bệ hạ đang nghị sự với Tần tướng, vì vậy xin cô nương dừng bước.”

“Nghị sự?” Nàng vội vàng bước lên trước hỏi: “Cô nương có biết, phụ thân ta và bệ hạ đang nghị sự chuyện gì không?”

“Chuyện này...” Đôi mắt Đồ Linh Trâm hơi chuyển động, nghĩ thầm: Hay là thăm dò từ Tần Yên xem!

Nàng giả bộ do dự nửa ngày, mới thở dài một hơi, nhẹ giọng đáp: “Tần cô nương không biết sao, Tần tướng đang muốn lập hậu cho bệ hạ a!”

Thấy Tần Yên bộ dạng căng thẳng bất an, Đồ Linh Trâm lại nói: “Nghe nói chính là hòn ngọc quý của Lâu Hầu gia, Lâu Tâm Nguyệt cô nương. Hơn nữa nô tỳ còn nghe Thừa tướng nói, Tần cô nương đã được hứa gả cho nhà khác, nô tỳ còn đang muốn chúc mừng cô nương tìm được ý trung nhân đây!”

Nghe xong, mặt Tần Yên trắng bệch, biểu hiện sững

sờ, tựa hồ bị đả kích lớn. Chốc lát mới thê lương nói: “Người... người là đến trào phúng ta sao?”

Đồ Linh Trâm bộ dáng phục tùng: “Là nô tỳ nói sai, cô nương chớ trách.”

“Khắp thiên hạ đều biết Tần Yên ta chỉ có mình bệ hạ, nhưng phụ thân... lại muốn bệ hạ cưới cô nương khác.” Tần Yên rung rưng nước mắt, thân thể mảnh mai phải dựa vào nô tỳ mới có thể ổn định, nức nở: “Người không cần quản, ta sẽ không quấy rầy bọn họ, sẽ chờ ở đây, chờ bệ hạ... cùng phụ thân đi ra.”

Đồ Linh Trâm khom người lui ra, tới hành lang uốn khúc mà tâm tư rối bời như thể sắp nghĩ ra điều gì đó.

Tần Yên rõ ràng có ý với Phù Dao, vậy sao Tần Khoan phải chia rẽ bọn họ? Huống hồ nếu Tần Yên thành hoàng hậu không phải sẽ có ích với Tần gia sao?

Vậy lý do khiến Tần Khoan cự tuyệt là gì?

Lẽ nào...

Trong đầu, một vệt sáng lóe lên, một ý nghĩ hoang đường.

Nàng nhớ tối hôm đó, Lãnh Hương ăn cấp ngọc tử có nói một câu: “Chờ có Ngọc tử rồi, Chân long thiên tử tự khắc lộ diện, cần gì con rối nữa?”

Xem ra kế hoạch của Tần Khoan ngoại trừ con rối Hoàng đế còn có Chân long thiên tử, nhưng “chân long thiên tử” này là Tần Khoan hay là người khác?

Vô cùng có khả năng đó là người Tần Khoan đang bồi dưỡng để trở thành Hoàng đế!

Như vậy liền có thể hiểu tại sao Tần Khoan lại không muốn để nhi nữ thành thân với Phù Dao, vì sao hẳn muốn tiến cử nhi nữ của đối thủ..

Bởi vì trong kế hoạch của hắn, Lý Phù Dao giờ đã hết giá trị lợi dụng, bất cứ lúc nào cũng có thể phế đế. Mà trước khi diệt trừ Phù Dao, hắn muốn con gái Lâu gia làm Hoàng hậu, là vì tương lai muốn đồng thời diệt luôn cả Phù Dao lẫn Lâu thị!

Thoáng chốc, như một đạo kinh lôi giáng xuống đỉnh đầu, Đồ Linh Trâm càng nghĩ càng thấy đáng sợ. Nàng đến hôm nay mới biết, Tần Khoan bá hoàng triều chính hơn mười năm là để chuẩn bị cho ngày giang sơn đổi chủ!

Hơn nữa hắn rất có thể sau ngày đại hôn của Lý Phù Dao mà ra tay, một lúc diệt trừ cả Hoàng đế lẫn Lâu Hạo.

Mà nàng hiện tại không còn là nữ quân hầu cao cao tại thượng, không còn sở hữu mười vạn binh lực.. Nàng có thể làm gì đây?

Cả người nàng run run, trong lồng ngực tựa như có gì đó dâng lên. Nàng gắt gao cắn môi, tự nhủ chính mình phải tỉnh táo, nhất định phải bình tĩnh.

Tám năm trước, nàng nếu có thể đơn phương độc mã nhảy vào trận địa của quân địch giành được thủ cấp của Mộ Dung Khác, vậy tám năm sau nàng cũng có thể bảo vệ được huynh đệ Lý Phù Dao chu toàn.

Nếu thực sự không thể cứu vãn, cùng lắm thì hận nước thù nhà không cần nữa... Nàng chỉ cần thân hữu có thể bình an sống sót.

Nàng đứng bên này đau đầu suy nghĩ, mà bên trong điện, Tần Khoan đã hăng hái bước ra, xem ra đã cưỡng ép Lý Phù Dao đáp ứng thành công.

Tần Khoan vừa mở cửa, Tần Yên mắt đỏ hoe đã tiến đến nghênh tiếp, yếu đuối nói: “Phụ thân..”

Tần Khoan thấy nữ nhi, sắc mặt có chút khó coi, lại không nỡ trách móc nặng nề, chỉ than thở: “Yên Nhi, con đang làm cái gì đây?”

“Phụ thân sao lại không biết con đến làm gì..”

“Yên Nhi!” Tần Khoan đánh gãy lời lời nàng, quát bọn nha hoàn: “Yên Nhi thân thể không tốt, các người còn hồ đồ cái gì? Mau đỡ nàng về phủ!”

“Phụ thân!” Tần Yên trong mắt đầy lệ, đôi môi run rẩy, nửa ngày mới lấy hết dũng khí khấn cầu: “Nữ nhi chưa bao giờ cầu xin người điều gì, hôm nay nữ nhi cầu xin người, cầu xin người để con cùng bề hạ...”

“Không biết liêm sỉ!” Dù là ái nữ, Tần Khoan cũng bắt đầu tức giận, kéo tay Tần Yên, lạnh lùng nói: “Theo ta về! Đừng hòng bước ra cửa phủ nửa bước!”

Chờ Tần Khoan kéo Tần Yên đi rồi, Đồ Linh Trâm cuối cùng cũng có cơ hội tiến vào Lai Nghi điện.

Lý Phù Dao đang chớp mắt, sắc mặt bình tĩnh, không

nhìn ra hi nộ.

Đồ Linh Trâm quả thực lòng như lửa đốt, thâm nghĩ: Sư đệ hồ đồ, người khác đem dao gác lên cổ người, người còn không tự biết!

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt sốt ruột của nàng, Lý Phù Dao chậm rãi mở mắt, con ngươi phong lưu xoay một cái, nhìn về phía Đồ Linh Trâm: “Có việc nhanh tâu!”

“Bệ hạ” Đồ Linh Trâm nhìn thẳng hấn, khẩn thiết nói: “Người phải cẩn thận...”

Lý Phù Dao bộ dạng buồn ngủ, hờ hững hỏi: “Cẩn thận cái gì?”

Đồ Linh Trâm câu môi, nửa ngày mới kiên quyết nói: “Cẩn thận Tần Khoan...”

Lý Phù Dao đột nhiên ngồi thẳng người, đối đầu với tầm mắt của Đồ Linh Trâm thấy chết không sờn, trong mắt tựa hồ có vạn tâm tình cuộn cuộn, rồi chậm rãi bình tĩnh lại:

“Hậu cung không hỏi chính sự.” Hấn lạnh lùng nhìn Đồ Linh Trâm, hờ hững nói: “Người muốn chết ngay tại đây sao?”

Chương 14

Ngày mùng 7 tháng 4, lá xanh hoa nở, giữa núi chim bay thú nhảy qua mùa xuân đầy màu mỡ. Đây chính là thời cơ tốt nhất để đi săn.

Trời còn chưa sáng, Lý Phù Dao đã cùng Tần - Lâu hai nhà, lại có Trần Vương Lý Hoài, mang theo bảo mã danh cung hào hứng xuất phát, hướng về bãi săn ngoại thành.

Dọc đường xe ngựa tấp nập, cờ màu bay bay. Đáng tiếc cảnh tượng huy hoàng đồ sộ như vậy Đồ Linh Trâm lại không có duyên tham dự rồi.

Đại khái là hôm qua nàng tùy tiện khuyên nhủ Phù Dao cẩn thận Tần Khoan khiến Lý Phù Dao lại một lần nữa sinh nghi với nàng, vì vậy trước khi xuất phát, hẳn lựa chọn Mộc Hương đi theo, để Đồ Linh Trâm ở lại Lai Nghi điện.

Lai Nghi điện giờ khắc này vắng tanh, nửa ngày không thấy một bóng người. Đồ Linh Trâm thầm thở dài một hơi: hôm qua quả nhiên quá kích động. Vất vả lắm mới khiến Phù Dao rút đi tâm phòng, giờ lại nổi lên nghi ngờ. Xuân thú có cả Tần Khoan và Lâu Hạo, hai kẻ này đều lòng lang dạ sói, Phù Dao lại đối với ai cũng không dễ dàng tín nhiệm, sao lại

chỉ nghe lời nịnh thần?

Lần này xem ra cần phải gặp Ô Nha, tính toán xem có thể sử dụng bao nhiêu nhân mã.

Đồ Linh Trâm cau mày, một đường trầm tư. Không ngờ sau lưng truyền đến một tiếng vang nhẹ nhàng, nàng đột nhiên xoay người, sau đó đối diện với con mắt xanh biếc quen thuộc.

Đồ Linh Trâm vội thu hồi một chưởng, bấp thịch thanh tĩnh lại, cười nói: “Đang nghĩ Tào Tháo, Tào Tháo đến!”

Ô Nha toàn thân áo đen, che nửa mặt, hấn treo ngược dưới mái hiên như một con dơi đen. Ô Nha mở to đôi mắt xanh biếc, nhìn nàng như hỏi: Tào Tháo là ai? Sao lại phải nhớ hấn?

Đồ Linh Trâm thấy buồn cười lại lười giải thích với hấn, nói thẳng: “Ta có chuyện muốn nhờ..Có điều người xuống trước đã, như vậy dễ gây chú ý.”

Ô Nha vươn mình nháy xuống, ra hiệu an tâm: Hoắc Thành Công theo Hoàng đế đi săn thú, hấn tới lúc này là vô cùng cẩn thận, không ai phát hiện đâu.

Đồ Linh Trâm thuận thế kéo hấn vào phòng, cẩn thận khép cửa vào. Ô Nha tiếp tục dùng tay ra hiệu: Làm sao vậy, có ai bắt nạt người sao?

“Ai có thể bắt nạt ta?” Đồ Linh Trâm cười nói, lại thở dài một hơi, lúc này mới kể chuyện hôm qua Tần Khoan ép Phù Dao lập hậu nói cùng hấn, suy đoán:

“Tần Khoan có vẻ làm rất căng. Nếu không ngoài dự đoán của ta, muộn nhất là nội trong hai tháng này hẳn sẽ có động thái lớn.”

Ô Nha lẳng lẳng nghe nàng nói xong, gật gù ra hiệu nàng cứ phân phó.

“Trong tay người có thể tập hợp bao nhiêu người?”
Đồ Linh Trâm nói: “Nếu như có thể, ta hy vọng có thể lật đổ được hai nhà Tần Lô. Nếu thực sự không được, ít nhất cũng phải bảo vệ tốt anh em họ Lý, sau đó tiếp tục bàn bạc kỹ càng.”

Ô Nha suy nghĩ một chút, lần này mới mở miệng, dùng hết sức phát ra tiếng nói khàn khàn: “Năm đó sau khi người xảy ra chuyện, Hoắc Thành Công đã mang theo đại đa số binh sĩ đến nhờ vả Tần Khoan. Dư binh còn lại chết hết, hiện nay trong tay Đồ gia chỉ còn 13 kỵ, thêm vào sĩ tử dưới trướng bọn họ, ước chừng hơn trăm người.”

“Hơn trăm người...” Đồ Linh Trâm nhớ thời điểm kỵ binh Đồ gia thịnh nhất, mệnh mông cuộn cuộn hơn trăm ngàn giáp binh, dậm chân một cái đất núi rung chuyển, không khỏi lắc đầu: “Châu cháu đá xe, quá ít!”

“Người tuy ít nhưng 13 kỵ kia mỗi người đều là trong vạn chọn một.”

“Nếu là ám sát, 13 kỵ ắt có ưu thế. Nhưng nếu là đối kháng hơn trăm ngàn binh mã, lợi hại đến đâu cũng không có khả năng.”

“Vậy thì ám sát thôi.”

“Khoan vội.” Đồ Linh Trâm nhẹ cong môi, lạnh nhạt nói: “Giết một người rất dễ, ta muốn, là để bọn chúng tiếng xấu muôn đời.”

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, nàng quay người đến bên bàn, viết một phong thư phân phó: “Thưa dịp hôm nay Tần Khoan và Lâu Hạo đều không ở phủ, người phải người ẩn vào phủ chúng, cẩn thận dò tìm mật thất và hốc tối, có khả năng tìm được chứng cứ có ích. Nhớ kỹ cẩn thận, chớ bớt dây động rừng.” Đặc biệt là lão tặc Tần Khoan kia. Kiếp trước nàng từng bí mật lén vào mật thất Tần phủ, kết quả không tra ra cái gì, có thể thấy được lão ta hết sức giáo hoạt; chứng cứ đều sẽ tiêu hủy, khiến người ta không thể nắm bắt được nhược điểm nào.

Có điều Lâu Hạo là một kẻ mẫn phu, e là không tỉ mỉ đến vậy. Ba năm trước chuyện hoàng đế bị đâm nhất định hai kẻ này liên thủ tham dự.. Có thể đào ra chút gì đó từ Lâu Hạo không chừng. Viết xong thư, Đồ Linh Trâm đặt bút đứng dậy, thổi khô mực mới giao cho Ô Nha, trầm giọng nói: “Chuyện thứ hai này người phải tự mình làm.”

Ô Nha tiếp nhận lá thư nhưng không cất đi, lo lắng nói: “Tiểu chủ công, chữ viết của người..”

Không sai. Phong thư này không có bất kỳ che giấu nào, nàng dùng chính nét chữ quen thuộc nhất mà viết ra. Đồ Linh Trâm am hiểu hành thư, độ nhận ra nét chữ là cực kỳ cao.

Đồ Linh Trâm biết Ô Nha lo người khác nhận ra nét chữ của nàng mà đẩy nàng thật vất vả mới trọng sinh xuống lại vực sâu.

Đồ Linh Trâm cười cười động viên, nghiêm túc nói:

“Ta tận lực như vậy coi như là đánh cược một lần thôi. Nếu nói thiên hạ này binh mã ai còn có thể chống lại Lâu Tần, cũng chỉ có hấn.”

Con người Ô Nha co rụt lại, bỗng nhiên ngẩng đầu không thể tin, nói: “Người nói là... hấn?”

“Không sai.” Đồ Linh Trâm nhìn chằm chằm lá thư trong tay Ô Nha, được ăn cả ngã về không: “Trường Sa Vương Vương Thế Lan.”

Hồi tưởng lại tên công tử bột áo gấm quạt giấy kia, Ô Nha không nhịn được nhú mày: Cái tên công tử bột bất cần đời không chút nghiêm chỉnh kia, đáng để nàng dùng tính mạng đánh cược?

Quan trọng hơn là, tên công tử bột này còn suýt chút nữa thành vị hôn phu của nàng.. Ngẫm lại thấy có sự khó chịu không tên.

Nhìn thấu sự lo lắng của hấn, Đồ Linh Trâm trầm giọng nói: “Người quay về tìm tư án của ta, nếu không tìm ra thì tìm đại một vật khiến Trường Sa Vương nhận ra là ta. Cả phong thư này nữa, đưa đến tay hấn càng nhanh càng tốt, cần phải khuyên hấn tin tưởng xuất binh đến kinh hộ giá!”

Hai mắt Đồ Linh Trâm trước sau như một trầm tĩnh, anh khí, đó là nơi đánh động Ô Nha nhất. Hấn và nàng lần đầu gặp mặt, nàng cũng dùng ánh mắt tự tin mà cường đại nhìn hấn. Dù cho cả người đầm máu, mắt nàng vẫn óng ánh như cũ, ngạo nghễ, đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi.

Ô Nha không tự chủ được quỳ gối, trịnh trọng nói

từng câu từng chữ: “Thuộc hạ nhất định không phụ lòng tiểu chủ công!”

Đồ Linh Trâm mỉm cười.

Ô Nha đứng lên, cửa mở rồi lại miễn cưỡng đứng lại, quay đầu xoắn xuýt nói: “Mà cái tên Tào Tháo người nghĩ đến rốt cuộc là ai ? Người người... yêu?”

“...”

Đồ Linh Trâm quả thực không còn gì để nói, phát tay đuối hấn đi. Ô Nha đầu óc mơ hồ bị đẩy khỏi cửa.

Đồ Linh Trâm nhìn theo Ô Nha lắc mình biến mất dưới mái hiên, sau đó nàng chậm rãi ngồi trước bàn cờ nhìn tàn cục hôm qua Lý Phù Dao bày ra.

Một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng hạ xuống một quân cờ. Bây giờ, đã đến lúc nàng phản kích rồi..

Dự tính xấu nhất bất quá là cá chết lưới rách, mang Phù Dao cùng Đồ Thị rời xa binh triều thôi.

...

Đồ Linh Trâm vốn định nhân dịp xuân thú này an bài kế sách, kết quả sáng sớm hôm sau đã nghe bên ngoài ồn ào, nói bệ hạ đã hồi cung.

Đồ Linh Trâm ngẩn người, lập tức hướng cửa nghênh đón.

Xảy ra chuyện gì? Theo kế hoạch xuân thú cũng phải ba bốn ngày, sao nhanh vậy đã quay về? Đã xảy ra chuyện gì?

Lẽ nào Tần Khoan đã động thủ?!

Đồ Linh Trâm càng nghĩ càng hoảng, vội chạy đến cửa cung. Vừa nhìn, rất xa đã thấy Lý Phù Dao được cung tỳ vây quanh đang bước đến, tâm lúc này mới an.

Nếu Lý Phù Dao bình an vô sự, vậy cứ gì lại về sớm vậy?

Chốc lát, Lý Phù Dao đã đến Lai Nghi điện, Đồ Linh Trâm vội nghênh đón, tiếp nhận ngoại bào từ tay hắn.

Lý Phù Dao xem ra sắc mặt không được tốt, cả người bao phủ một tầng mù mịt, khiến khuôn mặt vốn tuấn tú trở nên tăm tối vạn phần.

Thừa lúc pha trà, nàng hạ thấp giọng, lặng lẽ hỏi Mộc Hương đang ở bên nơm nớp lo sợ: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Mộc Hương không dám ngắt đầu, chỉ hạ giọng cực thấp: “Lâu Tâm Nguyệt cô nương xảy ra chuyện rồi.”

Lâu Tâm Nguyệt?

Đồ Linh Trâm kinh ngạc: “Nàng ấy làm sao?”

“Tôi qua lúc chạng vạng nàng ấy cùng bộ hạ thi đấu, hai người đuổi theo một con hươu vào rừng” Mộc Hương sợ hãi nói: “Kết quả vừa vào không lâu, Lâu Tâm Nguyệt cô nương bị một nhánh tiên đâm trúng hai gò má, máu như thác chảy, đáng tiếc dung

nhân diễm lệ như vậy, cả đời này xem như bị hủy...”

Mộc Hương còn chưa nói xong, đã nghe thấy ngoài điện xông xáo, là hai đối thủ một mất một còn Tần Khoan, Lâu Hạo đang vừa tranh luận vừa tiến vào.

Đây là lần đầu sau khi trọng sinh nàng nhìn thấy kẻ thù. Bản mặt mẫn phu lúc này bị thống, vừa đến đã thẳng tắp quỳ xuống, hai mắt đỏ ngầu: “Bệ hạ nên vì tiểu nữ nhà thần làm chủ a!”

Tần Khoan cũng quỳ ung dung: “Kính xin hoàng thượng vì lão thần mà đòi công đạo.”

“Tướng phụ, Hầu gia, các người đây là...” Thấy tình cảnh này, Lý Phù Dao chán nản cực điểm, xoa sống mũi nửa ngày cũng không biết nói gì mới phải.

“Bệ hạ, tiểu nữ trúng tên trong lúc có ngài! Thử hỏi nơi hoang vắng như vậy sao lại bay tới một mũi tên? Nhất định là có người mưu hại tiểu nữ a! Hoàng thượng!”

Lâu Hạo bị thống dị thường, Tần Khoan lại không mẫn không nhạt nói: “Lúc đó trời tối, nếu nhìn lầm cũng không có gì lạ.”

“Mũi tên này, đầu là ngân thiết, đuôi là trì vũ. Rõ ràng là mũi tên độc quyền của Tướng phủ người, người giải thích thế nào?”

“Hầu gia là nghi ngờ ta mưu hại lệnh ái?” Tần Khoan nhìn về phía Lý Phù Dao, trầm giọng nói: “Nhất định có người hãm hại lão phu, xin bệ hạ phán xét!”

Lý Phù Dao thấy tình thế khó xử, nửa ngày mới can thận nói: “Lâu Khanh... có phải nhìn nhầm?”

“Bệ hạ!” Lâu Hạo quát to một tiếng đánh gãy lời hấn, mặt đỏ thành tía, giận không nhịn được nói : “Cả thành Trường An ai cũng biết lệnh nữ nhà Tần Tương muốn làm hoàng hậu Đại n, mà hoàng thượng đã chọn tiểu nữ Tâm Nguyệt. Lẽ nào Tần gia tiểu nương tử không sinh ái hận mà mưu hại tiểu nữ à?” “Hoang đường!”

Tần Khoan giận không nhịn nổi, kẻ nói người quát không ngớt, xà nhà Lai Nghi điện sắp bị tiếng cãi vã của bọn họ phá vỡ rồi.

Mà Đồ Linh Trâm bên cạnh lại đang nghĩ chuyện khác.

Lâu Tâm Nguyệt bị hủy dung, không nói chuyện có phải Tần Yên làm hay không, nhưng chắc chắn hai nhà Tần Lâu sẽ không nể mặt nhau nữa. Hai thế lực ngang nhau, nếu là đấu, hẳn phải rất đặc sắc!

Nàng rơi vào trầm tư mà bỏ lỡ đáy mắt Lý Phù Dao vừa có một tia ý lạnh lướt qua nhanh chóng.

Chương 15

Cảnh xuân lung linh, mặt trời xuyên qua kẽ lá thả từng giọt nắng xuống bàn trà.

Trên bàn trà, một bình trà xanh cùng lư hương lượn lờ. Lý Phù Dao điềm đạm gõ lên quân cờ, tóc đen mềm mại buông xuống, ánh nắng xuyên qua cửa động lên đôi mắt sâu không thấy đáy, nhuộm vàng ánh mắt như lưu ly long lanh.

Sáng nay, Tần Khoan cùng Lâu Hạo đến đại náo một trận, kết quả tan rã không vui. Mà chỉ mới qua vài canh giờ, đến Đồ Linh Trâm cũng đánh hơi được không khí giương cung bạt kiếm trong cung, thế mà Lý Phù Dao còn có tâm tình rủ nàng chơi cờ. Lúc gần lúc xa, lúc nóng lúc lạnh, nàng thật sự không đoán ra con người hẳn. Đồ Linh Trâm cầm quân cờ trắng, thật lâu vẫn chưa hạ xuống.

Lý Phù Dao gõ gõ đốt tay dài lên bàn trà, nheo mắt, cười cười: “Người thất thần rồi.”

Đồ Linh Trâm hoàn hồn, hạ quân cờ xuống. Lý Phù Dao hôm nay thực sự quá dịu dàng, ôn nhu... gần như là khác thường.

Cuối cùng, Lý Phù Dao ném quân cờ, miễn cưỡng nói:

“Trẫm thua.”

Đồ Linh Trâm nhìn ván cờ, trầm nghĩ: Vậy là xong? Ván này đến tinh thần của chính mình cũng thơ thẩn không dốc toàn lực. Thắng thế này thật quá dễ dàng rồi.

Đang nghĩ ngợi, Lý Phù Dao đã đẩy bánh đậu xanh về phía nàng: “Phần thưởng của người.”

Đồ Linh Trâm nhìn đĩa bánh ngọt nửa ngày, hơi mỉm cười nói: “Lần này chưa đến mấy chiêu đã thắng rồi?”

“Mỹ nhân mà, trẫm không thể cứ chơi xấu.” Dứt lời, hắn ung dung tự rót trà cho mình, nhếch môi nhấp một ngụm, con người uyển chuyển lưu quang.

Đồ Linh Trâm nâng chiếc bánh thơm ngát lên, đột nhiên ngấm lại: sững sờ. Nàng chưa bao giờ cảm nhận rõ ràng như bây giờ: Tiểu sư đệ của nàng đã trở thành một nam nhân chân chính rồi. Rõ ràng lần đầu gặp gỡ, hắn chỉ là đứa trẻ gầy yếu. Mới chớp mắt đã vung tay nhắc chân đều toát ra vẻ quý khí. Lông mày đẹp đẽ anh khí, sóng mắt lưu chuyển, đủ đốn tim vạn ngàn thiếu nữ. Cũng khó trách Tần Yên và Lâu Tâm Nguyệt lại si mê hắn đến vậy.

Đồ Linh Trâm cắn hết bên ngoài mới ăn nhân bên trong, cười nói: “Ngon thật! Bệ hạ thật là một người tốt.”

Lý Phù Dao nhìn nàng chăm chăm, tựa như đang ngẫm nghĩ gì, bỗng nhiên nhẹ giọng: “Dáng vẻ ăn bánh

ngọt của người, rất giống một cô nhân.”

Đồ Linh Trâm làm bộ không nghe, hỏi lại: “Sao cơ?”

“Không có gì.” Lý Phù Dao buông mắt xuống, chuyển đề tài, mang theo mấy phần tự giễu: “Người trong thiên hạ đều mắng ta là hôn quân mặc người khác định đoạt. Nói ta là người tốt, người là người đầu tiên.”

Đồ Linh Trâm có chút cảm khái. Lần trước nàng cùng hắn ôn hòa tán gẫu cũng đã là chuyện của kiếp trước rồi. Khi đó giữa hai người không nghi kỵ, không cừu hận... Nếu sự ôn hòa này có thể duy trì, thật tốt biết bao nhiêu.

“Bệ hạ có phải hoàng đế tốt hay không ta không dám đoán bừa. Nhưng ta biết bệ hạ nhất định là một huynh trưởng tốt, là nam tử đầu đội trời chân đạp đất.”

Dừng một chút, nàng nhỏ giọng thì thầm nói: “Kỳ thật, vị bánh đậu xanh hình như có thay đổi.”

“Thay đổi?” Nghe vậy, trong mắt Lý Phù Dao xoẹt qua một tia ám sắc không dễ phát giác. Hắn chống cằm, đôi mắt chằm chằm nhìn nàng: “Nói vậy, trước đây người từng ăn qua?”

“Ấy, ta...” Quả nhiên Lý Phù Dao hơi ôn nhu một chút, bản thân lại thả lỏng cảnh giác, nói chuyện để lộ sơ hở rồi.

Nàng ngẩng đầu lên, muốn nhìn rõ mặt Lý Phù Dao nhưng tầm mắt ngày càng trở nên mơ hồ. Nàng đột nhiên đứng dậy nhưng vì chân run mà đứng không vững, chống tay lên bàn trà, đôi môi trắng xám run

rầy kịch liệt.

“Bệ hạ...”

Nàng cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều như bị thiêu đốt, trước mắt một mảnh hỗn độn, đất trời quay cuồng. Nàng không thể tin nhìn Lý Phù Dao, cứ như vậy đến nửa ngày mới thống khổ thoát ra một câu: “Bệ hạ muốn giết ta cũng không cần dùng biện pháp phiền toái như vậy?”

Nàng không nhìn rõ nét mặt của hắn, có thể giờ đây hắn đang cười gằn, cao cao tại thượng thương thức đáng vẻ khổ sở của nàng chăng?

Lý Phù Dao giơ tay, giữa không trung do dự một chút, cuối cùng nắm lấy cằm nàng. Hơi lạnh của bàn tay nhẹ nhàng đặt lên môi nàng, lau đi vết máu.

Đồ Linh Trâm quay đầu hất tay hắn ra, nhưng cũng vì động tác này mà mất hết sức lực, ngã xuống đất, như cá mất nước thở hỗn hển.

Nàng thấy Phù Dao đến sát cạnh, nhưng thanh âm lại xa xăm. Hắn nói: “Nói cho trẫm thân phận thực sự của ngươi, trẫm cho ngươi thuốc giải.”

Một khắc trước là thiên đường, một khắc sau đã là địa ngục.

Đồ Linh Trâm đau đến run lên, nhưng khó nén nỗi bi thương. Nàng giãy dựa cổ vực dậy nhưng cuối cùng vẫn là phí công, nằm trên mặt đất cười gằn, càng cười càng lớn tiếng. Cuối cùng biến thành bi thương vạn phần, tựa hồ muốn xé cả lồng ngực, đem cả đau khổ của kiếp này lẫn kiếp trước đổ ra.

Chốc lát, tiếng cười im bật đi, nàng đưa tay lau lau vết máu nơi khóe miệng, bình tĩnh nói với Lý Phù Dao: “Lý Phù Dao, thế nhân nói không sai, người trung gian không phân biệt, là đại hôn quân từ đầu đến cuối.”

“Người nói cái gì?” Lý Phù Dao lập tức đứng dậy, trong mắt ngập tràn kinh ngạc.

“...” Không kịp trả lời, Đồ Linh Trâm chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm lại, ngã trên mặt đất.

Ở ngoài cánh cửa là ánh nắng tươi sáng, mà bên trong phòng lại âm u tĩnh mịch.

Không biết qua bao lâu, Lý Phù Dao mới chậm rãi đến bên người Đồ Linh Trâm, đánh giá dung nhan xa lạ này, nửa ngày mới giũ cột một tiếng, biểu hiện phức tạp nói: “Không có nàng ấy, giang sơn bất quá chỉ là đồng đở nát, có gì đáng để ta lưu luyến?”

Vừa dứt lời, một nam nhân từ góc tối bước ra, chậm rãi quỳ trên mặt đất, hỏi: “Bệ hạ, người này xử lý thế nào?”

Lý Phù Dao lấy lại tinh thần, thu lại vẻ mặt, lạnh nhạt nói: “Mang nàng ta ra khỏi cung, âm thầm quan sát xem sau khi nàng ta tỉnh lại tiếp xúc với người nào, điều tra rõ thân phận nàng ta.”

Suy nghĩ một chút, hắn lại uy nghiêm nở nụ cười đáng sợ: “Nếu nàng ta gặp Tần Khoan hoặc Lâu Hạo, trực tiếp giết.”

“Tuân lệnh!” Khuôn mặt nam nhân không chút ôn nhu

nhìn Đồ Linh Trâm, rất nhanh đã biến mất trong bóng tối.

...

Đồ Linh Trâm tỉnh lại đã là lúc trời ngả về tây. Nàng nằm bên dưới thành tường, cả người được che kín bởi chiếu cói rách.

Nàng xoa xoa huyết thái dương, đầu vẫn đau nhức, nhưng bụng lại không còn đau. Nàng đứng lên đi hai bước, ngoại trừ đầu có chút choáng, tính mạng cũng không có gì nguy hiểm.

Sau sự việc, nàng không hiểu sao Lý Phù Dao lại hạ độc vào bánh, sao nàng lại ở dưới tường thành tỉnh lại?

Ai đã mang nàng ra khỏi cung? Ô Nha sao?

Không! Nếu là Ô Nha, sẽ không đời nào bỏ nàng lại ngoài thành.

Chẳng lẽ là Lý Phù Dao? Người này rất cuộc suy nghĩ gì vậy? Khắc trước thì đầu độc mình, khắc sau lại ném mình ra khỏi cung.

Vệ binh ở cửa thành đã gõ la, lớn tiếng hét lớn đã đóng thành rồi.

Đồ Linh Trâm sờ sờ ngực, cái bình “Vạn dặm truy tung” Ô Nha đưa vẫn còn đó. Nàng thở phào nhẹ nhõm, mở lọ ra lau lau một ít lên người, lúc này mới bước ra khỏi thành vào phút cuối.

Màn đêm chậm rãi buông. Chưa biết thế nào, trước khi Ô Nha đến cứ tìm chốn dừng chân đã.

Đồ Linh Trâm tiêu sái bước trên đường cái, thân thể còn độc tố khiến giác quan nàng chậm đi không ít, hoàn toàn không nhận ra được bóng đen phía sau.

Đồ Linh Trâm cuối cùng cũng tới phố Trường An. Bụng có chút đói, nàng liền tìm sạp hàng đầu hẻm. Đáng tiếc sạp Nguyên tiêu không mở. Lại nghĩ đến Phù Dao, trong lòng ngổn ngang, mì nóng hổi cũng không ăn nổi. Vội ăn hai miếng, như thể ăn lại vốn cái trâm đồng trên đầu, xoay người chuẩn bị rời đi.

Vừa đứng dậy đã thấy một bóng người mang đồ đen từ trên giáng xuống trước mặt Đồ Linh Trâm.

“Tiểu chủ công!” Ô Nha mặc một thân vũ bào đen, lại buộc khăn che khuất nửa khuôn mặt thâm thúy, chỉ lộ ra con mắt xanh biếc đang hưng phấn. Hắn nhìn Đồ Linh Trâm, không biết nói gì mới phải.

Đồ Linh Trâm cười nói: “Người đúng là nhanh thật! Ta còn lo người đã xuất phát đi đưa tin cho Vương Thế Lan. Nếu thế ta thật sự đầu đường xó chợ rồi.”

Ô Nha quơ quơ vò rượu, con mắt xanh hơi nheo lại, trong giọng nói khó nén cảm xúc tương phùng vui sướng: “Ta hôm qua đã bố trí nhân mã, hôm nay muốn chuẩn bị lương thực để ra ngoài truyền tin. Kết quả uống rượu đến muộn mãi đến khi thấy Kim Linh phong có động, ta mới biết người ở gần đây..”

Còn chưa nói xong, Đồ Linh Trâm cảm nhận được một trận choáng váng, suýt chút nữa là ngã. Ô Nha tay mắt mau lẹ đỡ lấy nàng, lo lắng nói: “Người làm

sao thế?”

Đồ Linh Trâm lắc lắc đầu: “Không sao, đầu hơi choáng thôi.”

Ô Nha bắt mạch, chốc lát mới nói: “Người trúng độc! Có điều độc tính không mạnh, hẳn là mê hồn tán thêm chút dược liệu âm hàn, sẽ dẫn đến choáng váng đau bụng, ngũ giác trì độn. Chỉ cần nghỉ ngơi một đêm liền không đáng ngại nữa.”

Nghe vậy nàng thở phào nhẹ nhõm, như thể tảng đá nơi ngực cũng được rút đi.

Không kịp nghĩ đến tại sao Lý Phù Dao làm vậy, đã thấy Ô Nha đưa tay chặn lấy bảo hộ nàng phía sau, đôi mắt xanh cảnh giác nhìn đám người tới lui, sát khí phân tán.

Đồ Linh Trâm tựa hồ đoán được cái gì, hỏi: “Có người theo dõi.”

Ô Nha ừ một tiếng, sát khí trên người hẳn tản đi, thả lỏng người: “Hắn chạy rồi.”

Đồ Linh Trâm mệt mỏi nói: “Ta bây giờ cũng không về cung được, người dẫn ta đi gặp A Anh đi!”

Ô Nha gật đầu, quả thực cầu còn không được.

Hai người đi tới thành, cửa thành đóng chặt. Ô Nha liền bay người lên tường thành, thấy Đồ Linh Trâm không theo tới, hẳn nghỉ hoặc nhìn xuống ra hiệu với nàng.

Đồ Linh Trâm bắt đắc dĩ nói: “Trọng sinh rồi, chuyện này bây giờ với ta mà nói có chút khó.”

Ô Nha lúc này mới nhớ lại công lực của nàng đã không còn như trước rồi.

Hắn gậ đầu tỏ ý đã hiểu, giơ tay ôm lấy bờ eo nhỏ bé mềm mại của nàng, mang theo nàng nhảy qua thành tường.

Dưới ánh trăng, hai bóng đen xoẹt qua, binh lính tuần tra dụi dụi mắt nhưng không thấy gì, đành ngáp một cái, tiếp tục gà gậ.

...

Trăng lên giữa trời, trong tiểu thôn dưới chân núi.

Ô Nha dẫn Đồ Linh Trâm đến một phòng xá, đẩy cửa. Mới vừa vào sân, đã thấy gian chính phút chốc điểm sáng, một tiểu mỹ nhân tầm 18, 19 tuổi đứng trước cửa chống nạnh, mày dựng thẳng, thanh âm trong trẻo pha tức giận:

“Ô Nha, người lại lêu lổng chỗ nào?”

Nói nửa câu nàng đột nhiên thấy Đồ Linh Trâm bên cạnh, nhất thời như gặp phải đại địch, nhấc váy chạy tới, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, trừng mắt, cắn răng nói với Ô Nha: “Được lắm! Người còn dám đem tiểu nương tử vào nhà, người..”

Đồ Linh Trâm cố nén chua xót nơi sống mũi, nhẹ giọng gọi: “A Anh, là ta.”

Đồ Anh như thể con rối mất dây, âm thanh im bật đi.

Nàng kinh ngạc nhìn Đồ Linh Trâm, mắt dần ướt hồng, môi đóng mở vài lần mới run rẩy hỏi: “A.. A tỳ?”

“Là ta.”

Đồ Linh Trâm cũng đỏ mắt. Nàng bước lên đưa tay ra, đang muốn ôm lấy muội muội thì đã thấy Đồ Anh đột nhiên lùi về sau một bước, bưng mặt lão đảo chạy vào phòng. Tiếng nghẹn ngào nức nở nổi bật rõ ràng trong đêm yên tĩnh.

Chương 16

Ánh trăng ngả về tây, Nghi Lai điện quạnh quẽ, trăm năm như một ngày.

Bên trong đèn lưu ly, tiếng nện chày vang vọng. Lý Phù Dao lặng lẽ ngồi bên bàn trà, cứ như vậy nhìn bàn cờ lúc sáng, lâu thật lâu.

Không biết qua bao lâu, võ tướng áo đen lặng lẽ bước vào, ẩn sau màn che hành lễ.

“Sao rồi?” Lý Phù Dao siết chặt quân cờ, hồ hững: “Nàng ta là người của Tần Khoan hay Lô Hạo?”

Hắc y võ tướng nói: “Hồi bẩm bệ hạ, có vẻ như đều không phải.”

“Ồ?”

“Sau khi nàng ta tỉnh lại, thuộc hạ luôn theo sát phía sau, phát hiện nàng tiến vào thành gặp ám vệ của Hầu phủ trước kia, Ô Nha.

“Người nói ai? Ô Nha?!” Lý Phù Dao kinh ngạc bật dậy, thần tình biến đổi, nửa ngày mới ám thanh hỏi: “Cận vệ của sư tỷ? Ô Nha?”

“Chính là người này, thuộc hạ tuyệt đối không nhận sai.”

“Là hần... Sao lại là hần?” Lý Phù Dao tựa hồ nôn nóng bất an, đi đi lại lại, vội vàng hỏi: “Bọn họ đã nói những gì?”

“Ô Nha cùng Tiêu Thị nói chuyện, cử chỉ rất quen thuộc, như thể Tiêu Thị đối với hần rất quan trọng. Đáng tiếc Ô Nha thật sự quá cảnh giác, thuộc hạ bị hần phát hiện hành tung, không thể làm gì khác hơn đành rút về.”

Dưới ánh nến, Lý Phù Dao như bị rút hết sức lực toàn thân, hần chậm rãi ngồi xuống bàn trà, biểu hiện yếu đuối mà mờ mịt.

“Có thể làm cho Ô Nha xem trọng, chỉ có một người, ta đáng ra nên nghĩ đến sớm hơn.” Lý Phù Dao thất thần lẩm bẩm, tựa hồ nghĩ tới điều gì, một giọt nước mắt lướt qua khóe mắt. Hần kinh ngạc sờ lên khuôn mặt ẩm ướt, chỉ thấy lồng ngực quặn lại từng cơn.

Lý Phù Dao nằm cuộn trên giường thống khổ, vùi mặt vào gối há miệng thở dốc, khàn khàn giọng: “Ta đã làm những gì thể này a...”

...

Sáng hôm sau, Đồ Linh Trâm tỉnh lại trong tiếng gà gáy vang.

Nàng mở to mắt nhìn gian phòng nửa ngày mới đột nhiên nhớ lại mình đã không còn ở trong cung rồi. Mọi muội Đồ Anh ngủ bên cạnh nàng còn chưa tỉnh lại. Đại khái là tối qua khóc đến lợi hại, mí mắt

Đồ Anh thoáng sưng đỏ, lông mi còn lưu lại nước mắt, chắc là nửa đêm lại tỉnh lại khóc lần nữa.

Nhớ lại đêm qua, Đồ Anh vừa chảy nước mắt vừa kể những gì nàng trải qua trong ba năm. Từ hoảng hốt nghe tin dữ của tử tử, đến lúc Đồ phủ bị xét nhà, rồi nàng dưới sự giúp đỡ của Ô Nha thoát khỏi Trường An, lại trần trở việc đến Trường Sa cầu viện Vương Thế Lan... Đồ Linh Trâm ôm lấy muội muội, yên tĩnh nghe nàng kể. Phiêu bạt ba năm một lòng báo thù, không khỏi đau lòng vạn phần, ướt đỏ vành mắt.

Đồ gia hai nữ nhi, Đồ Linh Trâm tính cách giống cha, một thân võ nghệ, tuổi trẻ thành danh. Mà Đồ Anh bất kể dung nhan hay tính cách đều là phiên bản của Đồ phu nhân, ôn nhu đoan trang, rất khó tưởng tượng ba năm phiêu bạt, đối với Đồ Anh mà nói là sự đau khổ, khó khăn đến nhường nào.

Đồ Linh Trâm cúi đầu nhìn muội muội ngủ, yêu thương vuốt ve hai gò má nàng, lúc này mới nhẹ nhàng bước xuống giường, thay đi y phục trong cung.

Chờ rửa mặt xong xuôi, nàng mở cửa phòng nhỏ, liền ngậy ngấn cả người.

Chỉ thấy trong sân, Ô Nha dẫn đầu, hơn mười người đồng loạt quỳ dưới đất. Thấy Đồ Linh Trâm đi ra, hơn mười hán tử vội ôm quyền, tiếng như chuông đồng: “Thuộc hạ khấu kiến tiểu chủ công!”

Đồ Linh Trâm nhìn những thuộc hạ trung thành, hài lòng gật gù, nhíu mày: “Xem ra xa cách ba năm, 13 kỵ của Đồ gia chỉ có tăng chứ không giảm đi mà!”

Nghe thanh âm nàng, 13 người đều không nhịn được nhìn nàng, nửa ngày mới có tiếng không xác định nói: “Người... người đứng là Tiểu chủ công của bọn ta?”

Đồ Linh Trâm giơ tay ra hiệu bọn họ đứng dậy trước.

Phản ứng của họ đúng nằm trong dự liệu. Bây giờ bất luận là âm thanh hay dung mạo của nàng đều rất khác trước đây, quả khiến người ta khó tin phục. Một hán tử cường tráng nói: “Ô Nha, người chỉ nói Tiểu chủ công có chút khác trước... Đây đâu phải chỉ có chút, rõ ràng là quá khác mà!”-

Người phía dưới dồn dập phụ họa: “Đúng, đúng, hoàn toàn khác!”

Hán tử cường tráng này không biết giữ miệng: “Không phải giả chứ? Dù sao thi thể chủ công chúng ta cũng thấy qua rồi, bị chém thành như vậy..”

Nghe vậy ánh mắt Ô Nha tối sầm, rút kiếm kề sát lên hầu kết hán tử cường tráng. Hán tử kia phát ra tiếng gầm nhẹ, trong con mắt xanh lại tỏa sát khí tứ phương.

“Ô Nha!” Đồ Linh Trâm phi thân lên trước nắm lấy cánh tay cầm kiếm của hắn, ra hiệu hắn lui xuống trước. Nàng biết, cái chết thảm của nàng đối với Đồ Anh và cả Ô Nha đều là ác mộng không nên đề cập, hán tử kia quả đã chạm vào giới hạn của hắn.

Ô Nha nhìn Đồ Linh Trâm một chút, sát khí trong mắt dần lắng lại, hắn hừ lạnh một tiếng, nghe lời

lùi sang một bên, vòng tay mà đứng.

Trong viện nhất thời im lặng,

Thấy phản ứng này của Ô Nha, 13 kỵ đều hiểu người khiến Ô Nha ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh chỉ có một người. Xem ra tiểu cô nương ôn nhu thanh lệ này thực sự là Tiểu chủ công cải tử hoàn sinh rồi!

Đồ Linh Trâm nhìn vị hán tử cường tráng nửa ngày mới ôn hòa cười nói: “Trương Võ, cánh tay trái của người có một vết sẹo, là lúc giao đấu với Mộ Dung Khác của Bắc Yên năm năm trước. Lúc đó chiến sự kịch liệt, người cần răng chờ đại thắng mới đi trị liệu, kết quả vết thương thối rữa, da thịt dính vào y phục, đại phu phải dùng dao nhỏ cắt đến thấy xương mới cứu được mạng người.”

Nghe vậy, Trương Võ nhất thời cúi đầu, hoảng sợ không dám nói thêm.

Đồ Linh Trâm đi tới, tiếp tục nhận diện: “Hoàng Kính Nghi, người vào Đồ gia lúc 15 tuổi, là nói dối tuổi mới có thể vào doanh. Lúc đó cha ta hỏi người sao lại tham gia quân đội, người khác nói vì muốn bảo vệ quốc gia, chỉ có người nói muốn áo gấm về nhà, cưới người trong lòng... Ba năm trước người từng nói với ta, đánh xong một trận sẽ về cưới thanh mai trúc mã, giờ đã được như ý nguyện?”

Hoàng Kính Nghi nức nở: “Nhờ phúc chủ công, năm trước đã cùng A Mai thành thân, con trai cũng đã tròn một tuần tuổi rồi.”

“Rất tốt, lát nữa sẽ bù đắp quà cưới cho người.”
Dứt lời nàng lại tiếp tục nhìn người, thuộc như lòng bàn tay mà nói: “Cổ Huyền, người nghiện rượu như mạng, vận may lại kém, mỗi lần uống rượu với Ô Nha, chơi đoán số người thua phải trả tiền, người toàn thua. Còn có Trần Mẫn Sinh, ngày ấy cha ta tử trận, là người theo ta một ngày một đêm mang hài cốt của cha từ Tắc Bắc về Trường An...”
Mặt trời vừa lên, nhuộm sương mù quanh núi thành màu cam.

Đồ Linh Trâm đi đến người cuối cùng, ánh mắt kiên định nhìn hán tử đã đỏ cả vành mắt này, chậm rãi nói: “Mạnh đại ca, ta nhớ có lần người uống say rồi nửa đêm chạy đến phủ ta, nói nguyện vọng lớn nhất của đời người là có thể đánh thắng ta một lần... Hiện tại nguyện vọng này có thể thực hiện rồi.”

“Không! Chủ công...” Mạnh Thừa cúi đầu, dùng bàn tay to lớn thô ráp che mắt lại, ghen ngào không nên lời.

Đồ Linh Trâm đến bên kệ binh khí lấy một thanh kiếm, múa kiếm pháp Đồ thị, xoay người thu kiếm, hờ hững cười: “Ta trọng sinh, thân thể này quá yếu, thế nhưng chỉ ít chiêu thức Đồ thị ta mãi mãi không quên.”

“Thuộc hạ sai rồi. Xin chủ công thứ tội!” Mạnh Thức không nghe nổi nữa, quỳ gối bái lạy, bờ vai vì đau đớn mà run rẩy kịch liệt.

Mười hai người còn lại cũng quỳ xuống, xấu hổ nói: “Xin chủ công thứ tội!”

“Chư vị đều là người cùng Đờ thị vào sinh ra tử, có tội gì được? Giờ đây gian thần lộng hành, mang Thiên tử ra làm con rối. Hận nước thù nhà đang cần các vị giúp sức, chư quân có đồng ý chăng?”

“VẬY DO CHỦ CÔNG PHÂN PHÓ!”

Dừng đoạn, nàng trầm giọng nói: “Dù cho có phải lấy thân thể đối kháng với 10 vạn quân mã? Dù là châu chấu đá xe, cứu tử nhất sinh? Dù phải bỏ vợ bỏ con, bia mộ vô danh?”

Không cần nghĩ ngợi, hơn mười người ngang nhiên lẫm liệt đáp: “Một lòng dốc sức, sống chết có nhau!”

Chỉ một thoáng, mây mù tan, nắng ấm phá từng tầng mây, chiếu khắp mặt đất. Gió mát thổi đến, thiên địa dung hòa.

“VẬY,” Đờ Linh Trâm hít một hơi thật sâu, nói: “Chư quân mời theo ta trận này!”

“V NG!”

Đờ Linh Trâm cười rạng rỡ, rất giống nhiều năm trước, hoành đao lập mã, anh tư ngời ngời. Nàng phân phó: “Theo kế hoạch ban đầu, Ô Nha lập tức đến Trường Sa thuyết phục Vương Thế Lan. Đám người còn lại chia thành hai đường, theo dõi Tần Khoan và Lâu Hạo, có thu hoạch tức khắc báo lại, chớ bứt dây động rừng! Mạnh đại ca, người ở lại bên cạnh ta và A Anh.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Đồ Anh ngáp một cái đi ra, cùng Ô Nha dọn xong cháo và bánh bao, sảng giọng: “Sáng sớm đã âm ỉ vậy rồi! Cũng may nhà ta cách xa, không thì lại phải dọn đi nơi khác quá!”

Thổi bay bầu không khí nặng nề lúc nãy, mười mấy tráng sĩ đều vui vẻ, vừa ăn vừa cười nói về chuyện mình cưỡi giáp về quê như thế nào.

Kỳ thực những chuyện này, hôm qua nàng đã nghe Đồ Anh nói. Năm đó sau khi mình có chuyện, mười ba vị này không muốn quy hàng Tần Khoan, liền cùng Ô Nha bảo vệ Đồ Anh đi trốn Đông nấp Tây, tìm kế sinh nhai. Lúc gánh hàng lúc trồng lúa, tuy trải qua ngày tháng nghèo khó nhưng không một ai nghĩ đến việc phản chúa.

Đồ Linh Trâm khó nén âm áp trong lòng, cười bình một câu: “Cày ruộng không quên lo chuyện nước.”

Nghe vậy 13 thuộc hạ cười ha ha, tựa hồ nhớ tới những tháng ngày rong ruổi sa trường, khói thuốc chưa tan mà trên tường thành vẫn ung dung chề chén.

Bất ngờ có ai đó lăm bắm một câu: “Đáng tiếc chuôi Thu Minh đao mà chủ công chế tạo từ huyền thiết, các anh em nhiều năm như vậy vẫn chưa tìm thấy.”

Thu Minh đao?

Đồ Linh Trâm trong mắt lóe qua một tia cô đơn không dễ phát giác: tìm lại được thì sao? Nàng đã không còn là nữ chiến thần ngày xưa nữa rồi.

Dùng xong bữa sáng, Ô Nha vội vã lên ngựa xuôi Nam

đến Trường Sa. Những người khác cũng theo kế hoạch chia quân thăm dò động tĩnh.

Trong sân lập tức yên tĩnh, nàng nhìn sương trắng lượn lờ nơi linh sơn xa xa, quay đầu hỏi Đồ Anh: “Nghe nói các người chôn ta dưới chân núi?”

Đồ Anh nghe xong có chút tức giận, đôi mắt ừng ực nước: “Không cho phép tử nhắc...! Tử cũng có chết đâu!”

Đồ Linh Trâm vội vượt đầu nàng, an ủi: “A Anh đừng sợ. Ta chỉ muốn lên núi xem xem, thuận tiện bái tế cha mẹ.”

*Lời tác giả: Kỳ thực hoàng đế cũng không nở để cung nữ chết, hắn chỉ muốn đưa nàng ra khỏi cung, rời xa tình hình rối loạn bên trong..

Huống hồ hắn vẫn hoài nghi thân phận cung nữ này, thế nhưng không dám khẳng định là sư tử. Dù sao Tần Khoan cũng sắp xếp nhiều gián điệp bên cạnh hắn. Vì thế người ta không phải cận bã nha, chỉ là lòng nghi hơi nặng thôi.

Nói cách khác, nếu có một ngày kẻ thù đưa một người giống với người người yêu đến cạnh người, người cũng sẽ nghi đó là gian tế kẻ địch phái tới không chế mình chứ?

Chương 17

Đồ Linh Trâm đứng trước mộ của chính mình, thực vạn ngàn cảm khái.

Mộ nàng bên cạnh mộ Đồ tướng quân và Đồ phu nhân, lẻ loi một góc. Mộ xây cũng thật hoành tráng, đá hoa cương, bia cẩm thạch, mặt trên khắc bảy chữ đơn giản: Đồ thị nữ Linh Trâm chi mộ.

Không ngày tháng, không tên người thân lập bia.

Đồ Anh đỏ mắt giải thích: “Bia này... Là Trần Vương lập cho tỳ.”

“Lý Hoài.” Đồ Linh Trâm có chút kinh ngạc: “Ta tưởng là các người.”

“Chúng ta vốn cũng lập bia.” Mạnh Thức đặt trái cây lên mộ phu thê tướng quân, giải thích: “Năm đó tình thế bức bách, chúng ta sợ sẽ có kẻ đào mộ nên lập cho tiểu chủ công chỉ là một tảng đá xanh không bia. Ba tháng trước từ Trường Sa quay về đây, phát hiện bia đã được thay đổi.”

“Vậy sao các người biết là do Trần Vương đổi?”

“Chúng ta tận mắt nhìn thấy.” Đồ Anh thấy cảnh thương tình, lau khoe mắt ướt đỏ: “Có một hôm ta

cùng Ô Nha mang đồ cúng lên núi, bỗng thấy Trần Vương dắt ngựa đứng trước bia, lạy ba lạy mới rời đi. Sau khi tử xảy ra chuyện, trên triều người tránh Đồ thị không kịp, người ngoài tới tảo mộ tử, chỉ có Trần Vương.”

Kỳ quái, nàng cùng Lý Hoài kiếp trước giao tình cũng không sâu, sao hẳn phải mạo hiểm lập bia mộ bái tế mình?

Đồ Anh xoa xoa mũi, cảm khái nói: “A tử, tử thấy Trần Vương có là người tốt không?”

“Cũng có lẽ, nghe nói hẳn đối với ai cũng rất ôn nhu.” Nghĩ đoạn, nàng hỏi: “Các người đã gặp Trần Vương sao?”

“Không có, không có.” Đồ Anh vội khoát tay: “Ngày ấy ngẫu nhiên gặp hẳn đến tảo mộ, chúng ta cũng chờ hẳn đi rồi mới lộ diện. Ô Nha nói không thể tin người ngoài, không thể dễ dàng để lộ thân phận.”

“Ô Nha nói đúng.” Đồ Linh Trâm gật đầu tán thành, lại phức tạp nhìn mộ phần của chính mình, thở dài một tiếng.

Nàng chậm rãi quỳ xuống, trán chạm đất, trịnh trọng vái lạy cha mẹ: “Thân thể là do cha mẹ cho nhưng nữ nhi bất hiếu, không thể bảo vệ được da thịt mà cha mẹ ban tặng. Về trung, lại không thể bảo hộ tiên đế chu toàn, về nghĩa lại không cách nào chinh đốn triều đình. Nay may mắn trời xanh thương cảm để nữ nhi từ địa ngục đi ra, trọng sinh lần nữa.”

Nàng ngẩng đầu lên, gằn từng chữ: “Trong triều, thế cuộc giương cung bạt kiếm. Tần Khoan rắp tâm hại người, trong cung không lâu nữa ắt có đại biến... Nữ nhi sẽ lại thủ hộ giang sơn Đại n, cũng chắc chắn sẽ trừ diệt Tần Hạo, an toàn cứu sư đệ ra, gỡ bỏ cừu hận!”

Đứng trước mộ phụ mẫu và chính mình, chuyện xưa hiện lên tầng tầng. Những thống khổ, những tuyệt vọng kia, những hào hùng những oanh liệt kia, như củng cố thêm niềm tin của nàng.

Chết rồi, là nắm cát vàng. Còn sống, còn phải tiếp tục oanh liệt.

Không biết qua bao lâu, Đồ Linh Trâm lại khấu đầu, đứng lên nói: “Gió nổi lên rồi, quay về thôi.”

...

19 tháng 4 là ngày mừng thọ Tần Khoan, có rất nhiều danh gia vọng tộc tham dự. Ngay cả Hoàng đế cũng đích thân chúc mừng. Đồ Linh Trâm suy nghĩ chốc lát, quyết định để Mạnh Thừa ở nhà chăm sóc Đồ Anh, mình cùng thuộc hạ khác sẽ âm thầm vào Tần phủ.

Buổi trưa chưa đến, Tần phủ to lớn đã vô cùng náo nhiệt, đông như trẩy hội, ngựa xe đông đúc đến nỗi giọt nước cũng không lọt nổi. Có điều đám đông dày đặc lại tạo cho nàng cơ hội. Dưới sự tiếp ứng của đám người Trương Võ, nàng rất nhanh đã lẻn vào phủ.

Để tiện hành động, nàng đánh một thị nữ bất tỉnh rồi thay y phục nàng ta, cúi đầu qua lại bên trong

Tần phủ.

Nàng bưng một khay táo đi quanh. Theo như trí nhớ kiếp trước, không nhầm thì thư phòng lẫn phòng ngủ Tần Khoan đều ở nơi này, cơ quan mật thất cũng rất nhiều.

Đồ Linh Trâm tiến vào, tới bên cạnh ao sen bỗng ngừng bước chân.

Nàng thấy bóng người quen thuộc bên trong nhà thủy tạ, bóng người ngồi đối diện với thiên kim tiểu thư Tần phủ. Người kia mặc áo choàng đen thêu kim long, tóc đen cài trâm làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn phi phàm, chính là Lý Phù Dao đã nhiều ngày không gặp.

Nàng vội phi thân nấp sau núi giả ở nhà thủy tạ, nghe trộm hai người nói chuyện.

“Chỉ cần hai bên tình nguyện, cha sớm muộn sẽ có ngày đồng ý.”

Lý Phù Dao lắc đầu một cái, cười khẽ nói: “Trên đời này không phải cứ hai bên tình nguyện là sẽ được bên nhau.”

Tần Yên rưng rưng lấy tay áo che mặt, run giọng: “Bệ hạ đối với thiếp thực sự không có chút cảm tình nào sao?”

“Hữu duyên vô phận, không thể cưỡng cầu.” Lý Phù Dao đưa khăn cho nàng, than thở: “Nghe nói Tâm Nguyệt có tặng nàng vài hũ rượu chôn lâu năm. Rượu Đỗ Khang của Lâu phủ là tuyệt nhất thành Trường An, không bằng đem ra cùng uống, hôm nay không say

không về.”

Tần Yên không thể làm gì khác hơn là lau khô lệ, sai thị tỳ đi lấy rượu.

Đồ Linh Trâm ở phía sau nhìn ra, thầm nghĩ: Sư đệ a sư đệ, Tần Khoan đang muốn bức vua thoái vị để soán vị, người lại cùng con gái y bên hoa dưới trăng! Đối với ta thì nghi thần nghi quỷ, với mỹ nhân thì nàng tình ta nguyện. Thực đau lòng, đau lòng a!

Chờ ngày giải quyết xong Tần Khoan, nhất định phải đem thằng nhỏ gốc Lý Phù Dao này đặt dưới thân điên cuồng đánh 30 cái!

Đang tức giận bất bình, bên kia thị nữ đã mang đến hai vò rượu.

Lý Phù Dao gỡ giấy dán, đổ rượu vào bình sứ, nâng chén nói: “Yên Nhi, chén này ta mời nàng, cảm tạ nàng những năm qua đã chiếu cố trẫm.”

Dứt lời, chính mình một hơi cạn sạch. Tần Yên rưng rưng, cũng bưng chén lên.

Ly thứ hai, hấn còn chưa kịp nâng, đã thấy Tần Yên giảnh trước nói: “Bệ hạ, chén này Yên Nhi mời người, mong người và Tâm Nguyệt muội muội đầu bạc răng long.”

Dứt lời, nàng ngửa đầu một hơi cạn sạch, nhưng vì uống quá mau mà sặc, khòe mắt nhất thời đỏ ửng, nước mắt như mưa.

Ngay sau đó, nàng lại một mình nâng chén thứ ba, nức nở: “Chén thứ ba, nguyện bệ hạ cùng thiếp hai người hai ngả, mỗi người một niềm vui.”

Lý Phù Dao lẳng lặng giơ cốc, lại không uống. Một lúc lâu hắn nhìn Tần Yên có chút thất thố, bỗng nhẹ giọng hỏi: “Rượu của Tâm Nguyệt ngon không? Đáng tiếc đời này không có cơ hội uống nữa.”

Sau giả sơn, Đồ Linh Trâm còn chưa kịp suy nghĩ về những lời này của hắn, đã thấy Tần Khoan nhanh chân đi đến, quát thị tỳ: “Đôi phong bại tục, mau đưa Yên Nhi về phòng!”

Lý Phù Dao nhìn Tần Khoan thịnh nộ, cười hiền, mềm nhũn nói: “Tướng phụ, trẫm đang cùng lệnh ái uống Đỗ Khang! Ngài có muốn ném thử không?”

Tần Khoan thấy nhi nữ đi xa, lúc này mới hừ lạnh một tiếng: “Miễn! Tất cả mọi người đều ở chính phòng, bệ hạ cũng nên đi chào hỏi”

Lý Phù Dao phẫn nộ đặt chén xuống, lúc đứng dậy còn nhẹ nhàng lão đảo một hồi, mặt cũng đỏ hồng, cười hì hì nói: “Tướng phụ, trẫm say thật rồi.”

Đồ Linh Trâm nhíu mày, nàng nhớ tửu lượng của hắn tuy không hẳn là tốt nhưng không đến nỗi một chén đã gục. Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cứ thấy không đúng lắm, thực hồi hộp đến sợ.

Nhưng nàng rất nhanh đã không có tâm tình nghĩ sâu xa, bởi nàng thấy Tần Khoan vẫy người hầu lui đi, một mình bước nhanh đến thư phòng.

Đồ Linh Trâm căng thẳng, vội vàng đuổi theo.

Tần Khoan đứng ngoài đảo mắt một lượt xác định không có ai mới bước vào, dáng vẻ thần bí.

Đồ Linh Trâm bước ra, nhảy lên xà nhà, sau đó liền nghe thấy âm thanh già nua của Tần Khoan truyền đến:

“Theo chủ nhân dặn dò, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng. Tháng sau đại hôn, khi hấn uống rượu hợp hôn vào, nửa canh giờ sau sẽ chết. Lúc đó sẽ giá họa cho Lâu gia, nói hấn hành thích vua soán vị. Khi ấy ngài xuất binh, có thể thu được lòng dân, thuận lợi đăng cơ!”

Đồ Linh Trâm bên ngoài nghe thấy mà run rẩy, hành thích và mưu nghịch là tội danh quen thuộc đến nhường nào!

Hóa ra theo dự định của Tần Khoan, nửa tháng sau, ngày đại hôn của Lý Phù Dao sẽ động thủ sao?

Đang nghĩ ngợi, trong phòng lại truyền đến một âm thanh trẻ tuổi mà vô cùng quen thuộc: “Nghe nói người gần đây trở mặt với Lâu Hạo rồi? Đây là thời điểm nguy hiểm, không cắt nhanh thì ngày càng rắc rối.”

Tần Khoan đáp một tiếng: “Rõ”. Trầm ngâm nửa ngày, lại nói: “Lão thần biển lửa không từ, chỉ mong chủ nhân tương lai nể mặt thần, đối xử tử tế với Yên Nhi.”

“Đương nhiên. Nếu ta thành công đăng đế, lệnh ái chính là mẫu nghi thiên hạ Đại Ân.”

Đồ Linh Trâm cả kinh: nàng vẫn cho là Tần Khoan mưu đồ soán vị, không ngờ sau hắn còn có kẻ khác! Chẳng trách trước đây Tần Khoan sống chết không chịu gả con gái cho Lý Phù Dao, hóa ra là muốn để con gái làm hoàng hậu của Tần đế...

“Chủ nhân” trong miệng hắn là ai? Rốt cuộc là thánh thần phương nào có thể làm cho tên đại gian thần này cúi đầu gọi một tiếng chủ nhân. Có điều thanh âm hết sức quen thuộc, hắn là người nàng biết!

Đồ Linh Trâm trong lòng không kiềm nổi hiếu kỳ, tựa đầu sát khe cửa, nỗ lực nhìn vào khe hở để thấy mặt vị nam tử thần bí kia!

Qua khe hở, nàng nhìn thấy sau màn che, một nam tử trẻ tuổi nghiêng người ngồi, thân ảnh mơ hồ. Nàng sững sờ nhìn gò má hắn sau tấm vải the, chỉ cảm thấy trái tim suýt nữa nhảy ra ngoài!

Bỗng nhiên, ‘đông’ một tiếng, Đồ Linh Trâm vì áp sát quá mà đập phải cánh cửa. Nam nhân trong phòng nhất thời cảnh giác, trầm giọng quát: “Ai!”

Bị phát hiện, Đồ Linh Trâm trở mình nhảy lên mái hiên.

Tần Khoan đuổi tới nhưng chỉ thấy một thị tỳ trên nóc nhà xoẹt qua. Hắn phát tay chuẩn bị gọi binh đuổi theo, nhưng chợt thấy một thị tỳ gào khóc chạy tới, kinh hoàng nói: “Không hay rồi, không hay rồi! Tướng gia, ngài mau đi xem một chút, tiểu thư xảy ra chuyện rồi!”

Vừa nghe đến nữ nhi bảo bối có chuyện, Tần Khoan nhất thời quên chuyện đuổi người, vội la lớn: “Yên Nhi làm sao?”

Thị tỳ khóc sụt sùi, cả người run lên, nửa ngày nói không ra lời.

“Rốt cuộc là sao?!” Tần Khoan cá giận nói.

Thị tỳ quỳ xuống, khóc rờn: “Tiểu thư cùng bệ hạ uống rượu xong thì về phòng cứ nói là choáng váng đầu óc. Nô tỳ cho rằng tiểu thư say nên dìu nàng lên giường nghỉ ngơi, không ngờ tiểu thư vừa nãy đã bắt đầy nôn ra máu, không sao ngừng được...”

“Cái gì?!” Tần Khoan đá bay thị tỳ sang bên, lập tức đến phòng Tần Yên.

Đồ Linh Trâm đang trốn trên nóc nhà giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhờ chuyện Tần Yên phân tán sự chú ý của mọi người, bằng không chính mình không cách nào thoát thân.

Nàng xoay người chuẩn bị rời đi, đã thấy tiểu thái giám bên cạnh Phù Dao kinh hoàng chạy đến quỳ xuống trước Tần Khoan: “Tướng gia! Tướng gia! Vạn cầu tướng gia cứu bệ hạ!”

“Lại sao nữa?!” Tần Khoan xoa xoa mũi, chỉ thấy đầu muốn nổ tung.

Tiểu thái giám nơm nớp lo sợ, lau nước mắt nước mũi, khóc rờn: “Bệ hạ cùng Tần Yên cô nương uống rượu do Lâu gia tặng vào thì cứ nôn ra máu, đã ngất đi rồi!”

Phù Dao?!

Đồ Linh Trâm cứng đờ, nàng sao lại quên mất, sao lại quên mất... rượu độc mà Tần Yên uống, Lý Phù Dao cũng uống a!

Tim nàng như thể bị bóp nghẹn, đau đến không thể hô hấp.

Nàng theo phản xạ chạy đi, nàng muốn đi cứu Phù Dao! Nàng không thể bảo vệ tốt tiên đế, không thể lại để Phù Dao cứ vậy chết đi!

Mà khắc sau, thân thể nàng bị một người dùng sức ôm lấy, Trương Võ ở bên người nàng vội vàng nói: “Chủ công! Tần Phủ đã phát hiện người, chúng ta không thể không rời đi!”

Đồ Linh Trâm dấy dựa, run giọng nói: “Phù Dao..”

Tầm mắt dần mờ hồ, nàng chỉ thấy binh phủ tới, lưỡi đao chói mắt, ngày vẫn sáng rõ, mây vẫn nhàn nhã, tiếng ồn trong phủ lúc xa lúc gần, lơ lửng.. Bỗng nhiên nơi cổ truyền đến một trận đau đớn, nàng cứ vậy mở to hai mắt mờ mịt, chậm rãi ngã vào lòng Trương Võ.

Trong nháy mắt nhắm mắt lại, bầu trời như bị nhuộm máu đỏ. Nàng nghe thấy Tần Khoan bi phẫn gào thét: “Lâu Hạo, người đền mạng cho con gái ta!!!”

Trương Võ nhìn Đồ Linh Trâm ngất đi trong ngực mình, thu đao về, thấp giọng nói: “Đắc tội rồi, tiểu chủ công!”

Chương 18

Ngày âm trầm, gió cuốn mây đen, tuyết lớn đầy trời. Trên sườn dốc quen thuộc, hài cốt khắp nơi, tàn kiếm, bạch tuyết, hồng máu, tất cả dệt nên khung cảnh khốc liệt đến giạt mình.

Trong cơn gió lốc, Lý Phù Dao đưa lưng về phía nàng đang nhuộm máu trong tuyết, cúi thấp đầu bất động.

Đồ Linh Trâm biết rõ đây chỉ là giấc mộng của chính mình, nhưng vẫn không nhịn được chạy đến bên bóng lưng hắn, không màng đến vừa mở miệng tuyết đã rớt đầy, nàng khản thiết gọi: “Phù Dao!”

Trên sườn dốc, Lý Phù Dao xoay người, Đồ Linh Trâm mới thấy rõ, lồng ngực hắn ôm một cái đầu máu me đầm đìa- chính là nàng, kiếp trước chết thảm.

Trong mộng, Lý Phù Dao gất gao ôm lấy đầu lâu, kinh ngạc nhìn Đồ Linh Trâm kiếp này. Nửa ngày, hắn nhẹ nhàng nở ra một nụ cười, cười đến khắp mặt đều là lệ: “Sư tỷ, người rốt cục không chịu đến gặp ta.”

Dừng đoạn, hắn lại thấp giọng si ngốc cười: “Chờ một chút, sư tỷ, người chờ một chút...Rất nhanh, Phù

Dao sẽ đến tìm người thôi!”

“Phù Dao! Không_____!”

Trong mộng, Đồ Linh Trâm nỗ lực muốn lao nhanh về phía hấn, nhưng không chống nổi bão tuyết...Nụ cười của hấn ngày càng nhạt, nhạt dần, nhạt dần rồi biến mất trên con dốc.

...

Đồ Linh Trâm bật dậy, lúc này mới phát hiện trên người mồ hôi chảy ròng ròng. Nàng thở hổn hển, xoa xoa gáy, thuận thể lướt nhanh nhìn bốn phía xa lạ, nhìn Trương Võ đang lúng túng, hỏi: “Đây là chỗ nào?”

“Khách điếm. Vì ban ngày chuyện Tần phủ có độc tửu mà thành Trường An cấm cửa, chúng ta tạm thời không thể ra ngoài.”

Đồ Linh Trâm xỏ giày, nhưng vì choáng váng mà suýt ngã. Nàng kêu lên một tiếng, cau mày nhìn Trương Võ: “Tiểu tử ngươi giỏi lắm, đến ta cũng dám đánh!”

Trương Võ lau mồ hôi lạnh, cúi đầu nói: “Tiểu chủ công lúc này quá kích động, thuộc hạ bất đắc dĩ... ầy, ra tay nặng chút.”

Đồ Linh Trâm sửa sang lại y phục, hít sâu một hơi trấn định nói: “Tần phủ thế nào rồi?”

“Chúng ta ra ngoài phủ không lâu thì nghe nói con gái Tần Khoan trúng độc mà chết. Tần Khoan tức

giận đến ói ra máu, đến thi thể con gái cũng không kịp an bài đã dẫn theo Hoắc Thành Công đến Lâu phủ bắt người.” Trương Võ gãi gãi trán: “Có điều Lâu Tâm Nguyệt tựa hồ nghe phong thanh đã chạy rồi, Tần

Khoan không bắt được người, liền vào trong cung đánh trống kêu oan, phỏng chừng bây giờ vẫn cung Lâu Hạo ở trong cung làm âm ỉ đây.”

Tần Yên chết rồi?

Đồ Linh Trâm chỉ thấy ngực cứng lại, hỏi vội: “VẬY...bỆ HẠ?”

“Độc bên trong rượu này chính là kỳ độc của Tây Vực, bệ hạ dù uống ít hơn Tần Yên nhưng bắt đặc dĩ không có thuốc giải, thái y cũng bó tay toàn tập, chỉ có thể dùng dược liệu cứu nửa cái mạng của bệ hạ.” Thấy sắc mặt Đồ Linh Trâm trắng bệch, căng thẳng, Trương Võ lại bổ sung thêm một câu: “Nghe Cổ Huyền nói bên cạnh bệ hạ có thái y túc trực ngày đêm, tạm thời chắc không nguy hiểm đến tính mạng.”

Đồ Linh Trâm nhớ tới giấc mộng kia, Lý Phù Dao cười nói với nàng: “Sư tỷ, chờ chút, Phù Dao sẽ tới tìm tỷ.” nhất thời hoảng hốt. Nàng tự rót cho mình chén trà, khẽ run run uống một hơi cạn sạch, lúc này mới nghiêng đầu nói với Trương Võ: “Ta nhớ trước đây Vương Thế Lan có đưa ta một bình “Hóa độc đan” , vẫn còn chứ?”

Trương Võ lập tức hiểu ý: “Ở chỗ A Anh cô nương, để ta quay về lấy!”

“Chờ đã!” Đồ Linh Trâm gọi hấn lại, trầm ngâm:
“Người an bài người đi thăm dò tung tích Lâu Tâm Nguyệt, dù có đào ba thước đất cũng phải tìm ra nàng ta!”

“Vâng!” Trương Võ phụng mệnh rời đi.

Đồ Linh Trâm đứng dậy đến bên cửa sổ, ngón tay vô thức gõ lên cửa, nhìn sưu tra vệ binh lui tới trên đường, nhíu mày trầm tư.

Ô Nha xuất phát xuôi nam cũng đã 10 ngày, nếu cố gắng chạy nhanh cũng mất 4 ngày nữa, nếu thuận lợi thuyết phục thì có lẽ bây giờ 70 ngàn phiên binh đã trên đường đến Trường An. Nhưng nếu không thuận lợi thì có lẽ còn mất nhiều thời gian hơn..

Nguyện trời xanh phù hộ, Phù Dao, người nhất định phải chống đỡ! Chỉ cần chống đỡ hai ngày..hai ngày sau, sư tử sẽ có binh mã đến cứu người rồi!

....

Tần phủ ban ngày vẫn là không khí náo nhiệt, đến chạng vạng đã là đèn lồng đen trắng, bóng đêm chậm chậm buông xuống, lộ ra mấy phần quý dị mà thê lương.

Bên trong đình viện Tần phủ đặt quan tài của Tần Yên, bên trong tầng tầng lụa tang, hạ nhân mặc áo tang quỳ đầy viện tử. Đáng tiếc cho một dung nhan quốc sắc thiên hương, giờ lại hương tiêu ngọc vãn, vì trúng độc chết vô cớ, thi thể nàng trắng bệch, môi lại tím đen, khá là dọa người.

Tần Phu nhân nằm nhoài bên thi thể nữ nhi, khóc đến cơ hồ ngắt tiếng, kêu rên nói: “Trời xanh không có mắt a, trời xanh không có mắt! Lão gia, ông phải báo thù cho Yên Nhi!”

Trong sân là tiếng than khóc, bên trong thư phòng, Tần Khoan cũng đăm lẹ, quỳ trên mặt đất khấu đầu nói: “Chủ nhân, người phải làm chủ cho lão phu!”

Sau màn che, một nam tử trẻ tuổi duỗi ra một đôi tay trắng nõn, nhẹ nhàng nâng Tần Khoan dậy, than thở: “Tần tướng, xin nén bi thương!”

Tần Khoan run rẩy đứng lên, trong nháy mắt như thể đã già nua đi rất nhiều, nghẹn ngào: “Chủ nhân, người cùng Yên Nhi có hôn ước, không ngờ đến...Yên Nhi không có được phúc phận này...Lâu Tâm Nguyệt đúng là tiểu ác phụ, căm ghét Yên Nhi không thôi lại còn hạ thủ giết người! Lão thần đã già cả mới có được đứa con gái này, không ngờ lại kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh a!”

Nói đến đây Tần Khoan bi ai không nguôi, lại ngã lên ghế, nửa ngày mới thở được.

Một trận gió lạnh kéo đến thổi tung màn che, lộ ra dung nhan của nam tử kia. Nam tử lẳng lặng nhìn Tần Khoan đang bi thống tột độ, trầm giọng nói: “Tần tướng vì tiểu vương mà hi sinh thể này, tiểu vương cả đời ghi khắc. Thừa tướng yên tâm, Tần Yên cô nương chưa xuất giá nhưng tiểu vương vẫn sẽ luôn xem nàng là chính thê, cũng xem Thừa tướng như bố vợ mà phụng dưỡng cả đời. Giang sơn này, ta một nửa, thừa tướng cũng có một nửa.”

Nghe vậy, Tần Khoan run rẩy quỳ xuống, hành lễ dập đầu, lông mày run rẩy: “Lão thần tạ chủ long ân!”

“Ta sẽ không để lệnh ái chết vô nghĩa.” Nam nhân đứng dậy, nâng Tần Khoan lên, dùng âm thanh mát lạnh: “Lâu Hạo sớm muộn cũng phải trừ. Theo tiểu vương thấy, chọn ngày không bằng gặp ngày, Lâu Tâm Nguyệt gây án đúng là thời cơ tốt cho chúng ta đổ tội Lâu gia. Giết người đền mạng, huống chi là độc sát hoàng đế? Đây chính là tội tru di cứu tộc a!”

Tần Khoan lặn lội trong triều nhiều năm, tự khắc biết nam nhân này có ý gì, xem ra Đồ thị án năm ngoái lại tái diễn lần nữa rồi.

Bầu trời đột nhiên một đạo kinh lôi ập tới, phân mặt nam tử thành hai vệt sáng tối rõ ràng, một bên trơn như ngọc, một bên lại lạnh lẽo như đao.

Hắn xoay đầu lại, không chút tình cảm nhìn Tần Khoan: “Lý Phù Dao trúng độc đã sâu, chúng ta chỉ bằng tương kế tựu kế, để hắn sớm cưới hạc tây đi. Nếu đêm nay hắn băng hà, ngày mai người vừa vắn có thể đến triều giải oan, tội mưu hại thiên kim tiểu thư và hoàng đế đương triều là hai tội lớn, Lâu gia hắn có mười cái mạng cũng không đền nổi!”

“Nhưng là...” Tần Khoan bi thương nói: “Sau chuyện hôm nay, lão thần vội đi bắt người nhưng đành về tay không. Không bắt được Lâu Tâm Nguyệt, Lâu Hạo chết cũng không chịu thừa nhận việc rượu có độc, chỉ nói có người hãm hại Lâu gia, phải làm sao đây?”

Nam nhân nhìn Tần Khoan, nháy mắt có một tia châm biếm, hắn nhẹ vỗ vai Tần Khoan, cười lạnh: “Tần

tướng, ngài hồ đồ rồi. Ngài đã quên sao, Lâu Tâm Nguyệt tuy tâm địa ác độc nhưng tâm đối với Lý Phù Dao vô cùng sâu, nếu ả biết người mình yêu trúng độc do mình hạ, ả sẽ làm sao đây?”

Tần Khoan một đời tính kế, bây giờ lại được nam nhân mở đường, nhất thời sáng tỏ: “Lão thần hiểu rồi! Vậy lão thần rút binh quanh Lâu phủ, đồng thời sai người rải tin nói bệ hạ trúng độc bỏ mình, để tiện nhân kia đưa thuốc giải ra đồng thời đem ả quy án!”

Lại một đạo kinh lôi ập tới, sấm chớp vang giật, chỉ chớp sau, mưa ào ào như trút nước. Nam nhân nhìn ra ngoài cửa sổ, cười đến run vai, tràn ra một vệt cười quý dị: “Thành Trường An, đã lâu không có bão táp tràn trề như vậy rồi!”

Chương 19

Bóng đêm thâm trầm, mưa rào không ngớt, thành Trường An vốn náo nhiệt nay lại bị bao phủ bởi sự yên tĩnh, trên đường không một bóng người, đèn đuốc chập choạng, chủ có quan lại vệ binh lui tới, chân trước chân sau thi nhau đạp trên vũng nước mà đi.

Đồ Linh Trâm nhận lấy “Hóa độc đan” từ tay Trương Võ, hỏi Cố Huyền bên cạnh đang đợi lệnh: “Có tin tức của Lâu Tâm Nguyệt chưa?”

“Thuộc hạ vô năng, vẫn không có. Có điều nghe nói Tần Khoan đã lui binh bao vây Lâu phủ, phân tán tin tức bệ hạ trúng độc nặng sắp băng hà.”

“Lui binh?” Đồ Linh Trâm đăm chiêu nhìn bình thuốc trong tay, suy nghĩ nửa ngày bỗng cười nhạt: “Lão hồ ly Tần Khoan, giả bộ lui binh lại phát tán tin đồn, hẳn là muốn dụ Lâu Tâm Nguyệt tự chui vào lưới đây!”

Trương Võ nghe cười, vỗ tay nói: “Vậy không phải có hay sao? Tần Khoan dụ được Lâu Tâm Nguyệt ra, chúng ta nhân cơ hội lấy thuốc giải!”

“Không đơn giản vậy. Tần Khoan dụ Lâu Tâm Nguyệt

cốt để nàng ta nhận tội, sau đó sẽ lấy cơ hành thích vua tội tru di cứu tộc gán cho Lâu gia.” Đồ Linh Trâm nhìn mưa gió thành Trường An, đột nhiên nắm chặt tay, kiên định nói: “Cổ Huyền, người tiếp tục quan sát Tần Khoan, sau khi Lâu Tâm Nguyệt xuất hiện lập tức lấy thuốc giải đưa đến Lai Nghi cung!”

Cất hóa độc đan vào phòng, Đồ Linh Trâm xoay người nói: “Trương Võ, chuẩn bị một bộ y phục dạ hành, giúp ta lên vào cung!”

Một lát sau, Đồ Linh Trâm một thân y phục dạ hành dưới sự giúp đỡ của Trương Võ và Hoàng Kính Hoài đã thuận lợi vượt qua đường phố vắng vẻ Trường An.

...

Lúc đến phố Đông, Đồ Linh Trâm bỗng dừng bước chân, nhìn tòa phủ đệ quen thuộc mà xa lạ đầu phố.

Nơi đó, từng là Đồ Phủ nàng từn sống 21 năm, bây giờ lại chỉ là một nơi xa lạ.

Trương Võ ho nhẹ một tiếng, giải thích: “Năm đó Đồ Phủ có chuyện không lâu, Hoắc Thành Công đến đầu quân Tần Khoan, Tần Khoan liền để bệ hạ thưởng tòa phủ đệ này cho Hoắc Thành Công.”

Đồ Linh Trâm đưa ngón trỏ lên môi, cặp mắt ôn hòa ra hiệu Trương Võ im lặng.

Trong chốc lát, trong Hoắc phủ truyền đến tiếng cãi vã, tiếp đó cửa bị kéo ra, một lão thái thái tóc bạc da mồi lưng còng đang dùng hết sức lực đẩy

một tướng sĩ cao tráng ra khỏi cửa.

Võ tướng này chính là ngự lâm quân thống suất đầu quân cho Tần Khoan, Hoắc Thành Công.

Hoắc Thành Công bị mẹ già xô ra ngoài, còn không quên dùng tay che trên đầu lão nhân gia, khẩn thiết: “Mẹ! Người chậm thôi, chậm thôi! Đừng ngã! Anh Nga, mau dìu mẹ, bung dù lên!”

Lão nhân gia quật cường hất tay Hoắc Thành Công, run giọng mắng: “Đừng kêu lão thân là mẹ, ai là mẹ người? Người là súc sinh xảo trá, trước đây Đồ tướng quân đối xử tốt với nhà ta thế nào, người lại đi quy hàng tên gian thần kia! Đồ vong ân phụ nghĩa, người bảo ta làm sao đối mặt với Đồ thị dưới cửu tuyền a!”

Đồ Linh Trâm trốn ở bên trong góc tường hắc ám, nghe lời Hoắc phu nhân, chỉ cảm thấy viền mắt nóng ướt, trên mặt một trận ướt át, cũng không biết là mưa hay nước mắt.

Hoắc Thành Công quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái, thân hình vốn to lớn trong mưa bỗng co rúm lại, vô cùng đáng thương nói: “Mẹ, hài nhi mua cho người là thuốc tốt nhất, người phải uống đúng bữa, đừng làm tổn hại thân thể..”

Lời còn chưa dứt, lão thái thái đã đem một chuỗi bao thuốc ném ra ngoài cửa, dược liệu quý giá vương vãi khắp mặt đất, trong nháy mắt bị nước mưa thấm ướt.

“Lúc người ra ngoài hành quân, vừa đi đã hơn một năm. Lúc vợ người khó sinh, lúc mẹ người bệnh nặng, đều là Đồ phu nhân và tiểu thư bên ba chăm

sóc, bây giờ người dám quên hay sao? Lại đi phò trợ lão gian tế!” Lão thái thái run run chống gậy măng: “”Lão thân có ốm chết cũng không uống thứ thuốc trái lương tâm này!”

Dứt lời, lão thái thái xoay người bỏ đi, không hề liếc lấy nhi tử một lần.

Hoắc Thành Công quỳ trong mưa chốc lát, lại ngồi xồm người nhặt từng nắm thuốc lên, bàn tay có tia run rẩy không dễ phát giác. Chỉ chốc lát sau, cửa Hoắc phủ lại được mở, một phụ nhân lặng lẽ bước ra, nâng dù che đỉnh đầu phu quân.

Hắc Thành Công đẩy dù về phía phụ nhân, đỏ mắt tự nói: “Thuốc ướm thế này không biết còn uống được không?”

Phụ nhân nghiêng đầu không nhin được che mặt mà khóc.

Hoắc Thành Công đạ tay ra tự hồ muốn vuốt ve khuôn mặt đau lòng của phụ nhân, rốt cục dừng giữa không trung, thở dài một hơi: “Anh Nga, ta phải đi.”

Phụ nhân đỏ mắt lên lên kéo tay áo hắn, lã chã nói: “Phu quân...còn trở về sao?”

Hoắc Thành Công trầm mặc nhìn vợ, vuốt tóc mai của nàng lên, nhẹ giọng nói: “Nếu phu quân không về được, nàng...”

Phụ nhân lộ ra nụ cười thê lương, đánh gãy lời Hoắc Thành Công: “Phu quân sống, Anh Nga sống. Phu quân chết, Anh Nga nguyện cùng người...”

Mưa cuối cùng cũng nhỏ lại, Hoàng Kính Hoài và Trương Võ thính lực không tốt, nghe không rõ lời người nhà họ Hoắc, thấy Đồ Linh Trâm xuất thân nhìn chăm chăm Hoắc Thành Công nửa ngày không động tĩnh, bọn họ không thể làm gì khác hơn là thử thăm dò: “Tiểu chủ công?”

Đồ Linh Trâm thu lại tầm mắt, bỗng nói với Hoàng Kính Hoài: “Người mau mau xuôi nam tiếp ứng quân đội của Vương thế Lan. Phải để họ đi ngày lẫn đêm đến Trường An, không được chần trễ, mau!”

Hoàng Kính Hoài có chút nghi hoặc nhưng thấy vẻ mặt nghiêm nghị của nàng, cũng sợ rằng sẽ xảy ra đại sự, vì vậy không dám chậm trễ, ôm quyền rồi biến mất trong màn đêm.

“Tiểu chủ công, xảy ra chuyện gì sao?” Trương Võ mơ hồ hỏi.

Đồ Linh Trâm hồi tưởng lại cảnh hai vợ chồng nhà Hoắc Thành Công nhíu mày nói: “Hai ngày này trong cung ắt có đại biến! Tần Khoan bắt đầu hành động.”

Dứt lời, nàng xoay người, tăng tốc chạy về hướng hoàng cung.

...

Mưa vẫn tí tách rơi, Đồ Linh Trâm ướt nhẹp đến trước cung điện, mái ngói bị mưa dội đến trắng xóa, lòng nàng lo lắng bước đi đến trượt chân, suýt nữa té từ trên nóc nhà xuống.

Trương Võ lạnh lẽo đưa tay đỡ lấy nàng, lo lắng hỏi: “Tiểu chủ công, có chuyện gì sao?”

Vừa lúc này, một đạo sấm rền vang, che lấp tiếng nói hai người, lính tuần tra bên dưới cũng không phát hiện dị thường.

Đồ Linh Trâm lau nước mưa trên mặt, xua tay ra hiệu không đáng ngại. Hai người dưới sự che chở của trận mưa thuận lợi đến Lai Nghi cung.

Hoặc Thành Công hiện tại không ở đây, thủ vệ ở Lai Nghi cung rút về hơn nửa. Đồ Linh Trâm cùng Trương Võ từ nóc nhà nhẹ nhàng hạ mình xuống, ẩn dưới cửa tấm điện của Lý Phù Dao, núp mình trong bóng tối.

Bên trong điện đám thái y ra ra vào vào, thi thoảng truyền đến tiếng ho khan kịch liệt của Lý Phù Diêu, Đồ Linh Trâm nghe đến đau lòng. Nàng đâm thủng một lỗ nhỏ lên cửa sổ, nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Nàng mơ hồ nhìn thấy Lý Phù Dao nằm trên giường, chốc lát màn che được vén lên, cung nữ run rẩy bưng ra một chậu đầy máu nhuộm đỏ nước. Thái y một bên thấy thế, vội thay thuốc, than thở: “Ôi, bê hạ không ngừng ho ra máu, phải làm thế nào đây?”

Sở Vương Lý Phù Sơ cắn môi đứng bên, khuôn mặt trắng nõn bị kích động đến đỏ chót, quát lên: “Thuốc của các người căn bản là vô dụng, đổi thuốc đi!”

Thái y toát mồ hôi lạnh: “Bê hạ bị trúng Tây Vực kỳ độc, chúng ta chưa từng nghe thấy, chỉ có thể dùng thuốc đề nén độc tính, thực sự không biết nên

giải thế nào...”

“Rõ ràng là do các người kiến thức nông cạn, nói gì mà hết cách!” Lý Phù Sơ dựng thẳng lông mày, trở mặt, cả giận nói: “Tìm hết tất cả các phương thuốc trong cung đi, mau tìm ra cách giải độc cho ta!”

Lại một trận ho khan ngọt ngào, Lý Phù Dao vươn cánh tay yếu ớt ra, âm thanh yếu ớt: “Thái y, trăm còn chống đỡ được mấy ngày?”

Nghe vậy, Trần thái y điều chế thuốc, lắc đầu than thở: “Nếu là thuốc khó giải, độc nếu vào tâm phổi, nhiều nhất là chỉ có thể chống đỡ hai ngày.”

Lý Phù Sơ nghe vậy nhin không nổi, Lý Phù Dao cũng chỉ cười nhẹ một tiếng: “Hai ngày? Vậy là đủ rồi.”

Bưng tay áo lên lại ho một trận máu đen, Lý Phù Dao vô lực phất tay, giọng khàn khàn: “Các người lui xuống hết đi, trăm mệt rồi, muốn ngủ một lát.”

Thái y cùng đám cung nữ như trút được gánh nặng, vội khom người lui ra.

Thừa lúc phòng không có người ngoài, Đồ Linh Trâm khe khẽ đẩy cửa sổ, nhẹ nhàng bước vào. Ai ngờ chân vừa chạm đất, liền nghe được tiếng Lý Phù Dao vang lên: “Là người đến rồi sao?”

Lý Phù Sơ cho rằng huynh trưởng đang nói mình, nghi ngờ nói: “Hoàng huynh, huynh...”

Lý Phù Dao ra hiệu hẳn im lặng, gắng ngồi dậy, dựa

vào giường, nhìn chằm chằm cửa sổ sau tấm màn che, tựa hồ đang mong đợi cái gì.

Đồ Linh Trâm cả người ướt đẫm, do dự chốc lát, cuối cùng bước ra, chậm rãi kéo băng che mặt xuống, đối diện với Lý Phù Dao.

Vì trúng độc, mặt Lý Phù Dao trắng xám đến lạ thường, môi cũng đỏ đến dị thường, chỉ có đôi mắt đen lúc này là rạng rỡ hơn hết, phóng ra ánh sáng khiến người ta sợ hãi.

“Là người?” Thấy nàng, Lý Phù Sơ căng thẳng đứng lên, bày ra bộ dáng phòng bị.

Lý Phù Dao vội đưa tay kéo đệ đệ, nhưng vì động tác quá gấp mà lại ho sặc sụa.

Thấy sư đệ như vậy, Đồ Linh Trâm đau lòng vạn phần, không nhịn được nữa, dưới ánh mắt nghi ngờ của Sở Vương, nàng đến trước giường kê gối sau lưng Lý Phù Dao, lại vắt khăn lau đi vệt máu trên khóe miệng hắn, nhẹ giọng nói: “Ta không ở đây, người thế nào lại để mình thành ra thế này?”

Chỉ một lời này, Lý Phù Dao trong nháy mắt vành mắt đã đỏ ửng. Nàng lẳng lẳng nhìn hắn: “Bây giờ trong cung hiểm ác, theo ta thôi.”

Lý Phù Dao nhắm mắt lại tựa hồ không muốn để người nhìn thấy bộ dạng yếu đuối, nửa ngày mới nhẹ giọng nói: “Người mang Phù Sơ đi đi, ta ở lại.”

Ai cũng không để ý, Lý Phù Dao đang xưng “ta” với nàng, mà không phải là “trẫm”.

Lý Phù Sơ trợn mắt, cắn răng nói: “Hoàng huynh không đi, ta cũng không đi!”

“Không được nháo, Phù Sơ. Đệ cho rằng ba năm qua sao ta phải ép đệ mỗi ngày đọc sách luận, học đạo trị quốc? Từ ba năm trước ta đã tính toán kỹ kết cục này, mà giang sơn Lý thị tất nhiên sẽ giao vào tay đệ.” Lý Phù Dao mở mắt, hơi nghiêng đầu, khẩn thiết nói với nàng: “Xin nhờ người, Sư tỷ.”

Chương 20

Lý Phù Dao mở mắt ra, hơi nghiêng đầu, khẩn thiết nói với nàng: “Xin nhờ nàng, sư tỷ.”

Hai chữ ‘sư tỷ’ này nhẹ vô cùng, nhẹ đến mức chỉ mình nàng nghe thấy. Tay nàng hơi khựng lại, bình tĩnh nhìn hắn hồi lâu, lúc này mới quay đầu ra hiệu cho Trương Võ.

Trương Võ hiểu ý, một đao đánh xuống, Lý Phù Sơ chưa kịp phản ứng lại đã thấy hai mắt tối sầm, ngã vào lòng ngực Trương Võ.

Đồ Linh Trâm nói: “Trương Võ, chăm sóc Sở Vương điện hạ.”

Trương Võ lĩnh mệnh, công Lý Phù Sơ nhảy ra cửa sổ, biến mất giữa đêm mưa thâm trầm.

“Hóa ra ngày người cắt đuôi người của ta, lại gặp mặt 13 kỵ Đồ thị. Nếu vậy, bọn họ đều biết thân phận người rồi?” Lý Phù Sơ duỗi cánh tay trắng xám nhẹ nhàng vuốt mái tóc ướt nhẹp của nàng, cau mày lo lắng: “Ngâm mưa cả một đêm, đừng để bị lạnh. Gian ngoài có xiêm y trước đây của người, mau đi thay đi.”

Đồ Linh Trâm không chút biến sắc nhìn hắn, tựa hồ muốn nhìn ra nội tâm chân thật nhất từ khuôn mặt

suy yếu của hắn.

Cuối cùng là muốn ngả bài sao?

Không bao lâu, Đồ Linh Trâm ra gian ngoài thay xiêm y, vẫn là trang phục cung nữ trước đây, tóc vì ướt mà nàng không búi lên được đành tùy ý để rối tung nơi đầu vai.

Lý Phù Dao kinh ngạc nhìn Đồ Linh Trâm, chỉ thấy mái tóc đen dài của nàng buông xuống eo nhỏ, nổi bật thân thể, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt ôn hòa. Đồ Linh Trâm lần này trông sinh như đực hỏa Phượng hoàng, như hòn ngọc đã được mài dũa đẹp đẽ, ôn hòa tĩnh mỹ, lưu quang uyển chuyển.

Bên lò còn có chén thuốc, hương thơm ngập phòng, Đồ Linh Trâm mở bình sứ đổ một viên Hóa độc đan vào, hỏi: “Người nhận ra ta từ lúc nào?”

Lý Phù Dao nhìn nàng không chớp mắt, yếu ớt nói: “Trước khi ta trả lời, người trả lời ta mấy vấn đề đã.”

Đồ Linh Trâm rót nước trà, mắt cũng không nhác: “Người hỏi.”

“Ta gặp sư tỷ lần đầu ra sao, lúc nào, nơi nào?”

Nghe vậy, Đồ Linh Trâm giương mắt nhìn về phía hắn, chỉ thấy ánh mắt hắn căng thẳng mà cấp thiết hiếm thấy...Hóa ra, tiểu tử này còn chưa dám tin tưởng thân phận thật của nàng đây!

Đồ Linh Trâm thấy buồn cười, đối đáp trôi chảy:

“Thái Nguyên Nguyên năm ngày 18 tháng 2, ở Long thành Bắc Yên. Ta nhớ người năm đó chỉ khoác áo choàng màu chàm, chỉ cao ngang tới bả vai ta, bị ta ôm ngang vai nhảy qua tường thành...có cần nói kỹ hơn nữa không?”

Mặt mũi tái nhợt của Lý Phù Dao chợt đỏ ửng, hấn ho khan một cái, kích động chống thẳng thân thể: “Sư tử lần đầu tặng cho ta là quà gì?”

Đồ Linh Trâm suy nghĩ một chút, không quá chắc chắn nói: “Là thanh dao găm? Ta nhớ lúc đó người chê nó quá bánh bèo, ta ném vào ao, người lại mò ra từ khi nào đấy?”

“...Lần đầu chúng ta chuẩn khỏi cung đã ăn cái gì?”

“Tết Nguyên tiêu, ăn bánh trôi dưới thành Trường An.”

“Sư tử thích nhất là hoa gì?”

“Mai vàng mùa rét đậm.”

« Sư tử... » Mỗi khi nghe được một câu trả lời chính xác, viền mắt Lý Phù Dao lại đỏ ửng thêm một phần. Câu hỏi cuối cùng lại khiến nam nhi đường đường bảy thước có thừa như hấn khóc không thành tiếng, úp nửa mặt vào gối, không tiếng động mà thở hổn hển : « Vậy lần đầu tiên ta hôn sư tử, là lúc nào ? »

Hôn ?

Đồ Linh Trâm trợn tròn mắt, mang theo tia mờ mịt

nhìn Lý Phù Dao: “Người có hôn ta ? Hoàn toàn không có ấn tượng a ?”

Đang ngây người đã thấy Lý Phù Dao bỗng nhiên đứng dậy đến bên mình. Sau một khắc, nàng cảm thấy một bờ môi mềm mại mà man mát rơi trên môi mình. Lý Phù Dao tựa hồ cảm thấy không đủ, còn há miệng ngậm lấy môi dưới của nàng cắn nhẹ. Sau đó hẩn thoáng lui người, con mắt thâm tình nhìn nàng, chậm rãi cong môi, cười đến nước mắt giàn giụa.

Hắn nói : « Sư tỷ phải vĩnh viễn nhớ kỹ, Vĩnh Ninh năm thứ ba ngày 20 tháng 4 giờ Thân, Phù Dao hôn sư tỷ. »

Nụ hôn mang theo nước mắt này, nhẹ mà mặn, tựa hồ thấm đẫm ba năm cay đắng. Đồ Linh Trâm theo bản năng sờ sờ lên môi, chỉ cảm thấy tim mình bỗng đập nhanh, rất nhanh. Đây là cảm giác hơn hai mươi năm chưa từng có, xa lạ mà thân bí.

Nàng nhìn sư đệ hồ ly đang cười xán lạn, che ngực tự hỏi : làm sao vậy, đây là muốn ngã bệnh sao ?

Lý Phù Dao tâm tình chuyển biến lại không nhịn được thở gấp, khom lưng nôn ra một ngụm máu.

Đồ Linh Trâm trong hỗn loạn lấy lại tinh thần, lúc này mới hoảng loạn dùng khăn lau sạch khóe miệng hẩn, vỗ nhẹ sống lưng cho hẩn thuận khí, nghiêng về phía trà lạnh đưa hai viên hóa độc đan cho hẩn.

Phù Dao uống hai viên đan dược, nửa ngày mới bình phục hô hấp, miễn cưỡng cười nói : « Sư tỷ biết đan dược này không hóa nổi độc ta trúng. »

« Ít nhất có thể kéo dài thêm mấy ngày. » Đồ Linh Trâm đưa lưng về phía hắn, tinh thần không yên mà vắt khăn đầy máu.

« Sư tử xoay người lại để ta nhìn người một chút được không ? » Phía sau, Lý Phù Dao thấp giọng gọi nàng, ngữ khí mềm mại thâm tình. Hắn than thở : « Sư tử nói thân phận thật cho Ô Nha, nói cho 13 kỵ nhưng ta lại chẳng hay biết gì. »

Đồ Linh Trâm xoay người lại, chăm chú nhìn hắn : « Phù Dao, người còn nhớ lễ hội hoa đăng tết nguyên tiêu không ? Lúc Ô Nha ám sát Tần Khoan, người nhiều lần hô lớn phải đem Đồ thị dư nghiệt cùng ghịch tặc chém thành trăm mảnh... »

Khóe miệng cười yếu ớt rút đi, Lý Phù Dao đột nhiên ngẩng đầu, căng thẳng nhìn nàng.

Đồ Linh Trâm nở nụ cười tự giễu : « Khi đó ta chỉ vừa trọng sinh một tháng, đã không còn võ công, không có bằng hữu thân thích, chỉ có thân phận tội nô của Dịch Đình cung, Thấy người căm hận Đồ thị như vậy, ta cũng không có dũng khí thẳng thắn với người. Sau đó ta đến Lai Nghi điện, lần người gặp ác mộng, ta cũng thử thăm dò người, hỏi người hận ta sao, người nói... »

« Đừng nói nữa ! » Lý Phù Dao đột nhiên đánh gãy lời nàng, hồi tưởng lại những chuyện mình làm, khuôn mặt anh tuấn bỗng nổi lên thần sắc thống khổ cùng sợ hãi. Hắn gần như cầu xin nàng : « Đừng nói nữa, sư tử. »

« Ta cho rằng Lý Hoài sắp nàng đến bên cạnh ta,

bọn hắn vì muốn thăm dò ta mà bày ra cái trò này. Hơn nữa ta tra ra Tiêu thị là cánh tay của Tần đảng, liền tin rằng nàng là mật thám Tần Khoan phái đến, lại không ngờ rằng sư tử trọng sinh trong thân thể Tiêu Nhĩ Nhã. »

Thần thái của sư tử giống với kiếp trước, lại còn quan tâm thân cận ta, ta liền nghi ngờ nàng có dã tâm, cử chỉ càng giống sư tử, ta càng cho là gian tế Tần Khoan sắp đặt. Ta sợ nói gì sai sẽ khiến Tần Khoan nghi ngờ, nên mới nói hận Đồ thị..

Hắn dồn dập thở hỗn hển, chảy nước mắt, giọng khàn khàn :

" Xin lỗi sư tử, ta suýt nữa giết chết nàng. "

Chương 21

Hắn dồn dập thở hỗn hển, chảy nước mắt, giọng khàn khàn: “Xin lỗi, sư tỷ. Ta suýt chút nữa giết chết nàng.”

Đồ Linh Trâm sững sốt nửa ngày mới dần bình tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói: “Ý người là những lời kia đều là giả?”

Lo Đồ Linh Trâm không tin, Lý Phù Dao dùng bàn tay lạnh lẽo siết chặt mười ngón tay nàng, tầm mắt nhìn nàng, từ lông mày, mắt, cuối cùng dừng lại ở môi nàng. Trong mắt lộ hàn quang, hắn cười đến ôn nhu mà lưu luyến: “Sư tỷ, cả đời này không ai kính nàng, yêu nàng, muốn nàng vui vẻ hơn ta. Ba năm trước, Lâu Hạo khiến...thi thể nàng...”

Lý Phù Dao dừng hồi lâu mới khó nhọc nói: “Ba năm qua hồn phách nàng chưa từng đi vào mộng ta, ta nhớ nàng nhớ đến phát điên...Nhưng ta không thể biểu lộ ra, Tần Khoan khống chế, ta ngay cả nằm mơ cũng không dám nói lời thật lòng. Thù lớn chưa trả ta không thể chết, không thể kéo theo Phù Sơ cùng chết.”

“Phù Dao, người chịu khổ rồi!” Biết được chân tướng, Đồ Linh Trâm động tâm, không nhịn được ôm

Lý Phù Dao cao lớn hơn mình nhiều vào trong lòng/

Thân thể rơi vào vòng tay ấm áp, ý Phù Dao ngẩn ra, lúc này mới mừng rỡ ôm lấy nàng, khí lực lớn đến mức tựa hồ muốn khiến nàng tiến vào thân thể mình. Hắn khẽ cười nói: “Ta biết Tần Khoan sớm sẽ bồi dưỡng người khác lên làm đế nên đã bố trí ba năm này tự mình làm mỗi, vừa trì hoãn thời gian vừa nghĩ cách để hai nhà Tần Lâu nội chiến, ngao cò tranh nhau, mượn đao giết người.”

Đồ Linh Trâm chỉ cảm thấy tâm đau nhói, ảo não nói: “Phù Dao, trước đây ta không tin người, là ta sai rồi, người đừng trách ta.”

Lý Phù Dao tựa lên bờ vai nàng, vội vàng lắc đầu, sợi tóc mềm mượt sượt qua cổ nàng mà ngứa ngáy đến tận trong đầu.

Lý Phù Dao ôm lấy nàng, rầu rĩ: “Sư tỷ, sao nàng không xuất hiện sớm hơn. Ba năm qua, ta nhớ nàng, nhớ đến thật khổ sở!”

“Ta vừa tỉnh lại đã phát hiện mình trọng sinh đến ba năm sau, thật sự không cách nào gặp người sớm hơn.”

Đồ Linh Trâm cảm giác mình đang ôm một con mèo lớn làm nũng, vừa định đưa tay vò vò đầu hắn đã nghe thấy bên ngoài truyền đến bước chân lén lút, vội buông người khỏi ôm ấp, đưa ngón cái lên ra hiệu hắn im lặng.

Phù Dao rời khỏi vòng tay nàng, có chút bất mãn liếm liếm môi, chỉ nhìn Đồ Linh Trâm bằng đôi mắt

nóng rất tựa hồ hận không thể biến nàng thành bảo bối khắc lên người.

Đồ Linh Trâm đứng lên. Gần như ngay lúc đó, cửa tấm điện bị đẩy khe khẽ, một nữ tử khoác áo đen, vành mũ che khuất nửa mặt bước vào.

Quả nhiên đúng với dự liệu của lão hồ ly kia, người bước vào chính là Lâu Tâm Nguyệt.

Vừa thấy Lý Phù Dao nằm trên giường bệnh, cơ thể suy nhược, nàng vọt lên, quỳ gối dưới giường khóc rờn: “Bệ hạ, người biết rõ trong rượu có độc sao lại cùng ả tiện nhân kia uống vào?”

Nghe vậy, Đồ Linh Trâm ngạc nhiên: Phù Dao biết trong rượu có độc?

Bên này, Lâu Tâm Nguyệt đã lấy ra một bình thuốc nhỏ, cắn răng cắn hận nói: “Có phải bệ hạ ghét Tâm Nguyệt, muốn cùng ả tiện nhân kia tuần tình? Người nói đi a! Chỉ cần người nói một câu ‘không phải’ ta sẽ lập tức đưa thuốc giải cho người, mang người cùng cao chạy xa bay!”

Lý Phù Dao lắc đầu: “Đương nhiên không phải tuần tình với nàng ta.”

“Ta biết, ta biết ngay mà!” Lâu Tâm Nguyệt mừng như điên nói : « Bệ hạ là yêu ta ! »

Lý Phù Dao nhìn Đồ Linh Trâm thật sâu, chốc sau mới nhìn Lâu Tâm Nguyệt, lạnh nhạt nói : « Trẫm không yêu người. »

« ... Cái gì ? »

Lâu Tâm Nguyệt sắc mặt trắng bệch, loạng choạng đứng dậy, Đồ Linh Trâm chớp lấy thời cơ một cước đá bình thuốc nhỏ trong tay nàng.

Lâu Tâm Nguyệt bị đau liền buông tay, bình thuốc xoay vài vòng trên không trung, chuẩn xác rơi vào lòng bàn tay Đồ Linh Trâm. Cùng lúc đó, cửa tấm điện bị đá văng, cấm quân tràn vào bao vây lấy Lâu Tâm Nguyệt.

Tần Khoan từ trong đám cấm quân chậm rãi bước ra phía trước, đại khái là vì nỗi đau mất con mà hắn trông già đi nhiều, phải có gậy mới miễn cưỡng đứng thẳng.

Tần Khoan cũng không để ý đến sự tồn tại của Đồ Linh Trâm, chỉ nhìn vào Lâu Tâm Nguyệt đang thất kinh, lạnh lùng nói : « Rốt cục cũng đợi được người, độc phụ ! »

Lâu Tâm Nguyệt kinh ngạc thốt lên một tiếng, vừa định trốn đã bị Hoắc Thành Công phát tay ra lệnh cấm quân xông lên, đè Lâu Tâm Nguyệt xuống đất.

Tần Khoan run run chòm râu bạc, căm hận nói : « Nỗi đau mất con lão phu nhất định để cả tộc nhà ngươi bồi thường ! Mang đi ! »

Ngày xưa mỹ nhân tuyệt sắc, nay lại bị người ta đè đến chạt vật. Giã dựa, mảnh vải đen nơi mặt bị kéo xuống lộ ra khuôn mặt đầy sẹo, nhìn mà giật mình.

Trên mặt nàng có vết sẹo sâu thấy tận xương do

trúng tên, vết tích xấu xí kéo dài từ mắt trái đến
khóe miệng, dữ tợn vạn phần. Lâu Tâm Nguyệt bị
trói ra ngoài, trong miệng vẫn không ngừng gào lên
:

« Không ! Bệ hạ, người yêu ta ! Người yêu ta ! Là
ta, Lâu Tâm Nguyệt ! Bệ hạ, ta vì cứu người mà mạo
hiểm quay về, người không thể thấy chết mà không
cứu a, Bệ hạ ! »

Mãi đến tận khi tiếng khóc đi xa, Tần Khoan mới
run rẩy quay đầu lại, lạnh giọng hỏi : « Bệ hạ còn
có thể thiết triều không ? »

Hàn quang đao kiếm chiếu thẳng vào mắt Lý Phù Dao,
hắn chậm rãi cong miệng cười : « Chờ trăm rửa mặt
xong liền đến, Tướng phụ. »

Tần Khoan không có tâm ý gì chỉ gạt đầu, lúc này
mới cùng binh giáp lui ra.

Gà gáy ba lần, Lai Nghi điện lại quya về yên tĩnh.
Ngoài cửa mưa cũng đã dừng, chỉ còn sương trắng
lượn lờ.

Đồ Linh Trâm nhíu mày nhìn Lý Phù Dao, đột nhiên
hỏi : « Người sớm đã biết trong rượu có độc ? »

Lý Phù Dao khẽ nhíu mày, cuối cùng cũng chậm rãi
gạt đầu.

Đồ Linh Trâm bồng cả giận nói : « Vậy sao người
lại uống ? Người suýt nữa thì mất mạng có biết hay
không !!! »

Cả người Lý Phù Dao căng thẳng, tay run run muốn
sờ lên mặt nàng, sốt ruột nói : « Sư tỷ, nàng đừng

giận, lúc đó nếu ta không uống, Tần Khoan nhất định sẽ sinh nghi ! Ta sợ đã trảng xe cát, nên mới bí quá hóa liều... »

Đồ Linh Trâm hít sâu một hơi, ép chính mình bình tĩnh : « Lâu Tâm Nguyệt sắp làm hoàng hậu, sao phải giết Tần Yên ? »

« Ta sẽ không cưới nàng ta làm hoàng hậu, đó chỉ là kế tạm thời. » Lý Phù Dao quật cường nói.

« Người biết ta không phải hỏi cái này ! »

Thấy Đồ Linh Trâm thật sự nổi giận, Lý Phù Dao yên lặng cúi đầu, thấp giọng nói : « Mũi tên đọt xuân thú là do Tần Yên phá hủy dung mạo Lâu Tâm Nguyệt khiến nàng ta ghi hận trong lòng, vì vậy mới lạnh lùng hạ sát. »

Đồ Linh Trâm trầm mặc chốc lát : « Mặt Lâu Tâm Nguyệt có đúng là do Tần Yên hại ? »
Lý Phù Dao bình tĩnh nhìn nàng.

Thấy Lý Phù Dao sắc mặt trắng bệch tiều tụy, nàng thở dài, quyết định không hỏi thêm về vấn đề này nữa. Dù sao vì một người mà đi nghi ngờ sư đệ, nghĩ thế nào cũng không đáng.

Lý Phù Dao đỏ mắt, giãy giụa cầm lấy tay nàng, lồng ngực phập phồng, cuối cùng thả lỏng ngũ khí, âm thanh khản cầu : « Sư tỷ, ta một lòng báo thù, cái gì cũng có thể lợi dụng, vốn không để ý cái gì gọi là chính nhân quân tử. Vì nàng, chỉ vì nàng, ta đến cả mạng mình cũng không cần. »

« Vậy nếu tình cảm của Lâu Tâm Nguyệt đối với người không sâu, không liều chết đến đây đưa giải được ? » Đồ Linh Trâm bi thương nhìn hẳn.

Lý Phù Dao nắm lấy tay nàng, một tay che khuất hai mắt mình, nghiêng đầu nói : « Ta vốn dĩ định chờ diệt sạch hai nhà Tần Lâu, rửa hận cho phụ hoàng và nàng liền tự sát, dù có trèo lên Bích Lạc hay xuống dưới Hoàng Tuyền ta cũng nhất định tìm đến nàng. »

« Người dám ! »

Thảo nào Lý Phù Dao lại nghiêm khắc với đệ đệ như vậy, hóa ra đã có sẵn ý định giao giang sơn lại cho đệ đệ, chính mình đi tìm cái chết.

Đồ Linh Trâm vừa giận vừa sợ, lại không thể làm gì ngoài đau lòng, trừng mắt nhìn Lý Phù Dao, không biết nên nói gì mới phải.

Lý Phù Dao quỳ gối thẳng lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ở bên tai nàng ôn nhu an ủi : « Sư tỷ, đừng giận nữa. Hiện tại nàng còn sống, ta cũng không nỡ chết mà. »

Chương 22

Sương mù dần tan, chân trời ửng sáng, ánh nến trong phòng đã đốt đến tận khúc cuối, ánh nến âm áp hơi nháy, chiếu lên khuôn mặt bất an đang ngủ của Lý Phù Dao, khiến khuôn mặt anh tuần được phủ lên một tầng âm áp ôn hòa.

Vừa uống thuốc giải, một đêm chưa ngủ khiến Lý Phù Dao không chống đỡ được cơn buồn ngủ, ở bên cạnh Đồ Linh Trâm dịu dàng nhắm hai mắt lại, rơi vào giấc mộng.

Đồ Linh Trâm liếc mắt với Trương Võ, ra hiệu hẩn nhẹ giọng một chút đừng đánh thức Lý Phù Dao.

Trương Võ rón rén tiến lên trước, nhẹ giọng nói: “Chuyện Sở Vương đã sắp xếp tốt rồi. Ngoài ra, Hoàng Kính Hoài tìm ra một phong thư tư thông với địch trong trong mật thất của Lâu Hạo. Thư viết Thái Nguyên năm hai tháng mười, không ký tên nhưng có vết in tượng trưng cho Mộ Dung Hoàng Thất Lang Đồ Đằng của Bắc Yên.

Mùa thu Thái Nguyên năm thứ hai, Đồ Phong Khởi tấn công Mộ Dung Khác của Bắc Yên, đường hành quân bị bại lộ, giữa bão tuyết gặp phục kích, bị Mộ Dung Khác dụ đến chỗ tuyết lở, nhất thời 5000 tinh binh

bị mai một trong biển tuyết, Đồ Tướng quân bại trận.

Đồ Linh Trâm cười lạnh một tiếng, phân phó nói: “Đưa mật thư vào tay Ngự Sử đại phu Văn Hoán Chi, hấn xem cái ác như kẻ thù, công tư nghiêm minh, ắt biết phải làm sao.”

Trương Võ lĩnh mệnh lui ra.

Đồ Linh TRâm xoa xoa lông mày, liếc nhìn Phù Dao đang ngủ, thù hận trong mắt dần dần tiêu tan.

Dù đang ngủ, Lý Phù Dao cũng phải căng thẳng siết chặt tay nàng, một khắc cũng không chịu thả lỏng, như thể nếu buông tay sẽ gặp phải ác mộng. Đồ Linh TRâm cúi người xuống nhẹ nhàng vuốt lên vết u sâu giữa hai hàng lông mày, lúc này mới khẽ mỉm cười, giữ nguyên tư thế hai người nắm tay nhau, dựa vào bên giường mà thiếp đi.

Lúc sau, nàng cảm giác được Lý Phù Dao trên giường hơi giật giật liên giật mình tỉnh lại.

Vừa mở mắt đã đối diện với cặp mắt trong veo của Lý Phù Dao. Hai người không biết nói gì trong chốc lát, mắt hồ ly của Lý Phù Dao cười cong thành hình lưỡi liềm, hấn dùng đầu ngón tay ngoắc ngoắc lòng bàn tay của nàng: “Sư tỷ?”

Đồ Linh Trâm nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng. Nghe nàng đáp lại, khöhe miệng hấn cong lên, cười nói: “Không phải mơ, thật tốt!”

Đồ Linh TRâm xoa xoa đầu hấn: Có gì đó sai sai, sao cứ thấy sư đệ ngày càng ngốc thế này?

Lý Phù Dao nhìn nàng không chớp mắt, như thể nhìn nhiều nàng sẽ nở được hoa không bằng. Nửa ngày, hẳn cuối cùng cũng lưu luyến thu hồi tầm mắt, đẩy người rời giường: “Sắp đến giờ Thìn, phải lâm triều rồi.”

Đồ Linh Trâm nhìn khuôn mặt vẫn tái nhợt của hắn, có chút lo lắng: “Người chịu được không, có còn khó chịu không?”

Lý Phù Dao tuy sắc mặt sắc bệch nhưng tinh thần rất tốt, khẽ cười nói: “Sắc mặt phải kém một chút thù mới qua mặt được con cáo già Tần Khoan kia. Huống hồ ta bày ra bố cục này ba năm, chỉ chốc lát sẽ kết thúc, sao lại mắc sai sót được.”

Đang nói, cửa tấm điện bị đẩy ra, Mộc Hương bưng chậu rửa mặt vào, ngẩng đầu nhìn thấy Đồ Linh Trâm biến mất nửa tháng bỗng quay về, không khỏi sửng sờ tại chỗ.

Đồ Linh Trâm tiếp nhận đồ trong tay nàng, phân phó: “Người lui trước đi, nơi này để ta hầu hạ.”

Mộc Hương không dám nhiều lời, vội cúi đầu lui ra.

Đồ Linh Trâm ngâm khăn trong nước ấm, cẩn thận lau mặt cho hắn. Lúc khăn mềm lau đến mày hắn, Lý Phù Dao vẫn mở đôi mắt to sáng lấp lánh chăm chú nhìn nàng, Đồ Linh Trâm bất đắc dĩ nói: “Nhắm mắt!”

Lúc này Lý Phù Dao mới thuận theo nhắm mắt lại, lông mi dài hơi run, dưới mí mắt là một âm ảnh nồng đậm.

Dừng một chút, Lý Phù Dao bỗng than thở: “Ba năm

trước ta tham sống sợ chết, mỗi một khắc đều là thống khổ cực độ, thậm chí buổi tối không dám vào ngủ, sợ rằng nhắm mắt lại sẽ nhớ đến cái chết thảm của phụ hoàng và sư tử...”

Đồ Linh Trâm vừa thu dọn vừa nhớ lại hôm Lý Phù Dao gặp ác mộng, dùng nắm đấm khiến bản thân máu me be bết, trong lòng không khỏi buồn đau.

“Sư tử đang thương ta sao?” Lý Phù Dao thấy sắc mặt nàng, không khỏi khẽ cười một tiếng: “Trước đây ta cứ ngỡ mình là người đáng thương nhất thiên hạ, đến hôm nay, ta mới cảm nhận được trời cao không bạc đãi ta. Vừa nghĩ tới mấy tháng nay sư tử và ta chỉ cách nhau một bức tường, yên lặng hầu hạ ta thay y phục dùng bữa, ta liền hạnh phúc đến run cả người.”

Nghe mấy lời sến súa của hắn, Đồ Linh Trâm cũng không nghĩ gì sâu xa cho cam, còn cho rằng tiểu sư đệ đang làm nũng nàng, thuận miệng đáp: “Hiện tại ta là cung nô thiếp thân, có khi phải hầu hạ bệ hạ thay y phục rửa mặt của đời đây!”

Mắt Lý Phù Dao sáng lên, cười nói: “Nếu ta thật sự có phúc phận này thì tốt quá rồi!”

Đồ Linh Trâm mang mũ miện cùng triều phục lên đang muốn giúp hắn thay, ai ngờ hắn đột nhiên ngượng ngùng, đỏ mặt thấp giọng nói: “Sư tử, để ta tự làm được.”

Đồ Linh Trâm nghi hoặc nhìn hắn: “Sao, trước đây đều là ta giúp người thay mà?”

“Trước đây là trước đây, hiện tại...không giống

trước.” Lý Phù Dao hơi nghiêng đầu, trong mắt có tia quẩn bách hiềm thấy: “Trước đây ta không biết nàng là sư tử mà!”

Chả nhẽ không phải sư tử của người người liền có thể tùy ý lộ nửa thân trên?

Đồ Linh Trâm nghe xong khó hiểu, không có gì để nói, vừa buồn cười lại không thể làm gì khác hơn là ra ngoài chờ.

Qua bức bình phong mỏng, Lý Phù Dao thoáng chờ mong hỏi: “Sư tử, hôm nay theo ta vào triều, được chứ?”

Đồ Linh Trâm quay về phía gương đồng, búi lại tóc, thấp giọng nói: “Không sợ Tần Khoan nghi ngờ?”

“Nàng vốn là cung nữ bên cạnh ta, sao phải nghi ngờ? Hơn nữa trước đây đều là nàng bảo vệ ta, đến lúc ta nên bảo vệ nàng rồi.” Lý Phù Dao mặc chỉnh tề, bước ra khỏi tấm bình phong, đỏ mặt nghiêm túc nói: “Hồng hồ ta bệnh nặng, vẫn cần có người chăm sóc.”

Đồ Linh Trâm không biết nói gì hơn: Lúc trẻ thì là thái tử cuồng ngạo bất kham, lớn lên thì là hôn quân hỉ nộ vô thường, lúc này đột nhiên như mọc thêm đuôi vầy vầy cùng lỗ tai vểnh lên vậy là sao?

Giờ Thìn, chuông vang lên. Thái giám đã chuẩn bị xong xe, đến đón Lý Phù Dao thượng triều.

Đồ Linh Trâm một đường theo hần tiến vào chính điện, lúc xuống xe, Lý Phù Dao duỗi tay, đôi mắt bình tĩnh nhìn Đồ Linh Trâm đầy ý bốn cột.

Đồ Linh Trâm mặt không chút biên sắc, lúc này mới khom người, hai tay đỡ lấy Lý Phù Dao xuống xe.

Lý Phù Dao hôm nay mặc một bộ triều phục đen huyền càng nổi bật thêm sắc mặt trắng bệch, một bộ dạng yếu ớt chưa lành, như thể đèn cạn dầu, đáng thương làm sao. Hắn được Đồ Linh Trâm đỡ vào đại điện vào son lộng lẫy, dáng người yếu đuối, nếu không phải nàng tận mắt thấy hắn đã uống thuốc giải, lại chính mình chuẩn mạch cho hắn nhất định cũng sẽ bị bộ dạng này lừa gạt.

Đại điện yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Quan văn võ tướng tự động chia làm hai hàng, tránh ra một con đường, Lý Phù Dao từ từ bước đến Kim lan bảo tọa, còn chưa kịp ổn định khí thần đã thấy Tần Khoan quỳ xuống, hô lớn: “Hoàng thượng, lão thần muốn kết tội Định viễn hầu Lâu Hạo!”

Lâu Hạo cũng vội vã quỳ xuống: “Bệ hạ, thần vô tội!”

Tần Khoan nói: “Lâu thị Lâu Tâm Nguyệt bụng dạ khó lường, mưu đồ gây rối! Hạ độc con gái lão thần, còn có ý đồ hãm hại đương kim hoàng thượng! Hai tội lớn này đủ để tru di cửu tộc!”

“Ngậm máu phun người! Tần tướng có chứng cứ?”

“Chứng cứ xác thực!”

Đồ Linh Trâm lặng lẽ đứng bên cạnh Lý Phù Dao, nghe Tần Khoan và Lâu Hạo không ngừng tranh luận.

Sau đó Lý Phù Dao ho nhẹ hai tiếng, yếu ớt nói: “Tần tướng có thể đem chúng cứ trình lên không? Trẫm muốn xem xem kẻ độc sát ta và lệnh ái rốt cuộc là ai?”

Tần Khoan đứng lên, dương tay ra hiệu: “Dẫn tới!”

Bên ngoài cấm quân lập tức áp giải Lâu Tâm Nguyệt tóc tai bù xù lên điện, những đại thần không rõ ràng chân tướng nhìn thấy Lâu Tâm Nguyệt mặt mày dữ tợn, nhất thời chỉ trở, thái độ ghét bỏ nàng không ngừng.

“...Người!” Nhìn thấy con gái lẩn trốn đã bị rơi vào tay Tần Khoan, khuôn mặt ngăm đen của Lâu Hạo trắng bệch đến đáng sợ, gắng gượng quát lên: “Tần Khoan! Người bắt con gái ta làm gì!”

Tần Khoan không đáp lại hắn mà quay đầu lạnh lùng nhìn Lâu Tâm Nguyệt: “Lâu Tâm Nguyệt, người dùng rượu Đổ Khang có độc hạ sát Yên Nhi, nhận tội tại đây đi!”

Lâu Tâm Nguyệt cảm thấy mình như một con bọ xít mục nát nhận lấy mọi sự phỉ nhổ của triều đình. Nàng run rẩy giơ hai tay lên che lấy vết sẹo trên khuôn mặt, cười gằn: “Tần Yên phá hủy dung mạo của ta, quyền rũ nam nhân của ta, sao các người không đi hận ả! Sao không đem ả đi bỏ lồng dìm nước đi!”

Tần Khoan nhắm mắt, cổ nén nổi bi thống: “Coi như Yên Nhi có điều không phải, người cũng không nên giận chó đánh mèo ra tay với cả bộ hạ, chuyện này là đại nghịch bất đạo!”

“Không! Không phải...” Lâu Tâm Nguyệt đột nhiên đứng

lên, nàng nhìn Lý Phù Dao, khàn giọng nói: “Tâm Nguyệt chưa bao giờ muốn hại bệ hạ, rượu này là tặng Tần Yên, ta vốn chỉ muốn hạ chết ả tiện nhân đó, ai ngờ bệ hạ cũng uống a!”

Tần Khoan khơi gợi khiến Lâu Tâm Nguyệt cung khai, cả triều đình nhất thời xôn xao.

Không thể cứu vãn, Lâu Hạo lão đảo một bước, mắt đờ đẫn như chết trôi.

Tần Khoan phẫn hận nói: “Chư vị làm chứng, Lâu thị đã chính miệng thừa nhận tội trạng! Xin bệ hạ định tội!”

Nhất thời vây cánh Tần Khoan trong triều đều đồng loạt quỳ xuống: “Xin bệ hạ định tội!”

Võ tướng dưới trướng Lâu thị đều mắt to mắt nhỏ không ai dám tỏ thái độ. Cuối cùng, trong hỗn loạn, Lâu Hạo run rẩy quỳ xuống hành lễ, dập đầu ba cái: “Thần tự biết cách dạy con không đúng, để nó làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này, thần không còn mặt mũi nào kháng chỉ, chỉ cầu xin bệ hạ một chuyện!”

Lý Phù Dao trầm ngâm chốc lát, cuối cùng gật đầu: “Người nói!”

“Tiểu nữ cũng là nhất thời hồ đồ bị người hãm hại mới làm ra chuyện hồ đồ như vậy.” Lâu Hạo phục sát đất, dùng hết sức lực toàn thân nói: “Khẩn cầu bệ hạ niệm tình thần vì Đại n chinh chiến cả đời mà ân chuẩn cho thần chết trận nơi sa trường chứ không phải là chết trong âm mưu của gian thần!”

Vừa dứt lời đã nghe một âm thanh trong trẻo vang lên: “Một tội thần tư thông với địch phản quốc, có tư cách gì chết nơi sa trường?!”

Một lời này như thanh thủy truyền vào nồi cháo, triều đình một lần nữa sôi sục.

Mọi người cùng nhìn lại, chỉ thấy Văn Hoán Chi mặc quan bào đỏ, đầu đội ô sa, tay cầm thẻ bằng ngà bước ra khỏi hàng, thẳng tắp quỳ xuống, lấy ra một bức mật thư: “Thần có một bức mật thư Lâu tướng quân tư thông với Bắc Yên, mời chư vị xem qua.”

Mật thư chuyển trong tay triều thần một vòng, tiếng bàn luận lại vang lên không ngừng.

Ngày đó Đồ Khởi Phong bị cấp dưới phản bội, tuyên hành quân bị bại lộ, Đồ tướng bại trận, Mộ Dung Khác thừa thắng xuôi nam, một đường đánh tới ngoài thành Trường An. Nhất thời cả Đại n người người bất an đồn dập kiến nghị cắt đất cầu hòa, chỉ có Đồ Linh Trâm để tang vào triều khấn cầu tăng binh để chinh chiến.

Tiên đế Lý Bình Thu lúc bấy giờ bị Tần Khoan khống chế, không thể tự mình làm chủ. Cuối cùng Đồ Linh Trâm mới hơn 16 tuổi lập quân lệnh, thu nạp 60 ngàn binh một đường tung hoành chém giết, cuối cùng dưới tuyết trắng giành thắng lợi, thành công lấy lại đất mất, đưa thi thể Đồ Khởi Phong về Trường An an táng.

60 ngàn chiến binh thắng mười vạn thiết kỵ của Mộ Dung Khác, Đồ Linh Trâm một trận thành danh.

Chỉ là không ai ngờ đến, người phản quốc tư thông với địch khiến Đại n suýt diệt vong lại chính là

Lâu Hạo!

Đại cục đã định, Lý Phù Dao thu lại nét cười gằn, vẽ một dấu chấm tròn hoàn mỹ cho cuộc nội chiến này: “Định viễn hầu Lâu Hạo, con gái giết người, hãm hại trung lương, tội lỗi có thể giết, đạo trời không thể tha! Người đâu, áp giải vào tử lao, tru di cứu tộc!”

Chương 23

Lâm triều lần này, Lâu Hạo cuối cùng bị tống vào ngục, bầy cánh lâu nay của hắn tan ra, Lý Phù Dao giữa chốn nhộp nhơ này tản triều.

Lý Phù Dao được Đồ Linh Trâm dìu ra Kim Lân điện, dù cách một lớp vải, nàng vẫn cảm giác được tay hắn thật lạnh, còn có một tia run rẩy không dễ phát giác.

Đồ Linh Trâm đang lo lắng đã thấy hắn nghiêng đầu, che miệng ho khan. Đồ Linh Trâm căng thẳng dừng bước: “Phù Dao!”

“Suyt! Đừng có ngừng, tiếp tục đi!” Lý Phù Dao chậm rãi buông tay, khoe môi đã đọng lại vết máu đen đỏ, hắn đề thấp giọng nhắc nhở: “Ở đây nhiều tai mắt, nàng phải gọi ta là hoàng thượng.”
Đúng là quan tâm tắc loạn.

Đồ Linh Trâm theo bản năng liếc mắt bốn phía, cũng may triều thần đang nghị luận chuyện phản quốc phản loạn, không ai chú ý đến hai người bọn họ. Nàng cắn môi, xoay người lại đặt một bàn tay ấm áp lên bắt mạch cho hắn.

Lý Phù Dao mắt nhìn thẳng nhưng lại nhẹ nhàng lau

khỏe miệng, an ủi nàng : « Không sao, bất quá là tàn độc tụ huyết thôi, ho ra được là tốt rồi. »

Ra đến chính điện, Lý Phù Dao ngồi trên xe kéo, lúc đi đến Chính Ung cung., Lý Phù Dao đột nhiên kêu dừng, phân phó thái giám : « Các người chờ đây, trẫm lấy ít đồ. »

Dứt lời, hần xuống xe bước vào Chính Ung cung. Đồ Linh Trâm nghi hoặc, vội vã đi theo, đè thấp giọng hỏi : « Đây là đi đâu ? Người còn rất yếu, phải tĩnh dưỡng đầy lui dư độc. »

Lý Phù Dao đóng cửa điện, cởi mũ miện, đổi lấy một thân y phục thị vệ, nhưng không đáp lại nàng : « Mật thư trong tay Văn Hoán Chi là nàng tìm ra ? »

Đồ Linh Trâm gật đầu, đi lên phía trước giúp hần búi tóc lên.

Lý Phù Dao xoay người, có chút bất đắc dĩ nhìn nàng : « Sư tử, chúng ta phải gặp Lâu Hạo trước Tần Khoan. »

Đồ Linh Trâm suy nghĩ chốc lát liền minh bạch, kinh ngạc nói : ‘Không lẽ Tần Khoan cũng tham gia tư thông với địch, vì thế muốn giết người diệt khẩu ? »

« Sư tử đúng là luôn thông minh ! » Lý Phù Dao cười đến mắt hồ ly cũng cong thành nguyệt nha.

« Lá thư đó không nên sớm bại lộ ? Đáng ra nên đưa người xem trước ? » Đồ Linh Trâm có chút ảo não trách bản thân kích động, nàng nên tin vào mưu kế

của Lý Phù Dao, mà không phải là chính mình chặn ngang một bước.

« Đừng lo lắng, sư tỷ. Có ta đây. » Lý Phù Dao thu dọn áo bào, ngoắc ngoắc ngón út của nàng, cười đến thỏa mãn : « Tần Khoan tuyệt đối không nghĩ ra ta đã giấu Lâu Hạo ở đâu . »

...

Gần như lúc đó, bên trong Tần phủ tang nhạc thảm thiết, Tần Khoan giận tím mặt, dẫn mặt Văn Hoán Chi : « Mật thư này là ai đưa cho người ? »

Văn Hoán Chi không chút biến sắc nhìn Tần Khoan, quật cường nói : « Sao cậu phải quan tâm đến mật thư đó thế ? »

« Làm càn ! Trả lời ta ! »

Tựa hồ trong lòng đã sớm dự liệu, Văn Hoán Chi bình thản nở nụ cười : « Chẳng lẽ Mộ Dung Khác đó một đường xuôi nam giết bách tính ta, giành giang sơn ta...cũng có một phần công lao của cậu ? »

« Thứ hỗn trưởng ! Người muốn trăm năm danh gia vọng tộc của Tần gia chết dưới tay người sao ? » Tần Khoan đập bàn, chấn động đến mức vang vọng chén tách : « Đừng quên, mẹ người cũng là họ Tần ! »

Mặt Văn Hoán Chi nhất thời trắng bệch, oi bức trước giông tố này bức hấn không thở nổi. Nửa ngày, hấn mới đưa tay che mặt : « Cậu, hại họ Tần này, không phải ta...Mà là cậu a ! Ngào đứng ở vị trí cao đến vậy, gần như ngang hàng với thiên tử, rốt cuộc còn gì không thỏa mãn ?...Tư thông với

địch phản quốc, hãm hại trung lương, không từ thủ đoạn ! Người đẽm cùng còn muốn chiếm cái gì nữa a ! »

« Người thì biết cái gì ? Người một mực bảo vệ hoàng thượng, thay chủ phân ưu, nhưng người có từng nghĩ tới người chiếm ngôi vị chí tôn nhiều năm lại không phải là Đế vương danh chính ngôn thuận của Đại n ? »

« Cái ...cái gì ? »

Tần Khoan hừ lạnh : « Lão phu không chừa thủ đoạn nào cũng được, tiếng xấu muôn đời cũng không sao, bất quá là vì thuận theo tổ tông, đang thừa thiên hành đạo ! »

« Ta hiểu, ngài là vì mười lăm năm trước... » Văn Hoán Chi dừng một chút, sắc mặt trắng bệch thở dài một hơi, loạng choạng đứng dậy : « Ngài là trung với quân, không phải quốc. Ta là trung với quốc, không phải quân. Đạo bất đồng, bất tương vi mưu. »

Dứt lời hần ngậy ngấn đầy cửa, tập tễnh rời đi.

Trong phòng, sau màn che, một nam tử từ bóng tối chậm rãi đi ra. m ánh nong nặc trên người hần chậm rãi tan đi lộ ra dung nhan đẹp đẽ cung đôi mắt băng lãnh như đao .

« Hay lắm, trung quốc bất trung quân ! » Hần nói : « Tần Khoan, cháu bên ngoại người thật nguy hiểm a ! »

Tần Khoan run run chòm râu, nhắm mắt chán nản nói : « Chủ nhân an tâm, lão thần biết nên làm thế nào. »

Nam tử uống hớp trà, hỏi : « Có thể xử lý Lâu Hạo ? Hắn biết không ít bí mật của người. »

« Chuyện này...Vừa mới phái người đi thăm dò, hắn nói Lâu Hạo không ở trong ngục. »

Nam tử nắm chặt cốc trà, hừ lạnh : « Không có ? Xem ra chúng ta đều bị hoàng thượng lừa bỡn. »

Tần Khoan hoảng sợ quỳ xuống : « Lão thần tiếp tục tìm ! »

« Sợ là chậm rồi. » Sau một khắc, nam tử ném chén trà , cả giận nói : »Truyền lệnh của ta, kế hoạch có biến, tức khắc điểm binh ! »

Tần Khoan ngẩn ra, lập tức run giọng đáp ứng.

Mười ngón tay của hắn nắm chặt thành nắm đấm, mạnh đến mức khớp xương trắng bệch : « Vốn muốn cho người sống thêm hai ngày... Lý Phù Dao, đây là người bức bản vương ! »

...

Bên trong kiệu, Đồ Linh Trâm vén màn lặng lẽ nhìn ra bên ngoài, phát hiện xe đến Binh bộ phủ nha, không khỏi kinh hãi : « Người giấu Lâu Hạo ở Binh bộ ? Binh bộ không phải địa bàn của Hoắc Thành Công sao ! Người... »

Nàng đột nhiên xoay đầu, sau đó bỗng ngây ngẩn cả người.

Trong kiệu, không gian vô cùng chật hẹp, khuôn mặt soái khí của Lý Phù Dao cách nàng chỉ chưa đầy một thước, bọn họ sóng vai mà ngồi, theo kiệu đung đưa mà tóc quần lấy tóc, vai đụng vào vai, nàng có thể cảm nhận được nhiệt độ cùng cơ bắp hần, bây giờ vô tình sát với mặt mình, khiến hô hấp nàng khô nóng.

Đồ Linh Trâm kinh ngạc nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của Lý Phù Dao, lần đầu tiên trong đời sinh ra cảm giác « nam nữ hữu biệt » lúng túng không biết làm gì. Nàng không chút biến sắc dịch ra một chút, ánh mắt lơ đãng cả ngày quên mất mình muốn nói cái gì.

Hai người không nói gì chỉ nhìn nhau, bầu không khí có chút quái lạ, nhưng nhất thời nàng không nghĩ ra lạ ở điểm nào, không thể làm gì khác hơn ngoài đổi chủ đề : « Người nhìn ta mãi thế làm gì ? »

Lý Phù Dao cười khế : « Ta đang nghĩ, cỗ kiệu này nếu như đổi thành màu đỏ thì tốt rồi. »

Đồ Linh Trâm cũng cười lên : « Kiệu đỏ chỉ tân nương mới ngồi. »

« Đúng a, ta không nhịn được nghĩ về ngày sư tử trở thành tân nương. » Lý Phù Dao nâng cằm, bộ dạng đầy hứng thú, xem ra tâm tình rất tốt, mắt hồ ly híp cong thành nguyệt nha mê người : « Sư tử ngồi trên kiệu đỏ, đến bên cạnh ta, ra nhẹ nhàng ôm nàng bước xuống, bước qua chậu than... »

Cảm giác lạ lẫm trong lòng ngày càng sâu sắc, Đồ Linh Trâm nhất thời không muốn lan man nữa, theo bản năng hỏi : « Ta thành thân, sao người phải ôm

ta bước xuống ? Trường An có phong tục tỷ tỷ thành thân đệ đệ tới ôm xuống kiệu sao ? »

« » Lý Phù Dao không còn gì để nói, con mắt óng ánh lập tức ảm đạm, ý cười cứng đờ trên miệng. Một luồng ảm đạm tràn ngập cổ kiệu nhỏ, rất lâu sau đó, Lý Phù Dao mới thở dài : « Đến rồi, xuống kiệu thôi. »

Đồ Linh Trâm một mặt mông lung không hiểu mô tê.

Chẳng hiểu sao hôm nay Bộ binh phủ rỗng tuếch, Lý Phù Dao đưa nàng tới phòng giam, trên đường không có lấy một người ngăn cản, thực quái dị.

Hai người từ nhà giam đi xuống, chốc lát sau đã đến địa lao âm u ảm ướt. Quản ngục thấy Lý Phù Dao đến chỉ cung kính khom người, không nói một lời, chỉ lấy đuốc trên vách tường, như thể sớm biết hần sẽ đến.

Ánh sáng âm lãnh chệnh chéch chiếu vào, không khí mục nát, Lý Phù Dao đến nơi sâu nhất, một phòng giam đặc biệt kiên cố, hần nhìn chăm chăm vào góc phòng âm u nửa ngày, trầm giọng nói : « Định Viễn Hầu ở đây, có quen không ? »

Chỗ tối tăm, Lâu Hạo cười giễu một tiếng, trên người tiếng cồng đình đương vang vọng, tự giễu nói : « Bệ hạ đến đây là muốn cười nhạo tội thân ? »

« Đương nhiên không phải. » Lý Phù Dao bước đến, nhìn Lâu Hạo tóc tai bù xù, gương mặt tiêu tụy, hần híp mắt cười, ý tứ sâu xa : « Trẫm tới đây là muốn giao dịch cùng Hầu gia người. »

« Giao dịch gì ? » Lâu Hạo nghi ngờ.

« Lúc này Tần tướng đang lục tung mọi nơi tìm Hầu gia, Hầu gia chắc cũng biết tại sao ? »

Lâu Hạo trầm ngâm không nói. Lý Phù Dao tiếp : « Bởi vì trong tay Hầu gia có bí mật của y, mà để bí mật này biến mất, cách tốt nhất là giết Hầu gia. »

Nét bình tĩnh giả vờ trong mắt Lâu Hạo tan biến, hắn đột nhiên lao đến cửa nhưng bị xiềng xích giữ lại, chỉ có thể vô ích giãy giụa : « Bệ hạ rất cuộc muốn nói gì ? »

« Ta nhớ Hầu gia từng nói thà chết trận nơi sa trường lấy công chuộc tội cũng không muốn chết dưới âm mưu của kẻ khác. » Lý Phù Dao chậm chậm vuốt ve tay áo, cười đến hiền lành : « Vì thế ta đến tìm Hầu gia làm một giao dịch ! Người khai ra tất cả những gì người biết, ta liền hứa cho người làm anh hùng chết trận. »

Trong lao ngục nhất thời phát ra tiếng Lâu Hạo thở dốc, hắn là đã động tâm. Lý Phù Dao lại tựa hồ ly híp híp mắt, tiếp tục dụ dỗ : « ...còn có thể bảo toàn tính mạng cho vợ con người, thế nào ? »

Câu nói này cuối cùng cũng hạ gục Lâu Hạo, y dùng con mắt vẫn đục nhìn Lý Phù Dao nửa ngày, mới ngã xuống đất, giọng khàn khàn : « Quân vô hý ngôn ! »

Quán ngục một bên đã chuẩn bị sẵn giấy bút nhét qua rào sắt, Lâu Hạo do dự chốc lát, run rẩy cầm giấy bút, viết hết những bí mật nhiều năm cất giấu..

Đồ Linh Trâm lẳng lẳng nhìn hấn múa bút thành văn mà trong lòng bi phần dâng lên điệp điệp : Lý Phù Dao tha cho Lâu tộc để đổi lấy bằng chứng phạm tội của Tần Khoan lúc này là quyết định sáng suốt mjaats, nhưng nàng vẫn không cách nào khoan dung,

Chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Lâu Hạo, nàng hận không thể nào lao đến trước mặt gã phản tặc đã hại chết phụ thân nàng chém hấn, băm hấn ngàn đao băm thây!

Như thế cảm nhận được sát khí của nàng, Lý Phù Dao lẳng lẽ duỗi tay, nhẹ nhàng từng chút một mở nắm đấm của nàng ra, ôm lấy tay nàng, nở nụ cười động viên.

Đồ Linh Trâm run lên trong lòng, xoay tay lại cầm thật chặt tay hấn.

Trong mơ màng, Lý Phù Dao siết nhẹ tay nàng, nghiêng đầu áp sát tai nàng, cười nhẹ, âm thanh lưu luyến mà mê người : « Tay sư tỷ thật nhỏ, thật mềm, thật thoải mái. Thật muốn nắm cả đời ! »

Chương 24

Bên trong địa lao ẩm ướt, Lý Phù Dao lại chưa tiêu tán hết độc tố, ở bên trong đến nửa canh giờ, sắc mặt trắng bệch đến dọa người.

Lâu Hạo rốt cục cũng dừng bút, cắn tay ấn huyết ân lên hai tờ giấy tràn đầy đại tội.

Lý Phù Dao cố nén cảm giác buồn nôn, nhận lấy hai tờ giấy mỏng từ tay quản ngục. Thấy Đồ Linh Trâm chăm chăm nhìn vào tờ tội trạng, Lý Phù Dao có chút lo lắng, nhẹ giọng nói: “Ta sợ nàng xem sẽ khó chịu trong lòng.”

Đồ Linh Trâm hít sâu một hơi, gạt lực trấn tĩnh nói: “Ta muốn biết chân tướng.”

Lý Phù Dao than nhẹ một tiếng, cuối cùng đưa hai tờ tội trạng trong tay cho Đồ Linh Trâm.

Hai tờ giấy mỏng mà cầm trên tay tựa ngàn cân. Nàng mở cuộn giấy ra, mỗi một lần lướt một dòng chữ, lông mày nàng lại nhăn thêm một phần, trong lòng như bị giày xé, lảng trí bầm thân. Lúc miễn cưỡng cắn răng đọc đến tờ thứ hai, hai mắt nàng đã ươn đỏ, tay tay vì bị phấn mà run rẩy kịch liệt, giấy mỏng run run, cơ hồ cũng sắp bị nàng vò nát.

Một lúc lâu, một giọt nước mắt khế rơi trên tờ tội trạng làm nét mực nhòa đi.

“Sư tử.” Lý Phù Dao đặt tay lên bàn tay run rẩy của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, tựa hồ muốn xoa dịu bi thương to lớn trong lòng nàng.

Trong địa lao âm u, Lâu Hạo nghi hoặc nhìn Đồ Linh Trâm, nỗ lực muốn nhận biết thân phận của nàng. Cung nữ này vừa nãy chỉ cúi đầu đứng sau Lý Phù Dao khiến hắn cho rằng chỉ là thị tỳ của Lý Phù Dao, bây giờ nhìn hai người thân mật như vậy, quan hệ hẳn không đơn giản.

Đồ Linh Trâm run rẩy khép trang giấy mỏng lại, chậm rãi nhắm mắt, cật lực đè nén nội tâm như núi lửa phun trào. Một lúc lâu, nàng mở to mắt lạnh lùng nhìn Lâu Hạo, ánh mắt khúc xạ ánh sáng lạnh lạnh, như tuyết đọng vạn năm.

Nàng gian nan nhắc bước, đi đến hàng rào tối tăm, âm thanh lạnh lẽo: “Người sao phải xem Đồ gia như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt mà không tiếc hợp lực với Tần Khoan để tư thông địch phản quốc, còn phải trừ được Đồ thị mới thống khoái?”

Lâu Hạo híp mắt nhìn Đồ Linh Trâm chốc lát, chỉ thấy nữ tử này tương mạo ôn nhu, vóc người yêu kiều, ánh mắt lại vô cùng sắc bén, mang lại cảm giác rất quen, khiến người ta run rẩy. Lâu Hạo suy nghĩ nửa ngày, không hiểu được cảm giác ngọt ngào quen thuộc này đến từ đâu.

Bây giờ lại đang nằm trên thớt mặc người hiếp đáp, hẳn cũng không dám nghi vấn, đành mở giọng khàn

khàn: “Lâu gia ta từng giúp họ Lý chinh phạt thiên hạ, nhưng từ sau khi Đồ thị nổi lên, Thái tông cũng tốt, thiên đế cũng được, trong mắt họ chỉ có Đồ Khởi Phong, mà không có Lâu Hạo ta! Lâu thị vào sinh ra tử nhiều năm nhưng lại bị Đồ thị đạp dưới chân, ngày nào còn Đồ Thị, Lâu gia ta mãi không thể ngẩng đầu! Nhục này ta làm sao chịu nổi?”

“Vì lẽ đó người dưới sự giật dây của Tần Khoan tiết lộ quân hành, hại chết phụ thân ta...Đồ Khởi Phong!” Đồ Linh Trâm nắm chặt hai tay: “Sau đó thì sao? Đồ Khởi Phong bị người hại chết chưa đủ, người còn tiếp tục sát hạ tiên đế, hại chết của con gái của hắn, Đồ Linh Trâm!?”

Nhắc đến Tiên đế, con mắt vẫn đục của y toát lên một tia hồi hận. Hắn nhắm mắt khàn giọng nói: “Tiên đế là do Tần Khoan phối hợp với sát thủ Bắc Yên ám sát, Lâu Hạo ta dù không phải người tốt lành gì nhưng cũng không tham quyền thế đến nỗi hành thích vua! Là Tần Khoan lừa ta. Năm đó hắn truyền mật thư bảo ta dụ Đồ Thị thuộc cấp ra, bảo là muốn giúp ta hại Đồ Linh Trâm, ta không nghi ngờ gì liền làm theo...Nhưng ai ngờ lúc ta trở lại trại doanh bộ hạ đã bị ám sát, ta lúc đó mới biết hắn giúp ta là giả, mưu nghịch là thật...Ta nghĩ việc đã đến nước này, không bằng tương kế tựu kế giá họa cho Đồ Linh Trâm...”

“Sau đó người liền mượn cơ hội giết người, 3 vạn thuộc hạ vây giết một mình Đồ Linh Trâm, làm cho một người vùng vẫy giữa vạn quân sau hai ngày hai đêm cạn lực mà chết, chết bên dưới vạn mũi tên!” Đồ Linh Trâm nện một quyền mạnh mẽ lên hàng rào, phát sinh tiếng gào thét nặng nề: “Nàng đến cùng

có thâm thù đại hận gì với người, để người không tiếc mình đuổi cùng giết tận, đầu lìa khỏi thân, chết không nhắm mắt!”

Tia hồi hận trong mắt Lâu Hạo hoàn toàn biến mất. Hắn đứng giận, kéo xiềng xích nặng nề bên mình lên, giận dữ hét lên: “Không lẽ nó không đáng chết sao?! Ta cho rằng Đồ Khởi Phong chết rồi, Đại n chỉ có thể ỷ lại ta, Lâu Thị liền có thể ưỡn ngực ngẩng đầu trong triều, không còn bị người ta giẫm đạp trong vũng bùn! Nhưng ai ngờ, ai ngờ Đồ Khởi Phong chết rồi lại có Đồ Linh Trâm!”

Hắn cười gằn, cuồng bạo nói: “Nó dựa vào cái gì! Chỉ là một nữ nhân, dựa vào cái gì mà mang binh đánh giặc! Dựa vào cái gì mà có thể thế tập hầu tước mà ta chỉ có thể là Phó tướng bị người đời xem thường?! Đại n này dựa vào cái gì mà phải trốn dưới gấu váy một nữ nhân! Ta mới phải là võ tướng, ta cũng từng bị thương, cũng từng chảy máu, con trai ta cũng chết trận lúc mới 18 tuổi! Nhưng những thứ đó...” Hắn lấy tay ôm mặt, phát sinh tiếng gầm như dã thú kêu rên: “Những thứ đó...bệ hạ có để ý đến chăng?!”

“Những chuyện đó, Trẫm đương nhiên nhớ. Không chỉ trẫm, tiên đế cũng nhớ!” Lý Phù Dao mở miệng, nghiêm mặt nói: “Nhưng Lý gia chưa bao giờ dám trọng dụng người, người cũng biết tại sao?”

Lâu Hạo chậm rãi ngẩng đầu lên, trừng đôi mắt ngập tơ máu.

Lý Phù Dao cong môi, hư suy nhìn hắn: “Bởi trong lòng người công lợi tâm quá mạnh, không biết ‘trung’ thực sự là gì, một võ tướng như vậy thật

sự quá nguy hiểm! Người ở chiến trường bị thương là thật, nhưng máu người xưa nay chưa từng vì quốc gia mà chảy, mà là vì chính người, vì vinh hoa phú quý. Cho nên lệnh công tử 18 tuổi chết trận nơi sa trường, chuyện này thực khiến người ta đau lòng, nhưng người có từng nghĩ đến, lệnh công tử chết, bất quá cũng chỉ là thẻ bạc người dùng để đổi lấy quyền thế mà thôi!”

Nghe vậy, Lâu Hạo như thể bị đánh trúng chỗ đau, đột nhiên bước lên, giầy giụa quát: “Không! Không phải! Con trai ta là vì quốc vong thân, là bệ hạ phụ hãn! Là Đại n đã phụ Lâu Hạo ta ! »

« Thật không ? » Lý Phù Dao hừ lạnh một tiếng, ý cười mỗi lúc một châm chọc hơn : « Nói cách khác, vì vinh hoa phú quý, người có thể hi sinh tất cả, kể cả con trai cùng lương tri. Người mỗi một lần trả giá đều muốn Đại n phải trả lại người, nếu không có được thứ người muốn, người liền cảm thấy Đại n đang bạc đãi người ! Hôm nay người có thể vì quyền thế mưu hại Đồ thị, ngày mai ai dám chắc người sẽ không vì ngai vàng mà bức vua thoái vị ? »

Lâu Hạo điên cuồng lắc đầu, tan vỡ nói : « Không.. không phải thế ! »

« Dù cho người có phủ nhận cũng không thể phủ nhận được một sự thật : Lâu gia người vĩnh viễn không sánh được với Đồ gia ! Đời này, đời sau thậm chí mãi mãi sau này cũng chỉ như giun dế dưới bùn nhão bị Đồ thị giẫm dưới chân ! » Từng câu từng chữ của hắn như mũi tên nhọn đâm vào ngực Lâu Hạo.

« Dựa vào cái gì ? » Lâu Hạo điên cuồng hét lên :
« Bởi vì hấn là trung ta là gian sao ?!! »

« Cũng không hấn chỉ như vậy. » Đồ Linh Trâm không nhin được nói chen vào , đáng thương nhìn Lâu Hạo, trong lòng lại dâng lên một luồng khoái ý.

Nàng nhẹ giọng cười gằn, biểu hiện xem thường : « Cũng bởi vì năm đó lúc quân Mộ Dung Khác tràn đến, người không vì quốc chiến đấu, lại kiến nghị cắt đất cầu hòa. Chỉ có Đồ Linh Trâm, nữ nhân bị người xem thường một mình nghênh chiến ! »

Lâu Hạo thở hỗn hển, con mắt đỏ ngầu mạnh mẽ trừng Đồ Linh Trâm.

« Nói cho cùng, người bắt quả cũng chỉ là kẻ đáng thương trốn dưới gấu váy nữ nhân. Nào có vĩ đại như người ảo tưởng ? »

Lâu Hạo trợn to mắt. Hấn nhớ lại tám năm trước, thiếu nữ để tang vào điện, tóc dài tựa đao, từng câu từng chữ gằn giọng nói với hấn : « Lâu tướng quân sợ chết, ta không sợ ! Nếu người sợ, cứ trốn phía sau ta là được ! Nguyện chết vì đất nước, mời theo ta chiến trận này ! »

Quá giống, tiểu cũng nữ này, khí chất thực sự giống với nữ nhân kia !!

Lâu Hạo lão đảo lúi về phía sau, tay run run chỉ về Đồ Linh Trâm, biểu hiện sợ hãi : « Người...Người rất cục là ai ? ! »

Đồ Linh Trâm nhẹ nhàng nắm chặt rào sắt, từ trong khe hở nhìn Lâu Hạo bằng nửa con mắt, ánh sáng hắt

lên mặt nàng thành hai nửa sáng tối. Nàng liếm môi, lộ ra hàm răng trắng : « Lâu Hạo tướng quân không nhớ rõ ta ? Năm đó đầu của bản hầu là do chính người chém xuống mà ! Thật sự, thật sự rất đau đây... »

Lâu Hạo hét thảm một tiếng, té ngã trên đồng rơm mục nát.

Lý Phù Dao cười sủng nịch : « Sư tử, Lâu tướng quân già rồi, nàng đừng dọa hấn sợ. »

Đồ Linh Trâm mặt không cảm xúc xoay người bước đi, như thể nhìn Lâu Hạo thêm khắc nào nữa cũng cảm thấy dơ bẩn.

Lý Phù Dao nhìn theo bóng nàng ra khỏi ngục, lúc này mới quơ quơ bức cáo trạng trong tay, nói với Lâu Hạo : « Cái này, đa tạ Hầu gia nha ! »

« Bệ hạ, bệ hạ ! » Lâu Hạo lão đảo nghiêng người đứng lên, cầu xin nói : « Mong bệ hạ giữ lời hứa ! »

« Ế ? » Nghe vậy, Lý Phù Dao chậm chậm xoay người, nghiêng đầu, mờ mịt nói : « Trẫm có đồng ý với Hầu gia chuyện gì sao ? »

Lâu Hạo hơi ngưng lại, lập tức giãy giụa bò về phía Lý Phù Dao, liều mạng duỗi tay ra : « Chỉ cần tội thần nhận tội, khai ra bí mật của Tần Khoan, bệ hạ sẽ đồng ý để thần chết nơi sa trường, còn tha cho vợ con thần ! Bệ hạ, quân vô hý ngôn a ! »

Lý Phù Dao suy nghĩ nửa ngày như đúng rồi, sau đó

dưới ánh mắt tràn ngập mong chờ của Lâu Hạo, hấn nở nụ cười rạng rỡ : « Trẫm cũng không nhớ nữa. Có điều Hầu gia yên tâm, không bao lâu nữa Lâu thị các người sẽ cùng nhau đoàn tụ dưới cửa tuyền thôi. »

« Bệ hạ ! Lý Phù Dao ! » Phía sau truyền đến tiếng xích sắt cùng tiếng hét bi phẫn của Lâu Hạo : « Lý Phù Dao ! Người qua cầu rút ván, tiểu nhân lật lọng ! Ta tính hết tất cả lại không tính lọt vào tay người ! Sớm biết như vậy ba năm trước ta đã để Tần Khoan làm thọt người ! Ác ma nhà người, người cho rằng bản thân còn tiêu sái được mấy ngày ? Chờ xem, ta sẽ ở dưới cửa tuyền đợi người ! »

« A, Hầu gia chửi hay lắm, trẫm đúng là ác ma. » Lý Phù Dao hát cầm nở nụ cười kiêu ngạo : « Ta là ác ma, sư tử hấn là ác quỷ leo lên từ địa ngục, một đôi trời sinh ! Đa tạ lời chúc của Hầu gia ! »

« Aaaaaaaaaaaaa !! » Lâu Hạo chẳng khác nào chó cùng, điên cùng gào thét : « Đồ Linh Trâm ! Lý Phù Dao ! Các người chết không tử tế ! »

Đồ Linh Trâm đứng ở cửa, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu lên người nàng, ấm áp mà an ổn. Nghe được tiếng bước chân trẫm ổn phía sau, nàng không quay người, chỉ nhìn chuông đồng dưới mái hiên xa xa đến đờ đẫn, theo bản năng nói : « Người đã nói gì với hấn vậy ? »

Lý Phù Dao lắc đầu chưa trả lời, chậm rãi đến trước mặt nàng, ngược sáng mà cười, xán lạn đến nỗi tựa như mỗi cái lông mi đều mang theo ánh sáng.

« Sư tử an tâm, đời này, chúng ta, ai cũng sẽ

không chết. » Lý Phù Dao hơi nghiêng đầu, đôi môi chậm rãi áp sát nàng, cách môi nàng chỉ chút xíu nữa thôi lại miễn cưỡng dừng lại. Dưới ánh mắt nghi hoặc của nàng, hần than nhẹ một tiếng, bờ môi ấm áp sượt qua gò má nàng, tiếp đó, nàng nghe được âm thanh hần vang lên bên tai : « Để ta cả đời được bên cạnh sư tử, được không ? »

Trong phút chốc, tim nàng đập nhanh như trống châu.

Nàng có chút bối rối đẩy Lý Phù Dao lùi về sau một bước, gò má tỏa nhiệt một lúc lâu. Làn gió ôn hòa xuyên qua hai người, nàng nhẹ nhàng nghiêng đầu, tầm mắt nhìn về hư không : « Đừng vui mừng quá sớm, Tần Khoan còn chưa giải quyết xong ! »

Lý Phù Dao bắt đắ dĩ cười cười : « Sư tử, nàng thật là chẳng nhạy bén chút nào. »

Đồ Linh Trâm xoay người rời đi, ai ngờ mới được hai bước phía sau đã truyền đến tiếng ho khan đến tê tâm liệt phế. Đồ Linh Trâm căng thẳng xoay người đỡ lấy hần, lo lắng hỏi : « Phù Dao, người không sao chứ ? »

Lý Phù Dao lấy tay áo che miệng, chậm rãi ngồi thẳng lên, chỉ lộ ra ánh mắt sáng như sao. Đôi mắt loan thành tân nguyệt, cười nói : « Vậy sau khi giải quyết Tần Khoan, sư tử phải ở bên cạnh ta. »

Đồ Linh Trâm lúc này mới phát hiện ra mình bị gạt, nhất thời vừa tức giận vừa bắt đắ dĩ, duỗi ra một ngón tay chọt chọt trán hần : « Người a, suýt chút nữa hù chết ta ! »

Lý Phù Dao cười như thể mình là hồ ly ăn thịt, cả mặt đều là hạnh phúc thỏa mãn.

Chương 25

Trời vừa pha sắc tối, trong triều đều nhận được mật chỉ Dương kim Thánh thượng bệnh nặng, yêu cầu tất cả bá quan văn võ tức khắc đến Lai Nghi điện nghe di chiếu.

Chúng thần tuy có chút nghi hoặc nhưng không dám chậm trễ, vội vã ngựa xe hướng đến Lai Nghi đến.

Đêm đó, mây đen giăng kín không thấy trăng, từng chiếc xe ngựa chạy như bay trên phố Trường An, các quan lại đều bị xóc đến thất điên bát đảo, không ngừng kêu rên: “Tráng sĩ, tráng sĩ! Người đánh xe chậm chút, cái xương già của ta cũng sắp vỡ ra rồi đây này!”

Thị vệ đánh xe nhìn cung Trường An đèn đuốc huy hoàng ở phía xa xa, nhú mày lại một roi mạnh mẽ quất lên ngựa: “Đại nhân thứ lỗi, đến chậm sẽ không kịp!”

Gần như lúc đó, bên trong Lai Nghi điện, Trương Võ và Hoàng Kính Hoài ôm quyền quỳ xuống, vội vã nói: “Chủ công, bệ hạ! Ban nãy chúng ta nhìn thấy Tần Khoan tập kết tư binh, đang trên đường đến Lai Nghi cung!”

Thời khắc này, cuối cùng cũng đến rồi!

Đồ Linh Trâm trầm giọng: “Lý Hoài có ở đó?”

Hoàng Kính Hoài thanh đạo ôm hận: “Hôm nay Trần Vương đã đóng 50 ngàn phiên binh bên ngoài thành Trường An, lộ ra ý đồ rồi!”

“Bên Ô Nha có tin tức không?”

“Sáng nay nhận được bồ câu đưa tin từ Ô Nha, Cố Huyền đã cùng họ hội hợp, cách Trường An còn hơn 400 dặm.

Còn hơn 400 dặm? Đồ Linh Trâm cắn môi, nói vậy binh mã Vương Thế Lan có nhanh nhất cũng phải sáng sớm mai mới đến, nhưng đêm nay Tần Khoan bức vua thoái vị, phải nghĩ kế sách kéo dài thời gian.

Lý Phù Dao một bên lại vô cùng bình tĩnh. Hắn lười biếng dựa vào giường mềm mại vàng, cầm quyền “Xuân Thu” che khuất nửa gò má, chỉ lộ ra đôi mắt óng ánh, cười nói: “Sư tử mang cứu binh đến cho ta?”

Đồ Linh Trâm liếc mắt nhìn hắn cũng không đáp lại. Từ kiếp trước, sau khi tiên đế có ý định chỉ hôn nàng cho Trường Sa Vương Vương Thế Lan, Lý Phù Dao liền cực kỳ ghét Vương Thế Lan, hai người thường vì nàng mà khiến Trương An tràn ngập trong dấm chua, nếu hắn biết cứu binh là của kẻ thù cũ e là trong lòng không vui.

“Sư tử” hai chữ vừa thốt ra, Trương Võ và Hoàng Kính Hoài đều vô cùng kinh ngạc, sững sờ nhìn nàng, lại vội cúi đầu.

Không phải tên tiểu Hoàng để này tin lời dèm pha của Tần Khoan, hận Đồ Thị lắm sao? Tiểu chủ công sao lại nói thân phận của mình cho hắn biết, hôm qua còn cùng tên Hôn quân này vui vui vẻ vẻ thế???

Như hiểu được sự lo lắng của hai thuộc cấp, Đồ Linh Trâm ôn hòa nở nụ cười: “Đừng lo lắng quá, Lý Phù Dao làm bộ hôn quân ẩn nhẫn ba năm chính là để giải tội cho Đồ thị, đặt bẫy hai tộc Lôu Tần. Đêm nay vô cùng quan trọng, các người đừng thành kiến với hắn.”

Hoàng Kính Hoài nhanh chóng phục hồi tinh thần: “Thuộc hạ đã rõ! 13 kỵ Đồ gia quyết trung thành với Hoàng thượng như trung thành với Chủ công!”

Lý Phù Dao lúc này mới đưa tay lật sách ra, bình tĩnh nói: “Chư vị yên tâm, ta đã lấy bệnh tình làm lý do triệu văn võ bá quan vào điện rồi.” Dứt lời hắn giương mắt nhìn ra ngoài: “Người xem, bọn họ đến rồi.”

Đồ Linh Trâm đứng dậy mở cửa nhìn, chỉ thấy ngoài điện, tiếng người dày đặc vội đóng cửa lại: “Người bảo họ tới làm cái gì? Nếu Tần Khoan phát điên đại khai sát giới ta không bảo vệ được nhiều người đến vậy đâu.”

“Tần Khoan tội lỗi chồng chất, kịch hôm nay không lại không để tất cả mọi người cùng xem?”

Đồ Linh Trâm sáng tỏ: Lý Phù Dao triệu quan lại đến là vì muốn bọn họ chứng kiến Tần Khoan hành thích vua.

Nàng bước tới trước mặt hắn, đưa tay khép sách lại

phóng sang một bên, nghiêm túc nhìn hẳn: “Sinh tử trước mắt người không chút căng thẳng nào?”

Phù Dao chậm rãi nhìn lên, ánh mắt thâm tình mà chăm chú, cũng nghiêm túc đáp: “Nơi nào có sư tử đều là nơi an tâm nhất, dù cho trời có sập xuống, ta cũng không sợ.”

Trương Võ cùng Hoàng Kinh Hoài hết run rẩy lại nổi da gà, trợn mắt ngoác mồm nhìn Hoàng thượng.

Dưới bầu không khí ngọt ngào đến muốn nổi bong bóng, Đồ Linh Trâm lại không chút tự giác nào, còn nghiêm mặt nói: “Phù Dao, ta đã không còn là Đồ Linh Trâm chuyện gì cũng làm được như trước đây nữa rồi.”

Lý Phù Dao ngẩn người, cười đến điên đảo chứng sinh: “Chỉ cần sư tử bên cạnh ta, ta sẽ làm tất cả những gì không làm được, đời này, đến lượt ta bảo vệ nàng một đời an bình.”

Trương Võ cùng Hoàng Kinh Hoài đều rơi mồ hôi hột: Tiểu chủ công đối với chuyện nam nữ đúng là một chữ cũng không biết, bệ hạ, đường tình của người thật đáng quan ngại a!

Lúc này, chúng quan lại dồn dập tiến vào điện, theo cấp bậc mà quỳ xuống hành lễ: “Chúng thần khấu kiến bệ hạ!”

Lý Phù Dao ho nhẹ hai tiếng, vừa muốn mở miệng đã thấy mũi tên đâm thủng cửa sổ, tiếp đó mười mấy tên áo đen phá cửa sổ mà vào, ánh sáng lạnh lẽo khúc xạ lên những thanh kiếm đang hướng về Lý Phù Dao.

“Cẩn thận!” Đồ Linh Trâm theo phản xạ lao về phía Lý Phù Dao, hai người ôm nhau lăn xuống giường tránh được trận mũi tên sắc nhọn.

Cùng lúc đó, Trương Võ cùng Hoàng Kính Hoài lập tức xông lên phía trước, đỡ đòn công kích đang liên tiếp xông đến.

Trong bóng tối, Lý Phù Dao khẽ thở, hai tay chậm rãi đặt lên bờ eo mềm mại của Đồ Linh Trâm. Hắn nhìn vào mắt nàng, sóng mắt sâu không đáy, cười nhẹ nói: “Sư tử vẫn vậy, chỉ cần có nguy hiểm sẽ xông ra bảo vệ ta trước tiên.”

Dứt lời hắn nghịch ngợm trừng mắt nhìn, sắc mặt vẫn mang nét sủng nịch như cũ.

Đồ Linh Trâm kinh ngạc nằm nhoài lên người hắn, thân thể phập phồng theo hô hấp mạnh mẽ của hắn, ngàng thậm chí còn cảm giác được lồng ngực hắn vì khẽ cười mà chấn động.

Nhất thời đao quang kiếm ảnh dần đi xa, tiếng người âm ĩ cũng mờ lung, chỉ có nụ cười rạng rỡ mà ấm áp của hắn là rõ ràng.

Ngoài điện, văn võ bá quan đều bị dọa hết hồn, có người nhất gan còn ôm đầu chạy trốn, kết quả cửa điện bị chặn đành chạy về.

Tần Khoan dẫn hơn ngàn tư binh tiêu sái bước vào điện, mà Hoắc Thành Công cùng ba vạn cấm quân cũng trong nháy mắt bao vây toàn bộ Lai Nghi điện.

Văn võ bá quan ai nấy đều hoảng sợ, mấy võ quan gan lớn lên tiếng chát vắn: “Tần Khoan, người mang binh vào cung là muốn là gì?”

Tần Khoan nhấc mắt nhìn đám quan lại đng run cầm cập, lúc này mới vuốt vuốt chòm râu, nhìn đao quang kiếm ảnh trong tấm điện nói: “Chư vị đừng nghĩ nhiều làm gì, lão thần nghe bảo có nghịch tặc muốn hành thích bệ hạ nên mới điều binh đến cứu viện thôi.”

Nói cứu viện nhưng y chỉ lạnh lùng nhìn máu thịt tung tóe trong tấm điện, không hề có ý định xuất thủ cứu giúp. Đến lúc này ngay cả kẻ ngu cũng hiểu y đang muốn bức vua thoái vị rồi!

Một văn thần xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng run sợ nói: “Chuyện này...Tần Khoan, người giết quan võ không nói, quan văn như chúng ta không liên quan, không biết Tần tướng có thể thả chúng ta về không, miễn làm vương chân ngài.”

Lời vừa dứt, nửa đám người còn lại đã thấp giọng phụ họa.

Tần Khoan ngoài cười nói: “Vậ cũng không được. Hôm nay Trường An đại loạn, nếu các vị trên đường về xảy ra chuyện thì chẳng phải tổn thất của Đại n ta sao?”

Lời này của y chính là muốn cho chết cả chum rồi. Trong lúc lòng người bàng hoàng bậ bậ dựa vào nhau, hai bên đánh qua đánh lại, không ai dám nhiều lời nữa.

...

Trong phòng, Lý Phù Dao rút một thanh kiếm từ trong hỗn chiến đâm về phía tên thích khách đang nhằm vào Đồ Linh Trâm,. Đồ Linh Trâm cũng dùng chân đá lên một thanh kiếm nắm trong tay, tự tin nở nụ cười: “Chớ xem thường người ta, sư tử của người không phải là loại nữ nhân trốn sau lưng nam nhân, Phù Dao!”

Dứt lời, nàng vung kiếm xoay người, hạ gục một tên thích khách.

Máu phun khắp giấy dán cửa sổ, chiếu đến ánh trăng thâm trầm, nhìn mà kinh hoàng. Đồ Linh Trâm cùng Lý Phù Dao dựa lưng vào nhau, thở hỗn hển cười nói: “Đùa bỡn đại đao quen rồi, dùng kiếm đúng là không quen.”

Lý Phù Dao dùng răng xé miếng vải trên áo quần lấy chuôi kiếm đang ngấm máu tươi: “Ta nhớ lần trước cùng sư tử kề vai chiến đấu, cũng đã là chuyện của tám năm trước rồi.”

Mất Đồ Linh Trâm trở nên thâm trầm, tám năm trước, nàng cùng Lý Phù Dao dẫn theo 60 ngàn tàn binh về phía Bắc thu lại đất mất, mỗi ngày đều sống trong ngôi võ tường đổ, trong phong hỏa yên lang, cả người đầm máu, thương tích đầy mình, cuối cùng một trận toàn thắng, đoạt lại thi thể Đồ Khởi Phong.

Khi đó Lý Phù Dao cũng giống như lúc này, cùng nàng vai kề vai, bất chấp tất cả vì nàng thanh trừ kẻ địch sau lưng, dù thương tích đầy rẫy, dù sức cùng lực kiệt, cũng cố gắng gượng không ngã xuống.. Chỉ có điều, bóng lưng nhỏ bé của thiếu niên yếu

đuổi ngày đó giờ đã là thanh niên cao hơn nàng, lớn hơn nàng, lồng ngực bé nhỏ ngày đó cũng đã dày rộng vậy rồi.

Không biết qua bao lâu, quang đao kiếm ảnh trong phòng cuối cùng cũng dừng lại.

Mọi người nín thở chờ đợi, có viên quan nhất gan còn lấy tay che mắt, sợ rằng sau khi cửa mở ra sẽ thấy xác chết của vị đế vương trẻ tuổi.

Nhưng một khắc sau, đang lúc sự kinh ngạc còn đọng trên nét mặt của mọi người, cửa lớn của tấm điện được đẩy ra, tiếp đó là xác của thích khách liên tiếp bị ném ra ngoài, chất đống trước mặt Tần Khoan.

Đồ Linh Trâm cùng hai thuộc cấp đứng ở cửa, ôm cánh tay lạnh lùng nhìn Tần Khoan.

Lý Phù Dao kéo trường kiếm đến cửa, giơ ngón tay lau vệt máu tươi trên mắt, lúc này mới cong môi lộ ra nụ cười thâm sâu: “Tần Khoan, tất cả chỗ này, ngài đếm xem còn thiếu ai không?”

Thoáng chốc sắc mặt Tần Khoan trong hết sức khó coi, hấn nhún vai cười gằn hai tiếng, 500 tư binh của Tần Phủ lập tức thủ thế.

Tần Khoan giơ tay phải quát lên: “Cấm quân cung thủ chuẩn bị!”

Một viên quan bỗng đứng lên, cả kinh nói: “Cậu, bệ hạ còn đang bên trong, không thể bắn cung!”

Tần Khoan híp đôi mắt vẫn đục nửa ngày, lúc này

mới phát hiện kẻ chính trực đang chống đối mình là cháu trai Văn Hoán Chi. Hấn run eun chòm râu, xem thường: “Người nhìn cho kỹ, bên cạnh hoàng thượng là ai!” Tần Khoan chỉ về Trương Võ cùng Hoàng Kính Hoài: “Hai tên này là thuộc hạ của Đồ Khởi

Phong và Đồ Linh Trâm, là dư nghiệt Đồ Thị! Lão thần vì chúa phân ưu, bắt giết nghịch tặc!”

Có kẻ nhất gan run giọng khuyên nhủ: “Tần tướng xin cân nhắc! Văn võ bá quan ở đây hết, mũi tên không mất, nếu ngộ thương người khác thì không hay!”

“Được rồi!” Văn Hoán Chi giận đỏ mặt, nắm chặt tay, nhìn đám quan lại đang nơm nớp lo sợ: “Chư vị có tai có mắt chẳng lẽ không nhận ra ai mới là nghịch tặc sao!? Cậu, người mang binh vào cung, còn kẹp chặt đế vương, làm ra việc bất trung bất nghĩa này, người bảo Tần gia làm sao đối mặt với giang sơn xã tắc, đối mặt với thiên hạ thương sinh!!”

“Im miệng!” Tần Khoan hai mắt đục ngầu, chỉ vào Văn Hoán Chi quát lên: “Phế tướng lập ấu, đất nước diệt vong! Bây giờ Đại n binh lực suy kiệt cũng là vì năm đó Thái Tông phế tướng lập ấu, rồi loại triều cương, lão phu dù có mang trên mình tội hành thích vua cũng phải đem Đại n này giao vào tay Chân long Thiên tử!”

Đồ Linh Trâm ôm hai tay, lạnh lùng bẽ nghề nhìn Tần Khoan: “Tần tướng cuối cùng cũng thừa nhận mình đang hành thích vua rồi? Để người tự mình nhận tội cũng phí sức lắm đấy!”

Tần Khoan lúc này mới nhận ra mình nói lỡ, thẹn quá hóa giận: “Người tính là thứ gì mà dám ăn nói với lão phu thế! Người quên cha người chết thế nào rồi?”

Dứt lời, Tần Khoan giành lấy cung tên từ một thủ hạ, nhắm vào Đồ Linh Trâm, mũi tên sắc nhọn thẳng tắp bay về phía nàng!

Chương 26

Không ai nghĩ đến Tần Khoan lại bỗng đứng phát điên, Đồ Linh Trâm còn chưa kịp phản ứng lại. cây tiên đã vun vút lao tới. Nàng theo phản xạ ngửa mặt lên, ngay lúc này, Lý Phù Dao duỗi tay dưới tình thế cấp bách chặn mũi tên mại.

Mũi tiên sắc bén cách ngực nàng chỉ một tấc thì miễn cưỡng dừng lại, Lý Phù Dao nắm thật chặt mũi tên, bàn tay bị tiên đâm chảy máu, hấn lại tựa như không cảm nhận chút đau đớn nào, chỉ sững sờ nhìn Đồ Linh Trâm, vẻ mặt sợ hãi cực độ.

Sau một khắc, mũi tên bị hấn dùng tay không nặn gãy. Hấn tàn nhẫn quay đầu nhìn Tần Khoan, trong con ngươi ẩn chứa phong bạo, cắn răng gằn từng chữ: “Tướng tướng, người chọc giận trẫm rồi!!”

“Ba năm làm con rồi xem ra Hoàng thượng đã lộ răng nhanh rồi, chỉ tiếc sói con có mài răng sắc bén đến mấy cũng không đấu lại hổ báo đâu!” Tần Khoan lại tiếp tục nhấc tay ra hiệu: “Bắn cung!”

Nhưng 3 vạn cấm quân lại không hề có phản ứng.

Tần Khoan quay đầu nhìn Hoắc Thành Công, không thể tin được nói: “Hoắc Thành Công, người muốn tạo

phản sao! Tính mangg một già một trẻ của Hoắc phủ người mặc kệ?”

Hoắc Thành Công rút kiếm, thanh âm hùng hậu pha chút run rẩy: “Trung hiếu không thể song toàn, vì quân mà chết, khí tiết vẫn còn! Tần tặc, ta phụng mệnh bệ hạ làm gián điệp ba năm, chờ đến ngày lấy mạng chó của ngươi!”

Dứt lời hấn vung kiếm kên, ba vạn cầm quân dồn dập giương cung cài tên, hướng về đám tư binh của Tần Khoan.

Tần Khoan tựa hồ đã có dự liệu đến cục diện này từ lâu, cứ nhiên vỗ tay cười ha hả. Chốc lát hấn mới nhìn Lý Phù Dao lắc lắc đầu, dùng thanh âm vẫn đục nói: “Hay, hay lắm! Cũng làm khó cho tiểu tử nhà ngươi thật! Năm đó để xếp Hoắc Thành Công đến bên lão phu, ngươi không tiếc uống rượu độc ta sai hấn đưa để ta tin hấn đã phản bội ngươi! Các ngươi một quân một thần cùng lão phu diễn vở kịch ba năm nay mới hay làm sao!”

Đồ Linh Trâm lúc này mới chợt hiểu hóa ra Hoắc Thành Công là gián điệp. Vì để thăm dò Hoắc Thành Công mà Tần Khoan đưa rượu để hấn đầu độc Lý Phù Dao, lúc đưa rượu độc, lúc bị mẹ già đuổi khỏi nhà, lúc bị thóa mạ là chó săn, không biết tâm tình hấn buồn khổ đến chừng nào đây?

Mà Lý Phù Dao vì để Tần Khoan tin tưởng Hoắc Thành Công mà uống chén rượu độc kia, lúc đó hấn đã thống khổ ra sao chứ?

Đồ Linh Trâm bỗng nhiên nhận ra, bất kể là sư đệ

hay thuộc hạ, nàng đều chưa từng thực sự hiểu bọn họ. Chính mình ếch ngồi đáy giếng, không nhìn rõ chân tướng, khi bọn họ chịu nhục nhã, khi bọn họ cố gắng chiến đấu, dùng chút sức lực cuối cùng báo thù cho nàng, nàng lại chỉ như một đóa ngọc đứng ở chỗ cũ bồi hồi.

Nàng sững sờ nhìn tay phải Lý Phù Dao bị mũi tên đâm vẫn đang không ngừng chảy máu, một luồng chua xót tràn ra khoang mũi, nóng ướt viền mắt.

Mà bên kia, Tần Khoan không chút hoang mang, ngửa mặt lên trời cười nói: “Hoắc Thành Công, người cho rằng ta thật sự yên tâm giao cho người hết 3 vạn cấm quân?” Dứt lời, hắn phát tay lần hai, trong ba vạn cấm quân có ít nhất một nửa đồng loạt hướng mũi tên về phía Hoắc Thành Công.

Thế cuộc xoay ngược lại, ba vạn cấm quân nhất thời chia hai phái, thế lực ngang nhau, không ai dám manh động.

Lão hồ ly Tần Khoan này, Hoắc Thành Công đi theo hắn ba năm cũng bắt quả chỉ nắm trong tay một nửa binh quyền. Bây giờ hai quân đối chọi, Hoắc Thành Công rõ ràng chiếm thế hạ phong, đã không thể điều động thêm tinh lực mà bên cạnh Lý Phù Dao còn bị bao vây bởi 500 tư binh của Tần Khoan.

Văn Hoán Chi tâm như lửa đốt, đang muốn mở miệng khuyên can, kết quả vừa mở miệng gọi một tiếng ‘cậu’ đã thấy một mũi tên bay đến, thẳng tắp găm vào lồng ngực Văn Hoán Chi.

Văn Hoán Chi trợn to mắt nhìn Tần Khoan, lại nhìn lồng ngực máu chảy không ngừng, bi thương cười

thảm một tiếng rồi ngã xuống.

Tần Khoan nhìn bốn phía, bá quan hai hùng khiếp sợ vội né tránh không dám nói, để lại Văn Hoán Chi lẻ loi lạnh lẽo trên mặt đất, mặt máu tươi thấm ướt chu bào.

“Lão tặc này ngay cả cháu ngoại mình cũng không buông tha!” Đồ Linh Trâm cắn môi, đang muốn đứng cảm đứng ra đã thấy Lý Phù Dao nhẹ kéo cánh tay nàng, lắc lắc đầu.

Thấy đã kiềm chế được Hoắc Thành Công, không còn gì đáng ngại nữa, Tần Khoan lại tiếp tục đưa tay ra hiệu 500 tư binh: “Giết chết dư nghiệt Đồ thị, không để lại người sống!”

500 binh giáp cùng nhau tiến lên, vẫy vẫy đao lớn hướng về bốn người bên trong Lai Nghi điện. Đám Lý Phù Dao thể đơn lực bạc, chẳng thể làm gì khác hơn là vừa đánh vừa lùi, lùi tới tấm điện, tạm thời đóng cửa lớn.

Sau một khắc, tiếng đập cửa đình tai nhức óc truyền đến, Đồ Linh Trâm lau máu tươi nhiễm trên mặt, nhăn mày: cửa lớn chống đỡ không được bao lâu nữa, cũng không biết khi nào viện binh sẽ đến..

Đang nghĩ ngợi, đã thấy Lý Phù Dao mặt biến sắc, kéo nàng về sau lưng bảo vệ: “Sư tử, cẩn thận!”

Dứt lời, cửa lớn bị đánh bay, mảnh gỗ văng tung tóe cả gian nhà. Lý Phù Dao người ngồi xuống chăm chú đặt Đồ Linh Trâm bảo vệ trong lồng ngực rồi bước đi.

Nền trong phòng nhất thời bị gió thổi tắt, một vùng tăm tối, quân địch lọt vào bị Trương Võ và Hoàng Kính Hoài dùng man lực cản trở.

Đồ Linh Trâm vội kéo Lý Phù Dao tiến về hướng nội thất, trên đường hấn lão đảo bước, suýt chút nữa ngã nhào trên đất.

“Phù Dao!” Đồ Linh Trâm vội xoay người dìu hấn, lúc để tay ra sau lưng hấn, nàng nghe thấy Lý Phù Dao kêu rên một tiếng, sau đó nàng thấy bàn tay vươn ướm dính dính. Trong bóng tối, mùi máu tanh lan khắp xoang mũi, Đồ Linh Trâm cả kinh: “Người bị thương!”

Đại khái là lúc cửa bị phá, mảnh gỗ đâm vào lưng hấn, trong điện nền bị tắt hết nàng không biết thương thế hấn ra sao, chỉ cảm thấy hô hấp của hấn không ngừng run rẩy, phỏng chừng nội thương và ngoại thương đều rất nghiêm trọng.

Đồ Linh Trâm lòng như lửa đốt, hổ thẹn vạn phần, cảm giác bản thân quá vô dụng, hại sư đệ vì nàng mà bị thương.

“Đừng sợ, sư tỷ. Chỉ chảy một chút máu, cũng không đau.” Lý Phù Dao tựa hồ biết nàng đang tự trách, vuốt ve gò má nàng. Trong bóng tối, đôi mắt óng ánh của hấn hơi ảm ảm: “Tối thật đấy, sư tỷ..”

Có lẽ do đụng phải vết thương, hấn hơi giật giật nhưng vẫn cố chấp duỗi tay, run rẩy mà nhẹ nhàng vuốt ve cổ nàng, hấn khẽ cười một tiếng, thỏa mãn nói: “Quá tốt rồi, đầu sư tỷ vẫn còn...Trước đây sau khi tối đến ta sẽ mơ thấy ác mộng, mơ thấy sư tỷ không có đầu, lẻ loi trong bóng tối..”

Thanh âm hẳn ngày càng yếu, Đồ Linh TRâm cắn môi dưới, miễn cho bản thân không khóc thành tiếng.

Lý Phù Dao chậm rãi dựa cột ngời xuống, nắm lấy tay nàng, cúi đầu lẩm bẩm: “Sư tử còn sống, tốt quá rồi.”

Đồ Linh Trâm vừa rơi nước mắt vừa vội xé vải quần vết thương cho hẳn, lúc nà mới sờ sờ gò má hơi lạnh của hẳn, nhẹ nhàng nói: “Phù Dao, người nghỉ ngơi ở đây một chút, chờ ta xử lý xong đám người kia sẽ về cùng người.”

Lời chưa nói hết nàng đã cảm giác được tay mình bị Lý Phù Dao gắt gao nắm lấy, như thể vô cùng sợ sệt. Lý Phù Dao không để ý vết thương mới băng bó, hung hăng ôm lấy nàng, thế nào cũng không chịu buông.

Sư đệ sau khi bị thương tựa hồ vô cùng yếu đuối, Đồ Linh Trâm thấy hai thuộc hạ cũng đã bị thương nặng, sắp không chống đỡ được nữa rồi, không thể làm gì khác hơn là động viên, vỗ vỗ vai hẳn: “Yên tâm, sư tử mạng lớn, không chết được đâu.”

Một lúc lâu, Lý Phù Dao mới rầu rĩ nói: “VẬY ta đếm tới 100 sư tử nhất định phải quay lại.”

“Được.” Đồ Linh Trâm xoa xoa đầu hẳn, sau đó mới kiên quyết đứng dậy, rút trường kiếm xông vào hỗn chiến.

Ấm áp trong lòng chợt rời đi, Lý Phù Dao suy nhược ngồi trong bóng tối, không hề nháy mắt, chăm chăm tìm kiếm bóng lưng nàng, tựa hồ muốn khắc bóng

lưng ấy vào tận xương tủy. Mãi đến khi đao quang kiếm ảnh đưa thân hình nàng mai một, hấn mới đưa tay lên che mắt, để nước mắt thi nhau chảy xuống.

...Ba năm trước, hấn cũng nhìn theo bóng lưng nàng biến mất dưới tuyết lớn thành Trường An. Chờ, chờ đến khi âm dương cách biệt...

Lần này, xin nàng nhất định, nhất định phải hảo hảo sống sót!

Trong điện, một mảnh tương tàn, Đồ Linh Trâm chỉ cảm thấy sức cùng lực kiệt, mà đám binh giáp như thể giết mãi không hết, liên tiếp xông đến.

Nàng cùng hai thuộc hạ đều bị thương, vừa đánh vừa lùi đến nội thất, chừng trăm tên tư binh nơm nớp lo sợ nắm lấy đao kiếm chìa về phía ba người mặt đẫm máu.

Trương Võ lau khuôn mặt đầy máu tươi, nói với Đồ Linh Trâm đang kịch liệt thở dốc bên cạnh: “Tiểu chủ công, người trước hết cứ nghỉ ngơi đi, nơi này giao cho ta và Hoàng Kính Hoài!”

Đồ Linh Trâm lùi về nội thất, kiếm trong tay rơi xuống đây, nàng vì hết sức mà tay không ngừng run rẩy, tự giễu: “Ta quả nhiên không am hiểu cách dùng kiếm a!”

Phía sau, thanh âm yếu ớt của Lý Phù Dao truyền đến: “Sư tỷ, nàng bị thương?”

“Không, là mệt quá thôi. Ta quen dùng trường đao, kiếm pháp không giỏi nên có chút vất vả.” Đồ Linh Trâm nhắm mắt, nhẹ hỏi: “Đếm đến 100 rồi?”

Đâu chỉ là 100, đã đếm đến 1389 rồi. Lý Phù Dao cười cười, nhẹ giọng nói: “Mới đến 50 thôi, sư tử còn có thời gian.”

Đồ Linh Trâm ngẩn ra, cũng không vạch trần hắn, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đêm nay tựa hồ vô cùng dài, chờ được đến hừng đông, cứu binh sẽ tới..

“Sư tử,” Lý Phù Dao cắt đứt suy nghĩ của nàng, hơi thở mong manh: “Sau bức vẽ kia có một cơ quan, trong cơ quan đó có lẽ có thứ nàng cần.”

Đồ Linh Trâm đứng dậy, đến bên vách tường nghi hoặc nhìn bức tranh trước mặt. Xóc bức tranh lên, bên trong có một cái rãnh bằng lòng bàn tay, nàng đưa tay đẩy, cơ quan chuyển động, vách tường mở ra, hiện ra một mật thất khác.

Nàng đi vào mật thất, chỉ thấy bên trong bày những vật hết sức quen thuộc: dao găm, cung tên, y phục, cây trâm, thậm chí là cốc trà nàng thường dùng, tất cả đều được bày biện chỉnh tề.

Nàng thuận tay cầm quả cầu da hươu lên, chính là quả cầu nàng từng làm cho Lý Phù Sơ. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve nó, chợt nhận ra lớp sơn đã sần mất một nửa..

Đồ Linh Trâm đỏ mắt tiếp tục bước vào trong, sau đó, nàng ngậy ngẩn cả người/

Chỉ thấy bên trong có kệ binh khí, trên có có cây trường đao tám thước, chuôi đao là hình Thanh đồng long văn, thân đao được dùng vải trắng bọc lấy,

không dính một tia bụi. Đồ Linh Trâm run rẩy kéo lớp vải trắng xuống, lưỡi đao sắc bén khúc xạ ánh sáng đập vào mi mắt nàng.

Không ngờ Lý Phù Dao đã giấu thanh Thu Minh đao của nàng ở đây, không biết đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết để bảo dưỡng nó, nhiều năm như vậy, trường đao vẫn bóng như mới.

Lòng bàn tay chạm vào lưỡi đao lạnh lẽo, nhất thời phong hỏa lang yên, đao quang kiếm ảnh xuất hiện trong đầu nàng, nhiệt huyết cả người như bị nhen lên, rêu rao muốn chiến đấu, muốn chém giết!

Nàng theo bản năng nắm chặt chuôi đao, dùng hết lực cắn răng nhắc thanh đao lên, thanh đao được chế tạo bằng huyền thiếc cuối cùng cũng được nhất lên, Đồ Linh Trâm gánh đao đi được hai bước lên vô lực ngã lên mặt đất, thanh đao cũng rơi theo, đáp xuống tro bụi.

Nàng nhăn mày nhìn hai cánh tay đang run rẩy kịch liệt, lại tiếp tục run rẩy nắm chặt chuôi đao, hít sâu một hơi, dùng hết sức bình sinh nâng đao lên...

Trong phút chốc kiếp trước, kiếp này như tẩu mã đang chạy qua trước mặt nàng, hình ảnh xoay chuyển, cuối cùng dừng lên thân ảnh một cô gái xa lạ mà quen thuộc.

Cô gái kia một thân vũ bào trắng, cổ tay huyền hắc, lông mày rậm mắt to, cười đến rạn rỗ vạn phần...

Đồ Linh Trâm nghe được âm thanh từ nội tâm mình đang hỏi: “Người là ai?”

“Người đến chính mình cũng không nhận ra sao?” Cô gái kia chậm rãi xoay người, cười âm áp nhìn nàng: “Ta là kiếp trước của người, người là kiếp này của ta, chuyện ta có thể làm, người cũng có thể làm được!”

Nàng yêu thương sờ sờ Thu Minh đao, lúc này mới trầm ngâm nở nụ cười nói với Đồ Linh Trâm: “Ta giao Lý Phù Dao cho người, người phải bảo vệ hắn thật tốt nhé!”

Một trận âm phong kéo đến, hình ảnh như sương khói tiêu tan.

Không biết có phải ảo giác hay không, Đồ Linh Trâm chỉ thấy kiếp trước và kiếp này hòa thành một thể, cả người tràn đầy khí lực xa lạ mà quen thuộc, nàng quát to một tiếng, đao dài tám thước vụt lên từ mặt đất, uy phong lẫm liệt nằm gọn trong tay nàng.

Đồ Linh Trâm hai mắt đỏ đậm, ánh nhìn lạnh lùng, cả người áo bào không gió mà bay, như nữ chiến thần tái thế. Nàng chậm rãi kéo trường đao ra khỏi mật thất, mũi đao vẽ trên đất một đường lửa...

Chương 27

Đồ Linh Trâm kéo Thu Minh đao dài tám thước chậm rãi bước ra khỏi mật thất, mũi đao kéo thành tia lửa trên mật thất. Tóc dài tú lệ sau một đêm chém giết mà rối tung, sợi tóc khinh vũ, lộ ra đôi mắt vò sát khí mà đỏ ửng, váy dài không gó mà bay, khí tràng khai hoả, như thể Chiến thần đến từ địa ngục.

Khóe môi nhếch lên một nụ cười châm biếm, Đồ Linh Trâm tăng nhanh bước chân, sau đó nhắc thanh đao lao vào đám tư binh, lưỡi đao trong bóng tối lóe lên hàn quang như thể sấm sét xé rách màn đêm, đánh thức bình minh.

Xác chết của địch binh như bao cát từng cái từng cái bay ra khỏi điện, Thu Minh đao cứ như gặt hoa màu, chém lia lịa không nương tay. Ngay sau đó, cả người đầm máu, nữ tử cầm dọc cây đao mà đứng, cây đao hơn 80 cân chạm đất. phát ra tiếng trầm nặng.

Đồ Linh Trâm lặng ngắm bốn phía, quát lên: “Còn ai dám lên trước đánh một trận!”

Trong phút chốc, thiên địa tịch liêu.

Màn đêm chậm rãi rút đi, phía chân trời hừng nắng,

ánh bình minh đạm bạc chiếu vào Lai Nghi điện, chiếu sáng mắt nàng. Nàng lạnh lùng nhìn sắc mặt chột biển của Tần Khoan, khoe miệng dâng lên tia trào phúng.

Lý Phù Dao dấy dựa đứng lên, linh ngọc nhìn dáng người cao ngạo, nước mắt không tự chủ được trào ra. Hắn lấy tay che mặt, lẩm bẩm nghẹn ngào,, sự tử cuối cùng cũng trở về, hoàn hoàn chính chính quay về bên cạnh hắn rồi!

Trường đao quen thuộc, ánh mắt quen thuộc, khí tràng quen thuộc...Tần Khoan cơ hồ nổ đom đóm mắt: “Tiêu Nhĩ Nhã, người rốt cục là ai?!”

Đồ Linh Trâm cười gằn: “Tiêu Thị hồn về tây thiên từ lâu, bây giờ ngụ dưới thân thể nàng là ai...Tần tướng thông minh như vậy, sao lại không nghĩ ra?”

Tần Khoan phút chốc trợn to mắt, lão đảo lùi sau một bước, suýt nữa không giữ nổi thân thể.

500 tư binh bị diệt, vong linh trở về, sắc mặt Tần Khoan trở nên khó coi đến dị thường, hắn giơ tay ra hiệu: “Thả tín hiệu, dẫn binh!”

Thân vệ Tần phủ lĩnh mệnh đốt pháo hoa làm tín hiệu, pháo hoa bay thẳng lên trời, hồng quang chói mắt, chiếu sáng cả hoàng cung.

Gần như lúc đó, cửa cung truyền đến tiếng địch sắc bén nghe không có chút quy luật nào. Đôi mắt vẫn vẹn tia máu của Đồ Linh Trâm sáng người, tiện đà cười ha hả.

Tần Khoan hừ lạnh một tiếng: “Người có thể về từ

địa ngục một lần, lão phu không ngại đưa người xuống lại lần nữa! Sắp chết đến nơi rồi, còn cười được?”

Đồ Linh Trâm dựa vào cánh cửa rách nát trầm thấp cười nói: “Tần tướng, ngài đang đợi 50 ngàn binh mã của Trần vương? Đáng tiếc e là không đến được rồi!”

“...Người!”

Tần Khoan lúc này mới thấy sai sai, đột nhiên quay đầu hướng cửa cung xa xa là cấm quân bị phá, tiếng kêu rên truyền từ xa đến, một đám người ngã ngựa lật. Tiếp đó, hơn mười tên cao thủ áo đen từ trong cấm quân thoát ra, như đại bàng giương cánh trên không trung cuối cùng vững vàng chạm đất.

Tên hắc y cầm đầu khuôn mặt thâm thúy, tóc xoắn màu đen, da dẻ không giống người Trung Nguyên. Hắn cầm song đao vào vỏ đao sau lưng, quỳ gối trước Đồ Linh Trâm, con mắt như lang sói tỏa ánh sáng màu xanh lục.

11 cỗ tướng còn lại đồng loạt ôm quyền quỳ xuống, tiếng như chuông đồng vang dội: “Thuộc hạ chậm trễ, xin tiểu chủ công thứ tội!”

‘Tiểu chủ công’ lời vừa thốt ra không những khiến đám quan lại sợ vỡ mật, miệng không ngừng lảm bảm: “Quái lực loạn thần, quái lực loạn thần..”

Đồ gia 13 kỵ đều tới đông đủ, Đồ Linh Trâm cuối cùng cũng có thể thả lỏng, thân hình nàng run lên khó nhận ra, Ô Nha một bên thấy vội không chút

biến sắc đỡ lấy nàng.

Đồ Linh Trâm kiệt sức cơ hồ hoàn toàn dựa trên vai Ô Nha. Nàng lặng lẽ đưa hai cánh tay run rẩy kịch liệt giấu phía sau, dùng âm thanh trầm thấp than thở: “Ô Nha, người đến chậm.”

Đúng lúc này, thủ hạ của Tần Khoan nghiêng ngả chạy đến, quỳ trên mặt đất hô: “Tần tướng, không hay rồi! Trường Sa Vương dẫn 70 ngàn phiên binh đến vây hết binh mã của Trần Vương điên hạ!”

“Cái gì?” Tần Khoan sửng người, cật lực ổn định thân thể, biểu hiện tiêu tụy, nửa ngày mới phát sinh tiếng cười: “Lão phu tính trên tính dưới, chỉ không tính đến chuyện người vẫn còn sống! Đúng rồi đúng rồi, Trường Sa Vương nhất sinh kiệt ngạo, lệnh Đế Vương cũng không nghe, thế gian này người chỉ có thể sai khiến hần cũng chỉ có người- Đồ Linh Trâm!”

Bốn phía an tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi, tất cả đều im lặng xem biến đổi. Chính trong thời khắc căng thẳng như vậy, ngoài điện đột ngột vang lên tiếng nói phong lưu bất kham: “Ôi chao chao, mấy năm không gặp, Trường An hôm nay náo nhiệt quá a!”

Mọi người hướng về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy mỹ nam tầm 24, 25 bước đến, phía sau còn có Trần Vương Lý Hoài một mặt âm trầm.

Không chịu uốn gối trước thiên tử, chỉ nguyện khom lưng vì mỹ nhân. Thanh niên tuấn mỹ đến cùng Lý Hoài này chính là vị Vương phong lưu bất kham- Trường Sa Vương Vương Thế Lan.

Rõ ràng bốn phía đều là binh lính áo giáp đao kiếm, nhưng Vương Thế Lan một thân bào xám nhẹ nhàng, rõ ràng bốn phía là không khí căng thẳng chạm phát liên nổ, Vương Thế Lan lại quạt giấy lay động, phiên phiên như công tử thời loạn, rõ ràng sắc mặt Lý Hoài âm trầm lắm rồi, mà Vương Đồi Lan một đôi mắt dâm tà, ý cười ngâm ngâm, như gió xuân ấm áp..

Nếu không phải vì xung quanh đao kiếm đâm chói mắt, mọi người hẳn sẽ cho là Trường Sa Vương tới dự tiệc chứ không phải tới tham chiến.

Lý Phu Dao loáng thoáng nghe được âm thanh của Vương Thế Lan, nhú nhú mày, còn cho rằng mình vì mất quá nhiều máu mà sinh ảo ảnh. Kết quả hẳn vừa nhắm mắt lại đã nghe tên quý đáng ghét kia dùng âm thanh trong trẻo hô:

“Nếu không phải bản vương nhận được phong thư xa ngàn dặm của vợ chưa cưới, ta mới chả thèm giao du với kẻ xấu ấy! Ô Nha, chủ nhân nhà ngươi đâu? A Trâm mau ra đây, vi phu tới cứu nàng nè!”

Khóe miệng Đồ Linh Trâm và Ô Nha đồng thời giật giật,

Nghe được ‘vợ chưa cưới’ cùng ‘vi phu’ hai từ này, Lý Phù Dao quả thực tức hộc máu! Hẳn không quản vết thương trên người, giầy giụa đứng lên, lão đảo đi ra ngoài.

Mà Vương Thế Lan không bận tâm xung quanh có ánh mắt muốn đâm chết người, chỉ nhìn thẳng về phía

người bên cạnh Ô Nha, vây quanh hai bọn họ một vòng, vuốt cằm đánh giá Đồ Linh Trâm nửa ngày, sắc mặt dần chìm xuống. Hắn một tay kéo cổ áo Ô Nha, cắn răng nói: “Xảy ra chuyện gì? Tiểu tử ngươi dám lừa bản vương xuất binh rồi đưa hàng nhái này đến đùa bỡn ta?”

Đồ Linh Trâm thở dài: Dáng dấp hiện tại của mình, Vương Thế Lan không nhận ra cũng phải.

Nàng đưa tay chặn tay Vương Thế Lan, nhẹ giọng nói: “Bản hầu bắt quá là thay lại thân thể, Trường Sa Vương cũng không thể nhận ra?”

Chẳng biết Lý Phù Dao chạy đến từ lúc nào, lão đảo chắn ngang giữa hai người, dùng thân hình cao lớn ngăn cản ánh mắt dò xét của Vương Thế Lan. Lý Phù Dao không hề che giấu địch ý, thanh âm chậm chạp: “Dương bố đả cầu, có mắt không trông!”

Chỉ tiếc là hẳn lúc này sắc mặt trắng bệch, thương tích đầy mình, không có sức uy hiếp thì thôi trái lại còn bị Vương Thế Lan chê cười.

Wương Thế Lan thu quạt giấy lại, cười cười nhìn Lý Phù Dao: “Ngươi nói ai là cầu? Theo bản vương thấy, bệ hạ mới giống cầu đó, một con cầu rơi xuống nước!”

Thấy Đồ Linh Trâm trợn mắt nhìn, Vương Thế Lan nhất thời ghen hòng, sờ mũi cười hì hì: “Được được ta tin rồi! Có thể làm cho 13 kỵ Đồ gia quỳ xuống phục tùng cũng chỉ có A Trâm nhà ta thôi!” Dứt lời, hắn nháy mắt: “Có điều Hầu gia biến thành thế nào thì vẫn cứ là vợ chưa cưới mà bản vương yêu thương nhất mà!”

Nghe vậy, Lý Phù Dao giương mắt như con sói nhe nanh muốn chiến. Vương Thế Lan vui vẻ lùi ra sau đưa hai tay lên như thể mình không có ác ý, mà cặp mắt phong lưu kia đã bán đứng vẻ đắc ý của hắn rồi.

Đồ Linh Trâm đỡ trán: từ bốn năm trước, sau khi tiên đế chỉ hôn cho nàng và Vương Thế Lan, Lý Phù Dao không ngừng ghét Vương Thế Lan ra mặt.

Vương Thế Lan tiêu sái vịn phần tung quạt, xoay người nhìn Tần Khoan và Lý Hoài, lắc đầu than thở: “Ta nói Trần Vương này, người và Tần Khoan kéo bè kết phái ta mặc kệ, mưu đồ gây rối ta cũng không quản, mưu sát bệ hạ ta càng chẳng quan tâm... Thế nhưng!” Vương Thế Lan bỗng nghiêm mặt: “Các người nhiều người như vậy xúm lại bắt nạt một mình vợ chưa cưới của ta, cái này thì không thể ta được rồi!”

Mắt Lý Phù Dao tối sầm lại, nếu không phải Đồ Linh Trâm kéo hắn lại, hắn quả thực muốn giết cái tên Vương Thế Lan này!

Chương 28

Nghe được lời chất vấn của Vương Thế Lan, Trần Vương trong mắt lóe lên một tia tình tở, hắc khế mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Trường Sa Vương có ý gì?”

Lý Phù Dao lấy ra tờ thư nhận tội của Lâu Hạo từ trong lồng ngực, tung ra trước mặt mọi người, thân thể suy nhược cất cao giọng nói: “Lâu Hạo đã thừa nhận cầu kết với Tần Khoan, mưu hại tiên đế và bộ tộc Đồ thị, chứng cứ xác thực!”

Lý Hoài vẫn như cũ phong độ phiên phiên, ôn hòa nhìn Lý Phù Dao: “Đó là tội của Tần Khoan, liên quan gì đến ta?”

“Tần Khoan đưa binh vào cung tàn sát Lai Nghi điện, xin hỏi lúc đó ngài đang làm gì?” Lý Phù Dao liếm đôi môi trắng xám, cười lạnh: “50 ngàn phiên binh vây quanh cung thành, nếu không phải Trường Sa Vương cứu giá kịp thời, e là giang sơn Đại n đêm nay đã đổi chủ rồi!”

Lý Hoài ấn ấn bội kiếm bên hông, đáy mắt cuộn cuộn cảm xúc, hắc cô đơn nở nụ cười: “Nếu nói là thần mang binh cần vương, bệ hạ có tin chăng?”

Lý PHù Dao đương nhiên không phải kẻ ngốc. Lý Hoài mang binh vây quanh thành, lại để Tần Khoan tùy ý vây giết người bên trong, tội ác rõ ràng đến vậy còn dám nói là cần vương? Ai, ai tin!!!

Thấy mọi người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình, Lý Hoài cũng không giận, lổm lợc mà đứng, rất có phong thái. Hắn bắt đầu dĩ lắc đầu thờ dài, như thể mình đang chịu oan ức không bằng. Sau một khắc, hắn rút kiếm, hàn quang lóe lên, bội kiếm đâm xuyên người Tần Khoan.

Tần Khoan không thể ngờ, trợn to mắt sững sờ nhìn lưỡi đao đâm thủng ngực mình, lại liếc nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Lý Hoài, miệng phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đầy khuôn mặt trắng nõn của Lý Hoài.

Tần Khoan cứ vậy kinh ngạc nhìn Lý Hoài, cổ họng phát sinh tiếng ‘ô, ô’ thê lương, chẳng khác nào lúc Văn Hoán Chi trúng tiễn. Lý Hoài nhắm đôi mắt đỏ ửng, cuối cùng không do dự rút kiếm ra, nháy mắt này máu tươi phun ra như suối, Tần Khoan co quắp trên mặt đất chốc lát, liền không một tiếng động, chết không nhắm mắt.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lý Hoài chậm rãi xoay người lại, mặt đầy máu nhìn Lý Phù Dao: “Bệ hạ đã tin chưa?”:

Rõ ràng kiếm còn nhỏ máu, xác chết còn chưa kịp lạnh, Lý Hoài vẫn cười ôn hòa như cũ. Nếu không phải khuôn mặt đang dính đầy máu tươi, nụ cười này cũng có thể xem là khuynh quốc khuynh thành.

Đồ Linh Trâm âm thầm hoảng sợ: Lâu Hạo tính là gì, Tần Khoan tính là gì, Lý Hoài kia mới đích thực là ác của ác!

Vì sự tình bại lộ hẳn không tiếc tự tay giết chết người giúp hẳn thượng vị, tiêu hủy chứng cứ. Dù sao bản cáo trạng của Lâu Hạo cũng chỉ nhắc đến Tần Khoan, chủ nhân đứng sau hẳn cũng không hay biết, hiện tại kẻ duy nhất biết chân tướng cũng đã chết rồi, dù Đồ Linh Trâm có nói vụ việc nàng nghe được ở Tần Phủ cũng chỉ là vu khống, không một ai tin...

Lý Phù Dao trầm mặc, nhíu mày nhìn xác Tần Khoan. Lý Hoài thấy Phù Dao vẫn chưa phản ứng liền khom người, cười nhạt: “Nếu nghịch tặc đã trừ, bệ hạ cũng không còn đáng lo, vậy thần xin cáo lui.”

“Khoan đã!” Lý Phù Dao gọi hẳn lại, chậm rãi nheo mắt, môi trắng cong lên như hồ ly giả hoạt: “Nếu Trần Vương nói bản thân không có dị tâm, không bằng chứng minh lòng trung thành cho trẫm xem, thế nào?”

Đôi mắt Lý Hoài ảm ảm nhưng khóe miệng vẫn duy trì độ cong: “Bệ hạ muốn chứng minh thế nào?”

Lý Phù Dao gằn từng chữ: “Giao binh quyền lại, từ nay đất phong của Trần Vương không được phép có tư binh.”

Lý Hoài lẳng lẳng nhìn Lý Phù Dao, hai người đều mang theo ý cười nhưng không ai nhường ai, tầm mắt va chạm trong không trung thoi cũng mang theo tia lửa.

Không biết qua bao lâu, Lý Hoài thu hồi ánh mắt, khẽ cười nói: “Được.”

Vương Thế Lan đứng một bên xem kịch hay, hướng Đồ Linh Trâm cười nhẹ: “Bệ hạ khoác da dê nhiều năm vậy cuối cùng cũng lộ nanh sói rồi! Tần Khoan chết, Lý Hoài bị thu hết binh quyền, lần này dù hãn có bản lĩnh bằng trời cũng không tạo nên nổi sóng gió gì rồi!”

Một gian tướng vũng vầy giữa triều đình hơn mười năm, một âm mưu kinh thiên động địa như vậy, một đêm tàn sát đầy máu tươi như thế, đổi lấy kết thúc là cái chết của Tần Khoan.

Trong khoảnh khắc Lý Hoài xoay người rời đi, Đồ Linh Trâm cũng không chịu đựng nổi nữa, thoát lực ngã vào lòng Ô Nha. Hai tay nàng vì hết sức mà run rẩy dữ dội, cũng không cầm nổi thanh đao trong tay, trường đao tám thước ngã xuống đất, bổ ra một rãnh sâu dưới mặt đất cứng rắn.

Trong lúc hoảng hốt, nàng chỉ thấy cả người ông ong ong, như thể bị bánh xe lăn qua lăn lau, tất cả các khớp xương đều đau. Ô Nha lo lắng nhìn nàng, vừa muốn bế nàng đi nghỉ ngơi đã thấy Vương Thế Lan bước đến, một tay ôm lấy Đồ Linh Trâm đã mềm nhũn, một tay vẫy vẫy quạt: “Đi đi đi đi, đừng vây quanh nữa! Bản vương phải đưa vợ chưa cưới đi nghỉ ngơi rồi!”

Lời chưa dứt, Lý Phù Dao đã nhanh chân bước đến, đẩy Vương Thế Lan ra, khom lưng bế ngang Đồ Linh Trâm, lạnh lùng nói: “Chút việc nhỏ này không dám để Trường Sa Vương nhọc lòng! Vương Gia đi đường cực khổ rồi, không bằng về phủ đệ lâm thời nghỉ

ngôi một hồi, đi thông thả, không tiến!”

“Ấy ấy ấy, người chậm một chút!” Vương Thế Lan mở hai tay ra, cả đường đi cứ như gà mẹ che chở Đờ Linh Trâm đang bị Lý Phù Dao ôm vào lòng: “Vết thương của Bệ hạ thấm máu rồi! Không sao chứ, vẫn còn chống đỡ được sao? Nếu không còn khí lực, bản vương có thể làm giúp a!”

Lý Phù Dao lườm hần một cái, cắn răng đặt nàng lên giường, quát đám cung nữ: “Chuẩn bị một ít thức ăn, gọi thái y đến!”

Quát xong, hần mới cảm thấy đau, cổ họng dâng lên cảm giác ngai ngái. Lý Phù Dao nhú mày cường chế máu tươi nơi cổ họng, không muốn thất thố trước mặt tình đình, mất hết mặt mũi.

Đờ Linh Trâm đã hai ngày không chợp mắt, lại thêm một đêm ác chiến, sức cùng lực kiệt từ lâu, trong mơ màng, nàng tìm đến tay Phù Dao, yếu ớt nói: “Phù Dao, dư độc người chưa tiêu, nhanh đi nghỉ đi, không cần lo cho ta.”

Lý Phù Dao gắt gao nắm lấy tay nàng đặt lên mặt mình, nhẹ nhàng vuốt nhẹ, thống khổ cùng yêu thương hiện ra nơi đáy mắt: “Ta không đi, ta ở bên cạnh nàng. Ta muốn lúc sơ tử tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy là ta..”

Vương Thế Lan đầy hứng thú nhìn hai người, ánh mắt dò xét hết nhìn Lý Phù Dao lại nhìn Đờ Linh Trâm. Nửa ngày, hần lắc đầu cười khế một tiếng, ôm lấy vai Ô Nha cười nói: “Ô Nha, dẫn ta đi gặp A Anh mọii mọii đi! Nửa năm không gặp, thật là có chút nhớ nàng!”

Ô Nha bị Vương Thế Lan ôm cổ kéo ra ngoài điện, còn không quên liều mạng quay đầu lại nhìn, tựa hồ không an tâm về Đồ Linh Trâm.

Wương Thế Lan lắc đầu thở dài nói: “Đừng xem nữa! Nói không chừng chẳng bao lâu nữa tiểu chủ công nhà ngươi cũng sắp đổi thành họ Lý rồi!”

Đôi mắt xanh biếc của Ô Nha chớp một cái, tựa hồ nghĩ thông nghĩa bóng trong lời nói kia, lông mày liền nhăn lại. Vương Thế Lan cảm thấy được, vỗ vai hấn cười nói: “Sao nào, không nỡ để tiểu chủ công đi lấy chồng? Hay là...?” Hấn thần thần bí bí tiến đến bên tai Ô Nha trêu ghẹo nói: “Hay ngươi đổi với tiểu chủ công nhà ngươi, cũng có ý đồ không an phận?”

Ô Nha xoắn cả lên, vung tay đẩy hấn ra, dùng tiếng nói khàn khàn dị thường buồn phiền đáp: “Đừng hỏi nữa, uống rượu.”

Wương Thế Lan sững sờ, lập tức cười ha ha: “Được, uống rượu! Chúng ta cùng chung mối thù, đêm nay không say không về!”

Mà trong phòng, Lý Phù Dao một thân đầy máu vẫn vội vã triệu thái y chẩn mạch thoa thuốc, lúc này mới yêu thương ngắm Đồ Linh Trâm đang ngủ say, nghiêng người nằm trên giường nhỏ, như đứa trẻ ôm lấy eo nàng, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

...

Vĩnh Ninh năm thứ tư đêm ngày 20 tháng 4, Tần Khoan hành thích vua soán vị thất bại, bị Trần

Vương đâm chết tại chỗ, Tần Phủ tru di cứu tộc, ngoại trừ cháu ngoại là Văn ngự sử vì có công hộ giá, lỗi lạc may mắn thoát tội, còn lại hơn sáu mươi người bị ban chết. Lâu Hạo cùng Tần Khoan tư thông với địch, trong mấy ngày liền dư nghiệt hai đảng bị quét sạch, trong triều lập tức phân rõ giới hạn để tránh liên can.

Vĩnh Ninh năm thứ tư ngày 22 tháng 4, Hoàng đế Lý Phù Dao giải tội cho Đồ Thị, truy phong Đồ Khởi Phong là Trung nghĩa công, đồng thời hạ lệnh cho cung nữ họ Tiêu hấn sủng ái đổi thành họ Đồ, cho phép vào ở Quốc An Hầu Phủ cũ.

Người trong thiên hạ đều cho rằng hấn làm vậy vì cảm kích nữ nhân Đồ thị trung nghĩa mới để cho Hoàng hậu tương lai của Đại n đổi thành họ Đồ, chỉ có số ít triều thần biết chân tướng đều duy trì im lặng.

Chương 29

Thái Nguyên năm ba, mưa phùn cuối thu, Đồ Linh Trâm xếp bằng ngồi bên trong An Quốc Hầu phủ, ngây ngẩn nhìn mưa rơi tí tách dưới mái hiên. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Khói xanh nhàn nhạt, dư hương lượn lờ, Đồ Phu Nhân ngồi bên lò sưởi may y phục mùa đông. Đột nhiên một tiếng gào đau đớn vang lên, Đồ Phu Nhân đưa ngón trỏ vào miệng hút, lông mày lá liễu hơi nhíu lại.

Đồ Linh Trâm nghiêng người, rướn cổ xem tay của mẫu thân: “Đâm vào tay rồi?”

Đồ Phu Nhân cười cười, khuôn mặt thanh tú mang theo vài phần u sầu: “Không sao. Không biết tại sao hôm nay tâm trạng có chút bồn chồn không yên.”

“Nương, là do người mệt quá thôi, hay là đi nghỉ?” Đồ Linh Trâm bước đến, lấy áo bào trong tay Đồ Phu Nhân ném sang một bên, lầm bầm: “Người may đồ cho cha nhiều đến mức mang được cả đời rồi! Hơn nữa chúng ta có phải thiếu tiền mua quần áo đâu, nương

muốn làm nhà ta xấu hổ với cả thành Trường An này sao?”

“Người a, người không hiểu!” Đồ phu nhân duỗi tay chọt chọt trán nàng, bất đắc dĩ cười nói: “Cha người cả ngày mang binh đánh trận, áo quần hư rất nhanh, sắp vào đông rồi, xiêm y bên ngoài sao so được với xiêm y nhà làm? Cha người đánh trận vất vả, nhần nhịu chịu đói chịu rét, nường không thể để ông ấy lạnh chết.”

Muội muội Đồ Anh mới 11 tuổi chạy vào trong lòng Đồ Phu Nhân, cười khanh khách. Đồ Phu nhân một tay ôm Đồ Anh, một tay vuốt ve đỉnh đầu Đồ Linh Trâm, ánh mắt bình tĩnh mà xa xăm, than thở: “Phương Bắc chắc đã nổi tuyết rồi, cũng không biết phụ thân các con giờ có lạnh hay không, có đói hay không?”

Lòng bàn tay mẫu thân rất nhỏ, mười ngón tinh tế, mềm mại mà ấm áp. Đồ Linh Trâm dúm dúm đầu tóc bù xù của mình vào tay người, đang muốn an ủi nàng mấy câu, đột nhiên nghe cửa ngoài bị gõ mạnh. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Thanh âm dồn dập, nếu bảo là gõ cửa, chi bằng đúng hơn là đang phá cửa.

Đồ Linh Trâm nhíu mày, nói với mẫu thân đang ưu sầu: “Con đi xem xem.”

Dứt lời nàng nhẹ như yên tước xuyên qua màn mưa, bước đến cửa lớn. Nàng dùng sức kéo cửa, thấy cảnh

tượng trước mắt, không khỏi ngây ngẩn cả người, vé mặt giận dữ dần thay bằng sợ hãi tột độ.

Trong phòng, Đồ phu nhân ôm ấu nữ nhỏ tuổi đứng lên, hướng về cửa hỏi nàng: :”A Trâm, là ai đến vậy?”

Đồ Linh Trâm run lên, đột nhiên đóng cửa lại. Nửa ngày nàng mới cật lực ổn định thân thể, cứng nhắc quay đầu, cười cười: “Là tới hỏi đường, đi lạc thôi ạ.”

Tính cách Đồ Linh Trâm rất giống cha, khí quyển trầm ổn, tuy là nữ nhi nhưng so với nam nhi còn đáng tin cậy hơn. Đồ phu nhân chưa từng thấy dáng vẻ kinh hoàng tuyệt vọng đến vậy của con gái, nhất thời trong lòng có cảm giác kỳ lạ, như thể có bàn tay to lớn bóp cổ nàng, trong nháy mắt không thể thở nổi.

Đồ phu nhân sắc mặt trắng bệch thả ấu nữ xuống, để thị tỳ mang Đồ Anh đi lúc này mới từng bước từng bước đi đến, nở nụ cười thê lương hỏi Đồ Linh Trâm: “A Trâm, là cha con về sao?”

Đồ Linh Trâm cố nén nước mắt, liều mạng lắc đầu, nói với mẫu thân: “Không phải! Nương, người vào nhà trước đi.”

“Mở cửa, A Trâm. Ta hình như..hình như nghe được tiếng cha con rồi.” Đồ Phu Nhân đứng trong mưa, vé mặt hết hoảng, run giọng nói: “Mở cửa nhanh a, mưa lớn như thế, cha người đứng bên ngoài lạnh chết mất!”

Đồ Linh Trâm gắt gao đứng chặn cửa, mắt đỏ ngầu,

nước nở nói: “Nương, con gái van người, đi vào nhà đi thôi.”

“Mở cửa!”

Đồ Phu Nhân cơ hồ dùng hết khí lực một đời để gào thét, nhưng chỉ có thể phát sinh tiếng nói nghẹn ngào vụn vỡ. Không màng đến hình tượng khuê tú danh môn, nàng lão đảo chạy đến cửa, đẩy nữ nhi sang một bên, đột ngột tung cửa.

Chỉ thấy Hoắc Thành Công cầm đầu mười võ tướng quỳ gối dưới màn mưa, cả người ướt đẫm, vũ thủy tí tách chảy xuống khuôn mặt kiên cường của bọn họ là ướt áo giáp đã nhuộm máu, cũng làm ướt vải trắng buộc trên trán họ, trắng đến chói mắt. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Đồ Phu nhân che ngực lùi về sau, vũ thủy tạt vào bờ môi trắng xám của nàng. Cả người nàng run rẩy đến lợi hại, tiếng nói khàn khàn đến không nghe rõ, nhìn binh lính để tang võ tướng, nàng tang thương nở nụ cười: “Hầu gia đâu? Ông ấy tiến cung rồi?”

Hoắc Thành Công giữa màn mưa lau nước mắt, lắc đầu một cái.

Đồ Linh Trâm lão đảo một bước, Đồ Linh Trâm vội bước lên trước dìu mẫu thân.

Hoắc Thành Công run rẩy giơ tay, một vài võ tướng

quỳ phía sau dâng lên một chuỗi đại đao, cho dù đã bị nước mưa gột rửa, vết máu trên đao vẫn loang lổ, rõ ràng trước mắt. Đồ Linh Trâm trong lòng khó chịu đến không cách nào hô hấp, nước mắt cuối cùng thấm đẫm khuôn mặt.

Nàng nhận ra, chuỗi đao tám thước này chính là Thu Minh đao, binh khí của phụ thân, đao còn người còn, đao vẫn đây người đã vong...

Hoắc Thành Công ngẩng mặt lên, tuổi trẻ kiên cường mà giờ đây tràn đầy nước mắt. Hán tử ngày thường chảy máu vẫn bình thản giờ mắt đỏ ngầu, biểu hiện chật vật, hấn khó khăn dùng hết sức lực toàn thân, run giọng nói: “Phụ nhân, tiểu chủ công, thuộc hạ đưa hồn Hầu gia về quê cũ...!”

“Người nói cái gì...” Đồ Phu Nhân chân tay luống cuống, cả người lão đảo, đôi môi trắng xám vài lần đóng mở rồi hai hàng lệ không ngừng tuôn. Nàng quay đầu nhìn con gái cũng đang bị thống, thanh âm run rẩy khó nghe: “A Trâm, hấn nói...là có ý gì?”

“Thuộc hạ vô năng!” Hoắc Thành Công nặng nề dập đầu, trán chạm đất, nằm trên đất bị thống nói: “Ngày 9 tháng 10, Hầu gia lĩnh 3000 tinh binh vòng qua tuyết lĩnh, dự định từ Hàn Sơn bao vây quân doanh Mộ Dung Khác, không ngờ...không ngờ tuyến hành quân bị kẻ phản bội tiết lộ, Mộ Dung Khác mai phục dưới Hàn Sơn, dùng hỏa dược gọi tuyết băng, 3000 tinh binh không kịp chạy trốn, bị chôn thân dưới tuyết dày...”

Hai vai Hoắc Thành Công run lên kịch liệt, nghẹn ngào một lúc lâu mới lấy hết dũng khí khàn khàn giọng: “Đồ Hầu gia...bỏ mạng nơi sa trường!”

Nghe được hai chữ “bỏ mạng”, Đồ Phu nhân cuối cùng cũng mất hết sức lực, nàng bi thống nhắm mắt, chỉ cảm thấy trời đất như sụp xuống, toàn thân như bị hút cạn sức lực, bất tỉnh trong lòng ngực Đồ Linh Trâm.

“Phu quân...”

Lệ theo khóe mắt nàng chảy xuống, hòa cùng màn mưa.

...

Trận mưa này triền miên không dứt, kéo xuống một bức màn âm đẫm phủ khắp thành Trường An. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Đồ Linh Trâm 16 tuổi mặc đồ tang, tóc dài uốn lượn rối tung, giữa trán ghim khăn tang màu trắng chói mắt. Tay nàng cầm đại đao của phụ thân, từng bước tiến vào cung điện.

Tóc đen bị nước mưa thấm ướt dính vào mặt mũi tái nhợt của nàng, lộ ra cặp mắt vằn vện tia máu, sắc bén như dao, ác liệt như thể Tu La leo lên từ địa ngục.

“Sư tử!” Trước cửa Kim Loan điện, Lý Phù Dao hai mắt sưng đỏ bước ra nghênh đón lại bị nàng đẩy ra.

An Quốc Hầu tượng trưng cho hồn Đại Ân chết trận,

đại quân của Mộ Dung Khác đang tiến quân thần tốc về Trường An êm như vào chốn không người. Kim Loan điện lúc này chỉ là một mảnh nhơ nhớp, triều thần thì nơm nớp lo sợ, oán thán không dứt.

Đồ Linh Trâm thả đại đao xuống đất, phát sinh tiếng trầm nặng nề. Nghe thanh âm, Kim Loan điện bỗng nhất thời im ắng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi. Triều thần xoay người hướng về nàng, bắt đầu phát sinh âm thanh nghị luận.

Tần Khoan hí híp mắt, khẽ quát: “Trưởng nữ Đồ thị, người mang đao vào điện là có chuyện gì?”

Không để ý mọi người đang chỉ trỏ, nàng đỡ đại đao, thẳng tắp quỳ xuống, hành lễ với Lý Bình Thu, âm thanh réo rắt như châu rơi, vang vọng cả Kim Loan điện: “Khẩn cầu bệ hạ, để thần nữ mang binh xuất chiến!”

“Cái gì?!”

Lời vừa nói ra, như nhỏ dầu vào nước lạnh, cả triều đình xôn xao.

Lý Bình Thu kinh ngạc nửa ngày mới nói: “Người biết người đang nói gì không?”

Không để ý mọi người xem thường chửi rủa, Đồ Linh Trâm ngẩng đầu, đôi mắt ửng đỏ lạnh lạnh: “Thần nữ muốn lấy lại đất mất, giết Mộ Dung Khác, đoạt lại thi thể phụ thân! Khẩn cầu bệ hạ phái binh!”

Đại điện im lặng, không ai dám phụ họa.

Chỉ có mình Lý Phù Dao bước lên trước, quỳ gối bên

người Đồ Linh Trâm. Thiếu niên 13 tuổi một mặt nghiêm nghị, cùng nàng sóng vai mà quỳ, không chút nghĩ ngợi trầm giọng nói: “Nhi thần nguyện đem chút sức lực của mình giúp sư tỷ!”

“Hoang đường!” Lâu Hạo vẫn thờ ơ nay không kiềm chế được, phát tay áo hừ lạnh: “Bây giờ tâm quân bất ổn, Mộ Dung Khác thể như chẻ tre, ngay cả ta cũng không thể chống lại, Đại Ân nay liên tục bại, các ngươi một nữ nhân một đứa trẻ, có bản lĩnh gì mà dám đối địch với mười vạn quân Bắc Yên?”

Dứt lời Lâu Hạo liếc mắt khinh khỉnh nhìn Đồ Linh Trâm và Phù Dao, sau đó hướng Lý Bình Thu chấp tay : “Nay quân Bắc Yên đã tới Hoàng Hà, ép thẳng đến Trường An! Thần kiến nghị trước tiên cầu hòa, chờ Đại Ân nghỉ ngơi dưỡng sức rồi lại tính tiếp!”
Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Chương 30

Nhất thời, đám văn thần sợ chết liền xông vào phủ họa, xin Lý Bình Thu bỏ cuộc, ngưng chống đối Bắc Yên. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

“Câu hòa?!” Lý Phù Dao đứng dậy, nắm tay cầm phân: “Chư vị cũng biết điều kiện câu hòa là gì? Cắt đất bồi khoản! Hoàng HÀ đã chia rõ lãnh thổ, Đại Ân ta ngàn dặm đất, bách tính vô tội đều sẽ phải trở thành nô lệ Bắc Yên! Chư khanh ăn bổng lộc của quân, không giúp quân phân ưu, sao đối mặt được với bách tính Đại Ân, với thiên hạ thương sinh?”

“Điện hạ cũng biết nếu giờ phản kháng sẽ chết thương bao nhiêu người? Điện hạ cũng biết đánh một trận cần bao nhiêu khoản chi?” Lâu Hạo cười nhạt nói: “Thay vì để nhân dân cùng quốc khổ bị hao hụt chi bằng lui binh câu hòa, bây giờ bảo vệ thực lực, tương lai biết đâu được. Nhưng nếu Thái tử điện hạ muốn kiên trì chiến, hại quốc không nói, nhân dân lầm than, đúng là dồn Đại Ân vào đường cùng!”

“Đây rốt cục là đạo lý gì chứ!” Lý Phù Dao nhìn

bốn phía ai nấy người sợ sệt người lạng lẽ, lồng ngực non nớt vẫn thẳng tắp, một tay chỉ trời, nổi giận nói: “Lúc quốc gặp nguy, quan văn tham tài, quan võ sợ chết! Gì mà vệ quốc trung lương, đúng là nực cười!”

Nói xong, hấn lại quỳ xuống, ôm quyền nói: “Phụ Hoàng, nhi thần thỉnh cầu đánh trận này! Sinh làm người, chết làm hồn, tuyệt không trở thành tay sai bán nước sống tạm bợ!”

Lý Bình Thu nhăn mày nghĩ ngợi, không thể quyết định được. Lúc này Đồ Linh Trâm ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn quanh, cuối cùng cố định trên thân ảnh của vị hoàng đế mềm yếu.

Nàng đỡ lấy trường đao đứng lên, áo bào tung bay, chế nhạo nở nụ cười, nhẹ nhàng mà kiên định nói: “Bệ hạ không xuất binh cũng được, thần nữ thu lại sáu vạn tàn binh, quyết đánh trận này!”

“Tuổi nhỏ mà dám ăn nói phách lối!” Lâu Hạo khinh miệt cười gằn.

Đồ Linh Trâm vẫn oai nghiêm mà đứng, không chút run sợ: “Vậy ta dùng cả tính mạng này tuyên thề, không phá Bắc Yên thề không quay về!”

“Tính mạng một mình người sao đủ? Dù sao Đại Ân cũng chưa có tiền lệ nữ nhân xuất binh đánh trận!” Lâu Hạo xoay người, hướng tiên đế ôm quyền, nở nụ cười tàn nhẫn: “Bệ hạ làm chứng, nếu Đồ Linh Trâm tác chiến thất bại, liền chém đầu cả nhà nàng ta, coi như là lễ vật cầu hòa!”

Nghe đến đây, Lý Phù Dao gầm lên: “Lâu Hạo, người khị người quá đáng!”

“Thần phụ đáp ứng!”

Cả Lý Phù Dao lẫn Đồ Linh Trâm đều sững sờ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một phụ nhân khuôn mặt thanh tú, cả người quần tang được Hoắc Thành Công dìu đến, hướng Lý Bình Thu cúi đầu. Mặc dù sắc mặt tái nhợt, nàng vẫn kiên cường nói: “Thần phụ nguyện lấy tính mạng một già một trẻ ra khẩn cầu bệ hạ để A Trâm thay phụ thân xuất chinh!”

“Nương!” Đồ Linh Trâm cắn môi, cật lực không để lệ rơi.

Đồ Phu nhân hướng nàng nở nụ cười tái nhợt: “A Trâm, đều nhờ cả vào con! Nhất định phải đem thi thể cha con...cùng trở về nhà!”

Đồ Linh Trâm lau lau khóe mắt ướt hồng, dựa vào trường đao tám thước, từng câu từng chữ cắn răng nói với đám triều thần: “Lâu Hạo tướng quân sợ chết, ta không sợ! Người nào sợ cứ trốn đằng sau ta là được! Nguyện tử vì quốc, mời theo ta chiến trận này!”

Hoắc Thành Công cùng một vài binh lính vừa bước vào cùng Đồ phu nhân đều quỳ xuống, hùng hồn đáp vang vọng cả Kim Loan điện: “Thuộc hạ nguyện chiến!”

...

Đồ Linh Trâm để tang xuất chinh, Lý Bình Thu cật

lực điều động lắm cũng chỉ có thể điều động Hoắc Thành Công dẫn ba vạn nhân mã đi theo.

Ba vạn nhân mã đối kháng với hơn mười vạn quân của Mộ Dung Khác, ai cũng biết đây chính là lấy trứng chọi đá. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Cách Hoàng Hà, Đồ Linh Trâm một thần hồng bào, chấp nhất trường đao tám thước, đối mặt với quân Bắc Yên. 23 tháng 10, mưa rào vừa dừng, thủy thế Hoàng Hà khá hoãn, Mộ Dung Khác cùng đại quân liền đốn củi tạo thuyền, chuẩn bị vượt Hoàng Hà ép đến Trường An.

Đồ Linh Trâm đứng trên sườn núi, Hoắc Thành Công bên cạnh nói: “Sợ là đêm nay chúng sẽ qua sông, có cần ném đá?”

“Không cần.” Đồ Linh Trâm trầm tư, nhìn thủy thế, hỏi: “Thượng nguồn thế nào?”

“Thượng nguồn thủy thế cực đạo. Bách tính vì không để ảnh hưởng đến ruộng nên xây bê đá trên khe núi...” Nói đến đây, Hoắc Thành Công như bừng tỉnh nhìn Đồ Linh Trâm: “Người định cho phá đê?”

Đồ Linh Trâm gật đầu: “Có liều mạng chúng ta cũng không thắng nổi, giờ chỉ có cách khiến nguyên khí bên kia tổn hại, mà Bắc Yên không giỏi bơi, đây chính là biện pháp tốt nhất.”

“Vậy bách tính ở đây...” Hoắc Thành Công muốn nói lại thôi, hiển nhiên có chút kiêng kỵ.

Đồ Linh Trâm nhìn thấu ý hẩn, trầm tĩnh nói:
“Không cần lo, ta đã để Ô Nha tìm hiểu qua, thôn xóm vùng này đều đã đến phương Nam lánh nạn hết rồi.”

Màn đêm buông xuống rất nhanh, Đồ Linh Trâm, để đại quân lui tới mặt trái sườn núi cắm trại. Để không làm Mộ Dung Khác nghi ngờ, buổi tối đại quân cũng không nhóm lửa làm cơm, chỉ gặm chút lương thực khô cứng ngắt.

Cuối tháng mười, khí trời vô cùng lạnh giá, ban đêm còn có sương mù dày đặc. Quân doanh không nhóm lửa, Đồ Linh Trâm cuộn mình cùng quần áo mà ngủ, dù đã đắp chăn bông vẫn lạnh đến lợi hại.

Thật vất vả mới mơ mơ màng màng tiến vào giấc mộng. chợt lờ mờ nghe được ngoài lều có người đi qua, tiếp đó, một bóng người non nớt lạng lẽ sờ soạng tiến đến.

Bước chân người kia rất nhẹ, nhưng Đồ Linh Trâm cũng ngủ chưa sâu, gần như ngay lập tức tỉnh lại. Bóng đen nhón tay nhón chân tiến đến trước giường nàng, Đồ Linh Trâm hé mắt, thuận thế nắm lấy tay bóng đen, hất lên giường, sau đó chặn cổ hẩn, quát lên: “Người là ai?!”

“Sư tử...” Một giọng nói quen thuộc khó khăn vang lên.

Đồ Linh Trâm trừng mắt, vội buông lỏng tay, dưới ánh trăng mỏng manh nhìn thiếu niên trên giường, ngạc nhiên hỏi: “Người sao lại ở đây? Đến từ khi

nào?”

Lý Phù Dao mang y phục binh lính, ho nhẹ vài gáy, lúc này mới cuốn chăn lên người, ánh mắt trong trẻo rạng rỡ dưới trăng: “Ta chuẩn đi đây, theo tử cả đường rồi.”

“Người!” Đồ Linh Trâm gần như tức chết: “Người đứng dậy, ta tìm người đưa người về!”

“Ta không đi!” Thấy Đồ Linh Trâm tức giận, Lý Phù Dao cật lực lên tiếng: “Chỗ này cách Trường An xa vậy, lại loạn, giao ta cho người khác tử yên tâm sao?”

Đồ Linh Trâm ôm cánh tay lạnh lùng nhìn hấn.

Lý Phù Dao giật giật mũi, đáng thương nói: “Sư tử đừng đuổi ta đi, ta lạnh...”

Đồ Linh Trâm đang muốn phản bác đã nghe Hoắc Thành Công ở ngoài màn che nói vào: “Đồ tướng quân, Mộ Dung Khác bắt đầu qua sông rồi!”

Đồ Linh Trâm không thể làm gì khác hơn là đem chăn trùm kín người hấn, vươn mình xuống giường, không quên dặn dò: “Ở bên trong, không được ra ngoài!”

Dưới chăn, Lý Phù Dao chớp chớp mắt, như thế nói nàng an tâm đi.

Đồ Linh Trâm cùng Hoắc Thành Công ẩn người sau đã, nhìn bè gỗ trên Hoàng Hà, đám Bắc Yên đã tới gần.

“Bọn hấn lên bờ.” Hoắc Thành Công đè thấp thanh âm: “Giết hay không giết?”

“Khoan đã.” Đồ Linh Trâm nhìn đám lính Bắc Yên, suy nghĩ chốc lát mới nói: “Đến quá ít, hẳn là được phái đến thăm dò. Chúng ta ra tay hẳn sẽ rút dây động rừng...Chờ một chút.”

Quả nhiên đám lính này tra xét bốn bề, không phát hiện quân mã Đại Ân mai phục liền quơ quơ đuốc, phát tín hiệu an toàn. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Không tới hai khắc, ngạn bên kia xuống thuyền, bè gỗ tràn gập mặt sông.

Thời cơ đã đến, Đồ Linh Trâm thủ thế, ra hiệu: “Thả tín hiệu, thông báo Ô Nha phá đê!”

Hồng khói nổ tung trong đêm như lưỡi dao phá vỡ màn đêm. Một nửa binh lính đang qua sông bối rối, Mộ Dung Khác nhận thấy bất thường vội hạ lệnh rút binh.

Nhưng đã chậm.

Một tiếng vang lớn, địa động sơn lắc, sóng thần cuốn đá đổ xuống, gần như trong nháy mắt nhấn chìm hàng trăm hàng ngàn bè gỗ. Mộ Dung Khác dù cấp thời hạ lệnh lui binh nhưng vẫn có đến nửa binh rơi xuống nước. Trong nháy mắt oan thanh kêu la không dứt bên tai. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Đồ Linh Trâm dương tay dẫn Hoắc Thành Công cùng suất lĩnh đầu ra ngoài tham chiến. Lúc này Hoàng Hạ dâng thủy, bốn vạn tên địch không phải chết đuối mà chính là bị sóng vỗ vào đá ngầm mà chết. Hoắc Thành Công sai người chờ bên bờ đâm chết đám lính may mắn bò được lên bờ.

Một đêm ngắn, Mộ Dung Khác tổn thất đến 4 vạn binh, không thể làm gì khác là bỏ cuộc quay về, vội vã lui về Bắc.

Thủ chiến báo cáo thắng lợi, đợi thủy thế Hoàng Hà ổn định, Đồ Linh Trâm dẫn quân qua sông Bắc tiến, tới Thương Châu. Ở đây, nàng gặp lại Đồ Gia 13 kỵ, thu lại tàn binh cũng được hơn hai vạn người.

Hồi ức về những ngày tháng này chỉ có ngày đêm giết giết giết. Có vô số ngày khắp người nàng chỉ là máu, không dám tháo giáp, máu thấm thấu cùng da thịt, áo quần đan chặt vào nhau, lúc gỡ bỏ quần áo thì gầy như xé toạc cả tầng da.

Một đường thu phục ba châu mười huyện, ai ngờ đến U Châu, Mộ Dung Khác đã có 5 vạn viện binh, áp đảo nhân số bức chặt U Châu, Đồ Linh Trâm lần đầu trong đời thất bại, đành lui về U Châu cầm cố/

Dưới thành, nàng cùng Lý Phù Dao tựa lưng ngồi, cả người đầm máu, thương tích đầy mình, xung quanh là lang khói cuộn cuộn, Lý Phù Dao lau khuôn mặt đầy máu tươi, khàn giọng hỏi: “Sư tỷ, làm sao giờ?”

Đồ Linh Trâm sững sờ nhìn bầu trời xám xịt, gió tuyết bay bay, nhận thanh thê lương, nàng không có cảm giác lạnh, cũng không thấy đau, ánh mắt trống

rỗng.

Một hồi lâu, nàng mới khàn giọng nói: “Phù Dao, để Ô Nha đưa người về Trường An.”

Lý Phù Dao kinh ngạc nhìn nàng, khuôn mặt lộ vẻ lo sợ: “Ta không đi, ta phải đi cùng tử! Sư tử, người đừng bỏ cuộc, nhớ đến dì Liên, nhớ đến A Anh, nhớ đến ta...”

Nói đoạn, hắn đột nhiên ôm lấy Đồ Linh Trâm, hai tay hơi run rẩy: “Sư tử, coi như ta cầu xin tử, đừng bỏ cuộc!” Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Chương 31

Nhắc đến người nhà, đôi mắt ảm đạm bỗng hiện ra một vệt sáng. Nàng lau mặt, Lý Phù Dao nói đúng, chính mình đã lập lời thề, nếu bây giờ chiến bại quy hàng, chỉ sợ chờ nàng sẽ là thi thể của mẫu thân và A Anh. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Phía sau là vách núi, phía trước là vực thẳm, nhưng nàng không có lý do để dừng lại. Nàng đã mất đi phụ thân, không thể mất cả mẫu thân lẫn muội muội nữa...

Nàng đột nhiên đứng dậy, quát lên: “Thứ sử U Chân ở đâu?”

Thái Nguyên năm thứ ba, mùng 9 tháng 11, U Châu tuyết lớn.

Hoắc Thành Công dẫn một vạn nhân mã chiến cùng Mộ Dung Khác, giả vờ đại bại, lui về bên trong thành U Châu, Mộ Dung Khác thừa thắng xông lên, tiến vào lòng núi truy bắt Hoắc Thành Công.

U Châu kể từ sau loạn chiến, núi đá đã trở nên

hoang phế từ lâu, chỉ có quặng mỏ đan chéo nhau dưới mặt đất. Đồ Linh Trâm thấy Mộ Dung Khác đã mang quân đuổi đến Khoáng Sơn, liền nhắc cờ hạ lệnh: “Giết!”

Ô Nha và Lý Phù Dao mai phục trong động nhận được mệnh lệnh tức khắc dẫn 1000 kỵ binh dứt khoát chém đứt cột chống trong động sau đó dẫn kỵ binh rút khỏi động. Mộ Dung Khác cùng quân mã đuổi đến nửa đường, chỉ thấy mặt đất rung động, đất sét dưới chân nứt ra, không kịp bưng tai cứ thế sụp xuống.

Mộ Dung Khác được hộ tống vội vã lùi lại, may mắn thoát nạn. Đáng tiếc năm vạn bộ binh kia chạy không kịp, sụp xuống vách sâu. Khi cột chống cuối cùng sụp đổ, bên dưới núi lở lạnh vùng sâu như thể phần mộ không đáy, nhấn chìm năm vạn nhân mã của Mộ Dung Khác.

Mười vạn quân ép thẳng tới Trường An nay chỉ còn chưa tới 3 vạn, Mộ Dung Khác sợ hãi chạy trốn.

Máu tươi dưới tuyết không ngừng bị võ ngựa dẫm nát. Đồ Linh Trâm cùng trường đao một đường chém giết, Lý Phù Dao hậu thuẫn, thanh lý kẻ địch phía sau nàng.

Hai người dựa lưng chiến một ngày một đêm, cuối cùng thành công bao vây Mộ Dung Khác dưới Hàn Sơn.

Thấy kẻ thù sát cha, cừu hận ngút trời như tiếp thêm dũng khí cho nàng. Nàng không biết mệt mỏi, chém giết liên tục, sau đó phi mã áp đảo Mộ Dung Khác đang trốn chạy dưới tuyết.

“Ta đầu hàng, ta đầu hàng!” Thấy đại thế đã qua, Mộ Dung Khác giơ hai tay, nuốt nước bọt : « Người Hán không trăm tù binh, tiểu vương đầu hàng là được mà ! »

Gió lạnh thổi tới, quần tuyết lướt qua đôi mắt lạnh lạnh của nàng.

Nàng đề lên người Mộ Dung Khác, cao cao tại thượng nhìn xuống, trường đao trong tay đặt nơi yết hầu hần. Đồ Linh Trâm mắt chầng chịt tơ máu, hung hăng chất vấn : « Nói ! Tuyển hành quân của phụ thân ta là do ai tiết lộ ! »

« Tiểu vương không biết... »

Lưỡi đao sắc bén cứa qua da, Mộ Dung Khác sợ mất hồn, vội vã cầu xin : « Nữ hiệp tha mạng, tha mạng ! Tiểu Vương thật sự không biết hần là ai ! Hần không cho ta biết họ tên ! »

Đồ Linh Trâm trầm mặc như thể đang suy nghĩ độ tin cậy trong lời hần nói.

Mộ Dung Khác nở nụ cười khó coi : « Người Hán các ngươi thật kỳ quái, nội bộ đánh nhau cho đã rồi cũng chẳng chịu chia cho người ngoài chút lợi lộc gì. »

« Vậy. » Đồ Linh Trâm cười cười, cổ họng gằn từng chữ : « Dưới Hoàng tuyền, ngươi phải hảo hảo tạ tội với phụ thân ta đây ! »

Nói xong, nàng đưa trường đao xoẹt qua, máu tươi tứ tung. Thủ cấp của Mộ Dung Khác trợn to mắt, máu trên không trung chảy thành hình cung, tung tóe dưới tuyết.

...

Không biết qua bao lâu, Đồ Linh Trâm cuối cùng cũng đào được thi thể Hầu gia dưới Hàn Sơn đầy tuyết.

Bởi vì bị nhấn chìm dưới tuyết dày, thân thể không mục nát, gần như là hoàn chỉnh, khuôn mặt rõ nét đến tàn nhẫn. Hai bàn tay Hầu gia hơi cuộn lại, hai mắt nhắm chặt, miệng lại mở ra, từ hồ muốn leo ra khỏi đồng tuyết dày nhưng không thành công..

Đồ Linh Trâm kinh ngạc ngồi dưới tuyết lạnh, nhìn thi thể phụ thân đến ngẩn người. Bởi vì đã vài ngày chưa chớp mắt, trong mắt nàng giăng đầy tơ máy, mười ngón tay lạnh ngả màu tía, vết thương cũng bị đông thành màu đỏ tươi, nàng khước từ mọi tri giác, chỉ như người mất hồn ngồi đấy.

Đại chiến suốt đêm, lúc nhận lấy thi thể, khí lực nàng đã sớm hao tổn, thân thể đã sắp không chống đỡ nổi. Lý Phù Dao cầu xin nàng, đầu cúi ửng đỏ, nước nở : « Sư tỷ, van cầu tỷ an cái gì đi, nghỉ ngơi đi ! Tỷ đã mấy đêm liền không chớp mắt ! »

Đồ Linh Trâm như thể không nghe thấy.

Qua rất lâu, thanh âm thăm thẳm vang lên : « Từ năm 14 đến giờ ta đánh bại rất nhiều người, chỉ có cha ta là đánh không lại, cha nói, chỉ cần có cha ta, cả Trường An này ta vĩnh viễn chỉ xếp thứ hai.. Nhưng bây giờ, cha ta đi rồi.. »

Đồ Linh Trâm nhẹ nhàng quay lại, đối mặt với Lý

Phù Dao đang sợ hãi, nàng nở nụ cười, cười đến khắp mặt là lệ. Nàng thút thít : « Bây giờ ta là đệ nhất...nhưng ta sao thế này...sao lại đau lòng thế này ! »

Vừa dứt lời, nàng bước đi. Mấy chục ngày chém giết không biết mệt, giờ cả người đều chằng chịt vết thương, bi thống cực điểm..Thân thể nàng rất cực chịu không nổi, nàng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, xoang mũi tràn đầy máu, nhuộm ngực nàng thành một mảng đỏ chói mắt.

« Sư tỷ ! » Lý Phù Dao hốt hoảng đỡ lấy nàng, thanh âm vì sợ hãi cực độ mà run rẩy kịch liệt : « Người đâu ! Quân y ! Quân y đâu ! »

Đồ Linh Trâm không ngừng ho ra máu, trong nháy mắt, ngực Lý Phù Dao cũng bị nhuộm đỏ,

Thái Nguyên năm thứ ba ngày 1 tháng 12, Đồ Linh Trâm vào kinh.

Ai cũng không ngờ đến, thiếu nữ bị thế nhân xem thường này đã dẫn ba vạn nhân mã từ Trường An một đường thu tàn binh bại tướng, đánh lui 10 vạn binh của Mộ Dung Khác. Trận U Châu càng khiến nàng thành danh, nổi khắp thiên hạ. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Sắp xếp xong tang sự, sức khỏe Đồ Phu Nhân ngày càng yếu đi, dù uống bao nhiêu thuốc cũng không thấy khởi sắc.

Chớp mắt đã sắp cuối năm, phổ Trường An từng bừng hoan hỉ, tựa hồ đã bỏ lại đằng sau tất cả, tựa hồ đã quên có một gia đình vì chiến tranh mà tan nát.

Hầu phủ quạnh quẽ khiến người ta run rẩy, Đồ Linh Trâm dỗ mọi người đi ngủ, sau đó bưng thuốc đến phòng mẫu thân.

Đồ Phu nhân nghiêng người nằm trên giường nhỏ, cánh tay gầy gò trở xương đến đáng sợ. Tay nàng cầm một cây trầm, ánh mắt ôn nhu mà thê lương.

Đồ Linh Trâm chỉnh lại chăn cho nàng, mạnh mẽ nở nụ cười : « Cây trầm này đẹp thật, là ai tặng vậy ạ ? »

Khóe miệng phu nhân dần động, tựa hồ đẩy ra một nụ cười. Nàng khàn khàn giọng : « Đứa ngốc này, đương nhiên là cha người a ! Đây là vật đính ước năm ấy của hai ta ! »

Nhấn đến phụ thân, trong lòng Đồ Linh Trâm nổi lên đau đớn. Nàng quay đầu hít sâu một hơi, gạt lực nén nước mắt, lúc này mới thối thối chén được thiện, nhu thanh nói : « Mẫu thân, ăn chút đồ đi. »

Đồ Phu Nhân ăn vài miếng được thiện, nghiêng người vỗ về cây trầm, bỗng nhiên hỏi : « A Trâm, có biết tên con từ đâu ra không ? »

Đồ Linh Trâm buông chén, lắc đầu.

« Đó là bởi vì ta quen cha con ở Linh Sơn Tự, cây trầm này lại chính là vật đính ước. » Nhớ về ký ức đẹp đẽ, đôi môi tái nhợt của nàng cong cong, lại

như than thở : « Vì lẽ đó a, tên con là Linh Trâm. »

Kỳ thật, sau khi chôn cất phụ thân, nàng mỗi ngày đều đến đưa thuốc cho mẫu thân, mỗi lần vậy mẫu thân đều vỗ về cây trâm, nói về nguồn gốc tên nàng...Ký ức mẫu thân hẳn đã loạn đi nhiều, tinh thần cũng ngày càng tệ, đại phu nói sợ là phu nhân không qua nổi mùa đông này.

Nàng biết, mẫu thân là tâm bệnh. Kể từ sau khi cha nàng mất, mẫu thân đã chẳng còn thiết sống. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage.

Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Chờ đến lúc Đồ Phu nhân đi ngủ, Đồ Linh Trâm xoa xoa sống mũi, nặng nề cất bước về phòng nghỉ ngơi.

Đêm nay Trường An lại đột nhiên an tĩnh lạ thường, khắp nơi chỉ nghe thấy tiếng tuyết rơi.

Đồ Linh Trâm mơ một giấc mơ, mơ thấy cha nàng ngồi trước giường, ôn nhu sờ đầu nàng. Đồ phu nhân nhìn con gái, cười tươi như hoa, nàng nói : « A Trâm, nương muốn đi cùng cha, con phải gắng chăm sóc cho chính mình, chăm sóc cho muội muội a ! »

« Không, nương ! » Đồ Linh Trâm không ngừng khóc, tỉnh dậy từ trong sợ hãi. Nàng đưa tay bám víu nhưng tất cả chỉ là hư không.

Đồ Linh Trâm sờ lên khuôn mặt đã ngập nước mắt, kinh ngạc nhìn hai bàn tay trống không, một luồng sợ hãi chiếm lấy trái tim nàng. Nàng lão đảo chạy

ra ngoài, đẩy cửa phòng phu nhân...

Tiếng hét bị nghẹn lại ở cổ họng, nàng ngơ ngác nhìn bên trong, như tượng gỗ ngã nhào xuống đất.

Trường An an tĩnh, tuyết lớn bay bay, Hầu phủ quạnh quẽ chỉ nghe thấy tiếng khóc thống khổ của nàng.

Trong sương phòng ẩm áp, mùi hương thoang thoảng. Đồ Phu nhân một thân áo cưới, khuôn mặt được trang điểm vô cùng diễm lên. Nàng im lặng nằm trên giường nhỏ, ôm cây trâm trước ngực, an ổn như đang đợi trượng phu trong đêm tân hôn.

Nàng lão đảo, chật vật ngã xuống trước giường, kéo lấy bàn tay lạnh lẽo gầy gò của mẫu thân đặt lên má mình, như chim non khóc thảm : « Mẫu thân, người thử lại lần nữa, thử cố gắng sống tiếp được không. Van cầu người, đừng có đi mà... »

Nhưng người nằm trên giường đã từ lâu không còn hô hấp.

Thái Nguyên năm thứ 3, ngày 19 tháng 12, Đồ Phu nhân bệnh mà chết, trưởng nữ Đồ Linh Trâm thay thế cha mẹ trở thành trụ cột của cả An Hầu phủ.

Thái Nguyên đầu năm thứ 4, Hoàng đế Lý Bình Thu cùng Thái tử Lý Phì Dao mặc kệ triều thần phản đối, phá vỡ truyền thống nữ tử không làm quan, để Đồ Linh Trâm nhận tước vị của cha, phong làm An Quốc Hầu. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

An Quốc Hầu tại vị sáu năm, bình loạn bảy lần, chinh chiến hơn trăm trận, gần như bất bại. Đến nay, nàng là nữ quân hầu đầu tiên, cũng là cuối cùng của Đại Ân.

Chương 32

Phủ đệ của Đồ Thị vẫn giữ nguyên, Hoắc Thành Công có công bình loạn, được phong làm Đại tướng quân, Lý Phù Dao ban cho hắn phủ đệ khác, mấy ngày sau, Hoắc Thành Công đã dẫn một già một trẻ tới nơi ở mới Hoắc Phủ cuối cùng lại trở về là Đồ Phủ, để Đồ Anh và Ô Nha chuyển vào ở. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Trận cung biến này, thân phận của Đồ Linh Trâm được giữ bí mật. Lý Phù Dao muốn công khai thân phận của nàng với công chúng nhưng bị nàng cự tuyệt.

Lý Phù Dao hỏi sao nàng không muốn, nàng chỉ cười cười: “Kiếp trước chém chém giết giết mệt quá rồi, kiếp này muốn nhẹ nhàng trôi thôi. Vì thế không muốn gánh vác lại tất cả những chuyện xưa nữa.”

Lý Phù Dao trầm tư, là nữ hầu gia Đồ thị phải gánh vác cái gì hắn hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng để Đồ Linh Trâm sống dưới thân phận người khác hắn lại thấy ủy khuất cho nàng...Cuối cùng hai người không thể làm gì khác hơn là đổi họ nàng về họ “Đồ”,

sống dưới một thân phận hoàn toàn mới.

Những người hôm ấy chứng kiến thân phận của nàng đều bị Lý Phù Dao cảm khẩu. Những vinh dự, những thống khổ kia, toàn bộ đều chôn dưới mộ nàng kiếp trước vậy.

Đồ Linh Trâm của kiếp này ở lại trong cung, làm thân thiếp cung nữ của Lý Phù Dao. Nói là cung nữ nhưng đến Lý Phù Dao cũng cúi đầu nghe nàng răn rắp, nghiêm nhiên trở thành kiểu tòn tại không phải chúa cũng không phải nô.

Lý Phù Dao mấy ngày nay bận việc triều đình, nhớ hết sạch vây cánh của Tần Lâu, mỗi ngày ngoài ăn ngủ chỉ có thể làm nũng Đồ Linh Trâm một hồi, nàng ở trong cung nhàm chán, liền để Hoắc Thành Công dẫn mình ra cung thăm muội muội và phủ đệ.

Đồ Linh Trâm không ngồi xe ngựa mà cưỡi ngựa cùng Hoắc Thành Công sóng vai trên đường. Dọc đường Hoắc Thành Công cúi đầu không nói, không hề giống với tính cách hảo hán uống từng ngụm rượu ngoạm từng miếng thịt lớn trước đây của hắn.

Cảm giác được sự khác lạ của hắn, Đồ Linh Trâm phá tan im lặng: “Hoắc Tương quân rất sợ ta?”

Vai Hoắc Thành Công run lên, lúng túng nói: “Thuộc hạ chỉ là không có mặt mũi nào nhìn Hầu gia...”

“Đừng! Ta đã không còn là Hầu gia nữa rồi, nếu người không để ý cứ gọi ta một tiếng Đồ cô nương đi.” Đồ Linh Trâm nhớ đến cung biến ngày đó, Hoắc Thành Công cùng nhân thân từ già, lại bị Hoắc mẫu

thân trực xuất khỏi gia môn, lòng nàng nhất thời cảm khái: “Ba năm nay người nhần nhục chịu khổ. Lý Phù Dao nói năm ấy là Tần Khoan mang người nhà người ra làm con tin, người mới phải giả vờ phản chủ, trong ngoài phối hợp cho kế hoạch của Lý Phù Dao...Lại nói, nếu không có người và Văn ngự sự trong bóng tối âm thầm giúp đỡ, ấu muội nhà ta e cũng đã chết trong đại hỏa rồi.”

“Không, Hầu...Đồ cô nương. Lúc đó Tần tặc dùng người thân uy hiếp ta, bức ta đi độc sát bệ hạ, ta thực sự có dao động.” Nói đến đây, hán tử tám thước chột đỏ mắt. Hoắc Thành Công cúi đầu, thấp giọng nói: “Thuộc hạ hổ thẹn với bệ hạ, hổ thẹn với quân huân của Đồ gia, đổi lại là bệ hạ, vì việc này ba năm trời bị kẹp giữa Lâu Hạo và Tần Khoan, thực sự rất khổ sở.”

Đồ Linh Trâm nhớ Lý Phù Dao từng nói hán tử muốn phục thù cho tiên đế và Đồ thị, sau đó kết thúc sinh mạng của chính mình, đến cứu tuyền tìm nàng..Một nam tử tuổi trẻ phơi phơi như vậy, phải đau khổ đến chừng nào mới đưa ra quyết định hoang đường đến thế?

Nàng vốn tưởng mình thân thể không nguyên vẹn, hồn phách tiêu tán là đã bất hạnh lắm rồi, không ngờ người đang sống mới là người khổ nhất. Ngày ngày ở giữa nhân gian và địa ngục, vùng vẫy trong hơi tàn. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Đồ Linh Trâm thở dài: “Năm ấy Lý Phù Dao thật sự uống thuốc độc người đưa? Ta nghe Ô Nha nói sau

khi ta chết không lâu, Lý Phù Dao bệnh nặng, tính tình đại biến, có liên quan đến chuyện này sao?”

“Này...” Hoắc Thành Công lộ vẻ khó xử: “Bệ hạ không cho ta nói.”

“Đến ta cũng không?”

Hoắc Thành Công im lặng.

“Được. Vậy ta tự đi hỏi hấn.”

Đến Đồ Phủ, Đồ Linh Trâm xuống ngựa, bước vào cửa đã thấy bóng đen từ trên nóc nhà nhảy xuống. Ô Nha ngồi xồm trên ghế đá, như con khuyển trung thành nhìn nàng, trong đôi mắt màu xanh ngập tràn ý cười như chào đón Tiểu Chủ công trở về.

Đồ Linh Trâm cười bước vào, nhìn xung quanh rồi nói với Hoắc Thành Công: “Người bài trí chỗ này cũng khá lắm, y đúc Đồ phủ ngày trước.”

Hoắc Thành Công sờ sờ gáy, cười cười: “Bống lộc của thuộc hạ không nhiều, đều là bệ hạ âm thầm cho người tu sửa.”

“A Anh đâu?” Đồ Linh Trâm cười hỏi Ô Nha .

Ô Nha hất cằm ra ngoài, ra hiệu Đồ Anh ở đó.

Đồ Linh Trâm bước vào trong đình, đang định cho muội muội bất ngờ đã nghe một thanh âm bại hoại phong lưu vang lên: “A Anh muội muội, muội xem ngọc xuyên này có đẹp không?”

Đồ Anh thán một tiếng: “Đẹp!”

“Đẹp vậy tặng muội đây!” Nam tử trong đình cười dài nói: “Cả thành Trường An này chỉ có mỹ nhân như muội mới xứng với ngọc xuyên này thôi.”

Đồ Linh Trâm lắc đầu đi vào, cười nói: “Đồ Anh nhà ta gan nhỏ, Trường Sa vương đừng dọa nó.”

Thấy tỷ tỷ đột nhiên về, Đồ Anh giật mình, vội lấy vòng xuyên ra hát về phía Vương Thế Lan, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Ta...ta đi pha trà cho hai người!”

Vương Thế Lan vội chụp lấy ngọc xuyên, ngạc nhiên nói: “Sao muội lại vứt kiểu đó, cái này quý lắm á!”

Đồ Anh có chút hoảng, thu dọn khay trà, ngại ngùng nói với hần: “Huynh vẫn nên tặng cho A Tỷ đi!”

Vương Thế Lan thuận tay thả ngọc xuyên vào hộp gỗ, bĩu môi nhìn Đồ Linh Trâm: “A Tỷ nhà muội chỉ có hứng thú với đại đao, đưa nàng ta trang sức làm chi!”

Đồ Anh trừng mắt nhìn Vương Thế Lan, má đỏ lên, giận dữ chống nạnh nói: “Không được nói A Tỷ như thế!”

“Được được được! Tiểu nãi nãi đừng giận, bản vương nghe người hết!” Vương Thế Lan vô tội giơ hai tay lên, hoàn toàn không quên nháy mắt với Đồ Anh một cái. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Đồ Linh Trâm lúc này mới lên tiếng: “A Anh tính cách then thùng ngậy ngô, ta khuyên Trường Sa Vương nếu không có ý gì thì đừng trêu chọc nó, nó sẽ cho là thật đấy.”

“Che chờ đến vậy?” Vương Thế Lan thu lại điệu cười, nhìn nàng nói: “Thế hôn ước kiếp trước của chúng ta?”

“Không tính.” Đồ Linh Trâm thản nhiên: “Vị hôn thê của người ba năm trước đã chết rồi.”

Vương Thế Lan ra vẻ tiếc hận đứng lên: “Bây giờ chồng cũ của người muốn đi rồi, người đi tiễn được không?”

Đồ Linh Trâm hờ hững: “Đi thông thả, không tiễn.”

“Thật là độc ác nha!” Vương Thế Lan giả vờ ôm tim buồn bã bước ra khỏi phủ.

Đồ Linh Trâm nhìn bóng hắc tiêu sái bước đi, lại nhìn muội muội hai má đỏ hồng, cuối cùng thở dài một cái.

Hoắc Thành Công cùng Ô Nha ở trong viện so chiếu, Đồ Linh Trâm cùng muội muội hàn huyên một hồi, bỗng nghe thấy quản gia khom người vào thông báo, Văn ngự sử đến.

« Văn Hoán Chi ? » Đồ Linh Trâm ngạc nhiên.

Đồ Anh lại sốt sắng, vội dặn dò quản gia :
« Nhanh mời đại nhân vào, chúng ta lập tức đến ngay. »

Vết thương của Văn Hoán Chi đỡ rồi ? Cung biến ngày ấy, chỉ vì trách cứ Tần Khoan vài câu mà bị trúng tên, may mắn vết thương không quá sâu, vẫn giữ được mạng.

Đồ Linh Trâm theo muội muội đến gian chính, đã thấy Văn Hoán Chi chờ ở đó. Hắn quay lưng nhìn bức họa trên tường, mới qua mấy ngày hắn đã gầy đi không ít, cả người cao gầy như thể có thể ngã bất cứ khi nào. Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Nghe tiếng bước chân, hắn quay người, lộ vẻ mặt thanh tú mà tái nhợt. Văn Hoán Chi lướt mắt nhìn Đồ Linh Trâm, lại thâm tình nhìn Đồ Anh phía sau thật lâu không chớp mắt.

Đồ Linh Trâm lại tiếp tục thở dài, âm thầm kéo muội muội ra phía sau, Đồ Anh lúc này mới bình tĩnh lại, hướng Văn Hoán Chi gật đầu thi lễ :
« Văn Đại nhân trọng thương chưa lành, mau ngồi đi ! Đại nhân đối với A Anh chiếu cố rất nhiều, đáng ra phải là chúng ta đến thăm hỏi, thật sự thất lễ ! »

Văn Hoán Chi lúc này mới thu hồi ánh mắt, hướng Đồ Anh nhận lễ, khàn khàn giọng : A Anh cô nương không cần khách khí, tại hạ là đến cáo biệt cô nương. »

Đồ Linh Trâm đang pha trà hỏi : « Văn đại nhân muốn đi đâu ? »

Ánh mắt Văn Hoán Chi lúc này mới chuyển đến Đồ Linh Trâm. Tựa hồ cảm giác được nàng đang lo lắng, hần cổ cười : « Đêm đó tuy ta trúng tên ngất đi nhưng chuyện của người ta vẫn nghe thấy...Hầu gia có thể trở về, bất luận là đối với bộ hạ hay với A Anh cô nương đều là chuyện tốt . »

Văn Hoán Chi lại nói : « Cung biến lần này, Tần thị diệt vong. Bộ hạ nhân đức dù tha cho ta và gia mẫu nhưng tại hạ không còn mặt mũi nào ở thành Trường An nữa, hôm nay đã xin bộ hạ từ quan. »

« Người...Văn đại nhân định đi đâu ? » Đồ Anh không giấu được vẻ sốt sắng, dùng đôi mắt long lanh nhìn Văn Hoán Chi.

Văn Hoán Chi lại không dám nhìn thẳng nàng : « Trời đất rộng lớn, bốn bể là nhà, tùy duyên thôi. »

« Vậy ta còn có thể gặp huynh không ? » Đồ Anh cúi đầu, có chút bất an cùng e thẹn : « Năm ấy nếu không phải huynh kịp thời cứu giúp, ta sớm đã mất mạng rồi. Ôn trọng như núi, ta lại chưa kịp báo đáp. »

« Chỉ là giúp chút ít có xá chi. Hơn nữa ta giúp muội, vốn không cầu báo đáp. » Văn Hoán Chi hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Đồ Anh, mỉm cười ôn nhu : « A Anh cô nương xem như khổ tận cam lai, tại hạ cũng yên lòng. Cứ vậy từ biệt, thanh sơn nước biết, sau này ắt gặp lại ! »

Nói xong hần hướng Đồ Linh Trâm thi lễ, một lúc lâu mới đứng thẳng lên, nhìn Đồ Anh thật sâu, sau

đó khoe mắt ửng đỏ, bước nhanh khỏi phủ, như tráng sĩ quyết biệt, không hề quay đầu lại.

...

Không biết qua bao lâu, Đồ Anh vẫn một mực nhìn hướng Văn Hoán Chi rời đi, mặt tràn nước mắt. Đồ Linh Trâm đau lòng lau nước mắt cho nàng, lên tiếng nói : « Không nỡ xa Văn Ngự sử ? »

Đồ Anh gật đầu, chôn mặt vào lòng ngực tý tý, nức nở : « Huynh ấy đối với mọi dụng tình thâm nhất, ơn trọng như núi, mọi đều biết. Chỉ là mọi...mọi không biết báo đáp huynh ấy thế nào. Bây giờ huynh ấy phải đi, đến một câu giữ lại mọi cũng không nói nên lời. »

Bốn năm trước, Trạng nguyên Văn Hoán Chi đối với Đồ gia nhị tiểu thư nhất kiến chung tình, chỉ là hần thân là cháu ngoại Tần Khoan, vốn không nên dây dưa với Đồ Thị, chỉ có thể chôn sâu tình cảm vào tận đáy lòng, âm thầm bảo vệ nàng bốn năm.

Phần chân tình này, đến đá cũng cảm động chảy nước mắt, huống chi là một Đồ Anh đa sầu đa cảm.

Đồ Linh Trâm xoa xoa đầu nàng, an ủi : « A Anh, dù chúng ta đều hiểu Văn Ngự sử là người thanh liêm chính trực, nhưng không phải ai cũng nghĩ vậy. Thân là cháu trai của Tần tặc, tội nghiệt cả đời không sao xóa đi được, nếu tiếp tục lưu lại Trường An hẳn sẽ sống không yên ổn, mọi hiểu chứ ? »

Đồ Anh thút thít gật đầu, Đồ Linh Trâm véo chóp mũi nàng, trêu ghẹo nói : « Văn ngự sử này với Trường Sa Vương A Anh nhà ta chọn ai đây ? »

Đồ Anh đột nhiên gật đầu, khuôn mặt rất nhanh đã ứng đỏ. Nàng trừng mắt vờ giận nói : « A Tỷ còn cười ta ! Trường Sa Vương và tỷ còn có hôn ước ! »

Đồ Linh Trâm nhẹ nhàng kéo hai tay muội muội đến, bốn mắt nhìn nhau, âm áp nói : « Ta chỉ là muốn muội hiểu, bất luận muội chọn ai, bất luận tương lai muội hướng về đâu, A tỷ đều ủng hộ muội, không gì quan trọng bằng hạnh phúc của A Anh hết. »
Truyện được dịch và đăng tại Sắc - Cẩm Thành fanpage. Copy xin vui lòng xin phép, giữ nguyên credit và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Chương 33

Lúc Đồ Linh Trâm rời phủ cũng đã là giờ Tuất. Lý Phù Dao phái Hoắc Thành Công đến thúc giục hai lần nàng mới quyến luyến nhìn muội muội, lên ngựa về cung.

Đồ Anh đứng dưới đèn lồng trước cửa nhìn bóng lưng tỷ tỷ dần xa, lúc này mới nói với Ô Nha: “Ô Nha người nói xem Hoàng thượng đang nghĩ gì vậy, mỗi ngày đều bắt A tỷ hồi cung. Tuy a tỷ giấu diếm thân phận của mình với toàn thiên hạ nhưng thỉnh thoảng cứ đến Đồ phủ cũng khiến người ta sinh nghi chứ? Chẳng nhẽ đúng như mọi người đang bàn tán, hoàng thượng muốn lập A tỷ làm hậu?”

Nghe vậy, cả người Ô Nha cứng đờ, ánh mắt cũng trở nên cô đơn. Hắn qua loa lắc tay với Đồ Anh, xoay người nhảy lên nóc nhà, biến mất dưới ánh trăng.

...

Đồ Linh Trâm tâm tình không tệ, tay lắc lư cương ngựa, vui vẻ ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

Bỗng nhiên, Hoắc Thành Công cảnh giác ghìm mã, tay phải đặt lên chuôi kiếm trên eo, mắt trừng trừng nhìn về bóng người phía xa, quát lên: “Kẻ nào cản đường phía trước.”

Đồ Linh Trâm cũng ghìm mã, nhìn về trước, chỉ thấy bóng người quen thuộc thong thả bước từ bóng tối ra, lộ ra dung nhan ôn nhu như ngọc.

“Trần Vương?” Đồ Linh Trâm nhíu mày.

Lý Hoài vẫn khoác vương bào tím, dưới ánh trăng Trường An lộ ra vẻ mặt sắc bén. Không giống với vẻ anh tuấn tinh xảo của Lý Phù Dao, cũng không giống vẻ phong lưu của Vương Thế Lan, đây chính là kiểu “Khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc.”

Đương nhiên trước đó cũng phải quên là bên trong hắn là một con quỷ mưu sâu kế độc.

Lý Hoài không đếm xỉa đến Hoắc Thành Công, chỉ nhìn Đồ Linh Trâm khẽ mỉm cười, làm bộ dáng mời: “Có thể mời Tiêu...à không, bây giờ phải gọi là Đồ cô nương. Có thể mời người cùng nói chuyện một lát chăng?”

“Đồ cô nương...”

Đồ Linh Trâm đưa tay ra hiệu Hoắc Thành Công im lặng. Nàng đắm chiêu nhìn Lý Hoài một lúc lâu mới vươn mình xuống ngựa, theo Lý Hoài đến quán trà ven đường. Hoắc Thành Công thấy vậy cũng tiến vào quán trà, canh trước cửa.

Nàng thực sự muốn xem xem, Lý Hoài muốn làm gì đây!

Hai người bước vào. Lý Hoài pha cho nàng chén trà, tự nhiên nói: “Nghe nói người thích nhất là trà Ô Long, chi bằng nếm nếm tay nghề của bản vương xem sao?”

Đồ Linh Trâm liếc nhìn chén trà, cũng không đưa tay ra nhận lấy, cười nhạt một tiếng: “Vương gia nổi tiếng phong nhã, đương nhiên tay nghề pha trà ắt tốt. chỉ là ta uống không trôi.”

Thấy nàng không uống, Lý Hoài cũng không cảm thấy ngại, thu chén về một hơi cạn sạch sau đó hươ hươ chén không trước mặt nàng, ôn nhu nở nụ cười:

“Người không cần lo lắng ta hạ độc. Kể cả ta muốn giết chết người lần nữa cũng sẽ không làm ở đây.”

“Người trong sạch không nói ám thoại, ta không thích nói chuyện vòng vo.” Đồ Linh Trâm nhíu mày,

dưới ánh đèn toát ra vẻ đẹp ác liệt: “Trần Vương có lời cứ nói thẳng!”

“Hay lắm!” Lý Hoài đặt chén xuống, chu sa trên thái dương lộ rõ sắc đỏ như máu, hấn đánh giá nàng chốc lát mới khẽ mỉm cười: “Hầu gia là từ khi nào sống trong cơ thể người này?”

“Cuối năm.”

“Khó trách, ngày ấy thấy người ở vườn mai đã thấy ánh mắt người rất khác xưa.” Lý Hoài thở một hơi dài, nghiêm mặt nói: “Sớm biết vậy, thật không nên để người ở cạnh hoàng thượng.”

“Theo ý ngài thì ta có thể thuận lợi tiếp cận Phù Dao là nằm trong kế hoạch?” Đồ Linh Trâm suy nghĩ chốc lát đã hiểu ra: “Lúc đó Phù Dao xuất cung thưởng đèn, là người cố ý mang ta cùng đi để ta gây chú ý với Phù Dao?”

“Đúng vậy.” Không ngờ Lý Hoài lại thống khoái thừa nhận, hấn thông thả nói: “Nói đúng hơn nữa là, hành tung ngày đó của Tần Khoan cũng là bản vương tiết lộ cho Ô Nha, mục đích buộc người ra tay, gây chú ý với Hoàng thượng.”

“Vì sao?” Đồ Linh Trâm trợn mắt.

“Vì bản vương muốn thăm dò hoàng thượng. Ta không tin Hoàng thượng thật sự ngu đi, một mực tìm cơ hội thăm dò hấn, đang tiếc hoàng thượng cũng không phải người dễ đối phó, giả ngu diễn hôn quân đạt thật đấy.”

Ngừng đoạn, hấn cười nhẹ một tiếng: “Mãi đến tận ngày ta nhìn thấy người ở sân mai dùng chổi múa quyền, chiêu thức y hệt Đồ Linh Trâm. Vừa vận cung nữ ta an bài bên cạnh hấn vừa bị hấn vút vào ao chết chìm, ta liền muốn đưa người tiếp cận hấn, đề hấn chuyển chú ý lên người người. Vừa là để người giúp đỡ Lãnh Hương hành động, hai là để giúp ta thăm dò hoàng thượng, xem hấn có thật lòng cảm hận Đồ thị không...Ta tưởng Tiêu Nhĩ Nhã là quân cờ

trong tay ta, lại tuyệt đối không ngờ rằng quân cờ này sớm đã hồn xiêu phách lạc.

Hóa ra nàng có thể thoát khỏi Dịch Đình cung, một bước lên trời đều là kế hoạch của Lý Hoài. Khó trách lúc Lãnh Hương cướp ngọc tỷ đã cho rằng nàng là đồng bọn.

Đồ Linh Trâm mỉm cười: “Mặc kệ là thế nào, ta cũng nên cảm ơn Trần Vương. Nếu người không an bài như thế, kế hoạch của ta cũng khó mà thuận lợi.”

Lý Hoài lắc đầu cười khổ: “Là sai sót của Bản vương.”

“Trần Vương sao lại muốn ngôi vị Hoàng đế?” Vì ngôi vị mà không tiếc cùng Tần Khoan ủ mưu nhiều năm, hại chết tiên đế, phụ thân và... cả mình của kiếp trước.

Lý Hoài khó tránh được vẻ mặt ảm ảm

“Giống như thiêu thân lao vào lửa, đó là số mệnh mà ta không thể tránh khỏi, cũng là lý do duy nhất ta sống.”

Nói đoạn khoe miệng hần lộ ra nét cười lãnh đạm:

“Thái Tông năm ấy nghe lời cha người, phế trưởng lập ấu, biến phụ thân ta thành Quận Vương, mà người có giao hảo cùng Đồ gia là tiên đế được lập làm thái tử. Đáng thương cho phụ thân ta bị hạ lệnh vĩnh viễn không được về Trường An, ở đất phong ôm uất hận mà chết, trước khi qua đời người kéo tay bản vương bảo mệnh ta bằng mọi giá phải trở lại Trường An, thay người đoạt lại giang sơn.”

Đồ Linh Trâm hỏi: “Tần Khoan thì sao? Sao hần lại trung thành với phụ tử nhà người vậy, không tiếc mất mát bằng mọi cách giúp người leo lên để vị?”

“Tần tướng...” Trong mắt Lý Hoài thoáng lóe lên tia bi thương không dễ phát hiện, nhếch miệng cười mà không phải cười: “Tần tướng là lão sư của ta, là chí hữu của phụ vương. Ngày trước Tần tướng xuất

thân thấp hèn, kinh thành quan lại đều xem thường hần, chỉ có phụ vương ta là không để ý địa vị của hần, luôn giải vây cho hần, vốn chỉ là thuận tay giúp đỡ, Tần tướng lại để ân huệ đó nặng như núi... Bản vương biết trong mắt các người Tần Khoan là gian tướng chết không hết tội, nhưng trong mắt ta và phụ vương, hần là người có ân tất báo, không tiếc lấy cái chết báo đáp người tốt.”

Đồ Linh Trâm nhíu mày: “Đã vậy sao ba năm trước thừa dịp hạ bệ Đồ gia các người không bức Lý Phù Dao mà lại phải phí sức như vậy?”

“Đúng vậy, ba năm trước, Đồ gia diệt tộc, triều đình hoảng loạn là thời cơ đáng để tốt nhất. Nhưng cứ như vậy dang cơ lúc người gặp nguy chung quy cũng là không danh chính ngôn thuận, chỉ sợ người trong thiên hạ không phục.”

Lý Hoài nở nụ cười tự giễu lại có vài phần thê lương không giấu được: “Ta một đời không sợ gì, chỉ sợ mấy thanh danh. Năm ấy Tần Khoan khuyên bản vương giết Lý Phù Dao liền đưa độc tửu cho hần, ai ngờ Hoàng thượng mạng lớn, không chết mà lại trở nên ngờ ngợ ngẩn ngẩn, ta liền tự kế để hoàng thượng dựa vào Tần tướng, đợi người trong thiên hạ chứng kiến hần ngu ngốc vô dụng sẽ đường đường chính chính dang cơ.”

Đồ Linh Trâm trầm mặc.

“Đáng tiếc vì nhất thời do dự, quân cờ sai một nước phải trả giá quá nhiều.” Hần che giấu đôi mắt đỏ ửng: “Vì tự vệ, không cách nào khác giết cả nhà Tần tướng.”

Đồ Linh Trâm cũng không nói gì. Ai ngờ một kẻ phong nhã như Trần Vương hóa ra tâm địa lại như vậy.

Nàng hận hần, nhưng cũng thấy đáng thương cho hần. Một lúc lâu, nàng hờ hững hỏi: “Năm ấy lúc người thấy thi thể ta đã có cảm giác gì?”

Lý Hoài ngây ngẩn cả người.

“Nghe nói người ở dưới chân núi lập mộ cho ta, vì sao? Cha ta khiến cha người mất vị trí thái tử, người cũng rất phí tâm tư mới giết chết được ta, sao lại lập bia tế bái ta?”

Mắt Lý Hoài thoáng tia chật vật, hấn xoa xoa sống mũi, lúc này mới cười khổ nói: “Ra nhờ kỹ người năm ấy 14 tuổi ở ngự tiền hiến vũ, diễm kinh Trường An...Nếu như nói ta khuyh mộ người, người tin không?”

Khuyh mộ?

Đồ Linh Trâm nghi ngờ nhìn hấn: “Khuyh mộ ta nhưng hạ sát ta? Cái khuyh mộ của người cũng thật không đáng.”

“Ta yêu người là thật, hận người cũng là thật.” Lý Hoài cười nhạt một tiếng, con mắt ửng đỏ nhưng bình tĩnh nhìn nàng: “Hai chuyện này cũng không có gì mâu thuẫn.”

Đây là kiểu ngụy biện gì vậy?!

Đồ Linh Trâm im lặng chốc lát, lạnh lùng nói:

“Người gọi ta đến đây là để nói cho ta chuyện này? Người không sợ ta đem chuyện này nói với mọi người?”

“Hầu gia cứ thử đi.” Lý Hoài nở nụ cười: “Chỉ là lời nói, ai tin đây? Nếu tin được thì Hoàng thượng sớm đã định được tội bản vương rồi.”

Đồ Linh Trâm nhăn mày, con người này quả thật rất khó đối phó.

Lý Hoài nhìn nàng, bỗng cười nhẹ nói: “Bản vương thừa nhận, ta không từ thủ đoạn, nghiệp chướng nặng nề, nhưng nói để người biết tiểu sư đệ người yêu thương nhất cũng chẳng tốt đẹp hơn bản vương là bao đâu.”

“Người ý gì?” Tâm trạng Đồ Linh Trâm chìm xuống.

Lý Hoài nhấp một ngụm trà, chậm chậm nói: “Người biết mặt Lâu Tâm Nguyệt là ai bán thương chứ? Tiểu sư đệ người vì phục thù cái gì cũng có thể làm! Đầu tiên là lấy thân làm mồi, dụ Tâm Nguyệt vào rừng, lại sai người hủy dung nàng ta, giá họa cho Tần Yên cô nương...”

“Ta không tin.” Đồ Linh Trâm đứng lên, lạnh lùng nhìn Lý Hoài: “Mặt Lâu Tâm Nguyệt là do Tần Yên bán thương.”

“Ồ, Lý Phù Dao nói với người thế? Nói vậy người không biết, độc tửu của Lâu Tâm Nguyệt cũng do Hoàng Thượng âm thầm an bài? Còn Lâu Hạo tướng quân, Hoàng thượng rõ ràng hứa với hắn chỉ cần hắn chỉ tội Tần Khoan sẽ tha cho người nhà hắn nhưng bản vương nghe nói hôm qua hơn ba mươi người họ Laai đầu bị trảm sát ở khu chợ phía Tây.”

Lý Hoài nâng tay áo nở nụ cười, nét ôn nhuận trong con người hiện lên tia tàn độc: “Quý mưu đa toán, nói mà không tin, lừa gạt, tàn nhẫn, thăm sát... Vì đạt mục đích mà lợi dụng tất cả, kể cả nữ nhân vô tội lẫn chính mình, đó mới thật sự là Lý Phù Dao a! Bản vương so với hắn e còn kém mấy phần chứ!”

“Kể cả như vậy, thì đã sao?”

Lý Hoài ngơ ngẩn.

Đồ Linh Trâm lại nói: “Hắn không từ thủ đoạn, không lợi dụng tất cả, nhưng ít ra...chỉ ít hắn sẽ không bao giờ làm hại ta.” Nàng hít một hơi thật sâu, hai tay nắm quyền, gằn từng chữ: “Thế là đủ rồi!”

“Thật? Người cứ vậy tin tưởng hắn?” Lý Hoài tung ống tay áo, lăm bắm thở dài: “Bản vương thực sự là càng lúc càng đổ kỵ với Hoàng thượng rồi!”

Đồ Linh Trâm không muốn phí lời với hắn, xoay người bước đi.

“Đồ Linh Trâm!” Lý Hoài bỗng gọi tên nàng, Hắn móc ra một túi thơm từ tay áo, hướng Đồ Linh Trâm nở

nụ cười quý quyết: “Vậy cứ thử xem, hẳn rồi cuộc
là muốn giang sơn, hay là muốn người!”

Chương 34

“VẬY CỨ THỬ XEM, HẮN MUỐN THIÊN HẠ, HAY MUỐN NGƯỜI!”

TRỞ LẠI CUNG ĐÃ LÀ LÚC TRĂNG LÊN GIỮA TRỜI, GIÓ ĐỀU HẠ VÔ CÙNG MÁT MỎ NHƯNG ĐỒ LINH TRÂM LẠI THẤY VÔ CÙNG NẶNG NỀ, LỜI LÝ HOÀI NHƯ MA CHƯỚNG RÉO RẮT BÊN TAI, QUẤY PHÁ KHÔNG ĐỂ NÀNG YÊN.

ĐỪNG THẤY LÝ PHÙ DAO THƯỜNG NGÀY DÍNH LẤY NÀNG MÀ LẦM TƯƠNG, THỰC RA TRƯỚC MẶT NGƯỜI NGOÀI, HẮN TRẦM MẶC ĐẾN LÀNH LẠNH KHIẾN NGƯỜI TA THẤY ÂM U NỮ LÀ ĐẲNG KHÁC. TRONG LÒNG CÁT GIẤU TÂM TƯ NHIỀU HƠN LỜI NÓI, CÓ LẼ NẾU KHÔNG ĐẾN BƯỚC ĐƯỜNG CÙNG SẼ KHÔNG BAO GIỜ HẮN MỞ MIỆNG. NHƯNG CHÍNH CON NGƯỜI LẠNH LÙNG CHẤP NHẤT NHƯ THẾ LẠI NÓI CHO NÀNG BIẾT RẰNG SAU KHI NÀNG CHẾT, HẮN ĐỊNH BÁO THÙ XONG CŨNG SẼ XUỐNG HOÀNG TUYỀN TÌM NÀNG.

ĐỒ LINH TRÂM BIẾT, HẮN LÀ THẬT TÂM. NẾU NÀNG CHẠM MỘT BƯỚC, CÓ LẼ SẼ THẬT SỰ MẮT HẮN.

VÌ THẾ, NÀNG KHÔNG LO MÌNH BỊ HẮN TỔN THƯƠNG, DÙ SAO CHINH PHẠT CHIẾN TRƯỜNG NHIỀU NĂM ĐÃ KHIẾN TÂM TƯ THIẾU NỮ CỦA NÀNG HAO MÒN RỒI. ĐIỀU NÀNG LO LẮNG CHỈ LÀ NẾU CÓ MỘT NGÀY LÝ HOÀI LÀM RA CHUYỆN BỈ OỈ BỨC HẮN CHỌN NÀNG HAY THIÊN HẠ, HẮN QUẢ THẬT SẼ VÌ NÀNG MÀ LÀM RA ĐIỀU NGỐC NGHÉCH GÌ ĐÓ KHÔNG BIẾT NỮA.

DÙ SAO KẾ HOẠCH TRẢ THÙ CỦA HẮN CŨNG ĐỦ ĐIÊN CUỒNG LẦM RỒI.

Bất tri bất giác đã đến Lai Nghi điện, trong điện nội đèn sáng rực. Nàng cất bước tiến vào phòng, thấy Lý Phù Dao y phục đơn bạc, đang ngồi bên cửa sổ, ngưng thần nhìn ra bên ngoài.

Đèn lồng đỏ, ngọn nến vàng chiếu lên khuôn mặt anh tuấn mà hoàn mỹ của hắn, ấm áp lòng người. Không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy sư đệ, nàng lại cảm thấy tâm hồn trở nên an ổn.

Thấy nàng đứng ở cửa, mắt Lý Phù Dao sáng lên, khuôn mặt lạnh lùng bỗng nở nụ cười sáng rỡ.

Hắn thả bút, mắt long lanh như sao, nghiêng mặt nhìn nàng cười nói: “Hôm nay về trễ nha.”

Ngữ khí có phần làm nũng.

Đồ Linh Trâm liếc nhìn chằm chằm còn chĩnh tề trên giường, ôn nhu cười: “Sao vẫn chưa ngủ?”

Lý Phù Dao như hài tử nằm nhoài lên bàn: “Không có sư tỷ, ta không ngủ được.”

“Bệ hạ là trẻ lên ba chắc?” Đồ Linh Trâm trêu hắn, lại trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng thở dài một hơi: « Đêm nay ta đã gặp Trần Vương. »

Lời này khiến nụ cười trên môi hắn cứng đờ, ánh mắt cũng tối sầm lại. Hắn thông thả ngồi lên ghế, chốc lát mới buồn bực nói: « Hoắc Thành Công nói với ta rồi. »

Đồ Linh Trâm đối diện hắn, nhãn mày không biết nói sao mới phải, Lý Phù Dao nhìn nàng, lên tiếng hỏi: « Sư tỷ muốn hỏi gì? »

Hắn chủ động lên tiếng dù sao vẫn tốt hơn. Đồ Linh Trâm gật đầu, nói thẳng: « Tần Lâu hai nhà vì chuyện Lâu Tâm Nguyệt mâu thuẫn mới cao trào, ta hỏi người, mặt nàng ta rốt cục là ai làm? »

Sắc mặt hắn trầm xuống, ánh mắt lướt qua một tia tàn nhẫn: « Lý Hoài nói với tỷ cái gì? »

« Trả lời ta . » Đồ Linh Trâm trầm giọng.

« Tần Yên. » Lý Phù Dao không chút nghĩ ngợi đáp :

« Hai người đó từ nhỏ đã bất hòa, vì chuyện nhỏ cũng làm nhau rách da chảy máu được huống chi là chuyện lập hậu ? »

« Trong rượu Đỗ Khang có độc của Tây Vực, là do ai đưa cho Lâu Tâm Nguyệt ? »

« Không biết. »

Đồ Linh Trâm nhìn thẳng mắt hấn, nghiêm mặt nói :

« Phù Dao, mặc kệ chân tướng tàn nhẫn bao nhiêu ta cũng chấp nhận được, nhưng ta không hy vọng người lừa dối ta, hiểu không ? »

Trong ấn tượng của hấn, Đồ Linh Trâm luôn ôn nhu như nước, rất ít khi gay gắt như thế này. Trong mắt nàng không có ý cười khiến hấn hoảng loạn, sốt sắng nói : « Nhưng sư tỷ phải hứa với ta, bất kể nghe được điều gì cũng không được đau lòng, không được tức giận, càng không được giận ta. »

Đồ Linh Trâm gật đầu, nhẹ thở dài : « Phù Dao, ta thật sự không tin lời Lý Hoài, cũng thật sự không muốn nghi vấn người. Chỉ là nếu như chuyện này cứ vậy trở thành cái gai giữa hai ta. Nếu một ngày người dùng lời nói dối để tiếp tục che đậy sự thật, cái gai cứ lớn dần lên, sẽ thật sự nghiêm trọng.

Lý Phù Dao cắn nhẹ môi, buông mắt, lông mi run rẩy một hồi, cười nhạt một tiếng : « Tần Yên là mỹ nhân trong ngoài bất nhất, ta bất quá chỉ giúp thích khách của nàng ta dụ Lâu Tâm Nguyệt vào rừng, đáng tiếc công phu tên thích khách này không cao, không lấy được tính mạng nàng ta. Lâu Tâm Nguyệt sau khi trúng tên mặt đầy máu, hai mắt không cách nào nhìn được xung quanh, ta nhân lúc đó thay đuôi tiễn thành tiễn của Tần phủ, ám chỉ thích khách là do Tần Yên phái đến. Đúng như ta dự đoán, Lâu Tâm Nguyệt hận Tần Yên thấu xương, có

một lần ta cố ý nhắc đến loại kỳ độc của Tây Vực trước mặt nàng ta, quả nhiên nàng ta chăm chú lắng nghe, muốn dùng cách này hạ độc... »

« Sau đó người lại lấy thân làm mồi, dụ Tần Yên uống độc, mượn thể lực của Tần Khoan diệt trừ Lâu Hạo ? »

Dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng nàng vẫn thấy khó chịu đến lợi hại, nàng tận lực đè nén tức giận, thanh âm vững vàng : « Người có biết Tần Yên và Lâu Tâm Nguyệt đều có tình cảm với người ? Nam nhi đường đường chính chính dù có gánh trên vai thâm thù đại hận cũng không thể lợi dụng chân ái của nữ nhân, người có hiểu không ? »

Bị ánh mắt nghiêm khắc chưa từng có của nàng nhìn, Lý Phù Dao khó chịu vạ phần, viền mắt ửng đỏ, lạnh lùng nói : « Thế cũng được, miễn là vị trí Hoàng hậu vẫn để trống, với hai người kia bất quá nó cũng chỉ như tranh một món đồ chơi mà thôi, có gì mà chân ái ? Huống chi năm đó sau khi nàng chết, đầu cùng thân thể bị Tần Khoan treo ở cửa thành thị chúng... »

Đoạn ký ức u ám này như ác mộng hắc không bao giờ muốn nhắc lại, như bây giờ cứ thế bị xé rách, máu tươi chảy ròng.

Hắn dùng tay che mắt, hít sâu một hơi, lúc này mới gian nan nói : « ...Khi đó Lâu Tâm Nguyệt tìm đến vào con chó, nhìn chó gặm thi thể nàng mà lấy làm vui thích, Tần Yên đứng bên vỗ tay bảo hay. Nàng không biết ta hận chúng đến độ không thể tự tay bóp chết !

Ba năm, ta chịu đựng thù hận tiếp cận bọn chúng, phải làm vừa lòng chúng cũng vì thời khắc này ! Tần Khoan hại chết cha ta, Lâu Hạo giết nàng, phục thù chính là động lực sống duy nhất của ta, ta còn muốn để chúng nếm mùi cửa nát nhà tan, thịt nát

xương tan ! »

« Nếu để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, người có khác gì với Tần Lâu không ? » Đồ Linh Trâm cả giận nói : « Thiên tử không giống bạch y, tội chúng đáng muôn chết, nhưng người hà tất phải giống như chúng ! »

« Sư tỷ, nàng quen ta tên là gì sao ? » Như chim bằng to lớn một lần dang cánh là ngàn dặm, nếu đã như vậy, ta sao có thể can tâm bị người ta nắm giữ ? Bọn chúng dám đùa bỡn ta, ta lại không thể tính kế với chúng ? » Lý Phù Dao cười nhạt một tiếng : « Huống chi còn cách nào tốt hơn là ra tay với chính con gái của chúng đây ? »

Thấy hắn cố chấp như vậy, không chút hối cái, Đồ Linh Trâm chỉ im lặng.

Lý Phù Dao thấy nàng thật sự giận rồi, tâm trạng nhất thời oan ức vạn phần/

« Sư tỷ, không phải đã hứa không được giận sao ? » Hắn đỏ mắt đứng lên, đến bên cạnh nàng ngồi xổm xuống, kéo lấy bàn tay đang nắm chặt thành quyền của nàng, nhẹ nhàng nói : « Ta thừa nhận là ta sai, ta không từ thủ đoạn, lòng dạ đen tối ác độc, nhưng trong lòng ta...nơi mềm mại nhất đã dành hết cho nàng rồi. »

Ánh mắt hắn chân thành mà nhiệt liệt, còn có thêm vài phần sủng ái. Lửa giận trong lòng nàng tiêu tán hơn nửa, nhưng vẫn nghiêm túc nói : « Tần Yên thế nào ta không biết nhưng Lâu Tâm Nguyệt chịu chết vì thuốc độc người đưa, phần tình cảm của nàng ta ít nhất không giả dối. Ta biết người vì cừu hận không còn cách nào mới lừa nàng, mặc kệ lúc đầu ra sao, người phụ nàng ta là thật, sao lại lật lọng trăm hết nhà họ Lâu ? »

Lý Phù Dao cúi đầu, như đứa trẻ bị lấy mất kẹo : « Ta sai rồi, sau này tuyệt đối không tái phạm nữa, nàng đừng giận mà. »

Đồ Linh Trâm nhắm mắt, lại hé mở, nhìn hấn : « Còn một chuyện nữa, sau khi hỏi xong, quá khứ thế nào ta cũng không truy cứu nữa. »

Lý Phù Dao vội vã nói : « Tỷ hỏi. »

« Nghe nói sau khi ta chết, Tần Khoan từng muốn Hoắc Thành Công hạ độc người, có chuyện này không ? »

Suy nghĩ một chút nàng lại nói

thêm : « Ô Nha nói có thời gian sức khỏe người suy giảm, có liên quan đến việc hạ độc ? »

Sắc mặt Lý Phù Dao thoáng do dự, tựa hồ không muốn nhắc đến vấn đề này.

Đồ Linh Trâm liếc hấn một cái, lạnh nhạt nói :

« Không được giấu ta, cũng không được dối ta. »

« Đó là lúc ta bắt đầu kế hoạch phục thù. » Lý Phù Dao chần chừ chốc lát cũng bắt đầu mở miệng :

« Sau khi Đồ gia diệt, Tần Khoan lập tức khống chế Trường An. Sau một đêm, thế cục đại biến, hết thảy tâm phúc của ta đều bị Tần Khoan xử lý. Hấn giam lỏng ta ở Đông cung, mãi đến khi thi thể của nàng và phụ hoàng được đưa đến Trường An.. Lúc đó ta bi thống như muốn chết đi, một lòng muốn giải oan cho nàng nhưng lại bị Tần Khoan khống chế. Hấn đại khái là muốn giết ta để đỡ Lý Hoài đăng cơ, vì vậy mới dùng người nhà Hoắc Thành Công làm con tin để hấn đưa rượu độc cho ta.

Nhưng không ngờ Hoắc Thành Công lại không bị lung lay, hấn nói muốn mang ta đi trốn nhưng ta cự tuyệt, lúc đó mới bắt đầu cùng hấn lên kế hoạch báo thù. Nếu lần này ta thực sự đại nạn không chết sẽ để hấn giả vờ đầu quân cho Tần Khoan, cùng ta hợp sức báo thù. Kế hoạch lần đó cũng giúp hấn được Tần Khoan tín nhiệm. »

Thấy hấn miêu tả lại bằng giọng lạnh tanh như vậy, nàng đau đến mức nghẹt thở.

Nàng khó tưởng tượng được uống xong rượu độc, Lý Phù Dao cần bao nhiêu ý chí, trải qua bao thống

khổ kịch liệt mới có thể sống lại.

Nàng run rẩy : « Người không nghĩ đến nếu người không chịu được thì sẽ ra sao ư ? »

« Đại thù chưa báo, ta sao cam lòng chịu chết ? Uống xong độc tửu ta ra sức móc họng ói, lại uống hết tất cả thuốc, nằm trên giường một tháng, cuối cùng cũng thực sự sống lại. Sau đó giả ngu, mặc sức để Tần Khoan vui đập. »

Hắn nở nụ cười tự giễu, lãnh đạm nói : « Nàng xem, đến chính mình ta còn xuống tay được, có phải ta rất tàn nhẫn ? »

Ngàn vạn chữ chặn trong cổ họng, nàng lắc lắc đầu, môi đóng mở vài lần, cuối cùng khóe mắt lăn xuống một giọt lệ.

Thấy nàng khóc, Lý Phù Dao ngẩn ngơ, đau lòng thở dài : « Cho nên ta không muốn nàng biết, sợ nàng khổ sở, nàng lại cứ cật lực muốn biết. »

Nói đoạn hắn hơi nghiêng người, môi mỏng tiến sát mặt nàng. Đồ Linh Trâm chưa kịp phản ứng đã thấy hắn đưa lưỡi, mềm mại liếm đi nước mắt trên mặt nàng,

Không khí trầm trọng đột nhiên ám muội, Đồ Linh Trâm sững sốt, 20 năm không biết tình ái là gì, nàng không hiểu sao tâm tư bỗng dưng hoảng loạn. Nàng không ý thức được đê ngực lại, nghi hoặc nhìn hắn như hỏi : Đây là gì gì ?

Lý Phù Dao thấy nàng ngơ ngác, tình ái cất giấu cuối cùng cũng thoát khỏi tia trời buộc của lý trí như núi lửa phun trào. Hắn không kiềm chế nổi nữa, nghiêng người hôn nàng.

Đồ Linh Trâm trợn to mắt, nàng muốn đến hắn, lại bị hắn bắt lấy tay, một tay kia trời sau gáy nàng, đem môi quấn lấy, quyến luyến vạn phần.

Hắn cắn nhẹ bờ môi nàng, lại đuổi đầu lưỡi liếm liếm an ủi, bá đạo mà ôn nhu vạn phần.

Nếu cái hôn hôm nàng thú nhận thân phận là vì vui mừng, vậy cái hôn hôm nay là gì ? Kể cả nàng ngốc mầy cũng cảm thấy được Lý Phù Dao đối với nàng khẳng định không đơn giản dừng ở mức độ sư môn hay thân tình rồi ! Nếu hắn không xem nàng là người thân , vậy hắn hôn nàng là ý gì ? Từ lúc nào bắt đầu vậy ?

Đồ Linh Trâm hoàn toàn không ngờ đến ngày này, nàng dùng hết sức lực đẩy hắn ra, trong con người thoáng một tia hoảng loạn, theo bản năng đưa tay lau môi, mạnh đến mức như thể muốn lau đến rách môi.

Thấy nàng phản ứng dữ dội vậy, ánh mắt hắn bỗng ảm đạm.

Hắn buông mắt xuống, mấy lần chớp máy môi mới nói :
« Ta thích nàng, sư tử. Không phải kiểu thích sư đệ với sư tử, mà là kiểu thích mà phụ hoàng đối với mẫu hậu, là kiểu sư phụ đối với dì Liên.

Đồ Linh Trâm kinh ngạc nhìn hắn.

Lý Phù Dao dang hai tay ôm lấy nàng, ánh mắt thẳng tắp nhìn nàng : « Ta yêu nàng, theo kiểu phu quân yêu thê tử. »

Chương 35

Lý Phù Dao ôm nàng vào lòng, nhìn thẳng mắt nàng nhấn mạnh từng chữ: “Ta thích nàng, theo kiểu chồng yêu vợ ấy.”

Cả người Đồ Linh Trâm như tê dại.

Nàng không biết phải trả lời hẳn thế nào. Lý Phù Dao là sư đệ của nàng, nàng một mực xem hẳn là sư đệ, nhưng hôm nay hẳn đột nhiên nói cái gì mà yêu nàng...

Yêu? Rốt cục là yêu cái gì đây?

Đồ Linh Trâm từ nhỏ chỉ có đam mê với võ công, bị phụ thân xem như nam nhi mà dưỡng lớn, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu qua tâm tư nữ nhi, hơn hai mươi năm không biết tình yêu là gì. Nàng có chút hoảng loạn đứng lên, môi dưới định mở nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Thật lâu sau không nhận được hồi đáp, ánh mắt Lý Phù Dao dần dần lạnh xuống, hẳn cứ thế ôm lấy nàng, cúi đầu xuống nhìn nàng, giữa trán là nét sầu bi khó xóa đi, trong ánh mắt có vài phần van lơn.

Ánh mắt hẳn quá mức nóng bỏng, như thể muốn thiêu đốt tất cả. Đồ Linh Trâm có chút chịu không nổi, luống cuống đẩy hẳn ra, xoay người hướng về phía cửa.

Nàng cần phải tỉnh táo lại một chút.

“Sư tỷ!” Lý Phù Dao đột nhiên khẩn thiết gọi nàng.

Đồ Linh Trâm ngoái đầu nhìn, biểu hiện Lý Phù Dao vô cùng hoảng loạn. Hắn thẳng tắp đứng tại chỗ tựa hồ muốn đến gần nàng, lại kiêng kị, chỉ có thể nghiêng người, uy khuất nói: “Sư tử, tử đừng đi.”

Hai mắt âm ẩn nước mắt, phảng phất mênh mông. Rõ ràng là nam nhân uy nghiêm như thế lúc này lại làm vẻ đáng thương thật khiến người ta đau lòng. Đồ Linh Trâm mềm nhũn, trầm mặc chốc lát, miễn cưỡng nở nụ cười: “Ta không đi. Ta ngủ bên ngoài, người để ta an tĩnh một mình đi.”

Đi được hai bước, nàng không nhịn được quay đầu lại nhìn, Lý Phù Dao vẫn khoác lên mình tấm áo đơn bạc, thân thể vẫn nghiêng nghiêng đứng tại chỗ. Thấy nàng quay đầu, đôi mắt u ám lại sáng lên, như thể bé con được cho kẹo thẹn thùng nở nụ cười. Đồ Linh Trâm cũng cười cười nhìn hắn: “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Yêu nàng như ánh mặt trời gay gắt, yêu nàng như bụi trần bi ai. Mỗi lần nàng xoay đầu lại đều khiến lòng ta tan nát, mỗi lần nàng xoay đầu lại khiến lòng ta say mê.

Hai người cách nhau một tấm bình phong, đều trải qua một đêm mất ngủ, mở mắt chờ bình minh.

Sáng sớm, Mộc Hương và các cung tỳ khác đã hầu hạ Lý Phù Dao rửa mặt thay y phục. Thấy Đồ Linh Trâm vẫn chưa rời giường, Lý Phù Dao ra hiệu nô tỳ im lặng miễn quấy nhiễu người ấy nghỉ ngơi.

Sau khi đã ăn mặc chỉnh tề, Lý Phù Dao cho cung tỳ lui hết, đứng một mình trước giường nàng rất lâu, ngấm nhìn khuôn mặt nàng, tựa hồ muốn xóa đi nét nhả khinh sâu giữa trán nàng. Một lúc sau, cuối cùng hắn cũng thở dài một cái.

Thực ra Đồ Linh Trâm đã sớm tỉnh rồi. Nàng không biết đối mặt với Lý Phù Dao thế nào, đành trốn trong chăn giả ngủ, chờ đến lúc Lý Phù Dao lâm

triều, nàng mới nặng nề bước xuống giường. Một lúc sau, Lý Phù Dao quay về, phát hiện gian giường nhỏ bên ngoài điện trống không, chỉ còn lại một tờ giấy. Lý Phù Dao khẩn trương chạy đến giường lấy tờ giấy lên đọc, đã thấy mấy nét chữ quen thuộc, viết rằng: Hồi phủ ít ngày sẽ về, đừng nhớ ta quá. Đồ Linh Trâm.

Này là gì đây? Hắn đáng sợ vậy sao? Một người trải qua sinh tử cũng không sợ lại tránh hắn như tránh tà?

Lý Phù Dao tức giận đến buồn cười, hắn vò tờ giấy lại, bước ra điện quát lên: “Người đâu!”

Thị vệ lập tức chạy đến: “Bệ hạ có gì phân phó?” “Chuẩn bị xe, đến Đồ phủ!”

Nói đoạn, hắn lại có chút bực mình đã cốc trà, lúc này mới vẫy tay, mệ mội nói: “Thôi đi, lui xuống đi!”

Kể từ khi trị xong Lâu Tần, hoàng quyền đang thịnh, thị vệ không thể làm gì khác hơn là cúi đầu lui xuống.

Lai Nghi điện lúc này im ắng lạ thường, Lý Phù Dao ngã lên giường nhĩ. Hắn một tay giữ trán, một tay mở lại tờ giấy bị vò mai nãy, dần dần vuốt ra. Hắn dán mắt vào nét chữ quen thuộc, lúc này mới cười nhẹ, trùm tờ giấy lên mắt, che đi hai mắt đang tràn ngập bi thương.

Không thấy được hình ảnh nàng, không thấy được nụ cười nàng, Lai Nghi điện tựa hồ so với ngày trước còn tịch mịch hơn.

...

Mà lúc này bên trong Đồ phủ.

Đầu hạ ve kêu rả rích, Đồ Linh Trâm lơ đãng bưng lấy cầm bánh ngọt lên, ngắm sen trong hồ đến ngẩn người. Ô Nha và Đồ Anh đi qua đi lại trước mặt nàng cũng không nửa điểm phản ứng.

Trong ký ức của mình,Đồ Anh chưa từng thấy sư tử hồn bay phách lạc như này bao giờ. Nàng cùng Ô Nha nhìn nàng, nàng vẫn không chút để ý.

Đồ Anh thở dài, duỗi tay hươ hươ trước mặt nàng, lo lắng nói: “A tử, người có tâm sự à? Không bằng nói ra đi, đừng giấu trong lòng mãi.”

Đồ Linh Trâm lúc này mới bình tĩnh lại, mắt nhìn bánh ngọt trong tay như muốn nướng nó lần nữa không bằng. Qua rất lâu rất lâu sau, nàng mới nhăn mày, ngược nhìn Đồ Anh, nghiêm túc thỉnh giáo: “A Anh, muội nói xem thích một người...là cảm giác thế nào?”

Ve sào thanh thanh, gió nhẹ thoang thoảng, bốn phía vắng lặng.

Một lúc sau, Đồ Anh và Ô Nha cùng lùi lại một bước như không thể tin được.

Đồ Anh kinh ngạc nhìn tử tử: “A tử...người có người trong lòng rồi?”

Đồ Linh Trâm một mặt nghi ngờ: “Người trong lòng là gì?”

“Người...ôi!” Đồ Anh suy nghĩ một chút, lại thêm kinh nghiệm bản thân, chững chạc nói: “Người trong lòng chính là người mà tử yêu thích ấy. Người thấy hấn sẽ thấy vui vẻ, không thấy sẽ nhớ nhung, hấn bị thương sẽ đau lòng, hấn khổ sở sẽ khổ sở, hấn đến gần hay nhìn người lâu người sẽ thấy loạn nhịp...người sẽ không tự giác được đem tất cả hỉ nộ ái ố của bản thân ký thác lên người hấn, dù hấn có ăn không no mặc không ấm cũng sẽ biến thành nỗi lo của tử.”

Đồ Linh Trâm cẩn thận suy ngẫm về lời muội muội, trong đầu không ngừng tìm tòi những chi tiết đầy giữa nàng và Lý Phù Dao. Mặc dù không đến mức cao siêu như muội muội nói nhưng thực ra thì nếu Phù Dao vui nàng cũng vui, không gặp hấn sẽ nhớ, hấn bị thương sẽ đau...

Vậy là nàng có yêu hắn hay không đây?

Đồ Anh nhìn về mặt biển hóa thân sâu của tử tử, cuối cùng chột hạ: “Bây giờ tử đang nghĩ về ai thì người đó chính là người tử thích!”

LÝ PHÙ DAO!

Đồ Linh Trâm suýt té, nàng trợn to mắt, cười nói: “Thích hắn? Sao có thể!”

Đồ Anh cười khổ, tử tử mình cái gì cũng tốt, chỉ có chuyện yêu đương là ngổ đến lợi hại, cũng không biết làm sao cho nàng hiểu.

“Theo muội nói, nếu Ô Nha với muội ngã bệnh ta cũng sẽ đau khổ, không thấy các người ta cũng sẽ nhớ nhung, nhưng đây không phải yêu.” Đồ Linh Trâm ngẩng đầu híp mắt lăm bắm nói: “Rốt cuộc phải làm sao mới xác định được tình cảm ta với hắn không phải là tình bạn tình thân mà là tình cảm nam nữ đây?”

“Này đơn giản!”

Một âm thanh bất cần đột ngột vang lên, khiến ba người kia hoảng sợ một phen. Vương Thế Lan không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau Đồ Anh, cầm quạt giấy cười cười: “Chuyện tình cảm thì phải hỏi đến bản vương ta này!”

Ô Nha lộ vẻ khinh thường, Đồ Anh nhìn hắn làm mặt xấu. Chỉ có Đồ Linh Trâm nghiêm túc: “Thỉnh chỉ giáo!”

“Thực lòng yêu một người, là cam nguyện ngủ chung giường với hắn, muốn sinh con cho hắn chứ gì nữa!” Vương Thế Lan thông thả ngồi cạnh nàng, chỉ vào Đồ Anh và Ô Nha nói: “A Anh cô nương là người nhà thì xếp ra ngoài. Lấy Ô Nha làm ví dụ, người sẽ nguyện ý hôn hắn, ngủ chung, sinh con, làm chuyện ngọt ngào sao? Phu thê ấy mà, có nhiều chuyện để làm lắm nha!”

Nghe đến đây Đồ Anh gào lên một tiếng “Yaaaa” ,

hai tay che mặt nói với Vương Thế Lan: “Sao người lại nhắc đến mấy chuyện xấu hổ này chứ!”

Đồ Linh Trâm nghiêm túc suy nghĩ, hôn Ô Nha, ngủ với Ô Nha, nhất thời cả người nổi da gà, nàng vội lắc đầu: “Cùng với Ô Nha...chưa từng muốn!”

Thế nhưng lúc Lý Phù Dao thể hiện tình cảm với nàng, nàng ngoài chút cảm thấy thất thố ra cũng không thấy đáng ghét. Vậy có thể tính là nàng thích hẳn không?

Bất quá sinh đứa nhỏ...cho Lý Phù Dao?

Đồ Linh Trâm thẳng thắn nhìn Vương Thế Lan, nghiêm túc nói: “Cùng người mình thích, làm sao để sinh đứa nhỏ?”

Ngữ khí ngây ngô, Vương Thế Lan phụt cười, hẳn nhìn bộ dạng ngây ngô của nàng, nghĩ thầm: Không nghĩ người lại là thế này đó Đồ Linh Trâm!

Sau khi cười đến bãi hoải, hẳn mở quạt che khuất nửa mặt, cười đen tối: “Sinh con cần kỹ thuật cao, phải là hai bên tình nguyện ngủ cùng nhau, lại hmmm môn trốn vuốt ve rồi thủy...dung...Ấy đoạn này không thể miêu tả thêm được nữa! Nếu người hứng thú ta có thể cho người mượn sách đọc!”

Còn phải đọc sách, rất khó à?

Mẫu thân Đồ Linh Trâm là người khuê tú, nhà lại không có dì bác gì, chưa ai dạy nàng vấn đề này.

Thở nhỏ nàng ngây thơ hỏi mẫu thân, mình và muội muội được sinh ra như thế nào, kết quả bị mẫu thân cho úp mặt vào cây kiếm điểm...

“Ta từng thấy phu nhân Hoắc Thành Công sinh con, ở ngoài nghe nàng gào khóc một ngày một đêm, nước nóng bùng vào đều bị nhuộm đỏ. Khi đó ta đã nghĩ người bị lăng trì chắc cũng không đau thế, đến tột cùng là phải yêu một người bao nhiêu thì mới nguyện vì hắn mà chịu thống khổ đến thế.”

Đồ Linh Trâm kiến thức nửa vời, tự lảm bảm: “Ta có chút hiểu ra rồi, yêu một người là sẽ vì hắn mà

khóc, vì hấn mà chịu đau khổ, lại còn cam tâm tình
nguyện.”

Vương Thế Lan phẩy quạt.

“A Trâm, người nói những lời nàng kích trúng tâm
hồn bốn vương rồi.” Vương Thế Lan nghiêng đầu
chống cằm nhìn nàng, túm túm cười nói.

Chương 36

Bầu trời không mây, gió mát hiu hiu.

Vương Thế Lan chổng cằm cười túm túm nhìn nàng:

“Cái người mà khiến nàng cả ngày đứng ngồi không yên đó là ai thế, là ta à?”

Đồ Linh Trâm liếc mắt nhìn hắn, nói thẳng: “Ta không có nửa phần tình cảm với ngươi, cái đó ta biết.”

“Ngươi nói chuyện vô tình thế!” Vương Thế Lan so vai, chưa từ bỏ ý định lại rướn mặt đến: “Chi bằng cứ thử xem biết đâu lại thích ta? Tình cảm là kiểu bồi dưỡng từ từ mà, có khi chỉ cần hôn mấy bận là yêu ta liền hà.”

Nói xong, hắn dẩu môi, tiến lại gần nàng.

Đồ Linh Trâm khiếp đảm, vội vã quay mặt đi. Nàng chưa kịp hoàn hồn phản ứng lại đã đánh ra một chưởng, khiến Vương Thế Lan phong lưu tuấn tú rớt trên sàn. Vương Thế Lan không kịp chuẩn bị, chỉ có thể kêu một tiếng, ngã sòng soài trên đất.

Đồ Linh Trâm ngạc nhiên nhìn tay mình, lại nhìn cái tên đang ngã chổng vó trên đất, lòng âm thầm không hiểu: Tại sao Phù Dao hôn mình mình không thấy phản cảm, tại sao là Vương Thế Lan lại thấy kinh dị thế này?

Theo lý mà nói hắn là chồng chưa cưới của nàng, mà Lý Phù Dao chỉ là sư đệ thôi, đáng ra phải có cảm giác với hắn hơn sư đệ mới đúng, tại sao lại phản

ứng thế chứ. Lẽ nào đối với nàng, Lý Phù Dao thực sự đặc biệt?

Dường như nàng có chút bưng tỉnh, như thế đã hiểu rồi, lại như vẫn mơ hồ.

Mà bên kia, Vương Thế Lan ngồi dậy, áo bào dính đầy bụi đất, dáng vẻ chật vật không thể tả. Hắn sững sờ lau vệt nóng ướt trên sống mũi, chỉ thấy con mắt hiện rõ vẻ kinh hoàng:

“AAAAAAA!” Vương Thế Lan ngửa mặt lên trời, bi thống: “A Trâm, ta chảy máu! Người mưu sát phụ quân aa!”

Wương Thế Lan máu mũi chảy không ngừng, một bộ dạng kết tội Đồ Linh Trâm “cha không đánh ta, nương chưa từng đánh ta, người cư nhiên dám đánh ta, Đồ Linh Trâm cảm thấy tội lỗi vạn phần, vội đã hấn tiến vào đại sảnh.

Wương Thế Lan ngồi ngửa đầu trong phòng, cứng ngắc trên giường, hai lỗ mũi nhét hai cây bông, hắn ném đi, lông mày nhăn đến mức có thể kẹp chết một con ruồi chứ chẳng chơi, ai oán nói: “Hic...thật khó chịu, máu mũi chảy vào trong cổ họng!”

“

Đồ Anh tay cầm gối đặt phía sau hắn, cười cười:

“Người đáng lắm, ai không chọc lại chọc a tử! A tử có thể tay không đập nát bàn, không biết dọa chạy bao người thích tử ấy đó!”

“Người không hiểu.” Vương Thế Lan ngẩng đầu nhìn Đồ Linh Trâm, nửa thật nửa giả nói: “Chết dưới hoa mẫu đơn cũng làm quý phong lưu, a tử nàng như thế, nếu được hôn một lần ta bị hai chưởng nữa cũng thấy đáng!”

Wương Thế Lan thay hai cây bông khác vào mũi, nháy mắt đầy bí ối. Đồ Linh Trâm thấy liền lười để ý hắn.

...•

Vương Thế Lan có cơ ở phủ không rời, sau bữa tối, Hoắc Thành Công đến rồi.

Đồ Linh Trâm cứ ngỡ Hoắc Thành Công phụng mệnh Hoàng thượng đón nàng về, không ngờ hắn chỉ lấy ra một chuỗi xúc xắc khắc xương đưa cho nàng, nói là bệ hạ tặng nàng.

Đồ Linh Trâm nhận lấy, có chút không hiểu ý hắn, liền hỏi Hoắc Thành Công: “Phù Dao có nói gì không?”

Hoắc Thành Công đáp: “Bệ hạ nói nếu người chơi một rồi thì sớm hồi cung. Bất cứ lúc nào ngài ấy cũng đợi người.”

Đồ Linh Trâm nghe xong nhất thời tâm trạng không rõ là gì. Nàng đình trệ ngũ diệu, ôn thanh nói: “Đêm nay không về, thỉnh hoàng thượng nghỉ ngơi sớm đi.”

Hoắc Thành Công muốn nói lại thôi, cuối cùng im lặng quay về phục mệnh.

Vương Thế Lan nhìn chuỗi hạt trong tay nàng, cười như không: “Xúc xắc khắc xương, ý là tương tư nhập cốt biết không. Hóa ra người khiến người xuất thần vậy lại chính là hoàng thượng của chúng ta a!”

Nghe đoạn, chúng nhân trong phòng đều mang vẻ mặt quái dị.

Xúc xắc khắc xương, tương tư nhập cốt tri bất tri.

Đồ Linh Trâm xuất thần vuốt ve nó, hóa ra đó là ý tứ của nó sao...

Bầu trời đầy sao, trăng sáng vàng vạc, cơn trùng râm ran. Đêm nay, lần đầu tiên trong đời Đồ Linh Trâm tương tư như mộng.

Nàng đã rất lâu rồi chưa từng nằm mơ, hôm nay lại nằm mơ thấy Lý Phù Dao.

Trong mơ, Lý Phù Dao tới gần nàng, nhẹ nhàng ôm chặt nàng. Mà cả người nàng lại mềm nhũn, vô lực kháng kháng, chỉ có thể trợn to mắt mộng lung nhìn bản mặt hắn phóng to, thậm thì bên tai nàng: “Ta

thích nàng, sư tử, không ai yêu nàng hơn ta.”
Hắn nắm cằm nàng, hôn lên môi nàng, trần trọc trêu người: “Nàng thì sao, sư tử, nàng có thích ta?”
“Có lẽ có một chút...” Trong mơ nàng như cá mắc lưới vô lực phản kháng, không thể làm gì hơn là thành thực nói: “Ta không biết.”
Lý Phù Dao liếm tai nàng: “Ghét ta hôn nàng không?”

“Không.” Đồ Linh Trâm thở dốc một tiếng, âm thanh xa lạ mà ướt át như thể không phải nàng phát ra.
“Không ghét ta vuốt ve nàng?” Lý Phù Dao đưa tay tiến vào cổ áo nàng, trượt khắp.
Cảm giác xa lạ quá mãnh liệt, nàng có chút kinh hoảng, bản năng vùng vẫy. Đáng tiếc đang nằm mơ, thân thủ yếu ớt, không sao thoát khỏi Lý Phù Dao.
« Vậy còn thế này ? » Lý Phù Dao cởi thắt lưng nàng, tầng tầng lớp lớp vô thanh rơi xuống đất. Lý Phù Dao cười nhẹ, nói bên tai nàng : « Hai người can tâm tình nguyện cùng ngủ chung giường...giữa phu thê có rất nhiều chuyện xấu phải làm đó ! »
Đồ Linh Trâm hoảng hốt tỉnh lại.
Nàng ôm lấy ngực, cảm thấy bản thân ngã bệnh rồi, tâm bệnh.
Có lẽ do ban ngày nghe Vương Thế Lan nói nhảm, ban đêm suy nghĩ nhiều thành mộng, làm này mơ thấy mấy chuyện không đâu. Đồ Linh Trâm vô lực ngã lên giường, nghiêng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ đến ngán người.
Ở trên giường lăn qua lăn lại, cuối cùng vẫn là khuôn mặt của Lý Phù Dao cùng tiếng nói làm say lòng người ấy, nàng cảm thấy mình sắp xong rồi.
Lần đầu tiên trong đời nàng mong được thấy Phù Dao như vậy. Nhớ hắn, nhớ đến không ngủ được.
Tâm tình trong lòng không ngừng la hét, nàng khoác áo rời giường, đẩy cửa bước ra ngoài.

Gà gáy ba thanh, trời sắp sáng. Đồ Linh Trâm nhẹ nhàng bước ra ngoài, định bụng quay về cung gặp Lý Phù Dao.

Ai ngờ bên ngoài đã thấy một nam nhân mặc võ bào đứng sẵn ở đó, sững sờ nhìn tấm hoành của Đồ phủ đến ngẩn người. Dưới bóng đêm, cả người hắn bị vây bởi sương mù, cũng không biết đã đứng đó bao lâu. Đồ Linh Trâm bước lên trước, mượn ánh đèn đường, không rõ nói : « Phù Dao ? »

Lý Phù Dao quay người, đôi mắt thâm trầm phản chiếu muôn vàn ánh sao nhỏ, phát sáng rạng rỡ.

« Thật là người ! » Đồ Linh Trâm vừa ngạc nhiên lại vui mừng, bước nhanh về phía hắn, trong lòng muốn nói bao nhiêu điều, nhịn mãi mới có thể thốt ra : « Sao ngươi lại một mình chạy đến đây ! Lý Hoài ở Trường An, lỡ như xảy ra chuyện gì thì làm sao ! »

« Nàng một ngày chưa về ta một ngày không ngủ được. Đối với ta không gì đáng sợ hơn mất nàng. »

Lý Phù Dao cả người mang hơi thở lạnh lạnh, cách vài bước bình tĩnh nhìn nàng, một lúc lâu mới lên tiếng cười nói : « Sư tử sao lại ở đây ? Trời vẫn còn chưa sáng mà. »

Đồ Linh Trâm nghiêng mặt sang một bên, thanh âm nhỏ không nên lời : « Ta cũng...không ngủ được. »

Lý Phù Dao nhìn nàng thật sâu, sóng mắt không thấy đáy : « Nếu ta xảy ra chuyện, nàng sẽ đau lòng chứ ? »

« Người nói bậy gì thế ! » Đồ Linh Trâm có chút tức giận nhưng nhớ lại lời muội muội nói ban sáng, nàng lại thả mềm ngữ khí, thành thật nói : « Giờ nhìn thấy người ta rất vui, không thấy người sẽ thấy nhớ, người bị thương, ta sẽ đau lòng, ta nghĩ... »

Nàng ngừng ngừng, nhìn hắn mỉm cười : « Ta nghĩ, ta đại khái là cũng có chút thích người, chỉ là trước đây chưa từng nghĩ đến. »

Lý Phù Dao lập tức trợn to mắt, ánh mắt biến chuyển vài lần, không thể tin nói : « Nàng nói gì...Sư tử, người nói lại lần nữa ! Ý nàng chính là ý mà ta đang nghĩ đến sao ? »

Dường như tảng đá nặng nơi ngực đã bị dỡ bỏ, nàng thoải mái thở ra một hơi, tâm tình thanh thản chưa từng có. Nàng nói : « Ta thích người. Dù không đến độ ý loạn tình mê nhưng ta biết người cùng bọn Ô Nha, Vương Thế Lan không giống nhau, người đối với ta là đặc biệt. »

Nói chưa hết lời, nàng đã bị bao lấy bởi một cái ôm lạnh lạnh.

Lý Phù Dao siết chặt nàng, như muốn đem nàng hòa vào tận xương cốt của hắn. Hắn cúi người chôn mặt vào vai nàng, như muốn cười, lại như không nhận được mà ghen ngào : « Nàng có biết ta đã phải chờ giây phút này bao lâu rồi không...Ta tưởng, ta sợ sẽ không được nghe nàng nói những lời này. »

Hơi thở ấm áp của hắn phả vào cổ nàng, một cảm giác run rẩy đến kỳ lạ/ Đồ Linh Trâm do dự chốc lát, cuối cùng đưa tay đặt lên bờ eo trắng kiện của hắn : « Ta không biết thích một người là cảm giác thế nào, cũng không biết khi yêu thì nên làm gì, nhưng ta nguyện ý cùng người thử, cũng chỉ nguyện ý cùng người thử. Vương Thế Lan nói nếu thật tâm yêu một người sẽ can tâm tình nguyện cùng hắn chung chăn gối, chân thành đối đãi, sẽ chịu thương đau cũng sẽ cảm nhận được ngọt ngào, dù ta chưa từng muốn cùng nam nhân sinh con, cũng không biết ta đối với người có thể đi đến đâu, nhưng ta sẽ cố gắng học cách yêu người, càng yêu người... »

Lý Phù Dao siết chặt hai tay, dở khóc dở cười nói : « Tên khốn nạn kia nói bậy bạ gì với nàng vậy. »

« Ta không hiểu chuyện yêu đương cho lắm, có lẽ sẽ

không đạt được kỳ vọng của người, người ở với ta có lẽ sẽ khô khan lắm, khổ cực lắm. » Đồ Linh Trâm hơi quay đầu, lau hai má tràn lệ của hắn : « Người có nguyện ý không ? »

« Ta nguyện ý ! » Lý Phù Dao gắt gao chôn chặt nòng, âm thanh vì kích động mà khó nghe. Hắn lăm lăm bấm : « Ta nguyện ý, sư tử...Thật sự sợ đây chỉ là một giấc mơ, ta gạt đầu thì sẽ tỉnh dậy mất. » Đồ Linh Trâm vỗ vỗ tấm lưng hắn, không nhịn được cười nói : « Kỳ thật ngẫm lại, sinh con đau như là dao kề cổ ấy. Nhưng nếu là vì người, có chém ta hai đao ta cũng chịu được. »

« Nàng so sánh gì lạ vậy chứ ? Ta yêu là yêu nàng, không liên quan đến có con hay không. Nếu nàng sợ sinh con chúng ta liền không sinh, ta không muốn nàng chịu khổ.»

Lý Phù Dao hít sâu một hơi, nhìn nàng từ trên xuống dưới, tuy mắt ướt hồng nhưng lại xán lạn chưa từng có. Hắn cong môi cười, nói nhẹ bên tai nàng: “Huống hồ sinh con thì có khổ nhưng quá trình tạo hài tử thì lại vô cùng hưởng thụ...Nàng có nguyện ý cùng ta tìm hiểu không, A Trâm?”

Tiếng A Trâm này uyển chuyển, quyến luyến cực điểm, khiến má nàng đỏ ửng.

“Vậy quãng đời còn lại thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

Nàng nhìn lại hắn, trong mắt có chứa ấm áp, lại có chút mê man, khiến lòng người say mê.

Lý Phù Dao không nhịn được nữa nghiêng người hôn nàng, như là đang trong mộng cảnh, không tia chân chừ.

Trường An phổ lung linh ánh đèn, ánh sáng lấp ló từ phía xa chân trời nhuộm sáng bầu trời. Ánh đèn cùng ánh sáng chiếu lên khuôn mặt ấm áp của hắn.. Đồ Linh Trâm sững sờ, rồi nàng nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn. Lý Phù Dao như được cổ vũ, lập tức hôn sâu hơn.

Phố không người, ánh rạng đông đem khung cảnh của
hai người cắt thành khuôn hình đẹp đẽ.

Chương 37

Giữa hè, ánh mặt trời gay gắt, một mảnh chói mắt. Nơi xa truyền về tiếng ve sâu rả rích, mùa hè này so với hè năm nào đều nóng nảy hơn nhiều.

Lý Phù Sơ vuốt ve quả vầu chạy vào trong điện, vừa lau mồ hôi vừa nhìn Đồ Linh TRÂM, ánh mắt không che giấu nổi sự sùng bái.

“Tay nghề của tử tử cao thật đấy, quả cầu này rất hợp ý ta!” Hắn nhắc chân đá đá quả cầu, lại duỗi tay kéo nạng, liếng thoảng không ngớt: “Đi đi nào! Tử tử mau theo ta đi đá cầu đi!”

Lý Phù Dao thấy vậy, cuốn sách lại, không chút lưu tình gõ lên bàn tay trắng nõn của đệ đệ, lông mày đẹp đẽ nhăn lại: “Ở ngoài nắng đến tróc da, người làm càn thì thôi đi, tội gì để A Trâm cũng đi theo chịu thiệt chứ.”

Lý Phù Sơ gào lên đau đớn một tiếng, xoa bàn tay bị đập hồng lấm bầm: “Trước đây trời nóng thế nào tử tử cũng ra ngoài luyện công đó thôi. Rõ ràng là hoàng huynh nhỏ nhen.”

Lý Phù Dao nhàn nhạt liếc đệ đệ, không sinh khí cũng tự ra uy.

Lý Phù Sơ lập tức không dám nhiều lời, yếu ớt ném ném cầu: “Vậy, đệ đi đây.”

“Ấy, chờ chút!” Đồ Linh Trâm gọi hắn lại, cười nói: “Bên ngoài nóng, uống bát canh ô mai rồi đi.”

Lý Phù Sơ nhận lấy bát canh, húp một miếng, lau

miệng không quên quay đầu cười tươi: “Đa tạ tỷ
tỷ!”

Lý Phù Dao nghiêm nghị sửa lại: “Phải gọi hoàng
tấu.”

Ngoài điện, dưới ánh mặt trời, thiếu niên nhấn mạnh
từng câu từng chữ: “Đa, tạ, tấu, tấu!”

Gọi xong hấn hứng thú lắc lắc tay, như con khỉ
tung tăng biến mất dưới ánh mặt trời chói chang.

Đồ Linh Trâm bị trêu cũng không cảm thấy ngại,
nàng nhìn Lý Phù Dao nở nụ cười, chớp chớp mắt,
cười đến long lanh vạn phần.

Ngược lại tai Lý Phù Dao lại hơi ửng đỏ, buông mắt
thâm trầm nuốt nước bọt.

Đồ Linh Trâm nhìn hấn, không nhịn được hiếu kỳ
hỏi: “Người sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Lý Phù Dao nhẹ nhõm dài, cầm quyển sách trên tay
che mặt, chỉ lộ đôi mắt sáng, cười nói: “A Trâm ở
gần quá, ta không thể nào tập trung xem sách
được.”

“Xin lỗi, ta làm phiền người à? » Đồ Linh Trâm vội
lùi về sau vài bước.

Lý Phù Dao nhìn nàng, con người càng trở nên thâm
thúy.

Đồ Linh Trâm lại ngoan ngoãn lùi về sau vài bước,
Lý Phù Dao nhìn nàng, ánh mắt tỏa nhiệt.

Đồ Linh Trâm : « ??? »

Nàng vội ôm đĩa bánh quay sang bên khác, lưng đối
diện với hấn, nàng nghĩ : bây giờ chắc không phiền
hấn rồi chứ nhỉ ?

Nàng yên tĩnh gặm bánh, hoàn toàn không chú ý đến
ánh mắt rạo rục phía sau rạo rục đến có thể thiêu
đốt người ta.

Không biết qua bao lâu phía sau cũng không có
tiếng lật sách, nàng liền quay lưng muốn lén nhìn
hấn một cái, ai ngờ vừa quay đầu đã va vào một

khoang âm áp.

Lý Phù Dao ngồi ngay phía sau nàng, hai tay ôm nàng vào trong lòng, hấn gác cằm lên vai nàng, tai cứ nhẹ nhàng trượt lên trượt xuống trên khuôn mặt nàng.

Đồ Linh Trâm sững sờ, thuận thế tiến vào lòng hấn, đem cả thân thể phó thác cho hấn . Nàng cười nói : « Không xem sách nữa à ? »

Hồ hấp âm áp phả vào cổ nàng, Lý Phù Dao chôn đầu nơi vai nàng, buồn buồn bực bực nói : « Muốn xem nàng thôi. »

Đồ Linh Trâm thở dài : « Bệ hạ, người như vậy nguy hiểm lắm nhé ! Coi chừng từ giả bộ mà biến thành hôn quân thật bây giờ. »

« Sách sử viết thế nào, Xuân Thu xử thế nào đối với ta đều không quan trọng. Ta chỉ quan tâm tâm tình của nàng. » Lý Phù Dao ở bên tai nàng thủ thỉ, mỗi lời đều chân thành vạn phần : « Không cần lo lắng, nàng là ánh sáng của ta, là mạng sống của ta, giang sơn này ta cũng sẽ vì nàng mà bảo hộ thật tốt. »

Tình yêu và khát vọng của Lý Phù Dao đối với nàng thực vượt quá sự tưởng tượng của nàng. Phần tình cảm nhiệt liệt như lửa, thâm trầm tựa biển này, như thế nếu nàng chết đi cũng sẽ lập tức muốn đi cùng.

Nàng thỉnh thoảng cũng sẽ có chút hoảng hốt vì tình cảm giữa hai người không công bằng. Tình yêu của hấn cứ như lửa cháy lan ra đồng cỏ mỗi lúc một mãnh liệt, như ánh mặt trời rực rỡ, mà tình cảm của nàng chỉ như là giọt nước chảy tràn, nàng không yêu điên cuồng được như Phù Dao, chí ít là hiện tại không làm được. \

Nàng thật hy vọng mình có thể tốt hơn chút nữa, lại tốt hơn chút nữa, mãi đến khi nào có thể xứng với tình yêu của hấn.

Một tiếng than thở nhẹ rớt xuống.

Lý Phù Dao thấy nàng là lạ liền nhẹ nhàng kéo mặt nàng qua, nhu thanh hỏi: “Sao thế?”

“Không sao.” Đồ Linh Trâm ôn nhu đối chủ đề: “Mỗi ngày ở trong cung ta nhàn quá rồi, người xem có vị trí nào còn trống sắp cho tở tở một chỗ.”

Lý Phù Dao nhìn nàng cười cười: “Nàng nói ta mới nghĩ đến, thật sự đang có một vị trí trống, giành riêng cho nàng.”

“Là gì thế?” Mắt nàng sáng lên, lập tức ngồi thẳng người.

“Vị trí Quốc mẫu Đại Ân, có hứng thú không?” Lý Phù Dao hôn lên môi nàng một cái, như hồ ly thực hiện được âm mưu.

Đồ Linh Trâm vừa giận vừa buồn cười nói: “Ta đang nghiêm túc đó.”

“Ta cũng đang nghiêm túc a, A Trâm nàng hảo hảo cân nhắc, nha?” Lý Phù Dao cầm tay nàng lên đặt lên môi hôn, thông thả ôn nhu mà tràn ngập tính xâm lược.

Lý Phù Dao cười đến điên đảo chúng sinh, Đồ Linh Trâm khó mà không sửng sờ, má ửng hồng.

Lý Phù Dao thuận thế cúi xuống, đôi môi mềm mại như chuồn chuồn lướt qua khuôn mặt ửng hồng của nàng, thanh âm trầm thấp mà mê hoặc: “Đang nhìn gì thế?”

“Người thật đẹp trai.” Đồ Linh Trâm mỉm cười, thành thực nói.

“Đừng nói nữa. Còn nói nữa, ta sợ sẽ không nhận được...” Tai hắn đỏ lên, cúi đầu chuẩn xác bắt lắt môi nàng, trần trọc mơn trớn, cười nhẹ nói: “Ăn nàng!”

Đồ Linh Trâm cảm giác cả người sắp tan chảy rồi, vất vả tách ra, nàng thở khẽ, nghi ngờ nói: “Sao người cứ thích hôn thế, sáng hôn, chiều hôn tối

cũng hôn, rảnh là hôn thế không ngán sao?”

“Ngon, không ngán.” Mắt hắn mỉm cười, thâm thúy đến chết người: “Lại nói nàng chưa chuẩn bị xong, không thể làm cái khác được, đành hôn nhiều một chút gọi là chữa đói vậy.”

Nói xong hắn lại bá đạo cúi người ôn nhu cắn vào môi nàng.

“Ấy, người...”

Cảm giác bị khống chế này thực gay go a. Đồ Linh Trâm nghĩ: Hắn là kẻ cuồng hôn sao?

Lý Phù Dao hai mắt sáng như mặt trời. Hắn hít vào sâu một hơi, lại một hơi, âm thanh say mê: “A Trâm, hôm nay ta dạy nàng thêm một chuyện hai người yêu nhau thường làm nữa, được không?”

“Cái gì?” Đồ Linh Trâm nghiêng nghiêng đầu, dù môi bị hôn đến đỏ nhưng ánh mắt vẫn trước sau như một long lanh thanh khiết.

Bị nàng dùng ánh mắt ngây thơ như vậy nhìn, Lý Phù Dao cảm giác mình như yêu nghiệt dụ dỗ con nhà lành vậy, tai lại càng đỏ thêm. Hắn đè thấp tiếng nói: “Dạy nàng, hôn.”

“Hôn?” Nàng sờ sờ môi mình: “Chúng ta không phải hôn suốt đó sao?”

“Ngốc, đó là thơm, không phải hôn.” Hắn cười nhẹ, cánh tay đặt sau gáy nàng, cười như trăng dưới hồ: “Nào, mở miệng.”

Môi vừa hé, đầu lưỡi hắn đã lập tức xuyên vào, ôn nhu nô đùa, triền miên tận cực.

Hôn xong, khóe mắt hắn phủ một tầng sương, có chút thấp thỏm nhìn nàng: “Thế nào?”

“A” Đồ Linh Trâm không nhịn được lau lau khóe miệng, nghiêm túc suy nghĩ một phen mới đáp: “Có chút kỳ quái, nhưng cũng được.”

“Có ghét không?”

“Cũng không có” Nàng thành thật nói: “Ta sẽ nỗ lực

thích ứng.”

Lý Phù Dao nở nụ cười. Nàng vẫn như nhiều năm trước, nụ cười long lanh, tính cách kiên định, trái tim mềm mà bao dung.

Hắn vô số lần cảm tạ trời đất mình đã yêu đúng người, mà càng may hơn là, người hắn yêu cũng yêu hắn.

“Có vị ô mai.” Đồ Linh Trâm đột nhiên nói.

“Cái gì?”

“Hôn ấy.” Nàng đưa ngón trỏ chỉ chỉ vào môi hắn.

“Chua sao?”

“Là ngọt.”

Lý Phù Dao lập tức ngăn ra, lập tức áp sát nàng, úp khuôn mặt đang tỏa nhiên vào hõm vai nàng, như lắm bầm nói: “Làm sao đây, cảnh yêu nàng rồi.”

Đồ Linh Trâm bật cười, không có chút ý thức là mình đã gây ra hỏa. Nàng không nhận được tránh tránh, không biết làm sao nói: “Thật nóng.”

“Ta còn nóng hơn.” Lý Phù Dao ôm nàng không buông.

“Vậy người buông ta ra a.”

« Không buông, chết cũng không buông. »

Đồ Linh Trâm hết cách, lần đầu tiên hiểu nam nhân làm nũng mới đáng sợ làm sao. Nàng thở dài nói :

« Cái kiểu này là học từ ai vậy chứ ? »

« Cái này cần gì học. » Hắn ở bên tai nàng cười nhẹ, âm thanh sâu xa : « Yêu ấy mà, một khi yêu những cái này đều là bản năng. »

Một chữ « Tình » này chính là hoa tươi dẹt nên, là đường mật quấn quanh, là loại hình phạt tàn khốc mà ôn nhu nhất trên thế giới..

Chương 38

Trong tấm điện của Lý Phù Dao có một gian mật thất, bên trong là tất cả những si tình cùng ái luyện hần dành cho Đồ Linh Trâm.

Nắng gắt tháng Bảy, sau hạn hán chính là mưa rào. Khí trời thất thường, Đồ Linh Trâm ngồi trong cung đến nhàm chán, liền nói với hần muốn vào mật thất xem xem.

“A Trâm muốn nhìn cứ nhìn, không cần hỏi ta, huống hồ đồ trong gian mật thất vốn đều là của nàng mà.”

Lý Phù Dao vừa vắn xem xong sách, đặt xuống xoa xoa mi tâm, nhìn nàng cười: “Ta đi cùng nàng ha.”

“Hạn hán ở phương Nam người đã xử lý xong chưa?”

Thấy khuôn mặt mệt mỏi của hần, Đồ Linh Trâm nhíu mày, lo lắng nói: “Người đã xử lý công vụ cả ngày rồi, đi nghỉ đi, không cần để ý đến ta.”

“Đừng lo.” Hần cong môi nở nụ cười, mê hoặc vô cùng: “Người cứ để ta làm hôn quân một chút đi.”

Đồ Linh Trâm lần trước bước vào mật thất này là cái đêm Tần Khoan bức cung, nàng ở mật thất tìm được Thu Minh đại đao mất tích ba năm. Chỉ là lần trước tình huống nguy cấp, nàng không kịp đánh giá kỹ, bây giờ một lần nữa nhìn thấy những đồ vật ấy, nàng vẫn không cảm lòng được thất kinh.

Thật không biết Lý Phù Dao đã âm thầm bỏ ra bao nhiêu thời gian mới thu thập được đầy đủ tất cả những đồ vật liên quan đến nàng nữa.

Từ khi giáp nàng từng mang đến phát kim, huyền cung, con diều nàng từng làm, thậm chí là mấy món đồ chơi làm bằng đường đen sì...Một căn phòng kỳ quái, tối tăm nhưng vô thanh nói cho nàng biết những chuyện đã qua.

Có rất nhiều thứ, đến nàng còn không nhớ mình đã từng dùng qua, thế nhưng hẳn lại xem như bảo vật, như thể cái nào cũng có lai lịch cùng thời gian. Nàng trở mắt rụt lưỡi, không nhịn được hỏi: “Những vật này người đào đâu ra chứ?”

Lý Phù Dao ho nhẹ một tiếng, ngại ngừng quần bách nói: “Có vài thứ là nàng tặng, có vài thứ là nàng vứt đi, có vài thứ là ta thấy thích hợp với nàng, nói chung là liên quan đến hai chúng ta ta đều muốn giữ làm kỷ vật.”

“Người...từ khi nào?” Vì sao nàng trước đây đều không biết.

Lý Phù Dao suy tư chốc lát mới nói: “Từ nhỏ ta đã biết nàng đối với ta là người đặc biệt, tất cả những gì liên quan đến nàng ta đều không nỡ vứt, tất cả đều xem như là bảo bối, mong chờ chính mình có thể mạnh như nàng. Lâu dần bảo bối càng cất càng nhiều nên ta liền sai người xây mật thất.”

Ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào mỗi thứ, dường như muốn nhìn thấu tất cả. Ngừng ngừng hẳn lại nói tiếp: “Nếu không có gian mật thất này, ba năm qua thực sự...sẽ rất khó qua. Khi đó ta như điên lên vì thống khổ, đông nhớ nàng, thu nhớ nàng, nhìn thấy hoa rơi nhớ nàng, thấy lá rơi càng nhớ nàng. Mỗi áng mây giữa bầu trời đều mang hình ảnh nàng, mỗi một trận gió đều như thể nàng đến, mỗi một gương mặt đều mang hình bóng nàng, trăng lên trời lặn, ta lại nhớ nàng đến không ngủ được.

Cứ đến lúc ta cảm thấy mình không chống đỡ được nữa, ta liền chờ lúc ban đêm không người đến chỗ này, chỉ lúc đến đây ta mới có thêm khí lực để

chiến đấu...Khi đó, hồn phách ta như chia làm hai nửa, một nửa ở trước mặt người ta diễn trò đùa bỡn, một nửa âm thầm nhớ nhung nàng.”

Đồ Linh Trâm chỉ im lặng nghe, trong lòng khó chịu vụn vặt, huống chi là người trải qua như Lý Phù Dao/

Nàng thở dài một tiếng: “Phù Dao, xin lỗi.”

“Nàng có thể quay lại bên cạnh ta đối với ta mà nói đã là chuyện may mắn nhất, sao lại phải xin lỗi?” Hấn đưa tay lên sờ sờ má nàng, thâm tình nói: “Không cần đau lòng, bây giờ ta rất hạnh phúc.”

Đồ Linh Trâm lắc đầu, viền mắt nóng ướt: “Ta không biết mình phải tốt đến bao nhiêu nữa mới có thể xứng với tình yêu của người. Phù Dao, người làm ta không có tự tin nữa rồi.”

“Không tự tin phải là ta mới đúng. » Hấn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, chân thành nói : « Nàng giống như ánh mặt trời còn ta là Khoa Phụ luôn đuổi theo nàng. Nhiều năm trước ta từng nghĩ, nếu một ngày nào đó có được nàng, kể cả bị đẩy vào biển lửa cũng cam lòng. »

Đồ Linh Trâm cười cười : Cũng tốt, nếu người là Khoa Phụ đuổi theo mặt trời vậy ta sẽ cùng người làm thiêu thân lao vào lửa.

Dạo một vòng trong mật thất, mắt nàng bị một cây trâm ngọc bích hấp dẫn. Nàng nhớ rõ mình chưa từng dùng qua cây trâm hoàng nhoáng thế này, liền nghi ngờ hỏi : « Đây là của ta ? Mua từ bao giờ thế này ? »

Lý Phù Dao cầm cây trâm nhìn một chút, cong miệng cười : « Đây là ta mua, ta thấy hợp với nàng nên mua. »

« Ta rất ít mang trang sức quý như thế này. »

« Ta biết. » Lý Phù Dao gật đầu, ánh mắt nhu hòa :

« Thế nhưng chủ quán bảo đây là « Linh Xà Trâm »

ta thấy tên nó có tên nàng nên không cầm lòng được mua luôn.

Linh Xà Trâm, Linh Trâm.

Đồ Linh Trâm cảm thấy lòng ngực mềm nhũn. Nàng hơi cúi đầu, chỉ chỉ búi tóc của mình : « Nhanh nhanh cài lên cho ta. »

Nghe vậy, Lý Phù Dao lập tức đưa cây trâm cài lên đỉnh đầu nàng, đôi mắt sáng lên cười nói : « Xinh lắm. »

Đồ Linh Trâm mím môi, thỏa mãn nở nụ cười : « Người biết tên ta sao mà có không ? »

Lý Phù Dao nhẹ lắc đầu.

« Nghe nói, cha mẹ ta gặp nhau ở Linh Sơn Tự, vật đính ước là một nhánh trâm đồng tước, vì vậy cha mẹ liền đặt tên cho ta là Linh Trâm. »

Nói đến đây, nàng lại khó tránh nghĩ lại nhiều năm trước, mẫu thân trang điểm tân nương rồi ra đi, trong lòng thương nhớ, thanh âm dần trầm thấp.

Lý Phù Dao ngoắc ngoắc lòng bàn tay của nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt lo lắng.

Đồ Linh Trâm điều chỉnh lại tâm tình, cười cười nhìn hắn, lại đến bên góc tường, rút ra bức họa, vừa mở ra đã ngạc nhiên : « Ô, bức họa này...là ta ? »

Lý Phù Dao gật đầu : « Ta đã nói, trong này hết thảy đều liên quan đến nàng. »

« Vẽ đẹp lắm, có điều. » nàng không nhịn được bật cười, chỉ vào mỹ nhân tong tranh : « Ta đâu đẹp được như thế. »

Lý Phù Dao nghiêm túc nói : « Người thật càng đẹp hơn, một bức tranh không miêu tả hết được một phần tư chất của nàng. »

Đồ Linh Trâm lại mở bức khác, bức này còn tinh tế hơn, khí chất, mặt mày, nụ cười long lanh, lông

mày kiên định, Đồ Linh Trâm sờ cằm đánh giá : « Hóa ra kiếp trước ta là như này sao ? Ta đã không còn nhớ nữa rồi. »

Nói đoạn, nàng quay người, chỉ vào chính mình : « Khuôn mặt của kiếp trước và kiếp này, người thích kiếp nào ? »

« Đều thích. » Lý Phù Dao không nghĩ ngợi, trả lời : « A Trâm chính là A Trâm, dù cho dung nhan bị thay đổi, chân ái là bất biến. »

« Người a. » Đồ Linh Trâm cười nhìn hắn, trong lòng âm áp dễ chịu. »

Đồ Linh Trâm mở bức họa cuối cùng, lại thấy Lý Phù Dao biểu hiện bất thường, hoang mang rối loạn muốn đưa tay cướp lại bức tranh.

Đồ Linh Trâm phản ứng nhanh lập tức giấu tranh ra sau lưng, liếm môi cười nhẹ : « Hiếm thấy người sốt sắng như vậy, trong bức tranh này có gì ghê gớm không thể tiết lộ ? »

Khuôn mặt trắng nõn của hắn lập tức đỏ ửng.

Đồ Linh Trâm mở bức họa ra xem, trong bức họa là mỹ nhân đang tắm, biểu hiện quái lạ : « Xuân-cung-đồ ? »

Lý Phù Dao thẹn thùng quay đầu, tránh mặt không đáp : « Ai nói cho nàng biết từ đó, là Vương Thế Lan ? »

« Phù Dao người thật xấu nha, cứ nhiên họa tử tử thành... loại này. » Đồ Linh Trâm thấy hắn thẹn thùng, cố ý trêu : « Hoàn cảnh bức họa xem ra là lúc ta ở phòng tắm...người lén nhìn trộm ? Vẽ từ khi nào thế ? »

Vốn là lúc nào nhớ nàng đến bi thống thì vẽ, dưới nét bút là cả dục vọng mà hắn không dám nói ra. Không ngờ bị chính người trong tranh bắt được, dù là da mặt dày đến mấy hắn cũng không thể nghe tiếp.

Hắn bắt lấy tay nàng đang hươ hươ đề lên tường, một tay che miệng nàng, áp sát.

Lý Phù Dao nhẹ thở dốc, đôi mắt tựa hồ phủ sương, hắn đỏ mặt nói : « Đừng hỏi nữa. »

« Ô hô, sư đệ lớn rồi ha, còn dám dùng chiêu thức ra dạy đối phó với ta. » Đồ Linh Trâm chuyển động khó thoát khỏi bàn tay mạnh mẽ của hắn, không thể làm gì khác hơn là nhìn hắn áp sát ngay trước mặt, khuôn mặt anh tuấn mà tính xâm lược vô cùng lớn. Đồ Linh Trâm bị hắn áp sát dưới vách tường, chỉ cảm thấy hai tai đỏ ửng của hắn đáng yêu đến lạ, không nhịn được cười nhẹ : « Người không phải trong đầu đã ảo tưởng qua bao nhiêu lần ta cởi áo nơi đây các thứ sao, vẽ còn vẽ ra được, giờ mới biết thẹn...A ! »

Lời còn chưa nói xong, đôi môi nóng bỏng của hắn đã chặn lại, ngăn tất cả lời thoại của nàng.

Nụ hôn này mãnh liệt bá đạo hơn bất kỳ nụ hôn nào, Đồ Linh Trâm có cảm giác nàng đang ngồi trên một chiếc lá đi qua một con sông, không cách nào không chế chỉ có thể để sóng mặc sức chảy.

Mãi đến tận khi nàng như muốn chết chìm, Lý Phù Dao mới buông tha cho nàng.

Khóe mắt hắn ướt hồng, thân thể cùng hơi thở nam tính lan tỏa. Nàng thậm chí cảm nhận được vật cứng dưới thân hắn, theo bản năng đưa tay tìm, nghi ngờ hỏi : « Đây là cái... »

Lý Phù Dao lập tức bắt lấy tay nàng, khàn giọng gian nan nói : « Đừng làm loạn, sư tỷ, ta thật sự sẽ ăn nàng đó. »

Ánh mắt hắn thâm thúy chưa từng có, Đồ Linh Trâm vội rời tay, trực giác cho nàng biết không nên tò mò lần xuống nữa, phải giữ khoảng cách an toàn với hắn.

Lý Phù Dao hít thật sâu, cảm thấy chính mình nhịn đến sắp điên lên rồi.

Thấy hấn dần tỉnh táo lại, Đồ Linh Trâm mới tiếp tục thăm dò : « Người bắt đầu từ khi nào vậy ? »
Lý Phù Dao hoảng hốt : « Cái gì ? »
« Thích ta. » Nàng bổ sung : « Từ khi nào bắt đầu thích ta ? »
Lý Phù Dao trầm mặc chốc lát, thông thả nói : « Quá trình này rất dài, nàng muốn nghe không ? »

Đồ Linh Trâm im lặng nhìn hấn, nhẹ nhàng mà kiên quyết gặt đầu: “Không thể hiểu được tâm lòng của người sớm hơn, ta rất xin lỗi. Bây giờ ta muốn hiểu rõ người lại lần nữa, được không ? »
Bên trong mặt thất tối tăm, Lý Phù Dao nhìn nữ tử rực rỡ như ánh mặt trời chói mặt này, đôi mắt nhấp nháy vài lần, hấn cảm thấy tà hỏa bị mình gạt lực đè xuống đã quay trở lại rồi.
Hấn trầm mặc, tựa hồ đang do dự làm sao để nói. Chốc lát, âm thanh ám ách mới truyền đến : « Từ nhỏ ta đã thích nàng, nhưng thực sự nhận ra đó là tình yêu thì là năm 16 tuổi, khi Vương Thế Lan xuất hiện. »

...

Đó là mùa đông Thái Nguyên năm thứ năm, Vương Thế Lan vừa đến tuổi phát quan thay mặt tước phụ thân, lần đầu tiên lấy thân phận Trường Sa Vương đến Trường An hưởng công,.
Ngay dưới làn tuyết trắng bay bay, hấn tình cờ tâm động lần đầu tiên trong đời.
Đó là vùng ngoại ô cách thành Trường An không tới trăm dặm, tuyết lớn bay bay, xa mã chìm trong tuyết, cất bước gian nan, Vương Thế Lan không thể làm gì khác hơn là bỏ xe cưỡi mã cấp tốc lên đường,
Bốn phía một mảnh trắng xóa, đến suối cũng bị đóng băng, vùng ngoại ô ít người lui tới, chỉ có thanh âm tuyết rơi. Chỗ xa xa là cây cối bị tuyết phủ

khấp., một cành cây bị đông cứng gãy xuống, khiến hai ba chú chim thất kinh.

Thiếu niên trẻ tuổi tuấn dật cười mã lắc lư tiêu sái, không nhịn được đưa tay hứng tuyết rơi, khen ngợi : « Đẹp quá, hoành tráng thật ! Ở phương Nam chưa từng thấy tuyết lớn như này ấy. »

Hộ vệ Vương phủ áp giải công phẩm phía trước thúc giục : « Vương gia ngày mau mau chút được không, chúng ta phải đến Trường An trước khi trời tối. »

« Người chờ chút. » Vương Thế Lan thở dài một cái, ánh mắt diễm lệ : « Theo bản vương thấy, thế gian này có hai thứ thanh âm êm tai nhất, một là hoa nở rạng sáng, mà loại kia không gì khác chính là thanh âm tuyết rơi. Do đó cứ từ từ tận hưởng đi a. »

Thị vệ ngẩng mặt lên trời : Tiểu vương gia người lại quên uống thuốc hả ?

Biến cố, chính ngay tại lúc này phát sinh.

Vương Thế Lan còn chưa tận hưởng xong, đã thấy một nhánh mũi tên bay đến, dẫn theo âm thanh của gió, nhắm thẳng đến ngực hắn.

« Vương gia cẩn thận ! »

Thị vệ gần hắn nhất lập tức phát ứng, chặt đứt mũi tên kia, mũi tên sượt qua cánh tay hắn, rơi về phía sau.

« Bảo vệ Vương gia ! »

Mười mấy tên thị vệ liền vây thành một vòng, bảo vệ hắn ở chính giữa.

Vương Thế Lan trong nháy mắt kinh ngạc sau đó lập tức trấn định, đôi mắt dán vào áo choàng bị mũi tên làm rách, sau đó cười nhẹ một tiếng : « Bộ đồ ta mới mua nữa chứ, tiếc thật. »

Vương Thế Lan không biết đối phương có bao nhiêu, mục đích là gì, liền nhìn về phía mũi tên bay đến, chấp tay cao giọng hô : « Dám hỏi các hạ muốn tiền

hay muốn mạng ? Muốn tiền thì được thôi, ở đây có đủ châu báu phương Nam mặc sức các người chọn ! » Bên trong an tĩnh tới mức chỉ có thể nghe thấy âm thanh tuyết rơi.

Vương Thế Lan thông thả ngồi thẳng lên, khoe miệng cong cong vệt cười nhạt : « Xem ra là muốn mạng rồi. »

Giọng vừa dứt chỉ thấy mười tên áo đen che mặt như bầy sói thông thả đi ra, bọn hấn giơ đao kiếm sáng loáng, hơi cong người, tư thế sẵn sàng công kích. Mười tên đạp trên tuyết dày lại không hề nghe thấy âm thanh nào, có lẽ đã được huấn luyện để làm sát thủ.

Như Vương Thế Lan mà nói, hoặc có quyền, hoặc có binh, đương nhiên sẽ có người bợ đỡ, cũng sẽ có người muốn hấn chết.

Hai phe rất nhanh quấn vào nhau tranh đấu, nhất thời chỉ nghe thanh âm của gươm đao. Thị vệ của Vương Thế Lan dù có là cao thủ cấp nhất nhưng so với kiểu sát thủ được huấn luyện bài bản thì vẫn dần bị rơi xuống thế hạ phong.

Đang lúc đám đông hỗn loạn đột nhiên phía xa có ba người phi ngựa đến, tiếp đó ba mũi tên đồng thời bắn ra, giết mấy tên thích khách đang vây lấy Vương Thế Lan. Trong đó có một cây tiễn lực rất lớn, thậm chí xuyên qua người tên sát thủ kia, ghim vào ngực tên sát thủ khác.

Tiếp đó, một bóng người mang vũ bào như huyết điệp bay lên, một đường đạp tuyết, như chim Hồng nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Vương Thế Lan.

Chỉ thấy tóc đen buộc cao, cung trong tay đưa cao, thích khách chưa kịp hét lên một tiếng máu tươi đã bắn tứ tung.

« Gan chó lớn thật ! » Nàng khinh thanh : « Dưới chân thiên tử mà đám các người cũng dám làm càn !

»

Thiếu niên trước mắt này nhìn qua bất quá chỉ mười mấy tuổi, vóc người đơn bạc, nhưng lại cực kỳ đẹp đẽ. Lòng mày anh khí, môi hồng xinh xắn, tay áo bay bay, kiêu diễm nét tuyệt, đúng là loại vẻ đẹp phi giới tính mà.

« Sư tử, coi chừng phía sau ! » Thiếu niên áo trắng phía sau thúc ngựa đến hô một tiếng, thuận tay trái hai tên áo đen.

Lúc này từ trong rừng rậm đột nhiên có mũi tên lao ra, mũi tên xoẹt qua đỉnh đầu thiếu niên kia, bắn rơi sợi dây cố định tóc hắn.

Trong náy mắt, mái tóc đen huyền như bình minh rải rác, nhẹ nhàng rơi tung nơi vai nàng. Nàng đột nhiên nhìn lại, nói với thanh niên mặc áo đen phía sau : « Ô Nha ! »

Không cần nói thêm gì nữa, Ô Nha lập tức hiểu ý, phi thân vào rừng. Chỉ một lúc sau trong rừng đã vang lên mấy tiếng kêu thảm, khối tuyết trong rừng bị chấn động đến mức rì rào hạ xuống, tiếng đó thi thể của sát thủ áo đen bị ném ra cánh rừng.

Giơ tay chém xuống, lại một tên áo đen đi đời.

Thiếu niên áo trắng dứt kiếm vào vỏ, kiêu căng đưa tay lên cằm, hướng thiếu niên áo đỏ cười nói : « Sư tử, đều xử lý sạch sẽ rồi. »

« Sư tử, tóc dài, đây là cái...

« ...Nữ nhân. » Vương Thế Lan kinh ngạc nhìn nàng, lẩm bầm tự nói.

Thính lực của nữ tử áo đỏ này vô cùng tốt, tiếng thở dài nhỏ hơn tiếng tuyết rơi của hắn lọt vào tai nàng. Nàng thông thả quay người, rõ ràng mặt, tay đều thấm đầy máu tươi nhưng trên miệng triển khai vết cười long lanh, như cởi bỏ sát khí của trận chiến mai này.

Nàng nở nụ cười, cả thể giới băng tuyết đều tan rã.

Nháy mắt này, Vương Thế Lan cảm thấy tim mình bị trật đi một nhịp.

« Tại hạ Trường An Đồ Linh Trâm. » Nữ tử nhìn hần cười nói: “Trước đây chưa từng thấy người, không biết là thế tử nhà ai?”

Hần ngạc nhiên:

Đồ Linh Trâm, ba năm trước đại phá quân Bắc Yên, một trận thanh danh, chính là nữ quân hầu đầu tiên trong lịch sử Đại Ân.

“Trường Sa, Vương Thế Lan.” Hần cười nhạt, long tay áo, lên tiếng: “Đa tạ nữ hầu gia ra tay cứu giúp.”

Đồ Linh Trâm cũng hoàn lễ: “Trời sắp tối rồi, không bằng ta hộ tống về thành.”

Ô Nha võ tuyết trên bay, hướng Đồ Linh Trâm ra hiệu.

“Thích khách đều chết hết? Không sao, không trách người.” Đồ Linh Trâm vươn mình lên ngựa, nghiêng đầu nhìn Vương Thế Lan: “Xin lỗi, không lưu lại được người sống, không biết là ai ám sát vương gia.”

“Không sao, bản vương có thể đoán được là ai.” Mắt sáng nhìn nàng, thở ra một ngụm khí trắng, nở nụ cười: “Đều do bản vương quá đẹp trai, bị người ta căm ghét.”

Đồ Linh Trâm bị hần chọc cười đến gập bụng.

Wương Thế Lan cũng cười. Nếu không phải tận mắt chứng kiến hần thật sự không ngờ nữ hầu chân quốc một phương lại là nữ tử ôn nhu thích cười như vậy. Dọc đường sóng vai mà đi, ánh mắt Vương Thế Lan không nhìn được dính trên người nàng. Thiếu niên áo trắng bên cạnh Đồ Linh Trâm thấy, hơi nhíu lông mày, ném cái nhìn lạnh lùng về phía hần, như bất mãn, cũng như đang nhắc nhở.

Tiếp đó, thiếu niên kia quay ngựa, đi vào giữa hần và Đồ Linh Trâm, ngăn chặn ánh mắt nóng bỏng của

hắn.

Vương Thế Lan cạn lời, không thể làm gì khác hơn là phần nô thu hồi ánh mắt.

“Thật xui xẻo.” Thiếu niên thâm ý liếc Vương Thế Lan một chút, hạ giọng ai oán: “Vốn muốn dẫn sư tử đi bắn giải sầu, kết quả hồ ly thỏ tuyết không có, lại chọc phải một thân máu tanh.”

Đồ Linh Trâm nhìn hắn, cười không nói.

Vương Thế Lan có ngu cũng biết đây chính là địch ý.

“Sư tử, cho tử.” Thiếu niên áo trắng tự cởi dây buộc tóc của mình đưa cho Đồ Linh Trâm: “Dùng cái này cột lại tóc đi.”

Đồ Linh Trâm cũng không khách khí, thuận tay nhận lấy buộc tóc sau đó mới quay lại cười nói: “Không uống công sư tử yêu thương người.”

Thiếu niên thẹn thùng cười cười, ánh mắt long lanh đến lạ.

Ế, sư đệ Đồ Linh Trâm...Đương kim thái tử?

Vương Thế Lan không thèm để ý, vẫn liếc nhìn Đồ Linh Trâm, nghĩ thầm: Xem ra tình địch tương lai thật khó đối phó a!

Bất quá, thế mới vui, không phải sao?

Ngày ấy ngoại ô Trường An tuyết lớn, là trận tuyết đẹp nhất trong đời Vương Thế Lan. Hoa tuyết mềm mại hòa vào nụ cười của nàng, nhẹ nhàng, rơi vào trong lòng hắn.

...

Thái Nguyên mùa xuân năm thứ sáu, Đồ Linh Trâm năm ấy đã sắp hai mươi vẫn một mình.

Lời đồn đãi trong triều ngày càng tăng, Hoàng đế :ý Bình Thu cũng sốt ruột lo lắng, có hôm nhện không được thăm dò nàng: “Lão đại, người không định thành thân?”

Đồ Linh Trâm đang ở trong viện chơi ném phi tiêu cùng Lý Phù Dao, nghe vậy cả hai đồng thanh:

“Không được!”

Lý Thu Bình bị hai người át thế, kinh hãi hỏi:

“Tại sao?”

Đồ Linh Trâm khó xử cúi đầu, sau mới lên tiếng:

“Bệ hạ, thần chưa từng nghĩ đến chuyện này.”

“Từ hôm nay bắt đầu nghĩ là được.”

Đồ Linh Trâm ồ một tiếng, cười hỏi hấn: “Bệ hạ, nếu ta thành thân, người phải làm sao?”

“Ôi, nam lấy vợ nữ gả chồng, trong triều đồn đãi quá nhiều, trăm sợ người chịu oan ức.” Lý Bình Thu thở dài, vâng trán chưa từng tiêu tan nổi u sầu:

“Trăm nợ Đồ Gia...quá nhiều rồi.”

Đồ Linh Trâm im lặng.

Lý Thu Bình lại nhìn nhi tử đang buồn bực, hỏi:

“Sư tử người muốn thành thân sao người không đồng ý?”

Lý Phù Dao buồn bực: “Ai cũng không xứng với sư tử.”

Nói xong mặt hấn lại đỏ trước.

Đồ Linh Trâm bật cười.

Ba người im lặng. Đồ Linh Trâm nhìn cành cây lên chồi non, bỗng lên tiếng: “Bệ hạ nếu như ngài thấy khó xử, vậy cứ gả thôi.”

Lý Phù Dao trợn to mắt nhìn nàng như thể nghe được tin dữ không thể tiếp nhận. Tiếp đó, hấn lấy phi tiêu, im lặng xoay người rời đi.

Việc thành thân của Đồ Linh Trâm từ mùa xuân mãi đến mùa đông cũng không định được.

Cũng không phải không ai cầu thân, ngược lại người có ý hoàn toàn không ít, chỉ là jhoong biết vì sao lại không thành công.

Có người chê nàng quá lợi hại chết cũng không dám cưới, có người chạy trốn chết, còn bị Lý Phù Dao làm khó dễ, từ đó người đến cầu không còn mấy. Dần dần chuyện chung thân đại sự của nàng đành bỏ xó.

Lý Bình Thu đầu đầu gọi nàng đến bên cạnh hỏi:

“Văn Trung Bá nhà Nhị Lang không phải rất thích người sao, sao cũng bị dọa chạy rồi?”

Lý Bình Thu đối với nàng mà nói là quân mà cũng là cha, dù tính cách nàng hào sảng mấy cũng không dám lỗ mãng với hấn, ngoan ngoãn đáp: “Thần không cần thận đập nát bàn đá trong đình, vừa vịn lúc đó Nhị Lang nhìn thấy, hấn liền bỏ chạy.”

“Không cần thận?” Lý Bình Thu suýt nữa phun ra một ngụm trà: “Không chuyện gì mắc mớ gì đập bàn?”

“Là sư đệ và Sở Vương muốn chơi đá cầu, cái bàn trong sân vương quá, ta liền...” Đồ Linh Trâm càng nói càng nhỏ, cuối cùng đáng thương cúi đầu.

Lý Bình Thu đành đặt chén trà xuống, biểu hiện phức tạp nhìn Lý Phù Dao: “Người thừa biết Nhị Lang sẽ đến quý phủ sao lại muốn tử người đập bàn đá, là có ý gì?”

Lý Phù Dao gân cổ: “Lão nhị nhà Văn Trung Bá kém cỏi vậy sao xứng với sư tỷ?”

“Vậy trưởng công tử nhà Chu thượng thư cũng coi là uy vũ nhỉ?”

“Một kẻ vũ phu tướng mạo xấu xí.”

“Còn có tứ lang nhà Dương gia...”

“Dương tứ lang làm nghề buôn bán, sĩ nông công thương, thương xếp cuối đó. Cái danh thấp kém vậy xách giày cho sư tỷ còn không xứng.”

“Người...Ôi!” Lý Bình Thu cạn lời, day day huyết thái dương: “Thôi thuận ý trời vậy, trăm mặc kệ.”

Lý Phù Dao vội kéo tay nàng chuồn đi.

Chốc sau, Vương Thế Lan khoác áo lông cáo đứng ở hành lang nhìn bóng lưng Lý Phù Dao và Đồ Linh Trâm rời đi mới ở ngoài điện bái kiến, lãnh thanh nói: “Thần Vương Thế Lan cầu kiến!”

Lập tức có thái giám dẫn hấn vào điện, Vương Thế Lan nhìn hoàng đế mặt ủ mày chau, chột cười nói:

“Nghe nói bệ hạ đang lo lắng chuyện thành thân của

nữ hầu gia?”

Lý Bình Thu thở dài, gật đầu.

Vương Thế Lan cười nói: “Việc thành thân của nữ hầu gia thực có chút khó xử. Phía nam không chỉ đòi hỏi tuổi tác dung nhan tương xứng, môn đăng hộ đối mà còn muốn gia thế thuần khiết, đúng là như mò kim đáy bể, nhưng không phải không có.”

Lý Bình Thu thấy lời nói có ý, liền thăm dò:

“Người biết có người hợp?”

“Bệ hạ, người này xa tận chân trời gần ngay trước mắt. Người thấy ta thế nào?” Hấn chỉ chỉ vào mình, cười híp mắt: “Thần thân là phiên vương uy chấn một phương, tiền có quyền có, chưa có hôn phối, quan trọng là Trường Sa ở thế trung lập, tương lai...”

Nói đến đây hấn đề thấp thanh âm, thần thần bí bí nói: “... sau này ta mà lấy nàng ấy, phu nhân tương lai muốn ta đứng về bên nào ta liền đứng về bên đó.”

...

Lý Bình Thu liền nói chuyện này với Đồ Linh Trâm.

Đồ Linh Trâm im lặng nghe xong, ngẫm nghĩ chốc lát, gật đầu lạnh nhạt nói: “Trường Sa Vương? Vậy cứ chọn hấn thôi.”

Lý Bình Thu không nghĩ nàng phóng khoáng đáp ứng đến vậy, ghen một lúc mới lúng túng nói: “Người thật sự chấp nhận? Nếu gả cho hấn, vậy phải đi khỏi Trường An rồi.”

“Dù phải gả đến Trường Sa nhưng có thể lôi kéo được bảy vạn binh mã của Trường Sa cũng là đáng.”

Đồ Linh Trâm nở nụ cười trong suốt: “Ta cùng Trường Sa Vương liên quân, Tần Khoan sẽ cố kỵ.”

Lý Bình Thu ghen ghen, lúc lâu mới thở dài một tiếng: “Là trâm bất lực, làm khổ người.”

Sau lâu sau, tin tức Trường Sa Vương và an quốc nữ hầu gia liên hôn truyền khắp thành Trường An. Sau khi nghe tin, người kích động nhất chính là Lý Phù Dao.

Hắn đỏ mặt, hừng hực khí thế đến Đồ phủ, hỏi Đồ Linh Trâm đang tết tóc cho muội muội: “Tỷ yêu hắn sao!!”

Tiếng nói vì kích động mà biến âm.

Đồ Linh Trâm để muội muội về phòng nghỉ ngơi, nhìn hắn hỏi: “Yêu ai?”

“Vương, Thế, Lan.” Lý Phù Dao như muốn đem cái tên này xay vụn, nghiền răng nghiền lợi đáp.

“Ồ, cũng được.” Đồ Linh Trâm im lặng nhìn hắn, đôi mắt trong sáng: “Ta không ghét hắn.”

Không ghét hắn, chỉ đơn giản vậy thôi.

Lý Phù Dao thở dốc, cả người như cơn lốc mang theo hơi thở bi thương. Hắn nhìn nàng thật lâu, thả mềm ngũ khí, có vài phần đáng thương cầu khẩn: “Sư tỷ, tỷ đừng gả cho hắn, có được không?”

“Vì sao?” Đồ Linh Trâm không hiểu, nghiêng đầu hỏi: “Hắn với ta môn đăng hộ đối, lại chưa từng thành thân, người cũng anh tuấn phóng lãng, quan trọng là hắn có thể bảo vệ ngươi và bộ hạ chu toàn, có gì không thích hợp nữa?”

“Ta không cần!”

Lý Phù Dao như thể bị chọc vào chỗ đau, cật lực áp chế nội tâm cuồn cuộn, gian nan nói: “a không cần tỷ hy sinh hạnh phúc của mình đổi lấy thế lực trong triều cho ta. Sư tỷ, tỷ muốn ta cả đời sống trong hối hận không yên?”

“Đừng lo, Phù Dao.” Đồ Linh Trâm buông mắt, trầm mặc chốc lát, thấp giọng nói: “Ta sẽ hạnh phúc.” Ta sẽ hạnh phúc...Nói là thuyết phục Phù Dao không bằng nói đang thuyết phục chính mình.

“Nhưng nếu tỷ gả cho nam nhân khác, ta sẽ không hạnh phúc.”

Lý Phù Dao nắm chặt tay, hít sâu mấy lần, như để lấy dũng khí, run rẩy nói: “Sư tử, ta không được sao?”

Đồ Linh Trâm ngược mắt nhìn hắn.

Mắt Lý Phù Dao chực ửng đỏ, bước đến trước mặt nàng: “Sư tử, ta thích...”

“A Trâm!” Vào thời khắc mấu chốt, tiếng nói bất cần truyền đến: “Thời gian đến rồi, đã hứa hôm nay dẫn bản vương đi xem diễn binh mà!”

Lý Phù Dao uất hận cắn răng trừng mắt nhìn Vương Thế Lan ở đằng xa.

Một năm không gặp, Vương Thế Lan vẫn như mùa đông năm đó, lãng tử phong lưu. Thấy Lý Phù Dao, hắn lộ vẻ kỳ quái, cười dài nói: “Ô, Thái tử điện hạ cũng ở đây, có muốn cùng đi vào không?”

Nói xong hắn chớp chớp đôi mắt đào hoa, bắn đi mấy tia mị lực về phía Đồ Linh Trâm.

Nam nhân đến Đồ Phủ nhiều vậy Lý Phù Dao chưa từng để vào mắt, chỉ có tên bọ chét này dù công kích thế nào cũng cứ một mực mặt dày quần lầy Đồ Linh Trâm. Mọi chiêu công kích lên hắn như thể đánh vào bông, không chút tác dụng.

Huống hồ Vương Thế Lan là chư hầu một phương, có quyền có thế có binh, lại có bản mặt say mê lòng người, Lý Phù Dao lần đầu tiên cảm nhận được nguy cơ.

Nam nhân này, không dễ đối phó.

Lý Phù Dao đối với tên mặt dày này không có biện pháp, đành chuyển sang cầu xin Đồ Linh Trâm, đáng thương gọi nàng: “Sư tử...”

Nếu là thường ngày chỉ cần hắn mềm nhũn giả bộ đáng thương, Đồ Linh Trâm sẽ không cự tuyệt yêu cầu nào của hắn. Thế nhưng hôm nay, Đồ Linh Trâm chỉ sờ sờ hai má hắn, cười nói: “Ta phải thực hiện lời hẹn với Trường Sa Vương, giờ không chơi với người được. Ngoan, sớm chút hồi cung đi!”

Lý Phù Dao ngẩn ngơ tựa hồ không tin vào tai mình, trên khuôn mặt phủ một tầng sương dày đặc, cuồng phong bão táp.

Nháy mắt này, hấn cảm giác tim mình như bị một bàn tay lớn siết chặt, đến thở cũng khó khăn. Hấn quay người bước đi, quật cường không để nàng thấy vệt nước trên khóe mắt.

Vương Thế Lan mạnh hơn, ưu tú hơn hấn hấn cũng không sợ, hấn vẫn có thể tiếp tục kiên trì. Chỉ có câu nói này của sư tỷ, có thể phá vỡ hết mọi vẻ kiêu ngạo của hấn.

“Phù Dao.” Đồ Linh Trâm có chút lo lắng đang muốn đuổi theo bóng lưng hấn rời đi, lại bị Vương Thế Lan ngăn lại.

“Tính tình trẻ con cứ để hấn một chốc là ổn mà.”

Nói đoạn hấn bắt lấy vai nàng, thích thú bưng bưng: “Đi nào, đi xem diễn binh đi!”

Đồ Linh Trâm khó lay chuyển bộ dạng mong chờ nhiệt tình của hấn, đành theo hấn đi xem diễn binh.

Sau đó mấy ngày, Bắc Yên lại nam tiến, biên giới lại chiến hỏa.

Vương Thế Lan về Trường Sa, Đồ Linh Trâm lại mang áo giáp ra trận. Trước khi đi, cả hai đã cùng ước định, chờ chiến tranh này kết thúc, hấn sẽ lập tức mang sính lễ đến rước nàng.

Đồ Linh Trâm cười nhạt.

Mà trong triều, không biết Tần Khoan đã tiêm vào đầu hoàng đế tư tưởng gì khiến Lý Bình Thu khăng khăng muốn ngự giá thân chinh, Đồ Linh Trâm và Lý Phù Dao khuyên bảo thế nào cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là tùy ý hấn.

Trước khi xuất chinh, Lý Bình Thu một thân khải giáp, đôi mắt u ám nhút nhát bây giờ lại chứa ánh sáng chưa từng có. Lý Bình Thu trầm mặc nhìn con trai, bỗng nói: “Phù Dao, người thích lão đại Đồ gia, đúng không?”

Lý Phù Dao có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn phụ thân, một lúc sau mới kiên định gật đầu.

“Ta yêu sư tử, kiếp này không phải nàng không cưới.” Hấn nói: “Xin phụ thân thu hồi mệnh lệnh, đừng để tử ấy gả cho Vương Thế Lan.”

“Ôi, trăm đã sớm phát hiện, chỉ là các người...” Lý Bình Thu thở dài, khó khăn nói: “Đứa trẻ kia một đời trăm luân, nay nếu để nó làm thái tử phi chính là đẩy nó đến đầu sóng ngọn gió a. Con bé thân nữ nhi chinh chiến thiên hạ đã không dễ dàng, sao có thể lại bắt nàng cuốn vào vòng cung đấu? Người phải hiểu, lòng người còn nham hiểm hơn chiến trường!”

“Con sẽ bảo vệ nàng.” Hấn kiên định nói từng câu từng chữ: “Nếu đến chân ái còn giữ không được, có tư cách gì bảo vệ giang sơn này đây?”

“Hay! Hay! Có chí khí! Lý gia suy nhược chừng ấy năm, đến người đứng là tiếp thêm mấy phần bá khí của tổ tiên.”

Lý Bình Thu ôn nhu nhìn nhi tử: “Mà thôi, nếu Trương nữ Đồ gia cũng một lòng hướng về người, cũng có thể làm người tương lai đảm đương tốt triều đình. Trăm dù có lỗi với Đồ Gia cũng đành giúp con trai vậy.”

Nghe đến đây, Lý Phù Dao đỏ ửng vành mắt, cười mà không phải cười, cong cong khóe miệng.

Lý Bình Thu lại nói: “Trăm sở dĩ kiên định ngự giá là vì muốn sau chiến thắng lần này nâng cao vị thế, tương lai nếu người lấy Đồ thị cũng có thêm vài phần khí. Hoàng nhi, người đợi thêm mấy tháng, chờ phụ thân chinh đốn triều đình, liền chỉ hôn cho hai đứa.”

Lý Phù Dao mừng như điên, vội quỳ xuống, hành đại lễ, trịnh trọng nói: “Nhi thần đợi phụ hoàng cùng sư tử khai hoàn!”

Ngày đó không ai ngờ trời, chỉ một chốc lát nữa, là

long trời lở đất, là sinh tử vĩnh biệt.
Cái đêm không trăng sao kia, hấn cứ vậy trốn trong
bóng tối mà Tần Khoan không thấy, vượt ve thi thể
lạnh lẽo của nàng, khóc đến cạn nước mắt.
Ai nếm qua tư vị tuyệt vọng hơn hấn, ai nếm qua
thống khổ hơn hấn..
Đêm đông thê lương, người thân nhất và người hấn
yêu nhất, không một ai trở về..

Chương 39

Sáng sớm hôm nay, Đồ Linh Trâm phá lệ chủ động đến tìm Vương Thế Lan.

Tháng mười mát mẻ, Vương Thế Lan cùng Ô Nha ở trong viện nâng chén đối ẩm, rượu qua ba tuần liền thấy Đồ Linh Trâm tiến vào.

Vương Thế Lan suýt nữa phun ngụm rượu trong miệng, hấn thả cốc nhìn trời, tán thưởng: “Bản vương chắc không nhìn nhầm chứ, hôm nay mặt trời mọc phía Tây rồi?”

Ô Nha đứng lên muốn hành lễ, Đồ Linh Trâm phát tay để hấn ngồi xuống.

Vương Thế Lan cầm cốc đầy rượu đang muốn đưa cho nàng, lại bị Ô Nha đưa tay ra ngăn cản. Hấn dùng âm thanh âm ách nói: “Tiểu chủ công không uống rượu.”

Nói xong hấn lấy ly rượu từ tay Vương Thế Lan, ngửa cổ thay nàng uống, động tác quen thuộc mà tiêu sái.

“Không uống rượu mà còn đến chỗ ta.” Vương Thế Lan hí hí đôi mắt đào hoa, cười mà như không cười:

“Nói đi, có chuyện gì muốn nhờ đây?”

“Người hiểu ta không phải người còn ai.” Đồ Linh Trâm cũng không khó chịu, hào phóng nở nụ cười:

“Đúng là có chuyện muốn hướng ngài thỉnh giáo.”

Vương Thế Lan làm thế mời: “Cứ nói.”

Đồ Linh Trâm nở nụ cười, ôn thanh nói: “Ta muốn

hỏi vương gia, nữ nhân bình thường làm thế nào mới có thể khiến nam nhân thích?”

Nghe nói, khoe miệng Vương Thế Lan trong nháy mắt cứng nhắc. Hắn miết miết quạt giấy trong tay, nhìn Đồ Linh Trâm một lúc sau, lên tiếng nói: “Vì sao lại đến hỏi ta, chẳng lẽ trong mắt người bản vương chỉ hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt thôi?”

“Vô tình mạo phạm rồi, chỉ là người hiểu hơn ta thôi.” Đồ Linh Trâm chân thành nhìn hắn: “Huống hồ A Anh tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, những người còn lại đều là hán tử thô ráp. Người thân cận với ta chỉ còn mỗi người là phong nhã, mới mặt dày đến hỏi người.”

Có lẽ câu ‘thân cận với ta’ khiến hắn hài lòng, sắc mặt hơn hở. Hắn buông mắt nhấp ngụm rượu, lúc này mới nói: “Bản vương tốt xấu gì cũng suýt nữa là phu quân của người, người trước mặt ta thỉnh giáo làm thế nào để vui vẻ với nam nhân khác, không sợ ta đau lòng hả?”

“Xin lỗi.” Đồ Linh Trâm rũ mắt, nghiêm túc nói:

“Nếu người cảm thấy khó xử, ta sẽ không hỏi nữa.”

“Người vẫn như vậy, thẳng thắn đến đáng yêu, đến một câu nói dối cũng không nói. Bản vương biết bên cạnh người đủ trăng đủ sao, mà ta lại không phải là vì sao sáng nhất, đã từng nghĩ cứ vậy mà nhìn ngắm người cả đời cũng được, ai biết một ngày nào đó bằng một cách kỳ diệu nào đó người lại trở thành thứ của riêng ta.”

Hắn dùng quạt gõ lên cằm mình, con người chuyển động, ý cười không gõ: “Thực sự là bản vương không cam lòng! Bản vương ghen rồi, bản vương không thêm nói với người, không thêm tác thành người với người ta!”

“Thế Lan.”

Đồ Linh Trâm lên tiếng, là lần đầu tiên gọi tên

hắn.

Nàng khẽ mỉm cười, mắt long lanh như hoa: “Trên trời có sao có trăng, dưới đất có vạn vật chúng sinh, có thể người không phải là ngôi sao sáng nhất nhưng tuyệt đối là người độc nhất, đừng tự ti.”

Vương Thế Lan nâng chén, dăm chiêu nhìn nàng.

“Ta cũng không ham làm sao sáng, không cần làm người vinh, ta có người ta yêu, có gia đình ta muốn bảo vệ, bất quá chỉ muốn là người bình thường mà thôi. Trước kia không hiểu yêu là gì, bây giờ nhận ra liền muốn toàn tâm toàn ý đối tốt với hắn, trong lòng không còn chỗ cho người nào khác.”

Nàng nói tiếp: “Người cho người ta ấn tượng đầu tiên là phóng túng phong lưu không gì trói buộc, nhưng quen biết lâu ta biết người là người cực kỳ ôn nhu, trọng tình trọng nghĩa. A Trâm có tài cán gì, có thể có điểm phúc này chứ.”

“Tiếp theo, người sẽ khuyên ta ‘thiên hạ thiếu gì cỏ thơm’ không hả?” Vương Thế Lan đưa tay ngăn nàng nói tiếp, ánh mắt hắn nhẹ nhàng rơi trên chén rượu, ngóng nhìn bóng nàng trong chén: “Đáng tiếc thiên hạ có nhiều cỏ thơm cũng khó mà làm động lòng ta.”

“Sẽ có.” Đồ Linh Trâm nghiêm túc nhìn hắn, nhẹ nhàng gật đầu: “Người tốt như vậy, xứng đáng có được.”

Vương thế Lan cười nhẹ một tiếng, ý cười trên môi không giảm nhưng trong mắt lại có thêm vài phần thâm trầm, như thật như giả nói: “Chi bằng, người gả A Anh muội muội cho bản vương đi.”

Đồ Linh Trâm sững sờ, lập tức lắc đầu: “Đây không phải là chuyện đùa. A Anh là muội muội ta, không phải là vật có thể thuận tay đưa, nếu như người thật tâm đợi nàng liền thừa biện pháp để nàng đón nhận.”

Vương Thế Lan nấn chén rượu, cười không nói.

“Người xem ta, vốn là đến thỉnh giáo làm sao để sống hòa hợp với tình lang cuối cùng thành mấy chủ đề loạn xì ngầu.” Đồ Linh Trâm cười khổ, đứng lên nói: “Hắn sắp tan triều ta phải về nhắc nhở hắn dùng bữa, cáo từ trước!”

“A Trâm.” Vương Thế Lan gọi nàng.

Đồ Linh Trâm xoay người lại.

Vương Thế Lan nhìn nàng thật sâu, như muốn đem bóng hình nàng khắc vào trong lòng. Sau đó hắn giãn mày, môi cười nhẹ, lại thông thả triển khai một nụ cười phóng túng: “Nữ tử bình thường muốn có trái tim nam nhân phải đi từ dạ dày trước. Nhưng người ấy mà, chỉ cần chả có chuyện gì cũng ôm ôm tiểu sư đệ khen khen hắn mấy câu, hắn nhất định sẽ hạnh phúc muốn lên trời rồi.”

“Như vậy? Không cần đi từ dạ dày?”

“Ừ, như vậy thôi. Bởi vì, người đã đủ ưu tú rồi.”

Đồ Linh Trâm yên lặng ghi nhớ, sau đó trịnh trọng hướng Vương Thế Lan thi lễ.

“Đa tạ. Nguyên Vương gia sớm có thê tử trước tiên muốn nắm bắt dạ dày người, lại nắm bắt được trái tim người.”

“Cảm ơn lời chúc.” Vương Thế Lan cười ha ha, cười đến khoang ngực có chút đau đớn: “Lần sau còn bị ai bắt nạt nữa cứ viết thư cho ta, bản vương nhất định mang binh giết chết hắn.”

Nhưng bây giờ người có thể làm tổn thương nàng có được mấy ai? E rằng sự bảo hộ của hắn từ giờ đã là vô ích rồi.

Đồ Linh Trâm cười gật đầu, xoay người rời đi.

Mãi đến tận khi bóng lưng nàng biến mất trong mắt, Vương Thế Lan mới nhìn Ô Nha vẫn luôn trầm mặc không nói, thông thả xé ra một nụ cười khổ: “Hết thấy những nam nhân phong lưu phóng túng đều là vì

muốn che giấu nội tâm cô tịch. Người xem bản vương diễn ra bộ dạng vui vẻ này, diễn tốt đến nỗi vạn tiến xuyên tim.

Ô Nha trầm mặc, lại uống thêm một chén rượu.

“Thật không ngờ đến, nàng sẽ dùng phương thức này chặt đứt nỗi nhớ nhung của bản vương.” Vương Thế Lan gõ gõ quạt giấy: “Bất quá để nàng đi cũng như tự giải thoát mình, chỉ còn lại người. Chỉ còn lại người, Ô Nha, người định chống đỡ đến khi nào đây?”

Ô Nha lại ngửa đầu nốc rượu, lại đưa tay lên lau miệng, lúc này đôi mắt u lục mới sâu thẳm: “Ta không giống với người, ta chưa từng muốn độc chiếm nàng.”

Vương Thế Lan lắc đầu, không tán đồng: “Yêu một người sao có thể không muốn sở hữu, Nói cách khác, không muốn chiếm hữu, vậy còn yêu cái gì?”

“Ta không hiểu ý người.” Suy nghĩ một chút, hờ hững nói: “Ta chỉ biết, nàng là ánh sáng của ta, ta sẽ dùng cả đời làm bóng hình ảnh của nàng, vậy là đủ rồi.”

Vương Thế Lan sững sờ, rồi cười đến nội thương.

Ô Nha lạ lùng nhìn hắn, không hiểu hắn đang phát điên cái gì.

Vương Thế Lan lau lệ cười trên mắt: “Người với Lý Phù Dao một người là gốc một kẻ là điên. Bản vương luôn tự cao tự đại, vậy mà lại thua trước một kẻ điên và một kẻ ngốc...”

Hắn lại tự rót rượu, cùng Ô Nha cạn chén, cười nói: “Nào, uống đến thống khoái!”

...

Đồ Linh Trâm hồi cung, vừa đến cửa chính điện đã lơ mơ nghe thấy hơi thở sốt sắng.

Thấy nàng trở về, thái giám và cung nữ đều thả lỏng thở ra một hơi. Mộc Hương im lặng nháy mắt với nàng: “Người cuối cùng cũng quay về, bệ hạ

đang giận kìa.”

Đồ Linh Trâm mở cửa bước vào đã thấy Lý Phù Dao thâm trầm ngồi bên bàn, đây bàn là cao lương mỹ vị chưa động tới, hẳn là tâm tình xấu đến mức nuốt không trôi.

Vừa thấy nàng về, hắn lập tức chuyển thái độ. Vừa trầm tư nay đã trở lại vẻ đáng thương: “A Trâm, nàng đi đâu? Sao giờ mới về?”

Đồ Linh Trâm ngồi cạnh hắn, nói: “Ta đi gặp Vương Thế Lan.”

Lý Phù Dao trong nháy mắt trở nên sục sạo, nhăn mày hừ hừ: “Nàng đi gặp hắn làm gì.”

Rồi, Hoàng thượng lại không vui rồi. Đồ Linh Trâm túm túm: “Phù Dao, ta có thể ôm chàng không?”

Lý Phù Dao lập tức trợn to mắt, cũng không giận nữa, vội dang rộng hai tay: “Được được, dùng sức ôm nha!”

Đồ Linh Trâm thấy hắn mở rộng vòng tay, liền đưa hai tay ra, một trái một phải đặt lên eo hắn, cố dùng sức nhắc hắn lên.

Gì đây, sao không giống cái ôm mà trẫm tưởng tượng aaa!

Lý Phù Dao mờ mịt: “A Trâm, nàng đang làm gì vậy?”
“Ôm cao cao a, hồi nhỏ cha toàn ôm ta như thế.”

Đồ Linh Trâm có chút vất vả đành thả lỏng tay, nhìn biểu hiện cổ quái của hắn nói: “Hay là thay tư thế, như hồi xưa ấy, ta ôm ngang chàng nhé?”

Cái loạn cào cào gì đây. Lý Phù Dao vừa giận vừa buồn cười, hắn nghiêng người, nhìn vào mắt nàng: “Ta dạy nàng, thế nào là kiểu ôm ấp của phu thê.”
Nói đoạn, hắn duỗi tay, ôm nàng vào lòng.

“Phù Dao, tim chàng đập nhanh lắm.” Đồ Linh Trâm ghé tai vào lồng ngực hắn, thanh âm mềm mại: “Nhịp tim của ta cũng nhanh nữa.”

Trong nháy mắt, Lý Phù Dao liền đỏ mặt.

Hắn cắn lên cổ nàng, đè thấp âm thanh khàn khàn: “Đừng nói nữa, vòng tay qua eo đi, ôm lấy ta.”

Đồ Linh Trâm nghe lời làm theo.

Một lúc sau nàng nói: “Đồ ăn sắp nguội rồi.”

“Nàng...ôi.” Lý Phù Dao thở dài một tiếng, ôm cả người nàng vào trong lòng như kiểu hai trẻ sinh đôi ngồi bên bàn.

Nàng có chút không thoải mái, tránh tránh: “Phù Dao, thả ta xuống, như vậy rất khó ăn.”

“Đừng động, ta đút cho nàng.” Hắn đưa tay múc bát cháo hạt sen, thổi thổi đưa đến môi nàng.

“Như vậy còn thể thống gì nữa.” Đồ Linh Trâm nắm lấy tay hắn, tránh khỏi hắn, lại ngồi đối diện hắn, lắc đầu thở dài: “Người nguy hiểm thật bệ hạ, thật lo có ngày người sẽ trở thành hôn quân mất.”

Lý Phù Dao vẫn đưa cháo áp sát người nàng, cong mắt cười nói: “Vậy nàng cho ta làm hôn quân nửa canh giờ đi.”

“Người muốn làm hôn quân sư tử cũng không muốn làm họa nước.” Nàng ôn nhu nở nụ cười: “Người cứ sủng ta thế này, ngày nào đó ta đến họ mình là gì cũng không biết.”

“Mãi mãi không đủ.” Lý Phù Dao nghiêm túc: “Sủng nàng đến khi nàng chỉ cần rời xa ta một chút đều sẽ không nhận được nhớ nhung ta, đây mới là mục đích cuối cùng của ta.”

Sẽ vậy sao? Chính mình sẽ bị sự sủng nịch của Lý Phù Dao biến thành cây tầm gửi chỉ biết dựa vào nam nhân mà sống sao?

Cái này thật khó tránh khỏi có chút đáng sợ rồi. Đồ Linh Trâm buông bát, do dự chốc lát, cuối cùng chọn thẳng thắn: “Phù Dao, ta chưa từng dựa vào nam nhân, cũng không muốn sống dựa vào nam nhân.”

Lý Phù Dao cười nói: “Nàng không cần dựa vào ta, cũng không cần thiên vị ta, nịnh hót ta, chỉ cần tiếp nhận những gì tốt đẹp ta dành cho nàng là

được.”

Ngừng đoạn hẳn lại nở nụ cười: “Ai bảo ta yêu nàng đến vậy chứ!”

Chương 40

Lý Phù Dao không biết từ lúc nào đã làm cho nàng một cái kèn hiệu, vui vẻ tặng Đồ Linh Trâm.

Kể từ khi hai người qua lại đến này, Lý Phù Dao luôn tìm ra những thứ mới mẻ để làm nàng vui. Đồ Linh Trâm cầm lấy chong chóng thổi thổi, vui vẻ cười.

Lý Phù Dao ôm nàng từ phía sau, hỏi: “Thích chứ?”

Đồ Linh Trâm cười gật đầu: “Chàng biết ta không yêu thích son phấn trang sức, nhưng lại cực thích đồ vật như ở chiến trường như này.”

Nàng thổi thổi kèn hiệu, ngẩng đầu nhìn trời xanh, hít vào một hơi thật sâu: “A! Thật tốt! Có cảm giác như đang ở chiến trường năm ấy.”

Lý Phù Dao cúi đầu, chớp mũi sườn sườn qua nàng: “Nếu thích thì khen ta khen ta đi.”

Đồ Linh Trâm chợt nhớ Vương Thế Lan từng nói : Người chỉ cần chả việc gì ôm ôm tiểu sư đệ, khen ngợi hần nhiều vào, hần nhất định hạnh phúc lên tận trời.”

Nàng thả kèn hiệu xuống, quay người qua ôm lấy hần, hai má cà cà ngực hần, không kìm lòng được thả mềm ngữ khí: “Chàng thật tốt, ta thích chàng. Mỗi ngày đều muốn thích chàng thêm một chút, nhiều hơn một chút...”

Lý Phù Dao đột nhiên siết chặt cái ôm, cúi người mạnh mẽ hôn lên môi nàng.

Không biết qua bao lâu, hai người mới quyền luyện tách ra. Lý Phù Dao mặt đỏ quá mức, giơ tay muốn che má mình, thẹn thùng nở nụ cười: “Trước đây sao lại không phát hiện nàng biết ăn nói vậy chứ.”

“Đó là do sư đệ dạy tốt cả.”

Đồ Linh Trâm nhìn hai tai hấn ửng đỏ, không nhịn được nở nụ cười, nghĩ thầm: Trường Sa Vương quả nhiên không gạt ta.

Nàng không nhịn được kiễng chân lên đưa tay nắm lấy hai má hấn, híp mắt cười nói: “Chàng lúc nhỏ dù gầy nhưng trên mặt vẫn có hai cục thịt, sao bây giờ lại gầy đến vậy chứ?”

Lý Phù Dao đứng yên không nhúc nhích, đường đường thiên tử một nước lại để nàng tùy ý xoa nắn hai má. Nhào nặn xong hấn vẫn sững nịch hỏi: “Cảm giác thế nào, muốn thử nữa không?”

“Chàng a.” Đồ Linh Trâm trong lòng chảy qua một dòng suối ôn nhu, nàng nhẹ chọt má hấn, biểu hiện ôn nhu mà ngọt ngào.

Lý Phù Dao nhìn nàng thật sâu, bỗng thở dài một tiếng: “Qua mấy ngày nữa, chúng ta đi Linh Sơn Tự một chuyến đi.”

Linh Sơn Tự?

Đồ Linh Trâm có chút khó hiểu nhìn hấn: “Chàng muốn ta sẽ cùng chàng đi. Chỉ là trước đây chàng có từng tin Phật đâu.”

“Trước đây không tin bây giờ tin.” Lý Phù Dao nhìn nàng, khóe miệng cười đến mê người, chân thành nói: “Ta mỗi ngày thức dậy đều muốn cảm tạ trời cao đã mang nàng đến bên ta. Phật Tổ cũng tốt, Diêm Vương cũng tốt, chỉ cần thánh thần niệm tình một phần thành ý của ta mà không tách nàng ra khỏi ta là được.”

Một người đang ở trong thân thể người khác, Đồ Linh Trâm hơn ai hết hiểu hấn đang lo lắng điều

gì.

“Sẽ không đâu.” Nàng cầm tay hắn, từng câu từng chữ nhấn mạnh: “Sẽ không đâu, Phù Dao.”

Hắn ngẩn ra, lập tức cười nhẹ một tiếng, ôm lấy nàng nói: “Đừng lo lắng, ta chỉ là thuận miệng nói thôi. Nhưng nàng từng nói Sư phụ và dì Liên từng gặp nhau ở Linh Sơn Tự, nên ta muốn đi bái phỏng một chuyến.”

Đồ Linh Trâm vẫn có chút lo lắng: “Nửa năm nay Lý Hoài không có động tĩnh, trong lòng ta luôn thấy không an tâm, sợ hắn có ý đồ không hay.”

“Hắn bây giờ không binh không quyền không có gì phải sợ.” Lý Phù Dao áp trán lên trán nàng, hôn lên chóp mũi nàng: “Đừng lo lắng, A Trâm.”

Nhìn sự ôn nhu nơi mắt hắn, nghe âm thanh trầm thấp của hắn, Đồ Linh Trâm cảm giác chính mình như hòa tan vào sự sủng nịch ấy, không thể làm gì hơn là ngoan ngoãn hưởng thụ, không nhiều lời nữa.

...

Chớp mắt đã là cuối thu, Đồ Linh Trâm, Lý Phù Dao và Đồ Anh đều thay thường y, cùng đám người Ô Nha đến Linh Sơn Tự thiêu hương bái Phật.

Linh Sơn Tự xây trên đỉnh núi, dù không đuốc quang rực rỡ nhưng cảnh đẹp thanh u khiến người ta không kìm lòng được nguyện ý lên đây.

Đoàn người xuống mã, đi bộ leo lên núi, nơi từng bách che kín cả bầu trời, một tòa tháp thanh u phơi bày ra trước mắt.

“Oa, nơi này chính là Linh Sơn Tự, nơi cha mẹ gặp nhau!” Đồ Linh thường ngày ở trong khuê phòng không đi đâu, đây là lần đầu nàng đến Linh Sơn Tự, trên khuôn mặt lộ vẻ hưng phấn khó che giấu.

Vào bên trong đền, chỉ thấy đèn nhang tỏa khói, bốn phía chỉ thấy tế bái, tĩnh đến tịch.

Đồ Linh Trâm cũng thả nhẹ bước chân, chỉ lo kinh động đến chốn linh thiêng. Lát sau đã có tăng lữ

đến tiếp đón, dẫn họ vào thiện phòng ở hậu viện, thi lễ nói: “A di đà phật, thí chủ thỉnh nghỉ ngơi chốc lát, trụ trì sẽ đến giờ.”

Đồ Anh không kiềm chế nổi hiếu kỳ, đi dạo một vòng, đột nhiên thấy tiểu tăng, nàng đề thấp âm thanh, cười nói với Đồ Linh Trâm: “A tỳ, Sơn Linh Tự quả nhiên không phải chốn phạm nhân. Người xem, ngay cả tiểu tăng cũng tuân tước đến vậy..”

Lời đến giữa chừng, thanh âm của nàng im bật.

Đồ Anh sững sờ nhìn bóng lưng cao gầy như gậy trúc, ý cười dần tắt đi, mở mắt to tròn tựa hồ khó tin được.

Đồ Linh Trâm nhìn theo hướng mắt muội muội, chỉ thấy hòa thượng trẻ tuổi kia vô cùng quen mắt, không khỏi sửng sốt: “Đó là..”

“Văn Ngự sử.” Lý Phù Dao đỡ lời nàng, dăm chiêu nói: “Là Văn Hoán Chi.”

Đồ Linh Trâm đặt chén trà xuống, ngạc nhiên nói: “Sao hấn lại đến đây?”

Giọng vừa dứt, Đồ Anh đã lão đảo xông ra ngoài, nàng đứng phía sau vị hòa thượng kia, hai bàn tay nắm chặt gấu áo, mơ hồ nói: “Văn đại nhân?”

Hòa thượng trẻ tuổi khựng lại, sống lưng gầy gò cũng trở nên cứng nhắc. Hấn cầm chặt cán chổi, chặt đến mức hai tay trắng bệch, ngay cả dũng khí quay đầu cũng không có.

Đồ Anh vòng ra trước mặt hấn, run rẩy nói: “Thật là huynh! Huynh sao lại, sao lại..”

Sao lại trốn vào cửa Phật chứ?

Nhưng lời đến khước miệng thì nghẹn ngào vài bận vẫn không bật ra được, chỉ có lệ là không ngừng chảy, đau lòng nói: “...Huynh sao lại, sao lại gầy đến thế này.”

Hấn hấn là xuất gia chưa lâu, trên đầu vẫn chưa có ba vết sẹo tròn.

Khi nữ tử mình từng yêu đứng trước mặt mình chảy nước mắt, hấn gần như dùng hết khí lực toàn thân mới có thể tránh nhìn mặt nàng, bộ dạng không còn vương bận, chấp tay thi lễ: “A di đà Phật, bản tăng pháp hiệu Thích Không, thí chủ nhận nhầm người rồi.”

Nhận nhầm? Sao lại có thể nhận nhầm.

Từng là anh tài Trường An, dáng người tài hoa phong lãng của hấn đã sớm khắc sâu vào cốt tủy nàng. Bởi vì cái chết của tử tử, nàng đã từng oán hận hấn, giận dữ hấn, hấn đều yên lặng chịu đựng, trước sau như một chăm sóc nàng, những chuyện này sao có thể không khiến nàng cảm động đây?

Nếu hấn không phải cháu của Tần Khoan, nàng cũng sinh ở gia đình bình thường, cả hai có lẽ đã sớm... Đồ Anh run rẩy, nhìn nam nhân mặc tăng bào trước mắt, chỉ cảm thấy ngực như bị tảng đá ngàn cân đè nặng, đau đến không cách nào hô hấp.

Vừa vặn trụ trì đến, Đồ Linh Trâm đành kéo muội muội về, để nàng bình tĩnh lại.

Giữa trưa Đồ Linh Trâm cùng đoàn người ở trong chùa dùng cơm chay. Đồ Anh gần như nuốt không trôi, lơ đãng nuốt hai miếng, đều không cách nào nuốt xuống, chỉ nhìn bóng người quét sân nấu nước trong đình viện đến gần người, im lặng dùng lệ rửa mặt.

Đồ Anh khóc đến nấc cụt, Đồ Linh Trâm đành buông đũa, an ủi: “Đừng khóc, A Anh. Cần thận ghen.”

“Ta không khóc, không thể khóc trước mặt hấn...”

Lệ cùng tương tư như bất tận không ngừng cuộn cuộn trong lòng nàng. Nàng quật cường, nàng e dè, tất cả trong mắt nam nhân quy y cửa Phật kia đều trở thành gai nhọn.

Nước mắt không cầm được chảy xuống.

Đồ Linh Trâm ở bên vổ lưng muội muội, một bên vội lau nước mắt cho nàng. Lý Phù Dao gấp thức ăn đưa

đến bên miệng nàng.

Đồ Linh Trâm thở dài, ăn vài miếng, lúc này mới ghé sát tai hắn nói: “A Anh giống mẹ ta, thích khóc lắm.”

Trước chuyện này, Lý Phù Dao nhìn hai mắt sưng húp của Đồ Anh, chốc lát đến bên cạnh trụ trì nói vài câu. Trụ trì hiểu ý, nói với Văn Hoán Chi: “Thích Không, người xuống núi đến chỗ vị thí chủ này vài ngày đi.”

Văn Hoán Chi mắt không gợn sóng, chấp tay trước ngực: “Vâng.”

Từ đầu đến cuối, không hề nhìn Đồ Anh một lần. Lúc đi qua rừng trúc, chỉ còn nghe thấy tiếng chim cùng tiếng thút thít của Đồ Anh.

Lý Phù Dao liếc nhìn Văn Hoán Chi, nói: “Văn Ngự sử.”

“Bệ hạ, tiểu tăng chỉ là người xuất gia, không phải Văn Ngự Sử.” Văn Hoán Chi nắm tràng hạt, không nhắc mắt.

“Tùy người.” Lý Phù Dao kéo lấy tay Đồ Linh Trâm, lơ đãng nói: “Người cũng từng oanh oanh liệt liệt, sao cuối cùng lại chọn quy y cửa Phật?”

Văn Hoán Chi niệm thanh ‘A Di Đà Phật’: “Gia mẫu đã mất, cô độc một mình, nghiệp chướng nặng nề, nên quy y theo Phật.”

“Cô độc?” Đồ Linh Trâm nhìn muội muội, không nhịn được hỏi: “Thật sự không có người khiến người vương mắc?”

Văn Hoán Chi vẫn đứng nghiêm chỉnh, đôi môi mím chặt, nắm tràng hạt chưa trả lời.

Đồ Linh Trâm muốn nói thêm, chợt nghe thấy rừng trúc nổi gió nhẹ, lá trúc rì rào rơi xuống. Nàng nhạy cảm phát hiện nguy hiểm, nói một câu ‘nguy hiểm’ đã được Lý Phù Dao ôm chặt lấy.

Hắn ôm nàng bảo hộ gắt gao trong lòng, xoay người, né cây phi tiêu lướt qua má cắt đứt một đoạn tóc.

Người của Lý Hoài?

Chưa kịp nghĩ ngợi, cây thứ hai thứ ba đều liên tiếp bắn ra, nhắm về phía Đồ Anh!

Hoắc Thành Công và Ô Nha đều cho rằng thích khách nhắm đến Lý Phù Dao và Đồ Linh Trâm nên dồn hết chú ý lên hai người, ai cũng không ngờ đến sát thủ muốn lấy mạng Đồ Anh.

Ô Nha nhanh nhẹn chỉ kịp phá vỡ hai cây tiêu.

Nháy mắt này thời gian như đọng lại, Đồ Linh Trâm nhanh đến mấy cũng không cản nổi cây tiêu thứ ba đang hướng về phía muội muội.

Một khắc này, bóng người áo xám đột nhiên chạy đến, áp Đồ Anh xuống đất. Cây tiêu chỉ sượt qua tóc nàng, đâm vào thân trúc, chấn động cả rừng.

“A Anh! Không sao chứ!” Đồ Linh Trâm lập tức chạy về phía nàng, kéo muội muội lên.

Văn Hoán Chi vẫn ngơ ngác ngồi dưới đất, một giọt nước mắt lăn từ khóe mắt hấn, rớt xuống.

Đồ Linh Trâm cảm kích không ngừng: “Cảm tạ Văn đại nhân.”

Đồ Anh sợ đến ngưng thở, lúc sau mới òa khóc, kéo Văn Hoán Chi đang ngồi dưới đất: “Văn đại nhân! Ta không muốn huynh xuất gia, huynh theo ta về nhà đi!”

Văn Hoán Chi phúi tăng bào đứng lên, mím môi không nói. Hấn cúi đầu, không để Đồ Anh thấy sự kinh hoàng trong đáy mắt.

Đồ Anh vút bỏ hình tượng khuê tú, vừa khóc vừa chất vấn: “Sao huynh không nhìn ta?”

Văn Hoán Chi nắm chặt tràng hạt, thấp giọng nói: “Vô lễ chớ nhìn.”

Đồ Anh lại chất vấn: “Vậy sao phải cứu ta, sao lại khóc?”

Văn Hoán Chi không cách nào trả lời, đành hành lễ với Lý Phù Dao: “Bệ hạ, men theo đường nhỏ là đến

chân núi. Bần tăng chỉ tiến đến đây, cáo từ!”

Lý Phù Dao tựa cười lại không phải cười, nhìn bóng lưng hấn, lãng thanh nói: “Người xuất gia cứu độ chúng sinh, sao không độ si tình của a muội nhà ta?”

Bóng lưng hấn cứng đờ, một lúc lâu mới thản nhiên nói: “Tình duyên thâm sâu, khó mà độ hết.”

Nói xong hấn khập khiễng gian nan đi về miếu tự.

Đồ Linh Trâm xoa đầu muội muội, ôn nhu khuyên: “A Anh đừng lo, ngày tháng còn dài. Nơi đây không thích hợp ở lâu, xuống núi trước được không?”

Đồ Anh lau nước mắt gạt đầu.

Lý Phù Dao một bên cười nói: “A muội, cần Hoàng đế ca ca ra thánh chỉ triệu hấn về không?”

Thấy Đồ Linh Trâm trừng mắt nhìn mình, hấn cười ha ha: “Ai bảo ta là hôn quân chứ!”

Đồ Anh dùng sức lau nước mắt, hít thật sâu nói:

“Không, muội muốn tự mình đón hấn về nhà. Một ngày không được thì một tháng, một tháng không thành thì một năm, mười năm, mãi đến khi nào hấn hoàn tục thì thôi.”

Chương 41

Chớp mắt đã đến tháng 12, Trường An nổi tuyết lớn. Mây đen phủ thành, Đờ Linh Trâm khoác áo nhung trắng đứng trên tầng cao xem Trường An đổ tuyết. Dưới tuyết trắng lộ tường ngói đỏ, dưới mái hiên là màu xanh xanh, từng đợt gió nhẹ cuốn theo tuyết bay bay từng đợt, đẹp đến mê người.

Lý Phù Dao đằng sau lưng ôm lấy nàng, áo lông mềm mại pha lẫn mùi đàn hương nhàn nhạt. Hắn tặng cho nàng một cây cung: “Là đại cung xạ điêu của tổ tiên, tặng nàng.”

Đờ Linh Trâm kéo kéo thử, dây cung chắc chắn, màu xám nổi bật dưới tuyết trắng, nàng tấm tắc: “Cung tốt!”

Lý Phù Dao thỏa mãn, chớp mũi lạnh lạnh sượt qua má nàng: “Nàng thích là được rồi.”

“Đây là di vật của tổ tiên chàng, đưa cho ta được sao?” Đờ Linh Trâm thích đến không muốn buông, sờ sờ cây cung, ôn thanh nói: “Chàng tặng ta nhiều vật như vậy, không biết đặt đâu mới tốt nữa.”

“Nàng là định thê của ta, đem bảo vật gia truyền tặng nàng có gì là sai? Không chỉ là bảo vật gia truyền, đến thân tâm của là mỗi thứ đều là của nàng hết.”

Hắn thở ra một ngụm khói trắng, ghé sát tai nàng nói: “Nàng bên cạnh ta cũng đã một năm, nếu không tặng nàng cái gì cũng thấy bất an. Nàng cầm lấy

đại cung của tổ tiên để lão nhân gia trên trời che chở cho hai chúng ta, một đời một kiếp, bạc đầu giai lão.”

Đồ Linh Trâm lại vuốt ve cây cung, ngơ ngác nghĩ: Hóa ra mình đã trọng sinh được một năm. Một năm máu đỏ nguyệt quang này lại khiến nàng có cảm giác như đang mơ vậy.

Có Lý Phù Dao ở bên, thời gian này những nỗi đau cũng từ từ khép lại, nàng học được từ niềm đau những ngọt ngào. Viên mắt nàng thấm ướt, cảm tạ ông trời để nàng chết đi sống lại, học được những điều mới mẻ.

Xin thần linh che chở, để ta cùng Phù Dao một đời một kiếp, bạc đầu giai lão.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Lý Phù Dao nhẹ nhàng nắm tay nàng, đối mặt nhau.

Đồ Linh Trâm duỗi ngón tay nhỏ, ngón tay từng chút một vuốt ve lên mặt hấn, cuối cùng dừng ở khoe miệng hấn. Nàng nói: “Ta đang nghĩ nếu ta chàng không trải qua kiếp sinh tử này, e là ta sẽ thật sự gả cho Vương Thế Lan.”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ, nàng sẽ gả cho ta, cũng chỉ có thể gả cho ta.”

“Tự tin đến vậy?”

Hấn nhú mày: “Tự tin đến thế đấy.”

Đồ Linh Trâm cười khúc khích: “Vậy nếu ta không chịu thì sao?”

Lý Phù Dao lúc này mới suy tư rất lâu, mới nghiêm mặt từng câu từng chữ nói: “Ta sẽ dùng hết mọi thủ đoạn, chỉ cần có thể ở cạnh nàng. Vì vậy sư tỷ, nàng không thể rời khỏi ta, nếu không ta sẽ thật sự nổi điên mất.”

Ánh mắt hấn phảng phất bóng tối, dưới tuyết trắng, thâm thúy mà điên cuồng.

Đồ Linh Trâm đột nhiên cảm giác được một tia lạnh lẽo thâm nhập vào cốt tủy, phút chốc nổi da gà. Trên khuôn mặt chằm chằm rời đi vẻ đáng sợ, sừng nịch ngập tràn hai mắt hấn. Lý Phù Dao lo lắng ôm lấy nàng: “Lạnh sao?”

Đồ Linh Trâm dăm chiêu lắc đầu.

Lý Phù Dao hỏi: “Mấy ngày nay trong triều vô sự, chẳng mấy khi được thanh nhàn, ta với nàng cùng ra ngoài cung một chuyến?”

Đồ Linh Trâm suy nghĩ một chút, vẫn có chút cố cự, liền cự tuyệt: “Không đi, Lý Hoài cuối năm sẽ về Trường An, vụ ở Linh Sơn Tự không thành ta có cảm giác hấn sẽ không dễ dàng bỏ qua, cẩn thận vẫn hơn.”

Lý Phù Dao cười nham hiểm: “Sư tỷ lo lắng cho ta?”

“Ta có lúc nào không lo cho chàng?” Đồ Linh Trâm cười giận, lại thở dài: “Chỉ là nha đầu A Anh không chịu từ bỏ Văn Ngự Sử, mỗi ngày đều đến Linh Sơn Tự, cũng không biết có nguy hiểm hay không?”

“Có Ô Nha đi theo chắc không có chuyện gì đâu, nàng yên tâm.” Lý Phù Dao an ủi: “Huống hồ Lý Hoài dù không phải loại tốt đẹp gì nhưng cũng có chút suy nghĩ, không đến nổi động thủ với mộ cô gái yếu đuối.”

“Ừm, điểm này hấn mạnh hơn chàng.”

“Sư tỷ...”

Biết nàng đang nói chuyện mình âm thầm lợi dụng Lâu Tâm Nguyệt và Tần Yên, Lý Phù Dao mím mím môi, có chút oan ức nhìn nàng.

“Được rồi, chuyện cũng qua rồi, ta không có ý trách chàng.” Suy nghĩ một chút, nàng nhìn phía xa, thở dài nói: “Ngày ấy ông ngoại ta không đồng ý hôn sự của cha mẹ ta, mẹ không bận tâm đến lời phản đối của người nhà, khó khăn vượt mấy ải mới được gả cho cha ta. Tính cách A Anh giống mẹ, ôn

nhu mà cứng rắn, không biết nàng còn phải kiên trì bao lâu nữa mới có thể đả động được Văn Hoán Chi đang một lòng hướng Phật đây.”

“Yên tâm đi, không đến một năm đâu.” Lý Phù Dao móc lấy ngón tay nàng, thâm ý nở nụ cười: “Ngày đó hẳn đỡ Đồ Anh, sợ đến chảy cả nước mắt. Chuyện tình duyên chưa dứt, khó một lòng hướng Phật lắm.”

Đồ Linh Trâm cười cười, mong là như thế.

“Tỷ tỷ còn chưa gả chồng, thân là muội muội như A Anh làm sao dám bước trước.” Lý Phù Dao cúi đầu xuống, trán chạm trán nàng: “Vậy nên là, khi nào nàng mới chịu gả cho ta.”

Đồ Linh Trâm ngăn người, bật cười nói: “Gả cho chàng thì chính là hoàng hậu, ta còn chưa suy nghĩ kỹ.”

Lý Phù Dao có chút thất vọng: “Là không muốn gả cho ta, hay không muốn làm hoàng hậu?”

Đồ Linh Trâm suy nghĩ một chút, ngón tay vô thức ma sát lòng bàn tay hắn, buông mắt xuống nói: “Có lẽ là, không muốn làm hoàng hậu.”

Lý Phù Dao lúc này mới thả lỏng người, trầm ngâm chốc lát, hỏi: “Có thể cho ta biết tại sao không?”

“Hoàng hậu một nước, trọng trách trên vai quá nặng.” Nàng xoay người nhìn bầu trời xám xịt, đưa tay hứng tuyết, nói: “Ta quen trời cao biển rộng, muốn tung cánh bay cao, không muốn là chim tước trong lồng vàng.”

“Vậy ta không làm hoàng đế nữa.”

Đồ Linh Trâm kinh ngạc nhìn hắn.

Lý Phù Dao lại lặp lại lần nữa: “Ta không làm hoàng đế nữa là được. Nàng cho ta thời gian, A Trâm.”

Đồ Linh Trâm cạn lời, cảm giác tội ác càng lúc càng sâu, gần như khiến nàng không thở được, Nàng bật cười: “Phù Dao, chàng muốn ta trở thành tội

nhân thiên cổ sao?”

Lý Phù Dao nắm chặt tay nàng, đưa lên trên khuôn mặt chính mình, nhẹ nhàng vuốt nhẹ.

Ánh mắt nàng lộ mấy phần bất lực, nàng sờ sờ khuôn mặt hần, khổ sở nói: “Chàng tốt như vậy, ta sao có thể để người chịu tội nhục? Chỗ cao luôn là chỗ khó làm nhất, ta sao có thể để chàng một mình cô đơn gánh vác. Triều đình cũng được, giang hồ cũng tốt, sư tử sẽ luôn luôn bên cạnh chàng. Vì thế nên Phù Dao, chàng kiên trì một chút, ta chỉ là chưa chuẩn bị tốt...”

Mắt hần chớp chớp, không nhịn được lên tiếng: “A Trâm...”

Đồ Linh Trâm nhẹ nhàng đè môi hần lại, nói tiếp: “Chàng kiên trì chờ đợi, ta sẽ không để chàng thất vọng. Vì thế, đừng nói những lời thiếu trách nhiệm đó nữa.”

Gió cuốn tuyết bay, hai người im lặng trao nhau nụ hôn.

Một lúc lâu, hần đỏ mặt kéo áo nàng, lên tiếng nói: “Gió nổi lên rồi, về Lai Nghi điện thôi.”

...

Bên trong Lai Nghi điện, một gian phòng ấm áp hương thơm.

Lý Phù Dao cởi áo khoác đưa cho cùng nữ, thấy Đồ Linh Trâm đang muốn cởi áo khoác liền ngăn nàng lại, lên tiếng nói: “Để ta giúp nàng.”

Nói xong hần cúi đầu xuống, giúp nàng cởi áo.

Đồ Linh Trâm ngẩng đầu nhìn hần, có chút ngượng ngùng nói: “Ta tự làm được mà.”

“Chuyện ta có thể giúp nàng tuyệt đối sẽ không để nàng phải tự làm, ai bảo ta là phu quân của nàng chứ.” Nói xong, Lý Phù Dao cởi áo khoác nàng vắt lên trên giá.

Vừa vịn lúc Mộc Hương dâng bánh của ngự thiện

phòng lên, Đồ Linh Trâm nhăn mũi người, vị thơm lan tràn, nang chạy về phía bánh ngọt, tấm tắc: “Thơm quá!”

Hắn cười nói: “Ta đút nàng ăn nha!”

Đồ Linh Trâm lắc đầu: “Ta tự mình ăn, quần áo được rồi còn đồ ăn nữa. Phù Dao, chàng xem ta là người tàn tật chắc.”

“Ta đã nói, chuyện ta có thể giúp nàng tuyệt đối không muốn nàng tự tay làm.” Lý Phù Dao cầm bánh ngọt lên, trừng mắt nhìn nàng: “Chính là muốn đối tốt với nàng, muốn sau này mỗi khung cảnh trong ký ức ta, đều có nàng.”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng ngậm lấy một miếng bánh, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Môi lưỡi quấn lấy, vị đậu hòa tan, tràn ngập trong miệng, vừa ngọt vừa thơm, làm say lòng người.

Đồ Linh Trâm hít thở, trốn khỏi sự ràng buộc ôn nhu của hắn, sắc mặt ửng đỏ, vờ cá giận nói: “Đây là cách cho ta ăn? Ban ngày ban mặt dám làm mấy trò đồi bại.”

Lý Phù Dao liếm liếm môi, lộ nụ cười giảo hoạt: “Ăn ngon không, A Trâm.”

Đồ Linh Trâm cạn lời, đành lắc đầu cười nhẹ. Nàng thực sự quá yêu nam nhân này rồi.

Lý Phù Dao yêu thương vôn vê tóc nàng, nhẹ nhàng sượt qua hai má nàng, Đồ Linh Trâm cảm nhận được độ lạnh của tay hắn, vội nắm lấy, nhíu mày hỏi: “Sao lại lạnh thế này? Chàng từng trúng độc, thân thể không khỏe, phải mang nhiều vào.”

Hắn nhìn nàng thật sâu: “Tay ta lạnh, nhưng tim ấm.”

Đồ Linh Trâm nở nụ cười, kéo tay hắn vào trong cổ áo mình, cố gắng dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm hắn.

Ngăn cách bởi một tầng áo mỏng manh, dưới lồng ngực mềm mại có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim mạnh

mẽ của hắn...Lý Phù Dao trong nháy mắt lập tức đỏ mặt, ánh mắt rơi vào cổ áo đang rộng mở của nàng, tay chân bỗng trở nên thừa thãi.

Đồ Linh Trâm nghiêng người tiêng gần hắn, đưa mặt áp vào khoang ngực hắn, chân thành nói; “Cảm ơn chàng, luôn đối tốt với ta.”

Hai tai Lý Phù Dao đỏ lên, chậ vật tránh mặt, khàn giọng nói: “Lời này, nàng nợ ta 11 năm rồi.” Mỗi một khắc ở bên cạnh người, đều yêu người thêm một chút.

Hắn như vậy, nàng cũng như vậy.

Chương 42

Năm nay, Lý Phù Dao đặc biệt xem trọng việc Tế tự, mỗi ngày đều vô cùng bận bịu.

Lý Phù Dao nói hẳn muốn cùng Đồ Linh Trâm qua năm mới đầu tiên, còn muốn cảm tạ ông trời đã mang nàng trở về bên cạnh hẳn. Vì vậy đại điển tế tự năm nay hẳn muốn thật long trọng, muốn để thần tiên cảm nhận được thành ý của Đế vương.

Đồ Linh Trâm cười cười: “Từ lúc nào đã tin thần linh rồi hả?”

“Kể từ sau khi nàng mất, ta bắt đầu lo đến chuyện mất mát rồi.” Lý Phù Dao nói: “Trước đây ta nói ta sợ quý, thỉnh thoảng để Tần Khoa mời thuật sĩ về là phép thực ra là muốn để chúng siêu độ cho nàng, hy vọng nàng không trở thành cô hồn dã quỷ. Nàng xem hữu dụng thật chứ, không phải A Trâm đã quay lại bên ta sao.”

Đồ Linh Trâm im lặng.

Nàng vẫn không cách nào giải thích được chuyện mình cải tử hoàn sinh, hoặc có lẽ do trời cao cảm động sự chấp nhất của Lý Phù Dao mới đưa nàng quay về.

Mà thôi, xem như hẳn đang cầu an tâm vậy.

Giờ Mão, trời vẫn chưa sáng, Đồ Linh Trâm diện trang phục trang trọng, mũ cao búi tóc cong, cài lên trâm ngọc, váy đỏ thêu khồng tước, lông mày đen môi hồng, mắt lung lay mê hoặc lòng người.

Đồ Linh Trâm nhắc gương đồng lên, nghiêm túc đánh giá mình trong gương: Tiêu Nhĩ Nhã này vẻ ngoài vốn đã là mỹ nhân chim sa cá lặn, giờ lại khoác lên trang phục thanh cao, khuôn mặt xinh đẹp không gì sánh bằng.

Đẹp thì đẹp rồi, đáng tiếc không phải là diện mạo vốn có của nàng, nhìn qua vẫn có chút lạ lẫm.

Nàng có chút mất mát thả gương đồng xuống, nhận lấy túi thơm từ Mộc Hương đeo lên eo, lúc này mới hỏi: “Hoàng thượng đâu?”

Mộc Hương đang phối ngọc bội cho nàng, đáp: “Bệ hạ vẫn đang rửa mặt, chắc giờ cũng xong rồi.”

Đồ Linh Trâm đứng dậy, nâng trang sức nặng trên đầu, ôn thanh nói: “Ta đến Lai Nghi điện đợi Hoàng thượng vậy.”

Mộc Hương cẩn thận dìu nàng, Đồ Linh Trâm cười nhìn nàng, trêu ghẹo: “Không cần để ý đến ta, ta quyền quý đến vậy sao?”

Nghe vậy, Mộc Hương không nhịn được nở nụ cười: “Sao có thể giống với trước đây a! Người bây giờ có rơi một cọng tóc Hoàng thượng cũng lấy luôn đầu thần ấy chứ.”

Nàng nhỏ bước theo sau Đồ Linh Trâm, ngữ khí cũng mềm mỏng không ít, không còn lạnh lùng như trước. Đồ Linh Trâm bị ngữ khí của nha đầu này chọc phát cười, đang muốn phản bác lại đã nghe thấy tiếng nói ở hành lang.

Đồ Linh Trâm dừng bước, đứng sau hành lang:

“...Cũng không biết đã dùng thủ đoạn gì mà khiến bệ hạ mê mết đến vậy, cả ngày quần lầy ả. Bất quá chỉ là một tội nô ở Dịch Đình Cung lại có thể mạng y phục mệnh phụ, cùng hoàng thượng cúng bái.”

Một tiếng nói sốt sắng vội ngăn lại: “Này, người nhỏ giọng chút Điềm Nhi! Hoàng thượng đã bị ả biến

thành hôn quân rồi, lời này đến tai hẳn chúng ta đều phải chết!”

Tiếng nói sắc nhọn kia vẫn không ngớt: “Nơi tối đèn mù hỏa như này có ai nghe thấy? Ả hồ ly hồng nhan họa nước kia đang có ý định chiếm vị trí đứng đầu lục cung chứ gì, bên trong cung không biết bao nhiêu người bất mãn với nàng ta, bất quá bị bệ hạ xử đẹp hết mà thôi..”

Mộc Hương liếc sắc mặt Đồ Linh Trâm, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nàng vén ống tay áo đang muốn đến nắm đầu hai ả cung nữ nói xằng kia, lại bị Đồ Linh Trâm ngăn lại.

Đồ Linh Trâm đặt ngón trỏ lên môi, lắc đầu ra hiệu không được lên tiếng.

“...Nếu nói đến dung mạo, hai chúng ta ai cũng không kém ả, cha ta còn từng là Lễ bộ Thượng thư a! Thật không hiểu tại sao một mực chọn ả!: Hai người vgwga đi vừa nói, không hề phát hiện Đồ Linh Trâm.”

Đồ Linh Trâm vẻ mặt hờ hững, không nhìn ra hỉ nộ, chỉ về phía hai cung nữ ngạo mạn kia, nhắc cầm hỏi: “Hai người họ tên gì?”

Mộc Hương lau mồ hôi lạnh, thấp giọng nói: “Hình như là hai tỷ muội Ngọc Trân Ngọc Tú, là nữ nhi của Lễ Bộ Thượng Thư ngày trước, ý mình là con gái của quan nên luôn ở trong cung hoành hành bá đạo.”

Lễ Bộ Thượng Thư trước đây? Sau khi Tần Khoan chết, hai đảng phái của Tần Lâu đều bị Lý Phù Dao quét sạch, sao nữ nhi của hắn lại có thể ở lại cung.

Đồ Linh Trâm lập tức bước nhanh về phía Lai Nghi cung.

Lý Phù Dao đang dang hai tay để cung nữ buộc đai đen đính vân ngọc cho hắn. Thấy nàng bước vào cửa, mắt hắn sáng người, cong môi nở nụ cười, ánh mắt ngưng đọng trên người nàng.

Đồ Linh Trâm nhận lấy chuỗi đai trên tay cung nữ,

thất lên eo hấn. Thấy hấn không nói gì chỉ dán mắt nhìn mình, nàng không nhịn được hỏi: “Sao thế?”

“A Trâm đẹp quá.” Ánh mắt mang theo ý cười: “Đẹp đến mức ta không thốt nên lời ấy.”

“Lại nói bậy.”

“Thật mà.” Lý Phù Dao kéo bàn tay mềm mại của nàng, đặt lên ngực hấn: “Nàng xem, tim đập nhanh chưa này.”

Đồ Linh Trâm rút tay về, thuận tay sửa cổ áo cho hấn: “Thời gian sắp đến rồi, đi thôi.”

Sáng sớm, giữa tuyết, một vệt nắng ấm áo xuyên qua, đầy lùi không gian u ám.

Dưới cờ bay nhẹ trong gió, kèn hiệu vang lên, quan lại cúi đầu đồng thanh hô vạn tuế.

Nhìn đài cao phía trước, Lý Phù Dao duỗi tay nắm lấy tay nàng, hấn nghiêng đầu nhìn nàng, đè thấp giọng nói: “Nàng cùng ta sóng vai mà đi, cùng leo lên trên đài, được không?”

Đồ Linh Trâm cự tuyệt: “Không thể, thế không hợp lễ nghĩa. Dù có là hoàng hậu cũng phải bước sau chàng một bước.”

Trong mắt Lý Phù Dao thoáng tia thất vọng.

Đồ Linh Trâm có chút mềm lòng, nặn nặn tay hấn, nói: “Ngoan, Phù Dao, không được tùy hứng.”

Lý Phù Dao dùng sức nắm chặt tay nàng, mãi đến khi trống vang lên, kèn hiệu thổi lần thứ hai, lễ bộ thượng thư tuyên bố giờ lành đã đến, hấn mới buông tay nàng, bước lên đài cao, hướng về đàn tế.

Đồ Linh Trâm đi sau hấn, bảo trì cự li, ánh mắt thủy chung không hề rời khỏi hấn. Mà hoàng thân như Lý Hoài cũng đi sau Lý Phù Dao, gần như sóng vai cùng nàng.

Tựa hồ cảm nhận sự đề phòng của nàng, Lý Hoài nhìn phía trước, thông thả nở nụ cười chế nhạo: “Không cần lo lắng, bản vương không ngu đến mức trước mặt

công chúng động thủ.”

Thanh âm nhỏ đến mức, chỉ có nàng nghe thấy.

Đồ Linh Trâm nhíu mày. Bọn nàng ở ngoài sáng, Lý Hoài ở trong tối, nàng vĩnh viễn không biết khi nào hắn sẽ rút kiếm ra, hắn sẽ nhắm vào ai, đây mới là chuyện đau đầu nhất.

Hắn lại như một con thạch sùng độc nắp trong chỗ âm u, gặp nguy hiểm thì không tiếc thủ đoạn để sống sót, khiến người ta không bắt được nhược điểm.

Không có được câu trả lời từ nàng, Lý Hoài cũng không bực, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Nghe nói cung biến đêm đó người vận công chiến đấu khiến kim mạch tổn thương nghiêm trọng, từ giờ khó mà giương cung giờ kiếm, xem như người phế..”

Đồ Linh Trâm đột nhiên quay sang, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Đến Ô Nha cũng không biết chuyện kinh mạch, sao hắn lại biết! Chắc lẽ có nội gián?

“Đừng sốt sắng, dưới kia nhiều tai mắt, nếu thất thổ thì không hay đâu.” Hắn cười ôn thuận như ngọc, nhưng trong mắt nàng lại không khác nào ác ma. Hắn thậm chí còn nhẹ nhàng quan tâm hỏi: “Sức khỏe hầu gia, không còn đáng ngại nữa chứ?”

Đồ Linh Trâm không dám kinh động Lý Phù Dao, đành lạnh nhạt nói: “Rất tốt.”

Lý Hoài gật đầu: “Vậy bản vương yên tâm rồi.”

...

Đại điển kết thúc, đã là lúc mặt trời lên cao.

Đồ Linh Trâm quay về Lai Nghi điện, gỡ bỏ búi tóc, thay thường y vào, lúc này mới thoải mái: “Cuối cùng cũng được thả lỏng.”

“Nàng mệt à?”

Vì vẫn phải tham gia tiệc tối, hắn vẫn phải đeo cổn miện, hắn cầm lược gỗ nhẹ nhàng chải tóc cho nàng. Trầm ngâm chốc lát mới lên tiếng hỏi: “Lý

Hoài nói gì với nàng?”

“Chàng nghe thấy?” Đồ Linh Trâm ngạc nhiên/

“Nghe được chút âm thanh, không nghe rõ.”

Đồ Linh Trâm nhíu mày: “Hắn biết chuyện kinh mạch rồi.”

Chải đến một nửa, Lý Phù Dao dừng động tác lại, âm thanh lạnh lẽo: “Tên này thật sự âm hồn bất tán, ta sẽ để Hoắc Thành Công tăng cường nhân thủ trong cung. A Trâm, vài ngày nữa nàng chịu khổ ở bên trong, đừng rời khỏi phạm vi bảo vệ của Hoắc Thành Công.”

“Ta bây giờ đối với hắn không còn sức uy hiếp, ngược lại chàng,” Nàng quay người, nâng mặt hắn lên, ôn nhu mà lo lắng chăm chú nhìn hắn: “Chàng là mục tiêu hàng đầu của hắn, chàng phải cẩn thận mới đúng.”

“Có Hoắc THành Công cùng 13 kỵ Đồ Gia ta sẽ không sao.” Hắn nở nụ cười nặng nề, hận thanh nói: “Đáng ra lúc đó không nên tha cho hắn. Hay là tìm cơ gì đó giết hắn đi.”

“Chờ đi. Mặc dù chúng ta biết hắn có ý đồ nhưng Tần Khoan chết, tất cả chứng cứ đều mất, không thể cứ vậy giết hắn.”

Như thế nhớ đến gì đó, nàng lại nói: “Đúng rồi, dưới có Ngọc Trân Ngọc Tú, ta để người đuổi họ ra cung rồi.”

Lý Phù Dao thậm chí không hỏi vì sao, hoàn toàn tín nhiệm nở nụ cười: “Tùy nàng xử trí, không cần cho ta biết đâu.”

Không bao lâu, tiểu thái giám đến mời hắn đi dự tiệc.

Đồ Linh Trâm một mực dặn dò: “Cẩn thận hết mực, đồ ăn đồ uống đều để hạ nhân nếm qua đã, biết chưa?”

“An tâm.” Lý Phù Dao cười lên chụt lên môi nàng: “Chờ ta.”

Đồ Linh Trâm gật đầu: “Sớm trở về.”

Sau khi hấn đi, nàng vẫn lơ mờ bất an, như thể lòng ngập mây đen, buồn bực đến phát sợ,

Quả nhiên không lâu, truyền đến tin dữ. Chỉ là nàng không hề nghĩ đến, người xảy ra chuyện không phải Lý Phù Dao mà là em gái nàng, Đồ Anh.

Giờ Dậu, Ô Nha hồn bay phách lạc chạy vào cung quỳ gối trước mặt nàng một lúc lâu mới đỏ mắt, thống khổ nói: “Tiểu chủ công, A Anh cô nương mất tích rồi.”

“Cái gì?” Chén sứ trong tay vỡ nát, nàng cả kinh đứng dậy, quát lên: “Là chuyện gì?”

Hóa ra hai tháng này, A Anh gần như mỗi ngày đều đến Linh Sơn Tự một chuyến, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Ô Nha cũng như thường lệ buổi sáng hộ tống nàng lên núi, thấy nàng quần lầy Văn Hoán Chi nói thầm thì mấy lời trong thiện phòng, hấn liền không để ý nhiều, nằm phơi nắng dưới mái hiên. Đang lúc này, một tên côn đồ cướp túi tiền của một vị đại nương rồi bỏ chạy, đại nương nói đó là tiền chữa bệnh cứu mạng con gái, Ô Nha không đành lòng liền phi thân đuổi theo.

Sau không tới nửa khắc, hấn quay lại thiện phòng đã thấy Văn Hoán Chi bị người ta đánh bất tỉnh trên mặt đất mà Đồ Anh thì không thấy đâu.

Chương 43

Trong điện, Văn Hoán Chi một thân tăng bào ngồi trên ghế, tràng hạt trong tay không ngừng chuyển động, gân xanh trên trán bất ngờ nổi lên, dường như đang cật lực đè nén nổi thống khổ.

Đồ Linh Trâm đi qua đi lại, cương chế bản thân tỉnh táo lại. Nàng nhìn về Ô Nha: “Người cứ đứng dậy đi đã, đừng nghĩ ngợi tiêu cực nữa, không bằng nghĩ biện pháp đi.”

Ô Nha càng cúi đầu thấp hơn, yên lặng đứng dậy, cúi đầu đứng một bên.

Đồ Linh Trâm hỏi Văn Hoán Chi: “Đại nhân có nhớ kỹ kẻ bắt A Anh đi có tướng mạo thế nào không?”

Tiếng tụng im bật, Văn Hoán Chi hít sâu một ngụm khí, mệt mỏi mà thống khổ hé mắt, run rẩy nói: “Hắn che mặt, ta chỉ kịp nhìn thấy bóng đen lướt qua...”

“Thích khách có mang theo binh khí gì không?”

“Đao... Bọn chúng mỗi eo đều gắn hai cái loan đao.”

Đồ Linh Trâm gật đầu: “Người Bắc Yên.” Lại hỏi Ô Nha: “Lý Hoài đâu?”

Ô Nha ám ách đáp: “Sau đại điển hắn nói không khỏe, không tham gia yến tiệc, trong phủ cũng không thấy hắn.”

Đồ Linh Trâm nện một quyền lên cột, cắn răng nói: “Quá nửa là câu kết với người Bắc Yên, bắt cóc A Anh. Ta đáng ra nên nghĩ đến sớm hơn, đều tại ta.”

Đều do chính mình rơi vào ái tình ngọt ngào cứ một lòng nghĩ về Lý Phù Dao, đã quên mất an nguy của muội muội.

Ô Nha càng cúi đầu thấp hơn, một bộ hổ thẹn như muốn tự sát. Đồ Linh Trâm đành mở lòng an ủi hẳn vài câu.

Trước mắt là Quỳnh Lâm đèn đuốc sáng rực, ca múa tưng bừng mà trong cung một bộ u sầu âu lo. Không tìm được Lý Hoài, sinh tử của Đồ Anh chưa rõ, lòng nằng nóng như lửa đốt.

Đúng lúc này, một mũi tên bay tới.

Ô Nha lập tức phản ứng lại, duỗi tay, tay không bắt lấy tiễn. Hắn đuổi ra ngoài nhưng chỉ thấy bốn phía không đặng, tên bắn tên đã chạy mất dép.

Đồ Linh Trâm phát hiện trên mũi tên buộc chặt một ống trúc, nàng gỡ ống trúc ra nhìn, phát hiện một tờ giấy có vài nét chữ nguệch ngoạc:

Giờ tuất khắc ba, gặp ở phố Tây Thái Bình Lâu. Một mình đến, nếu không con tin ắt chết.

Trong ống trúc còn có gì đó. Đồ Linh Trâm run rẩy đổ ra tay nhìn, lòng như lửa đốt: Là chuỗi kim châu trên cổ tay muội muội. Nàng lúc nhỏ từng trải qua một trận bệnh nặng, sau này mẫu thân tự mình đến Linh Sơn Tự cầu hạt châu này cho nàng, dùng dây đỏ khâu lại luôn đeo lên cổ tay, mười năm nay chưa từng gỡ xuống.

Đồ Linh Trâm nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, khôi phục ánh mắt trấn định. Nàng trầm thanh hỏi: “Bây giờ là canh mấy rồi?”

Lời vừa dứt, chuông báo giờ Tuất đã vang lên.

Thời gian không còn nhiều, Đồ Linh Trâm nắm chặt tờ giấy cùng sợi dây đỏ, lấy áo khoác trên giá, quát lên: “Chuẩn bị ngựa!”

“Chủ công xin cân nhắc!” Ô Nha ôm quyền, đỏ mặt bình tĩnh nhìn nàng, ách thanh: “Đây là một cái

trông, là Lý Hoài dụ người vào. Không bằng trước tiên báo với Hoàng thượng, xin hấn phát binh cứu A Anh cô nương!”

“Không kịp nữa rồi. Thời gian hẹn đã đến, ta không thể để tính mạng muội muội mạo hiểm, dù biết đây là hổ lửa Lý Hoài chuẩn bị cũng chỉ có thể nhảy xuống.”

Ngừng ngừng, nàng nhìn phía xa Quỳnh Lâm điện sáng rực đèn đuốc, nàng thông thả nở nụ cười khổ: “Phù Dao mà biết, nói thế nào cũng không để ta một mình đến. Nếu người xem ta là chủ công, tạm thời đừng đi kinh nhiễu hấn.”

Ô Nha im lặng chốc lát mới run rẩy khẩn cầu: “Vậ ít nhất để thuộc hạ âm thầm bảo vệ!”

Ánh mắt hấn quá mức thành khẩn, gân như là cầu xin nàng. Đồ Linh Trâm không đành lòng cự tuyệt, đành thở dài: “Vậ người phải hứa với ta, đảm bảo A Anh bình an vô sự đã, dù nhìn thấy cái gì cũng không được tùy tiện ra tay, tránh đánh rấn động cỏ, nguy hiểm đến tính mạng A Anh.”

Ô Nha muốn nói gì đó, nàng đã móc ra một chiếc bình nhỏ quen thuộc, nhìn hấn tự tin nở nụ cười: “Ta tin tưởng người, thích khách chuyên truy tung cùng ám sát như người nhất định có thể mọi lúc mọi nơi tìm tới ta.”

Đó là, “vạn dặm truy tung.”

Chốc lát, ngựa phóng khỏi cung, một đường nát tuyết.

Trong điện, Văn Hoán Chi ngồi trên bàn, nhắm mắt run rẩy, không ngừng niệm bình an kinh. Tràng hạt trong tay hấn chuyển càng nhanh, càng nhanh.

Bỗng nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng xẹt, tràng hạt bắn tung tóe.

Văn Hoán Chi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thần thờ nhìn tràng hạt như chết đi.

...

Tối nay trăng sao lờ mờ, thê hàn mang gió. Từng nhà bụi dọn đại cơn, người trên đường rất ít. Chân ngựa đạp rách tịch liêu của màn đêm, dưới Thái Bình Lâu, Đồ Linh Trâm vươn mình xuống ngựa. Gió thổi tung áo khoác nàng, nàng nhảy lên không trung, đứng cách xa vài trượng nhìn vũ sĩ Bắc Yên xếp hàng phía trước.

Song cửa lầu hai mở ra, một nam nhân một vẻ phú quý đứng trước cửa sổ quan sát, lông mày sậm nhãn lại, dùng tiếng Hán bập bẹ hô: “Người chính là Đồ Linh Trâm?”

“Đúng.” Nàng nhắc cầm, vẫn giữ chuẩn mực nói: “Người là ai?”

Nam nhân Bắc Yên cười nhẹ một tiếng, khinh miệt nói: “Bản vương cứ tưởng có thể giết được thúc thúc ta là nữ la sát ghê gớm thế nào, hóa ra lại chỉ là một con búp bê.”

Thúc thúc?

Đồ Linh Trâm suy tư, liền nhận ra thân phận nam nhân này: “Các hạ là Tam vương gia Bắc Yên. Mộ Dung Tuy.”

Mộ Dung Tuy hừ lạnh: “Nữ hầu gia đúng là biết giữ chữ tín. Dám một thân một mình đến đúng là xúc động lòng người.”

Đồ Linh Trâm áo bào tung bay, tóc cũng cuốn theo gió nhưng vẫn toát lên vẻ oai nghiêm không thể xâm phạm. Nàng từng bước từng bước hướng về phía Thái Bình Lâu, ánh mắt sắc bén: “Muội muội ta đâu? Vương gia muốn thay Mộ Dung Khác báo cừu hận thì nên tìm ta, đừng làm khó A Anh.”

“Muội muội người không ở trong tay ta.” Mộ Dung Tuy cười khẩy: “Nhưng bản vương có thể dẫn người đi tìm muội muội.”

Đồ Linh Trâm cởi áo ném xuống, chuẩn bị tư thế ứng chiến, cao giọng quát: “Dẫn ta đi gặp Lý Hoài.”

Bốn phía vũ sĩ Bắc Yên lập tức rút đao, vây nàng vào chính giữa.

“Khá khen cho người, bản vương sợ nha.” Mộ Dung Tuy cười ha ha: “Ra về cho ai xem? Đồ Linh Trâm, người tốt nhất tự biết mình đang ở đâu. Bây giờ không phải là lúc người dám yêu cầu bản vương.” Hấn thu lại nụ cười, thâm trầm: “Nếu không muốn muội muội bị tàn phế thì trung thực chút, nếu không ta liền sai thuộc hạ rạch lên mặt nó vài đao.”

“Người!”

Đồ Linh Trâm cắn răn, nắm lỏng lại chặt tay, nội tâm không ngừng vùng vãn, cuối cùng vẫn vì an nguy của muội muội, đành không chống lại.

Mộ Dung Tuy vẫy tay, Đồ Linh Trâm chỉ cảm thấy phía sau tê tê như muỗi đốt. Nàng theo bản năng sờ sờ đằng sau, chỉ cảm thấy trước mắt tất thảy đều mơ hồ, một luồng khói mịt mội xâm nhập thần trí nàng.

Nàng vô lực ngã khuỵ xuống, hết thảy đều trở nên bất định. Nàng lắc lắc đầu, nỗ lực muốn mở mắt nhưng chỉ cảm thấy quay cuồng, cuối cùng mắt tối sầm lại, nàng ngất đi.

Không biết qua bao lâu, Đồ Linh Trâm mới tìm lại một tia ý thức từ mơ hỗn loạn.

Nàng hơi động đầu ngón tay, xung quanh đều là đệm chần mềm mại, thân thể rất ấm áp, xem ra là ở trong phòng. Ngoài cửa sổ là gió hú như quỷ khóc. Đồ Linh Trâm nghĩ thầm: Đây không phải Trường An nữa rồi.

Trường An không có hàn phong thê lương đến thế này.

Bên giường truyền đến tiếng bước chân, nàng cảm giác có người đang cúi người xem xét nàng, sau đó một tiếng nói nhu thuận vang lên: “Người cho nàng dùng thuốc gì, sao giờ vẫn chưa tỉnh?”

...Là Lý Hoài.

Thanh âm thô cuồng của Mộ Dung Tuy vang lên:

“Tránh phiền phức nên bỏ thêm nhiều thuốc chút. An tâm, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Đồ Linh Trâm âm thầm ở trong chần nấp chặt tay.

Nàng quả nhiên đoán không sai, Lý Hoài đã liên thủ cùng Bắc Yên.

Lý Hoài vẫn trầm ngâm không nói. Lại nghe được tiếng Mộ Dung Tuy lạnh tanh nói: “Đừng quên người đã hứa với ta cái gì. Chín năm trước Đồ Linh Trâm và Lý Phù Dao giết chết thúc thúc cùng mười vạn đại quân, món nợ này, chúng nó phải dùng tính mạng để trả.”

Lý Hoài cười nhạt một tiếng: “Lý Phù Dao mặc ngài xử lý, nhưng nàng ấy, không được.”

“Này, ta nói, người không phải thật sự nhìn trúng nàng ta chứ? Nếu thật sự vậy, tại sao bốn năm trước lại nhẫn tâm giết nàng ta?”

Lý Hoài im lặng.

Mộ Dung Tuy lắc tay, cười lạnh: “Mà thôi, nàng ta bây giờ cũng chỉ là một phế nhân, không tạo được uy hiếp gì với Bắc Yên. Người cứ giữ lại nàng ta đi.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Đồ Linh Trâm không mở mắt ra, vì nàng cảm giác được có ánh mắt đang dán lên người mình, vô cùng không thoải mái.

Lý Hoài vẫn đang ở đây, chưa rời đi.

Qua rất lâu, Đồ Linh Trâm không còn kiên trì nữa, Lý Hoài mới như cười như không nói: “Người còn muốn giả bộ ngủ đến khi nào?”

Bị vạch trần, Đồ Linh Trâm thở ra một hơi.

Nàng thông thả hé mắt, nhìn ánh mắt Lý Hoài. Dưới ánh nến, khuôn mặt hần vốn tuần tú, ôn nhu là vậy, bây giờ nhìn lại thấy vừa đáng sợ lại đáng ghét.

Đầu nàng hỗn loạn, quét qua y phục trên người không khỏi lo lắng, vội mò tìm bình nhỏ, nhưng vô ích.

Lòng nàng chìm xuống, gay go. Vạn dặm truy tung không còn, quần áo cũng bị thay qua, mất liên hệ với Ô Nha rồi.

Lý Hoài hứng thú nhìn nàng: “Đang tìm cái gì?”

Đồ Linh Trâm im lặng, ngồi thẳng người, đè nén cảm giác muốn nôn, lạnh lùng hỏi: “A Anh đâu?”

Lý Hoài không biết từ lúc nào đã mang đến một bát cháo trắng nóng hổi, hẩn nhẹ nhàng khuấy cháo, thấy không nóng nữa mới đưa cho Đồ Linh Trâm:

“Người ngủ một ngày một đêm, ăn chút cháo lót dạ đã.”

Đồ Linh Trâm tách khỏi sự ân cần của hẩn, lạnh lùng nói: “Người đem A Anh đến gặp ta.”

Lý Hoài thở dài, vẫn đưa chén cháo lên: “Người ăn xong cháo, bản vương sẽ để người đi gặp nàng ta.”

Đồ Linh Trâm hờ hững nhìn hẩn.

Lý Hoài cong môi cười đến vô hại: “Yên tâm. Không có độc.”

Đồ Linh Trâm đoạt lấy chén cháo giữa đầu uống như rượu rồi thuận tay ném bát đi, nhìn thẳng hẩn:

“Bây giờ có thể gặp A Anh chưa.”

Lý Hoài cũng không bực, nói với vũ sĩ Bắc Yên phía ngoài cái gì đó, không qua bao lâu, hai tên cao to áp giải A Anh vào cửa.

Đồ Anh hiển nhiên bị dọa đến sợ, mắt đỏ, mi đẫm lệ. Thấy Đồ Linh Trâm vô lực dựa trên giường, nàng kinh ngạc vạn phần, trợn to mắt rồi đột nhiên chạy về phía Đồ Linh Trâm òa khóc: “A tử!”

Đồ Linh Trâm nhẹ nhàng ôm lấy muội muội đang phát run, lệ khí trong mắt tiêu tán vài phần. May quá, A Anh không bị thương.

Chương 44

Lý Hoài cùng binh lính của Mộ Dung Tuy canh giữ trước cửa, đừng nói là dân muội muội chạy trốn, căn phòng này đến một con ruồi cũng không lọt vào được.

Đồ Anh khóc một chặp thì cũng hết sợ hãi, rất nhanh co lại bên Đồ Linh Trâm ngủ một giấc. Nàng ngủ nhưng lại rất bất an thỉnh thoảng trong mơ vùng vẫy, nửa đêm vẫn không ngừng rên rĩ. Đồ Linh Trâm vừa vuốt nhẹ sống lưng nàng, vừa xoa xoa huyết thái dương cho nàng.

Thôi vậy, chờ hừng đông lại nghĩ cách.

Sáng hôm sau, có hai thị tỳ mở cửa tiến vào, Đồ Linh Trâm lập tức tỉnh dậy.

Nàng vòng qua Đồ Anh, nhẹ mặc y phục rời giường, thuận tay quét lên đồ ăn sáng trên bàn, hơi nhíu mày: Mì phở đa phần, hẳn là phía Bắc Trường An.

Nàng suy nghĩ chốc lát, cẩn thận thăm dò: "Sao lại là cháo? Đưa những món bản địa của các người đến."

Thị tỳ người nào người nấy im lặng, mắt không nhúc, miệng không nói, dâng đồ ăn xong liền lui xuống.

Ở cửa có tiếng nói vang lên: "Không cần phí tâm tư, ở đây sẽ không ai đáp lại người."

Đồ Linh Trâm quay đầu nhìn, quả nhiên là Lý Hoài.

Đồ Anh giờ cũng tỉnh rồi, vừa nhìn thấy Lý Hoài, nàng tựa như nai con, hoảng hốt kéo ống tay áo tỳ

tỷ, vừa sợ vừa giận trừng mắt nhìn Lý Hoài.
Đồ Linh Trâm xoa đầu muội muội, đôi mắt đen tuyền bình tĩnh nhìn thẳng Lý Hoài: “Bây giờ ta đã ở trong tay người rồi, có thể thả A Anh về Trường An không?”

Người Lý Hoài cần là Đồ Linh Trâm, A Anh có lưu lại hay không cũng không cần thiết.

Lý Hoài như đã sớm biết nàng sẽ nói thế, cười không rõ ý: “Muốn thả nàng ta đi cũng được, chỉ là có điều kiện.”

“A tỷ, đừng đồng ý với hắn!” Đồ Anh kéo tay nàng, trừng trừng đôi mắt đẹp, cắn phẫn nói: “Hắn chắc chắn muốn đưa ra chủ ý xấu xa gì đó.”

Đồ Anh vì sức khỏe không tốt, vì sợ hãi quá độ mà càng ốm yếu. Huống hồ có nàng ở đây Đồ Linh Trâm phải để ý nhiều, không dễ dàng đánh đấm.

Đồ Linh Trâm trầm ngâm một khắc mới lạnh lùng nói: “Điều kiện gì?”

A Anh ngạc nhiên nhìn nàng: “A tỷ!”

Đồ Linh Trâm ra hiệu nàng không cần lo lắng. Không lâu sau, Lý Hoài sai người đưa đến hai chén rượu trước mặt nàng và A Anh.

“Trần Vương là ý gì?” Đồ Linh Trâm nhíu mày.

“Mời hai vị cực một ván.” Lý Hoài nhìn hai chén rượu trên bàn, cười như xuân phong, nhưng ngữ khí thì lạnh lẽo vạn phần: “Hai chén này, một chén độc một chén không. A Anh cô nương cứ chọn uống một chén, nếu chọn đúng ta cho người về Trường An.”

Đồ Anh sợ hãi lùi lại một bước, nhìn tỷ tỷ.

Đồ Linh Trâm nhìn Lý Hoài thông thả cười: “Ta vẫn cho rằng dù lòng người không tốt cũng còn vài phần nhân văn phong cốt, không ra tay với nữ nhân. Bây giờ xem ra, ta đã nhầm to rồi.”

Lý Hoài hơi run run, giọng không ôn cũng không hỏa: “Lúc đó vì ta cốt cách không giết Lý Phù Dao

lúc hẳn tại vị mới tạo nên kết cục này. Giờ dốc thành trận cuối, không thể không thành công, còn chỗ mà quan tâm văn nhân phong cốt sao?”

Ngừng ngừng, hẳn thông thả thu liễm nụ cười:

“Huống chi, trên thế gian này khó sống nhất chính là người tốt. Đạo lý này, bản vương học được từ Lý Phù Dao đấy.”

Đồ Linh Trâm cười gằn.

Lý Hoài cười nhìn Đồ Anh: “A Anh cô nương, mời chọn.”

Đồ Anh hai mắt ngấn lên, đang muốn tiến đến thóa mạ Lý Hoài, Đồ Linh Trâm một bên đã đưa tay bưng hay chén lên uống hết.

Mặc kệ độc hay không độc, hai chén đều đã ở trong bụng nàng.

Lý Hoài kinh ngạc, Đồ Anh cũng ngạc nhiên.

“Xá muội tửu lượng không tốt, ta thay muội ấy.” Đồ Linh Trâm đặt chén về bàn, cười lạnh mà rạn rỡ;

“Vạn mong Trần Vương giữ nguyên lời hứa, thả A Anh về Trường An.”

“A tử! Người vì sao, vì sao luôn như thế...” Đồ Anh vừa kinh lại sợ, nức nở: “A tử là muốn để ta sống không bằng chết, cả đời sống trong hối hận sao?”

“Yên tâm, a tử sẽ không sao.” Đồ Linh Trâm nhẹ nhàng ôm muội muội, trầm tĩnh mà kiên định: “Muội xem bây giờ ta vẫn khỏe mạnh. Đừng có sợ, A tử rất mạnh.”

Lý Hoài trong con người đen tối không rõ ý tứ, trầm ngâm rất lâu, cuối cùng vẫy tay thị vệ:

“Người đâu, đưa Nhị tiểu thư đồ gia thả về Trường An.”

Đồ Anh gào khóc không chịu đi, Đồ Linh Trâm không thể làm gì khác hơn là ghé tai nói với muội muội vài câu.

Cũng không biết nàng nói cái gì, Đồ Anh khóc đến lợi hại bỗng bình tĩnh lau nước mắt: “Thật sự?”

Đồ Linh Trâm mỉm cười gật đầu.

Đồ Anh lúc này mới một bước quay đầu ba lần, cuối cùng bị thị vệ Bắc Yên mang đi.

Mãi đến tận khi muội muội biến mất không thấy bóng, Đồ Linh Trâm mới thu lại ý cười, vô lực ngã nhào trên ghế, bụng lầy ngực gấp gấp thở dốc.

“Yên tâm. Bản vương cam đoan lệnh muội sẽ bình an quay về. Quả như ta dự liệu, người đối với ai cũng tốt, nhưng lại đối với bản thân vô cùng ác độc.”

Lý Hoài đưa tay muốn đỡ nàng nhưng lại bị nàng tránh đi, hấn đành thở dài, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt nàng: “Động tác uống rượu kiên quyết như vậy, người không sợ chết?”

“Sợ.” Đồ Linh Trâm ngồi dưới đất, đưa tay giữ lấy đầu đang quay cuồng, tự giễu: “Nhưng người sẽ không nỡ để ta chết, dù sao đối với người mà nói ta vẫn có chút giá trị lợi dụng”

“Không tệ, rượu vốn không hề có độc, không chết được.”

“Đa tạ vương gia hạ thủ lưu tình.” Đồ Linh Trâm lạnh nhạt nói.

“Người đã uống ‘Vong Xuyên’, dù không phải là độc dược nhưng cũng không có thuốc giải. Người bình thường sau khi uống xong sẽ từ từ quên mất thứ mình từng trân quý nhất.”

Tựa hồ nghĩ ra điều gì đó, Lý Hoài chậm chậm quay qua, đôi mắt sâu không nhìn thấu ưu thương, hấn nói: “Người biết không, thực ra chúng ta từng gặp nhau rất nhiều lần, nhưng người chưa từng nhớ. Vì thế, ta muốn để Lý Phù Dao cũng nếm trải mùi vị bị người quên lãng, nếm trải cảm giác không còn gì.” Đồ Linh Trâm cắn răng: “Rốt cuộc người muốn làm gì!”

Lý Hoài bình tĩnh nhìn nàng: “Còn nhớ lần trước ta

nói gì với người không? Người tin tưởng sư đê vậy, chỉ bằng chúng ta cực xem hấn cần giang sơn, hay cần người.”

Đồ Linh Trâm cả người phát lạnh, nếu không phải giờ khắc này bản thân mất hết sức lực, nàng thật muốn một đao làm thịt cái tên trong ngoài bất nhất này.

Lý Hoài lại nhếch miệng: “Ta để hấn trong vòng hai ngày truyền thánh chỉ tuyên cáo truyền vị cho ta, dùng giang sang cùng ngọc tử đổi lấy tính mạng của người. Giang sơn và mỹ nhân, hấn sẽ chọn gì đây ta?”

Đồ Linh Trâm nắm chặt hai tay, móng cắm vào da thịt, cố ép chính mình tỉnh táo.

Nàng khinh bỉ nói: “Nếu như hấn chọn giang sơn vậy chứng tỏ hấn không phải hôn quân, nếu hấn chọn giao ngọc tử cho người vậy chứng tỏ hấn thâm tình.. Bất luận hấn chọn cái gì, người đều thua.”

Trong con người Lý Hoài thoáng qua một tia âm u. Hấn duỗi ngón tay, tự cười cười: “Không phải vậy. Dù hấn có vứt bỏ giang sơn, cũng không chiếm được người.”

“Không thể...”

Đồ Linh Trâm muốn đứng lên nhưng lại không ngừng lão đạo, cố gắng ổn định thân thể. Con người dần mơ hồ, nàng lắc lắc đầu, có chút mờ mịt nhìn Lý Hoài.

“Thế nào, Hầu gia.” Lý Hoài cười nhìn nàng, thanh âm lạnh lạnh: “Có phải là đã quên nên nói gì?”

“Ta...”

“Đừng lo, sau này người sẽ còn quên nhiều nữa.”

Nam nhân ôn nhu như ngọc trong nụ cười lại giấu đao: “Mãi đến tận khi hoàn toàn xóa đi được hình bóng hấn từ xương cốt, mới xem là được trọng sinh chứ.”

Lồng ngực Đồ Linh Trâm phập phồng, nàng muốn phản

bác, nhưng không hiểu mình muốn phản bác cái gì. Lý Hoài đến trước mặt nàng, nhẹ nâng cằm nàng lên, nhìn nàng rất lâu mới nhíu mày: “Dáng vẻ vốn có của người mới thật đẹp đẽ, anh khí ngút trời, xán lạn như ánh nắng, khiến người ta hận không thể đem người xuống mạnh mẽ đạp dưới chân!”

...

Đồ Linh Trâm tỉnh giấc, cảm thấy thân thể có chút quái lạ, luôn có cảm giác mình đã quên một vài chuyện.

Tỷ như là, sao nàng lại xuất hiện ở chốn xa lạ này.

Thấy nàng tỉnh lại, nam nhân trẻ tuổi ôn nhu từ bên trong đi ra, mỉm cười nhìn nàng: “Tỉnh rồi? Vẫn nhớ ta là ai chứ?”

“Lý ...”

Đồ Linh Trâm nhíu mày trầm tư rất lâu, lâu đến đau cả đầu, mới hỏi: “Trần Vương?”

“Là ta.” Lý Hoài gật đầu: “Đừng chạy loạn, sức khỏe người không tốt, cần tĩnh dưỡng.”

Đồ Linh Trâm lơ mơ cảm thấy không đúng, nàng và Trần Vương giao tình không sâu, sao hắn lại chăm sóc mình?

Mà mình bị bệnh gì?

Một luồng bất an lan khắp người nàng, nàng cuống quýt xuống giường: “Không được, ta phải về nhà. Nương đi rồi, A Anh ở nhà một mình sẽ sợ..”

Lý Hoài nhăn mày, vừa nhắc tay, lập tức đã có ba bốn thị vệ Bắc Yên cao to ngăn nàng lại trước cửa.

Đồ Linh Trâm nhéo mày quát lên: “Làm càn, dựa vào các người cũng dám cản bản hầu!”

Nói đoạn nàng theo phải xạ ra tay, lại bị vũ sĩ Bắc Yên khóa lại dễ dàng.

“Là sao chứ!” Đồ Linh Trâm đau đầu đến muốn vỡ ra, cả mặt tràn ngập kinh ngạc.

Nàng mờ mịt nhìn hai bàn tay nàng, lại lật tung giường: “Đao của ta! Thu Minh đao của ta đâu! Ô Nha!”

Lý Hoài nhìn nàng không giúp, khóe miệng cong lên, nhưng đáy mắt lại lạnh đến rợn người.

Trong trí óc loáng thoáng từng đoạn ký ức ngắn không sao ghép lại. Nàng vô lực thở dốc, trượt trên mặt đất, môi mấp máy, tựa hồ đang gọi gì đó. Lý Hoài nghi ngờ, cúi người xuống đất, ghé sát xem nàng nói gì.

“Phù Dao...” Nàng vô thức gọi.

Khóe miệng Lý Hoài cứng đờ, ánh mắt càng lạnh hơn. A, thực sự là một nữ nhân đáng thương, rõ ràng bản thân là ai cũng sắp quên, lại nhớ kỹ tên của một nam nhân!

Lý Hoài thông thả đứng dậy, liếc về phía gương đồng trên tủ. Như thể nghĩ được chủ ý gì, khóe miệng hấn lại cong lên vệt cười ôn nhu mà tàn nhẫn.

Hắn đặt gương đồng vào tay nàng, tiếng nói say mê: “Người xem, người này là ai?”

Đồ Linh Trâm nhắc gương lên nhìn, khuôn mặt tái nhợt lộ vẻ chấn kinh. Nàng run rẩy kịch liệt, nhìn khuôn mặt xa lạ trong gương, run rẩy hỏi: “Đây là ai?”

“Đây là người a.” Lý Hoài cười nhẹ.

“không! Không phải...” Khuôn mặt nhu nhược này không phải nàng!

Hai mắt nàng mờ mịt, cả người như con rối, lẩm bẩm nói: “Ta...ta là ai?”

“Người tên là A Trâm.” Lý Hoài nhẹ nhàng nắm chặt đầu ngón tay lạnh lẽo của nàng, ôm nàng vào lòng: “Là người bản vương hận nhất, cũng là người bản vương yêu thương nhất, A Trâm.”

“Không đúng...”

Lý trí sót lại cho nàng biết Lý Hoài nói không

đúng, nhưng đầu đau kịch liệt lại không cho nàng suy nghĩ tiếp.

Nàng theo bản năng tránh cái ôm của hắn, lão đảo lúi về sau, như nai con kinh ngạc nhìn nam nhân đối diện. Con người mờ mịt, nàng gần như sụp đổ: “Người...người là ai?”

Hóa ra nữ nhân nông cuồng tự đại này, cũng có ngày biến thành bộ dạng đáng thương phó mặc người ta hành hạ?

Thú vị, rất thú vị.

“Ta là Lý Hoài.” Hắn mỉm cười: “Là phu quân chưa cưới của nàng.”

Chương 45

Đồ Linh Trâm cảm thấy cơ thể mình hẳn có vấn đề, thực ra cũng không mấy nghiêm trọng, chỉ là trí nhớ quá kém.

Tỷ như sau khi nàng đến một căn phòng sẽ quên mình định làm gì. Tỷ như nàng vừa buông đĩa đã quên ngay mình vừa ăn gì. Sau này, thời gian nàng mê man còn nhiều hơn lúc tỉnh táo, cả đêm bị bao vây bởi mộng mị, vất vả tỉnh lại, liền quên mất tên của chính mình.

Công tử Lý Hoài kia cho nàng biết nàng tên là A Trâm, là hôn thê của hắn. Ngoài ra, nàng đối với tất cả đều mờ mịt không hay biết gì nữa.

Đêm nay nàng lại nằm mơ.

Nàng mơ thấy một màu đen, có nữ tử anh hùng khoác áo bào đỏ, có tuyết lớn cùng trường đao, còn có một đám vây quanh nàng. Tiếp đó, kèn hiệu, đao kiếm, âm thanh, khung cảnh trộn lẫn với nhau đủ loại như muốn chôn nàng xuống. Trong mơ nàng liều mạng bịt hai tai nhưng vẫn không ngăn được tiếng khóc tiếng cười như nước lũ đổ vào tay, nàng thống khổ, muốn điên lên.

“Sư tỷ.”

Trong mộng, một nam tử trầm giọng gọi nàng, tiếng khóc tiếng cười kia im nặt đi, khuôn mặt mơ hồ của đám người kia cũng như đèn nhỏ lụi tàn dần, trở về với màn đêm hắc ám.

Trong mơ, nàng thả hai tay bịt tai xuống, cẩn thận nhìn tới, chỉ thấy xa xa có ánh sáng âm áp chiếu trên nam nhân mang kim bào. Nam nhân này không rõ mặt, nhưng trong lòng nàng đột nhiên hiện ra một tia thân thiết không lời, nàng sững sờ bước đến, nội tâm khao khát muốn đến gần hắn...

Nhưng làm thế nào cũng không thấy rõ mặt mũi hắn, chỉ có đôi môi mỏng cười nhạt là rõ ràng.

Chỉ một chớp mắt, lệ chua xót không ngừng rơi trên mắt nàng.

“Người là ai?” Nàng không nhận được hỏi.

Nam nhân không đáp lại, chỉ nhẹ nhàng mà quyến luyến vịn phần: “Sư tử, ta rất nhớ nàng.”

“Người rốt cuộc là ai?” Đồ Linh Trâm chạy nhanh về phía hắn, nỗ lực muốn nhìn rõ hắn, nhưng bóng người kia lại mờ hồ càng lúc càng xa, càng lúc càng xa, cuối cùng biến thành điểm nhỏ, rồi biến mất.

“Chờ đã! Cho ta biết tên người, đừng đi!”

“Đừng đi...” Đồ Linh Trâm đột nhiên sợ hãi bưng tỉnh, thở gấp.

Rõ là khí trời rét đậm, người nàng lại không ngừng chảy mồ hôi. Nàng nhìn ánh rạng đông mỏng manh ngoài cửa sổ, chỉ mờ mịt muốn biết nam nhân trong mơ là ai?

Vì sao khi nhìn thấy hắn, nàng lại bi thương đến thế?

Một giọt nước mắt lạnh lẽo chạy xuống, nàng kinh ngạc lấy tay lau mặt, một mặt tràn đầy lệ.

Nàng nhất định đã quên điều gì đó, điều gì đó còn quan trọng hơn cả tên nàng.

Chờ lúc nàng bình phục tâm tình, trời đã sáng choang. Nàng nặng nề tâm sự rửa mặt xong, định ra cửa hít chút khí trời, ai ngờ vừa mở cửa đã thấy một nam nhân ngồi ở hành lang, nhìn nàng nở nụ

cười ôn nhu như ngọc.

Đồ Linh Trâm chân chờ một lúc, cuối cùng cũng bước về phía hắn.

Nam nhân anh tuấn cầm trong tay một cái túi thơm, thấy nàng bước đến, hắn cất túi thơm vào trong lòng, lúc này mới đứng lên, cởi áo khoác phủ lên người nàng, lo lắng nói: “Sao không mang nhiều chút đã ra cửa.”

Đồ Linh Trâm ngơ ngác nhìn nam nhân quen thuộc mà xa lạ trước mặt này, bạch tuyết trên hành lang càng tô điểm nốt ruồi chu sa bên thái dương, đẹp đến động lòng người.

Nam nhân buộc áo lại cho nàng, mới hạ giọng hỏi: “Vẫn nhớ kỹ bản vương là ai chứ?”

Đồ Linh Trâm gật đầu: “Lý Hoài.” Nhưng trừ tên hắn ra, hầu như nàng không biết gì nữa.

“VẬY CÒN TÊN NÀNG?”

“A Trâm.”

Lý Hoài hài lòng cười cười: “Ừ, nhớ kỹ tên nàng và tên ta là đủ, những thứ khác không cần nghĩ nhiều. Trên đời này chỉ có hai chúng ta luôn luôn gắn bó với nhau là đủ.”

Trên đời này, chỉ có hai chúng ta luôn gắn bó với nhau...

Không, không phải.

Nội tâm nàng vang lên âm thanh phản bác kịch liệt, nàng định nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì.

“Sao vậy?” Lý Hoài như thế rất lo lắng, đưa tay đến muốn vuốt ve mặt nàng.

Không hiểu sao, Đồ Linh Trâm lại rất muốn chống cự sự gần gũi của hắn, liền vô thức tách ra.

Không khí nhất thời ngưng ngùn.

Đồ Linh Trâm ho nhẹ một tiếng, chuyển chủ đề: “Cái túi thơm rất quan trọng sao? Ta cứ thấy người ngắm nó suốt.”

Lý Hoài vô thức sờ sờ vật trong lòng, nở nụ cười:
“Cũng không phải rất quan trọng, dùng lâu không nở
vết, bất quá chỉ là lưu lại kỷ niệm thôi.”

Suy nghĩ chút, hần nửa thật nửa giả bổ sung:
“Không phải cô nương khác tặng đâu, không cần
ghen.”

Đồ Linh Trâm mở mắt, hồ hững nghĩ: Vốn không hề
ghen.

Thấy nàng một bộ lạnh lùng, Lý Hoài cũng không
phiền, nhẹ nhàng hỏi: “Nàng muốn mở ra xem không?”

Đồ Linh Trâm mờ mịt: “Cái gì?”

“Túi thơm của ta.” Lý Hoài mắt phượng nhíu lại, ôn
nhu nhìn nàng, thâm tình: “Nàng không muốn mở ra
xem xem, thứ ta trân trọng nhiều năm vậy là gì?”

Đồ Linh Trâm suy nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu.
Nàng không hứng thú, tất thấy những gì của hần
nàng đều không hứng thú.

Nàng né ánh mắt hần, nhìn ra ngoài hành lang.

Tuyết tích nhiều ngày chưa tan, trắng xóa phủ lấy
mảnh sân, như ký ức trống không của nàng vậy.

Nàng trầm mặc thật lâu, xuất thần nói: “Tuyết lại
rơi rồi.”

Lại? Vì sao lại nói ‘lại’?

Rõ ràng đây là lần đầu nàng rời khỏi phòng a...

Lý Hoài không cảm nhận được nội tâm lạ lùng của
nàng, chỉ ưu nhã gật đầu: “Đúng vậy, lại có tuyết
rồi.”

Đồ Linh Trâm nhìn góc phòng xa xa ẩn hiện, nhìn
bầu trời mây đen u ám, mơ hồ nói một câu: “Không
biết hần...có mang đủ ấm không.”

Lời vừa dứt, nàng và Lý Hoài đều giật mình.

Lý Hoài như thể nghĩ ra điều gì đó, ý cười vẫn
không giảm, nhưng ánh mắt đen tối thấy rõ. Hần tựa
cười mà không cười, bình tĩnh nhìn Đồ Linh Trâm:

“Hần, là ai?”

Đồ Linh Trâm mờ mịt nhìn hẩn, đại não trống rỗng. Lý Hoài tiến về phía trước, dán mắt vào nàng:

“Nàng còn nhớ gì nữa?”

“Ta không...biết.”

Nỗi đau quen thuộc lại ập đến, nàng muốn ngã xuống, bờ môi tái nhợt bị nàng cắn đến rướm máu. Nàng ôm đầu, ánh mắt thống khổ, đột nhiên đẩy Lý Hoài ra, chạy về phòng mình.

Áo khoác ấm áo dần tuột xuống rồi rớt khỏi người nàng nhưng nàng không hay biết.

Đợi sau khi nàng đi, một nam nhân dị tộc cao to đi ra từ chỗ bước ngoặt, thuận tay nhặt áo khoác nàng lên, phúi bụi đất đi, lúc này mới trả lại cho Lý Hoài, cười nhưng không cười:

“Nghe nói tiểu hoàng đế sáng nay đã ban chỉ, lấy bệnh thối lui, nhường ngôi vị Hoàng đế lại cho người. Túc nguyện nhiều năm của Trần Vương sắp thành hiện thực rồi, ngôi vị trong tầm tay, tiểu vương trước tiên chúc mừng Vương gia!”

Lý Hoài nhìn hướng Đồ Linh Trâm chạy đi, trên mặt không một tia vui mừng,

Mộ Dung Tuy lại nói: “Ai da, Lý Phù Dao đúng là người nặng tình, vì một nữ nhân mà bỏ cả giang sơn!”

Cởi lớp ôn nhu ngụy trang, Lý Hoài nhíu mày phượng, không kiên nhẫn nói: “Rõ ràng đã uống ‘vong xuyên’ sao nàng ấy vẫn nhớ vụn vặt?”

Mộ Dung Tuy cười nhạt: “Người gấp cái gì, Nhất phẩm Quân hầu đương nhiên ý chí kiên định hơn người thường.”

“Người còn ‘vong xuyên’ không, để nàng ấy uống lần nữa.” Lý Hoài mặt lạnh tanh: “Dù cho Lý Phù Dao chỉ ở trong ký ức nàng ấy một nửa, một chút, một điểm, bản vương đều thấy khó chịu.”

‘Vong Xuyên’ sớm tuyệt tích trên giang hồ, bình cuối cùng là tiểu vương gian khổ tìm ra, cũng hết

mất rồi.” Mộ Dung Tuy tay đề lên loan đao, thô thanh nói: “Nếu khó chịu, chi bằng để tiểu vương xử lý nàng ta?”

Nói xong, hắn nhìn Lý Hoài, tà tà nở nụ cười: “Như bốn năm trước vậy.”

Lý Hoài đẩy hắn ra.

Mộ Dung Tuy nhún vai, nở nụ cười: “Mật thám đến báo, Lý Phù Dao đã mang thánh chỉ cùng Ngọc tử lên đường, đã đến Sóc Châu. Theo lệ cũ, ta đưa binh cho người mượn, người thay ta diệt trừ Lý Phù Dao.”

Lý Hoài trong mắt thoáng tia âm u, thông thả phát ra một câu lạnh lẽo: “Đó là đương nhiên.”

“Vậy tiểu vương, chỗ này giao cho người, tiểu vương về Bắc Yên phục mệnh trước.” Mộ Dung Tuy vỗ vỗ vai hắn, vui vẻ nói: “Hợp tác vui vẻ nhé, tân hoàng đế Đại Ân!”

...

Đồ Linh Trâm lão đảo trở về phòng, đóng cửa lại.

Nàng dựa lên tấm cửa, thông thả trượt cả người xuống, cẩn rằng không để nước mắt rơi.

Từng ký ức nhỏ dần xuất hiện, lại dần biến mất, nàng quên mất tất cả, nhưng lại lơ mờ nhớ được nam nhân kia là ai.

Lý Phù Dao, sư đệ của nàng, là người nàng...yêu.

Cái tên như khắc sâu vào xương cốt nàng, khiến tâm linh nàng mê man. Nàng kích động, nàng sợ hãi, nàng nhớ tới cái tên ấy nhưng đáng tiếc là, ký ức của nàng ngắn hạn...

Có lẽ sau một khắc, cái tên này cũng sẽ như hòn đá bị ném xuống mặt hồ, khó mà tìm lại được.

Không, nàng không thể quên hắn, duy chỉ có hắn là không thể!

Đồ Linh Trâm đột nhiên đứng dậy, lại dẫm phải gấu váy ngã xuống mặt đất, nàng run rẩy tìm tòi bốn

phía lại không hề thấy giấy bút gì để ghi lại ký ức.

Nước mắt rơi xuống, nàng mờ mịt ngồi dưới đất, cuối cùng, nàng tìm thấy kim cài tóc, siết chặt rong tay.

Hít một hơi thật sâu, nàng dứt khoát xé cổ áo, lộ ra bộ ngực mềm mại. Sau một khắc kim nhọn phá rách da thịt, từng nét từng nét, dưới máu xối xả, trên lồng ngực lưu lại ký ức, lưu lại tên người kia... vĩnh viễn.

Như vậy, dù là khi nào, nơi nào, nàng đều có thể nhớ đến người nàng yêu sâu sắc, Phù Dao.

Nét cuối cùng vừa dứt, nàng lau mồ hôi lạnh, thả phát kim xuống, ngón tay nhuốm máu run rẩy khép cổ áo lại, che giấu vết máu ở ngực trái. Nàng gượng đứng lên, nàng muốn rời khỏi đây.

Nàng muốn trở lại Trường An, trở lại bên người ấy..

Nhưng vừa lúc mở cửa, con người nàng lại mờ mịt.

Nàng ngơ ngẩn đứng ở cửa, nhìn gió thổi tuyết lớn bên ngoài, bàn tay nhuốm máu đặt lên ngực trái đang đau đớn.

Ta, là ai?

Sao ta lại ở đây?

Ta muốn làm gì ?

Chương 46

Đồ Linh Trâm đứng ngoài cửa rất lâu, thực sự không biết mình đang cần gì, muốn làm gì, nàng như thể đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng.

Nàng bực bội đập đầu vào cửa, quay lại phòng, một lần nữa đóng cửa lại, tìm khăn ướt lau khô vết máu.

Ngực trái đau rất, máu thấm cả ra áo.

Chuyện gì đây, bị thương từ lúc nào? Ai làm? Nàng nhớ rõ bản thân vừa ở hành lang nói chuyện cùng Lý Hoài, sao chớp mắt đã...

Nàng xoa xoa đầu, thật sự không nhớ đã xảy ra chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là nhíu mày kéo cổ áo ra, xử lý vết thương nơi ngực trái.

Miệng vết thương gần như đã không còn chảy máu nữa nhưng máu đọng xung quanh lại đáng sợ vô cùng. Đồ Linh Trâm dùng khăn ướt từ từ lau khô vết máu, sau đó ngây ngẩn cả người.

Vết thương trên ngực nhỏ mà sâu, ngang dọc đan chéo, nói là thương nhưng đúng hơn là bị người ta khắc chữ lên. Đúng vậy, là khắc chữ lên da thịt. Nhấn nhẹn xử lý xong miệng vết thương, nàng liền cúi đầu nhìn xuống xem chữ trên ngực là gì thì lập tức sững sờ, cảm giác ghệt thở dâng lên!

...

Gió Bắc thổi vào người, đau tựa đao cắt. Bóng người Lý Phù Dao khoác áo đen phi ngựa lao nhanh, chạy

vào cửa thành.

Trên vai đóng lại một tầng tuyết dày, hấn mặc kệ, chỉ đẩy nhanh tiến độ đến tường thành Sóc Châu. Nơi đó có một tòa khán đài phòng địch, đài mở rộng, phía sau là các lâu trú binh, vì chiến sự đã ngừng., nơi đó từ lâu đã không ai trông coi.

Lông mi cùng mày Lý Phù Dao đều đã kết một tầng tuyết, bờ môi mím chặt, ánh mắt thâm trầm, cả người bao phủ hàn khí. Hấn đẩy các lâu ở khán đài ra, ánh mắt lạnh lẽo quét xung quanh đám vũ sĩ áo đen, cuối cùng cố định lên người Lý Hoài.

Dù đối mặt với căn phòng đầy đao kiếm, hấn không có lấy một tia sợ hãi, đưa tay cởi miếng vải đen trên lưng xuống, từng bước từng bước tiến gần, hướng Lý Hoài hất cằm, lạnh thanh nói: “Thánh chỉ truyền ngôi, ngọc tử trăm đều mang đến hết rồi.” Lý Hoài đứng dậy dương tay, ra hiệu hắc y vũ sĩ để Lý Phù Dao nói tiếp.

Lý Phù Dao cách hấn ba trượng thì đứng bước, nắm chặt túi vải: “Đưa nàng đến đây gặp ta!”

“Trước tiên giao vật đã.” Lý Hoài nở nụ cười: “Nếu không ta sao biết chắc ngươi không giở trò?”

“Trăm sẽ không đem tính mạng nàng ấy ra bõn cợt.”

Một trận gió thổi tung cửa sổ, Lý Phù Dao thông thả đến trước cửa sổ, lẫm liệt trước hàn phong, duỗi tay đang cầm túi vải ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng cười nói: “Ta muốn tận mắt thấy nàng bình an vô sự, nếu không ngươi đừng hòng có được ngọc tử!” Lầu cao cách đất trăm thước, chỉ cần hấn thả tay, ngọc tử sẽ nát ngay. Không có ngọc tử đăng cơ, nói đến cùng vẫn là không danh chính ngôn thuận, không được sử thư Đại Ân thừa nhận.

Ánh mắt hai người giữa gió lạnh giao nhau lại tóe lửa, khiến không khí xung quanh như ngưng đọng. Cuối cùng Lý Hoài rút ánh mắt về, lại ngồi xuống,

vẫy tay nói: “Mời A Trâm cô nương đến đây.”

Lý Phù Dao hừ lạnh: “A Trâm là cái tên người cũng có thể gọi?”

Chốc lát sau, một bóng người từ ngoài cửa đi vào, thấy đao kiếm lóe sáng cùng hắc y vũ sĩ, nàng có chút hoảng hốt, lại đứng tại chỗ ánh mắt dò hỏi Lý Hoài, hoàn toàn bỏ quên Lý Phù Dao bên cạnh đang mừng rỡ như điên.

“A Trâm!” Lý Phù Dao mắt sáng lên. Khóe miệng cũng không tự chủ được cong lên, chạy về phía nàng, lại bị đám áo đen vây quanh, ngăn bước hẳn.

Đồ Linh Trâm như thể lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của hẳn, ánh mắt vừa nhìn mặt hẳn lại như nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ. Hai mắt nàng trợn to, con người hoảng loạn, sau đó, một cảm giác ghệt thở dâng đến, ngực như bị đâm một lỗ hổng, đau đến không thể hô hấp...

Lại đến rồi, cảm giác khó tả này...

Nàng đột nhiên cúi người, che ngực thở dốc, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, nàng dùng toàn lực cắn vào đôi môi tái nhợt, lúc này mới có thể áp chế nỗi thống khổ vào bên trong.

Lý Phù Dao cảm thấy biểu hiện của nàng không đúng lắm, liền lĩnh chống trả tên áo đen trước mặt, chạy về phía Đồ Linh Trâm, đứng trước nàng, tiếng nói vì căng thẳng mà trở nên run rẩy: “A Trâm, nàng sao vậy?”

Đồ Linh Trâm gắt gao cắn chặt đôi môi tái nhợt, lệ quang lấp lánh, mệet mội nói: “Tại sao...”

Tại sao khi thấy khuôn mặt này, lòng ta lại đau đớn đến vậy, đau đến chảy cả nước mắt.

Lý Phù Dao đỏ mắt, như dã thú gào thét: “Lý Hoài!! Người đã làm gì nàng ấy!”

Lý Hoài nhìn hẳn cười ra vẻ thương xót, đứng dậy nói với đám người áo đen: “Cắt kiếm đi, đừng làm A Trâm sợ.”

Hắc y vũ sĩ liền cắt kiếm vào vỏ, nhường đường cho Lý Hoài bước đến.

Lý Hoài ngoác A Trâm đến, ôn nhu nở nụ cười: “A Trâm, lại đây. Chờ bản vương có được ngọc tỷ, liền đưa nàng về Trường An.”

Nghe vậy, Đồ Linh Trâm mờ mịt tiến về phía hắn, ngoan ngoãn như một con rối không có linh hồn. Nhìn nàng bước qua không chút lưu luyến mình, cả người Lý Phù Dao như bị rút khô sinh lực, không tin được van cầu: “A Trâm, đừng đi.”

Đồ Linh Trâm sống lại.

Lý Hoài nhẹ kéo lấy tay nàng, kéo nàng về phía mình, ghé tai nàng trầm thấp nói, mắt lại chăm chăm khiêu khích Lý Phù Dao: “A Trâm, bản vương sắp làm Hoàng đế, nàng có vui không?”

Đồ Linh Trâm hơi nhú mày, tránh khỏi tay hắn, lạnh nhạt nói: “Chúc mừng.”

Lý Phù Dao gấp muốn điên lên, hai mắt sáng trở nên âm đạm, hắn thống khổ gọi: “Sư tỷ, nàng nhìn ta một chút, đừng không để ý đến ta.”

Sư tỷ...

Sư tỷ...

Ngực lại lở mờ đau, thanh âm thống khổ của nam nhân trước mắt này rất giống với thanh âm trong giấc mơ. Như thể có ánh sáng xoẹt qua đầu nàng, nàng vội vã muốn bắt lấy vệt sáng ký ứ kia, nhưng vô ích.

Ngực càng lúc càng đau, đôi mắt rã rượi nhìn Lý Phù Dao, mờ mịt nói: “Người...là ai?”

Lý Phù Dao mím chặt môi, mang đôi mắt chằng chịt tơ máu nhìn nàng: “Sư tỷ, ta là Phù Dao.”

Phù Dao...Lý Phù Dao?

Nàng từng thấy cái tên này, ngay trên...ngực nàng. Trí óc tựa hồ có cái gì đó, Đồ Linh Trâm ôm lấy ngực tiến về phía trước, ánh mắt mờ mịt dần trở

nên sáng rõ. Dưới sự kinh ngạc của Lý Hoài, nàng bước lên trước, mắt ướt đầm lắm bẩm nói: “Người A Trâm yêu thương nhất là Lý Phù Dao.”

A Trâm yêu thương nhất là Lý Phù Dao, từng chữ, từng chữ như đã được khắc sâu vào cốt tủy.

Lý Hoài kinh ngạc giữ lấy cổ tay nàng, âm trầm mà hung hăng nói: “Không thể nào! Uống ‘Vong xuyên’ rồi nàng phải quên hết tất cả mới đúng, vì sao một mực nhớ kỹ hần!”

Lý Hoài thoáng tia mỉa mai, cười gằn: “Lý Hoài, dù không biết người làm gì, nhưng sự tỷ so với suy nghĩ của người, còn mạnh hơn nhiều!”

Nói xong, Lý Phù Dao lấy ngọc tỷ trong túi vải ném đi, Lý Hoài trợn mắt, cả kinh hét lên: “Nhanh, bắt lấy Ngọc tỷ!”

Hắc y vũ sĩ xung quanh lĩnh mệnh, liền phi thân sang đoạt ngọc tỷ. Lý Phù Dao lợi dụng thời cơ thoát thân, cướp loan đao từ tay kẻ địch, một đường chạy đến trước mặt Đồ Linh Trâm, kéo cổ tay nàng: “Đi mau.”

Nơi tiếp xúc da thịt mới ấm áp, mới thống khoái làm sao.

Lý Phù Dao liều mạng giết chết những ai cản đường, chiêu nào chiêu nấy đều chí mạng, muốn tàn nhẫn bao nhiêu có bấy nhiêu. Đồ Linh Trâm cũng đoạt lấy một thanh loan đao, như những trận chiến trong quá khứ, hai lưng đối nhau cùng chiến đấu.

“Nhớ hết rồi?” Lý Phù Dao xoay người giết một tên, dưới huyết châu cười nhìn nàng, xán lạn như sao. Đồ Linh Trâm lắc đầu, thuận tay giết kẻ địch phía sau hần, nhú mày nói: “Ta chỉ nhớ người, ngoài ra...trống rỗng.”

“Nhớ mình ta là đủ rồi.” Lý Phù Dao cả người đầm máu, đạp dưới thi thể, cười đến vạn phần rực rỡ :
« Ta cũng yêu nhất là nàng, A Trâm. »

Đồ Linh Trâm quên mất chuyện mạch mình bị tổn thương, giết tằm hơn mười tên liền không chống đỡ nổi, rơi xuống thế hạ phong, đa phần là Lý Phù Dao bảo vệ nàng.

Đám áo đen dần gục một nửa, hai người chỉ cách chút nữa là đến cửa, Lý Hoài hưng hăng nắm chặt ngọc tỷ, nhìn nữ nhân dù mất ký ức cũng liều mạng ở cạnh Lý Phù Dao kia, lạnh lạnh nở nụ cười : « Đồ Linh Trâm, bản vương định tha cho nàng, đáng tiếc, nàng không cần. »

« Chỉ cần quên đi tất cả, cùng bản vương sống lại một cuộc sống mới không tốt sao ? »

« Người xem, bất kể người trọng sinh bao nhiêu lần, trong mắt đều chưa từng có bản vương. »

« Vậy thì đừng trách ta giết nàng lần nữa. »

« Thật đáng tiếc a, rõ ràng ta đã định cùng nàng tận hưởng giang sơn. »

Lý Hoài vút ngọc tỷ sang một bên, cầm lấy cung tên, kéo căng, đầu tên không chút lưu tình hướng về thân ảnh kia.

Khóe mắt hấn ửng đỏ, trong con ngươi lóe ra cái gì đó, tiến trong tay vẫn chuẩn xác, hấn cười nhẹ : « Muốn giết Lý Phù Dao thì đơn giản, ta chỉ cần lấy mạng nàng, là đủ rồi. »

Nói xong, mũi tên nhọn dần phóng nhanh về phía sau Đồ Linh Trâm.

Đồ Linh Trâm đột nhiên quay người, chỉ kịp thấy bóng Lý Phù Dao lướt qua, tiếp đó, tiếng mũi tên đâm vào da thịt, máu tươi tung tóe.

Đồ Linh Trâm trợn tròn mắt, con ngươi không ngừng hoảng loạn, kinh hoàng nhìn hấn vô lực ngã xuống. Đầu đau, tim còn đau hơn, chốc lát trời đất quay cuồng, Đồ Linh Trâm mặt đầy máu, điên cuồng ôm lấy hấn, một tiếng gào thét âm thủng không khí.

« Phù Dao ___aaaaa !!! »

Chương 47

Đồ Linh Trâm run rẩy đưa hai bàn tay rút thanh loan đao ra khỏi người Lý Phù Dao. Đau đớn, bi thống khiến từng mảnh ký ức trong nháy mắt hiện ra, tâm như đao cắt.

Nàng vất vả nâng Lý Phù Dao khỏi vũng máu, dán gò má tái nhợt của hắn dính vào khoang ngực đau đớn của nàng, hoàn toàn không để ý tên áo đen đang giơ loan đao đứng sau nàng.

Lý Hoài lạnh lùng nhìn Đồ Linh Trâm đang bi thống tuyệt độ, thong thả nhắm mắt lại, một lúc lâu mới như quyết tâm đưa ra mệnh lệnh: “Giết chúng đi, đừng để lại người sống.”

Nói xong hắn cầm ngọc tỷ cùng thánh chỉ vội rời đi. Chỉ là sự vội vàng của hắn như đầu tròn tránh cái gì đó, chặt vật không thể tả.

Lý Hoài đi rồi, đám áo đen vây lấy Đồ Linh Trâm, thong thả nhắc loan đao lên.

Nhưng trong nháy mắt, hơn mười bóng người phá cửa mà vào, chém sạch đám lính của Lý Hoài.

“Đồ Gia 13 kỳ cứu giá muện, xin chủ công thứ tội!”

Trong nháy mắt, quang ảnh đao kiếm xa dần, gió tuyết ảm đạm, Đồ Linh Trâm đỡ lấy Lý Phù Dao vẫn mặt mày tái nhợt, nước nở: “Chàng sao lại ngốc đến thế, sao lại đỡ mũi tên kia, chẳng nhẽ ta lại không trốn được sao?”

Lý Phù Dao hai mắt đóng chặt, hoàn toàn không có

phản ứng.

Đồ Linh Trâm duỗi đôi tay đang kịch liệt run rẩy, nhẹ xóa đi vết từng máu trên mặt hấn. Bỗng nhiên một giọt lên rơi trên môi Lý Phù Dao, nàng ngơ ngẩn, mím môi muốn lau đi giọt nước mắt này, kết quả lại thêm một giọt, một giọt nữa, nước mắt không ngừng rơi.

“Ta hiểu rồi.” Nàng cười khổ: “Hóa ra đây là yêu sao, vì chàng mà khóc, vì chàng mà đau lòng, vì chàng mà...ruột gan đứt từng đoạn.”

“Phù Dao, ta nhớ ra rồi. Chàng cố chống cự thêm chốc nữa, chúng ta cùng về TRường An, đừng chết mà... »

« Chúng ta còn phải đi xem hoa đăng, đi ăn Nguyên tiêu ngoài cung. Ta còn muốn ngồi trên kiệu đỏ, sau đó người nhẹ nhàng ôm ta xuống, bước qua chậu tha...Phù Dao, chúng ta còn nhiều chuyện phải làm lắm mà. »

Lý Phù Dao cố nhắc mí mắt nặng nề, nhưng vô ích. Không thể làm gì khác hơn là nâng đôi tay máu me nhẹ nhàng đặt lên má nàng, Đồ Linh Trâm ngẩn ra, mừng rỡ nắm lấy tay hấn, dùng sức đặt lên má mình ma sát.

« Ta đều...nghe thấy hết rồi. » Lý Phù Dao sắc mặt nhợt nhạt cười đến trong sáng, dùng tiếng nói khó khăn : « A Trâm...đừng có đổi ý... »

Đồ Linh Trâm điên cuồng gật đầu.

Nàng nhìn sắc mặt tái nhợt của hấn, muốn nói gì đó, lại thấy ngoài trời, màn đêm bao phủ.

Ý cười trên môi dần dần cứng ngắc, sau đó biến mất. Nàng mờ mịt nhìn bốn phía, lại nhìn người nam nhân đầy máu nằm trong lòng mình, con người dần mờ đục, như một con rối...

Ô Nha cùng 13 kỵ giải quyết xong đám áo đen liền

quỳ xuống đồng thanh : « Tiểu chủ công, kẻ địch đã được xử lý xong, có cần tức khắc quay về Trường An ? »

Ánh mắt Đồ Linh Trâm trống rỗng, không có phản ứng.

13 kỵ không hiểu ngẩng đầu nhiều nàng, không biết đã xảy ra chuyện gì cũng không thể làm gì khác hơn là tiếp tục quỳ chờ lệnh nàng.

Ô Nha thấy nàng có gì đó không đúng, đứng lên thăm dò : « ...Tiểu chủ công ? »

Đồ Linh Trâm mắt không có tiêu cự, mơ màng đối mặt Ô Nha, đôi môi tái nhợt mấp máy vài lần chung quy mới hỏi : « Người là ai ? »

« Ta sao lại ở đây ? »

« Đã xảy ra chuyện gì ? »

« Người trong lòng ta là...ai ? »

...

Vĩnh Ninh năm thứ tư mùng hai tháng một, Hoàng đế vì bệnh mà truyền ngôi cho Lý Hoài, thiên hạ đại kinh.

Đương kim thiên đế không có con, dù có truyền ngôi cũng nên truyền cho thân đệ - Sở Vương Lý Phù Sơ mới đúng, sao lại nhường ngôi cho con trai của phế thái tử ?

Người không biết nghị luận liền miên, thở dài trách Hoàng đế dù đã thoát khỏi hai gian tướng Lâu Tần mà vẫn làm ra chuyện hoang đường không đoái hoài hậu quả. Bất quá Trần Vương cũng ôn nhu như ngọc, khiêm khiêm quân tử, bách tính cũng không bài xích việc hắn làm hoàng đế, vì thế Trường An chỉ ngồi cửa đem chuyện ra nghị luận vậ thôi.

Âm phong phát phối, tinh kỳ tung bay, trong con người của hắn phản chiếu tinh kỳ đại điện, phản chiếu thành Trường An mệnh mông ngàn năm trong thay đổi, mỗi một bước, khóe miệng hắn lại cong lên một phần, đến cuối cùng không kìm được mà cười

đến điên cuồng.

16 năm, hơn năm ngàn sáu trăm ngày đêm, hấn cuối cùng cũng khoác lên mình hoàng bào, thay phụ vương từng vì ngai báu mà bỏ mạng nơi tha phương để leo lên vị trí này.

Dưới lớp ngụy trang ôn nhu, hấn vì cứu hận mà sống, bỏ đi bản thân, bỏ cả người thương, chỉ một lòng muốn có ngày hôm nay.

Như thiêu thân lao vào lửa, bất luận thịt nát xương tan cũng chỉ muốn hưởng về ánh sáng mà đi, đến chết mới thôi.

Thấy Lý Hoài đến, bá quan văn võ đứng đây từ lâu tự động nhượng đường cho hấn, các loại ánh mắt khinh bỉ rơi trên người hấn như vạn tiễn xuyên tim. Hấn cũng theo đó mà ôn nhu nho nhã mỉm cười, ánh mắt cao ngạo ôm ngọc tử một đường hướng đến ngai vàng.

Lý Phù Sơ 16 tuổi thay thế vị trí hoàng huynh, uy nghiêm ngồi trên ghế rồng, hai tay nắm chặt, hung ác trừng mắt nhìn Lý Hoài.

Khi Lý Hoài bước gần đến phía quan hàng đầu thì đột nhiên Lý Phù Sơ ra lệnh một tiếng, lập tức vô số cấm quân từ đại điện hai bên tuôn ra, bao vây một mình Lý Hoài.

Khắp điện là binh khí chói mắt, Lý Hoài lại như không để ý. Hấn đứng cách ghế rồng ba trượng, sau đó xoay người về phía văn võ bá quan, nhắc quốc tử, ngọc nghê nói : « Thánh chỉ cùng ngọc tử truyền quốc ở đây, thấy thánh chỉ như thấy hoàng đế ! »

Quần thần liền nhìn nhau sau đó quỳ xuống, đồng thanh hô lớn : « Ngô Hoàng vạn tuế ! »

Lý Phù Sơ hừ lạnh.

Rõ ràng chỉ mới là thiếu niên, trước tình thế này hấn vẫn uy nghiêm, giữa vầng trán vẫn bừng bừng

khí phách :

«Trần Vương có thánh chỉ, bản vương cũng có thánh chỉ của Hoàng huynh ! »

« Ô ? » Lý Hoài như đã biết sẵn từ trước, ánh mắt không gợn sóng, cười cười : Lý Phù Sao quả nhiên có lưu lại cái thứ hai.

Lý Phù Sơ hai mắt đỏ hồng, dùng thanh âm khản đặc mà cao giọng : « Chúng quan nghe lệnh...Di chiếu ! »

« Chúng thần nghe ! »

Lý Phù Sơ mở thánh chỉ, như dùng hết lực toàn thân, tuyên đọc : « Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết : Trẫm bị Trần Vương uy hiếp, ép giao ngọc tỷ, bất đắc dĩ mới phải làm theo. Vọng vạn dân phân rõ. Nếu hôm nay trẫm vạn dặm bỏ mình, tức khắc bắt lấy phản tặc Trần Vương. »

« Sở Vương điện hạ. » Lý Hoài vẫn lồi lạc đứng đó, cười cười : « Bản vương sao biết được di chiếu trong tay ngài là thật hay giả ? »

Lý Phù Sơ chưa trả lời, ngự sử đã bước lên trước : « Chiếu thư này là bệ hạ tuyên cáo sau khi thoái vị, chính miệng ngài ấy ban bố chiếu thư thứ hai, khi ấy quần thần đều ở đây lĩnh chỉ, từng câu từng chữ rõ ràng, tuyệt đối không phải là giả ! »

Lý Phù Sơ tiếp lời : « Lý Hoài, người bắt con tin bức Hoàng huynh nhường ngôi, mưu đồ phản nghịch ! Nếu hoàng huynh không bình an quay về, người nhất định phải chôn cùng ! »

Lý Hoài thả ngọc tỷ trong tay, con mắt lạnh lạnh nhìn đám quần thần, vẫn không có chút nao núng. Trong triều, một vị lão thần tóc bạc trắng thở dài : « Trần Vương, người dám một mình làm đến nước này cũng coi như một đời kiêu hùng rồi. Đáng tiếc, người đã vô binh vô quyền, làm một Vương gia phú quý có gì không tốt, sao lại u mê không tỉnh, đòi có bằng được thiên hạ ? »

Lý Hoài cười nhạt không nói.

Thiên hạ vạn vật chỉ một câu « vì sao ? » có thể giải thích hết ? Phận phù du, triều sinh mộ tử, bất quá là mệnh sao chịu vậy mà thôi.

Không lâu sau, một toán bước chân vôi vàng phá vỡ sự an tĩnh của đại điện.

Hoắc Thành Công sải bước đến, hướng Lý Phù Sơ hành lễ, yết hầu run rẩy vài bận mới nâng mắt đỏ lên, trầm giọng nói : « Khởi bẩm điện hạ, Đồ gia 13 kỵ đến phục mệnh ! »

« Nhanh mời vào ! » Phù Sơ hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói : « Bọn hần có đón hoàng huynh về chứ ? »

Hoắc Thành Công phục đầu, nghẹn ngào không nói.

Tiếp đó, 13 người cả người đầm máu, đầu đeo khăn trắng từng bước đi vào điện, dưới ánh mắt kinh ngạc không ngớt của quần thần đồng loạt quỳ xuống, bi thống : « Chúng thần có tội, không thể mang bình an trở về ! »

Ý cười trên miệng cứng đờ, Lý Phù Sơ lùi lại một bước : « Các người...đang nói gì ? »

«Bệ hạ trúng tên của Trần Vương, đã bỏ mình... »

« Bệ hạ, băng hà _____ »

Lý Phù Sơ cật lực giữ vững thân thể không để ngã xuống, mắt đỏ trừng lên rất lâu mới phát ra một tiếng gào thét đau khổ.

Văn võ bá quan đều phủ phục lập tức khóc rống.

Chỉ có Lý Hoài cười đến sung sướng, cười đến mắt đều chảy lệ. Hoắc Thành Công đứng dậy, lệnh cho cấm quân : « Tuân theo di chiếu, bắt Trần Vương !

»

Một khắc sau, đao kiếm đều đồng loạt nhắm về phía Lý Hoài.

Lý Hoài tháo lớp ngụy trang xuống, ý cười thong khoái, đối mặt với đao kiếm hần không sợ hãi, hướng ghế rồng bước đến.

« Các người đã nghe nói đến Hình Thiên chưa ? Hình Thiên cùng Đế tranh thần, bị đế chặt đầu, bồi táng tại Thường Dương Sơn Lộ. Hình Thiên mặc dù mất đầu nhưng vẫn không nản chí. Hấn lấy nùm vú làm mắt, lấy rốn làm miệng, sử dụng khiên, búa tiếp tục vung vẩy, lại quyết sống mái cùng Hoàng Đế.

Hấn trở nên điên cuồng, như thiêu thân một mực lao vào lửa.

“Bảo vệ Sở Vương điện hạ!” Hoắc Thành Công rút kiếm, chém lên tay hấn, cố ngăn hấn đến gần Lý Phù Sơ.

Máu tươi trong nháy mắt phun trào, Lý Hoài vẫn không đoái hoài vết thương trên người, tiếp tục bước về phía ghế rồng. Hô hấp vì đau đớn mà run rẩy, nói:

“...Tinh Vệ dùng đá lấp biển, Hình Thiên liều chết với Đế. Đã làm là không hối hận. Trí ngay tim, thời cơ là phải chờ đợi...”

Nói đến đây, hấn chỉ còn cách ghế rồng ba bước chân.

Lý Hoài bỗng đứng lại, đưa tay vào trong lòng như muốn lấy cái gì đó.

Chúng nhân lập tức hô: “Cẩn thận có ám khí!”

Tiếp đó, Hoắc Thành Công rút kiếm, xuyên qua lồng ngực Lý Hoài.

Thời gian dường như ngưng đọng.

Lý Hoài nhìn đoạn kiếm đâm ra từ chính lồng ngực mình, đôi mắt phượng mở lớn, như thống khổ lại như thư thái. Hấn rút thanh kiếm lạnh lẽo ra, như tượng gỗ vô lực ngã xuống đất. Túi thơm trong tay bị máu tươi nhuộm thắm, nhìn không ra màu sắc.

Hấn nắm chặt túi thơm như bảo bối, liều mạng rướn người về phía trước, như muốn chạm đến ghế rồng trong gang tấc, như muốn nắm chặt nhánh cỏ cứu mạng.

Ngón tay đầy máu tươi trong một khắc chạm đến ghế rồng, hấn lại vô lực trượt xuống, vẽ nên một đường máu thê thương. Lý Hoài ngã trên mặt đất, máu tươi ồ ạt chảy, ướt đầm áo khoác trắng.

Hấn xé ra một vết cười, khóe miệng chuyển động nhưng cuối cùng không thành, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, khí âm ngắt quãng, vẽ nên kết cục hoàn mỹ cho chính mình:

“...Bản vương là Tinh Vệ lập biển, là Hình Thiên mất đầu cũng muốn đầu cùng kẻ địch đến cùng. Chết...là số mệnh của ta.”

Hấn nhắm mắt, như than thở lại như cảm thán: “Có Lý Phù Dao làm bạn dưới suối vàng, đáng giá.”

Nói xong, hấn nghiêng đầu, không thanh tức. Một giọt lệ trên khóe mắt trượt xuống, thấm lên vết chu sa.

Mà cùng lúc đó, ở ngàn dặm Sóc Châu .

Trên giường bệnh, Lý Phù Dao cả người đầm máu, khóe môi hơi cong, loan ra vết cười.

Vĩnh biệt, Lý Hoài.

Chương 48

Chỉ trong vòng mấy ngày, Đại Ân đã xảy ra bao biến hóa.

Trần Vương mưu nghịch bị giết, Hoàng đế tại vị bốn năm băng hà, chỉ mới hơn 20, vô thê vô tử, sử thư chỉ nói hai ba câu đã khái quát được hết cả cuộc đời hắn, thê lương không tả xiết. Tiếp đó, Sở Vương vội vã đăng cơ, đổi quốc hào là Chiêu Nguyên, trở thành đế vương trẻ tuổi nhất của Đại Ân.

Ngày mừng mười tháng Giêng, Trường An, Đồ phủ. Bên trong phòng đốt lư hương, lửa than đang vượng, khung cảnh ấm áp thoải mái vô cùng. Lý Phù Dao dựa người trên giường, vì trọng thương chưa lành, mặt hắn tái nhợt, cũng may tinh thần rất tốt, cười túm túm nhìn đầy người đang quỳ trong phòng, ách thanh nói: “Đều đứng dậy hết đi. Phù Sơ, giờ ngươi là Thiên tử, ta là dân thường, đừng có quỳ.”

Lý Phù Sơ bận trang phục thường dụng, đứng dậy yếu đuối nói: “Hoàng huynh...”

Lý Phù Dao uống thuốc, nhẹ ngắt lời hắn: “Ta đã không còn là hoàng đế, ngươi đổi cách xưng hô đi.” “Huynh trưởng,” Ở trước mặt ca ca, Lý Phù Sơ vĩnh viễn không dám lỗ mãng, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ngoan ngoan: “Huynh thật sự muốn giả chết, cả đời ẩn cư? Còn trẻ như vậy, không nên a.” “Đấu đá lâu như vậy, đã quá mệt mỏi rồi.” Lý Phù

Dao đặt bát thuốc sang một bên, nói với đệ đệ:

“Bây giờ chướng ngại đều đã quét sạch, thiên hạ giao cho đệ, ta yên tâm rồi.”

“Chẳng trách trước đây huynh trưởng cứ muốn ta học đạo trị quốc, vốn đã muốn sớm truyền ngôi cho ta, dẫn đại tẩu đi tiêu dao!” Lý Phù Sơ bĩu môi lầm bầm.

“Không sai.” Lý Phù Dao không thẹn thừa nhận, nghiêm túc nói: “Ta không nở để nàng ấy bị vây bởi cung cấm, không thể làm gì khác hơn là để đệ chịu khổ vậy.”

Yết hầu Lý Phù Sơ giật giật.

Lý Phù Dao lười biếng dựa trên giường, híp mắt nhìn đệ đệ. Dù nam nhân này có không ngồi rên ghe rông vẫn có một luồng quý khí uy nghiêm bám sinh, chói đến không cách nào nhìn thẳng.

Lý Phù Sơ suy nghĩ một chút, lo lắng hỏi: “Bệnh của đại tẩu đã đỡ hơn chưa?”

“Vẫn như cũ, lúc tốt lúc xấu.” Nói đến đây, Lý Phù Dao nhíu mày: “Thỉnh thoảng sẽ nhớ chút ít, chớp mắt liền quên sạch.”

Lý Phù Sơ gật đầu, an ủi: “Huynh trưởng chớ vội, ta cho ngự y đến khám xem sao. Có cần chiêu gọi không?”

Lý Phù Dao không nghĩ ngợi, cự tuyệt: “Đệ căn cơ chưa yên ổn, không thích hợp trương dương. Huống hồ Vong Xuyên vốn không có thuốc giải, chỉ có thể không ngừng kiên trì, chậm rãi đưa kỳ ức quay về.” Nói đến đây, ánh mắt hắn chìm xuống.

Đang lúc này, Đồ Anh khóc lóc bước vào cửa, phía sau là khuôn mặt mờ mịt của Đồ Linh Trâm.

Lý Phù Dao vội đứng dậy, nhìn Đồ Linh Trâm thật sâu, lúc này mới hỏi Đồ Anh: “Có chuyện gì sao, A Anh?”

Đồ Anh hành lễ với Lý Phù Sơ xong, liền đỏ mắt ủy

khuất: “A tử quên ta không sao, đến tên mình cũng quên luôn. Ta gọi tử ấy là Đồ Linh Trâm, tử ấy không tin, còn cái ta...”

Nói đến đây, Đồ Anh nghẹn ngào: “Đều tại ta, nếu không phải tại ta, A tử sẽ không biến thành dạng này.”

“Không phải lỗi của muội.” Lý Phù Dao an ủi nàng vài câu, lại hướng Lý Phù Sơ nháy mắt.

Lý Phù Sơ lập tức hiểu ý, kéo Đồ Anh nói: “A Anh tử tử, ta ở trong cung phát chán đến sợ, nhân dịp hôm nay đến đây, tử dẫn ta đi dạo phố đi!”

“Nhưng mà...” Đồ Anh có chút không nỡ nhìn tử tử.

“Đừng nhưng nhị nữa, đi mau kéo chốc nữa ta phải hồi cung rồi!” Nói xong, Lý Phù Sơ cố kéo A Anh rời đi, thuận tiện kéo đám người đi luôn..

Trong phòng chỉ còn lại Lý Phù Dao trong thương chưa lành cùng Đồ Linh Trâm tỉnh tỉnh mê mê.

Lý Phù Dao một tay che miệng ho nhẹ hai thanh, lúc này mới ngoắc ngoắc tay với Đồ Linh Trâm đang đứng ở cửa: “A Trâm, lại đây.”

Đồ Linh Trâm nhìn đôi môi tái nhợt của hắn, không hiểu sao nội tâm trở nên đau đớn, bước lên trước vài bước, chần chừ nhìn hắn: “Người, người còn đau không?”

Lý Phù Dao nghiêng người đứng dậy, muốn cầm tay nàng, lại không cẩn thận làm đau vết thương phía sau, buồn bực hừ một tiếng, mồ hôi lạnh túa ra.

Đồ Linh Trâm sốt sắng hướng về phía trước, đứng trước giường nhìn hắn, cẩn thận nói: “Trên lưng người có vết thương, nằm sấp sẽ thoải mái hơn.”

Lý Phù Dao thở dài, đành nằm xuống, ánh mắt vẫn nhìn nàng: “A Trâm, còn nhớ ta là ai không?”

Đồ Linh Trâm nghiêng đầu, nhíu mày suy tư một lúc lâu, không chắc chắn nói: “Lý, Lý...”

“Lý Phù Dao.” Ánh mắt hắn ảm đạm.

Nghe được ba chữ Lý Phù Dao, Đồ Linh Trâm như được

đả thông kinh mạch, mắt sáng lên, nàng nghiêng đầu suy ngẫm, sau đó nhìn hắn, xán lạn nở nụ cười như nhiều năm về trước: “Ta nhớ cái tên này. A Trâm yêu thương nhất, chính là Lý Phù Dao!”

A Trâm yêu thương nhất, chính là Lý Phù Dao. Lời này không phải là lần đầu tiên Lý Phù Dao nghe được nữa. Mỗi lần nàng phát bệnh, liền quên hết thấy, chỉ cần hắn nói với nàng tên mình, nàng liền lặp lại câu nói này: A Trâm yêu thương nhất, chính là Lý Phù Dao.

Một lần, một lần, như đã khắc sâu vào xương tủy. Nàng quên tất thấy, duy chỉ có không quên yêu hắn. “Ta vui lắm, sư tỷ.” Lý Phù Dao nằm trên giường cười nhẹ. Hắn sượt qua gối lau đi lệ, ách thanh hỏi: “A Trâm vẫn luôn nhớ chuyện yêu ta sao?” Đờ Linh Trâm suy nghĩ một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Thực ra ta không nhớ kỹ lắm. Thế nhưng có người khắc tên người lên ngực ta, mỗi lần cúi đầu, đều có thể nhìn thấy.”

“Cái gì?” Lý Phù Dao không hiểu ý nàng, lại hỏi: “Ngoại trừ ta, nàng còn nhớ ai.”

Đờ Linh Trâm suy nghĩ một chút, nhanh chóng nói ta một cái tên: “Lý Hoài.”

Ánh mắt Lý Phù Dao lại thâm trầm.

Đờ Linh Trâm nhạy cảm phát hiện không khí ngột ngạt bao quanh, như thể đánh hơi được nguy hiểm, nàng ý thức lùi lại một bước, nghi hoặc nhìn hắn.

Thấy nàng cự tuyệt mình, Lý Phù Dao trưng ra vẻ mặt tội nghiệp, đáng thương gọi nàng: “A Trâm..”

Đờ Linh Trâm thấy đôi môi tái nhợt của hắn liền đau lòng, rót trà đưa đến bên môi hắn.

Lý Phù Dao liền nhấp hai ngụm nước, làn da tái nhợt càng nổi bật đôi mắt đen thâm thúy, như kéo người ta trầm luân. Hắn hướng nàng nháy mắt mấy cái, cực kỳ không cam lòng nói: “A Trâm sao cứ nhớ

hắn thế?”

“Ta sau khi mất ký ức, tỉnh lại người đầu tiên thấy là hắn.” Nàng thành thật đáp: “Hắn nói ta là A Trâm, hắn là Lý Hoài, hôn phu của ta..”

“Cái gì?!”

Lý Phù Dao muốn ngồi dậy nhưng vết thương phía sau bị động lại đau đớn, vô lực nằm xuống. Hai tay nắm chặt, ánh mắt thâm thúy đến đáng sợ, cắn răng hung ác: “Tên khốn kia thật cơ hội! Nàng không phải là thê của hắn, là của ta! Là nữ nhân của Lý Phù Dao!”

Nói xong, hắn tìm kiếm bàn tay nàng, sốt sắng hỏi: “Tên khốn kia không làm gì nàng chứ?”

“Không có, không có,” Nàng vội xua xua tay chứng minh mình thanh bạch.

Sau đó nàng lại ngẩn người: Sao lại nóng lòng giải thích với hắn mình thanh bạch. Sao lại quan tâm đến cảm nhận của hắn? Nhìn thấy hắn khó chịu, lòng nàng cũng phảng phất khó chịu theo..

Bởi vì động tác quá mạnh mà vết thương lại nứt ra, có vết máu nhàn nhạt thấm vào băng. Đồ Linh Trâm vội đè hắn xuống, chân thành nói: “Đừng động, người chảy máu rồi.”

Lý Phù Dao bực dọc vung tay đập giường, giọng oán hận tự trách: “Đều do ta vô dụng.”

Đồ Linh Trâm suy nghĩ một chút, mấp máy môi cuối cùng nói: “Người đừng lo, ta với hắn cái gì cũng không có.”

“Thật sự?”

Lý Phù Dao thoải mái hơn đôi chút, chỉ màu tím lưng không ngừng chảy máu: “Lý Hoài là đại ác ma, nàng đừng có tin hắn. Nàng xem, vết thương sau lưng ta là hắn bắn đó! Hắn không chiếm được nàng, thế là muốn đâm nàng, may mà ta phản ứng nhanh, nếu không nàng đã bị thương rồi.”

Đồ Linh Trâm cả kinh: “Có chuyện này? Ta không nhớ luôn,” Nói đoạn, nàng đau lòng nhìn hắn; “Nhất định là rất đau đi?”

“Đau, đau muốn chết.” Lý Phù Dao ủy khuất: “Nhưng lòng ta còn đau hơn, ta ghen.”

“Xin lỗi, ta không biết hắn là người như vậy.” Đồ Linh Trâm có chút tội lỗi: “Lý Hoài bây giờ ở đâu? Phải để hắn tạ tội.”

Lý Phù Dao hừ một tiếng: “Quên đi, hắn đã nhận báo ứng rồi.”

Đồ Linh Trâm suy nghĩ một hồi, không nhịn được nói: “Vết thương của người hình như nghiêm trọng lắm, hay là gọi người đến băng bó lại lần nữa?”

“Không cần.” Lý Phù Dao chôn mặt vào gối. Mắt sáng lấp lánh nhìn Đồ Linh Trâm: “A Trâm thơm ta một cái, ta liền không đau nữa.”

“Này...” Đồ Linh Trâm có chút khó xử.

Nàng hoảng hốt nhớ lại, có ai từng nói: Không có chuyện gì cũng ôm hắn, khen hắn mấy câu, Lý Phù Dao nhất định sẽ vui.

Lý Phù Dao thấy dáng vẻ ngơ ngác của nàng. Thất vọng thoáng qua trong mắt, hắn cố điều chỉnh tâm tình, vờ vặt: “Nàng không muốn thì thôi, ta chỉ định đùa...”

Lời chưa nói xong, Đồ Linh Trâm đột nhiên cúi người, nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

“...đùa chút thôi.” Hắn sững sờ bỏ sung nửa câu còn thiếu.

Một lúc sau, hắn bình tĩnh lại, tai đỏ ửng nhìn nàng thâm tình: “A Trâm, nàng phải nhớ kỹ tên mình, là Đồ Linh Trâm.”

“...Được.”

“Đồ Thị là một dòng tộc đáng kiêu ngạo, ta nàng quen nường nàng ở Đồ Linh Sơn, vật đính ước là Trâm đồng tước, vì vậy đặt tên nàng là Đồ Linh Trâm, nàng tuyệt đối đừng quên.”

“Ừ, ta tên là Đồ Linh Trâm, ta nhớ rồi.”

Lý Phù Dao khóe mắt ẩm ướt, hấn lẩm bẩm nói : « So với việc quên ta, ta càng sợ nàng quên mình chính là Đồ Linh Trâm. Bởi vì thân thể này, vốn không phải của nàng a... »

Chương 49

Nửa đêm không người, Đồ Linh Trâm sợ hãi tỉnh dậy. Nàng bỗng đứng nhớ lại rất nhiều chuyện. Nàng nhớ mình là Đồ Linh Trâm trọng sinh mà đến, có người thân, có bộ binh, còn có một người yêu, tên là Lý Phù Dao.

Đồng thời nàng cũng nhớ rõ, chính mình từng uống thuốc Vong Xuyên của Lý Hoài, sau đó ký ức mất đi. Dù thỉnh thoảng có những mảnh ký ức ngẩn, nhưng không được mấy lúc liền hoàn toàn quên mất.

Nàng không muốn cứ lặp đi lặp lại vòng luẩn quẩn này nữa, nàng không đành lòng nhìn Lý Phù Dao thấy ánh mắt thất vọng cùng thương tâm nữa.

Nghĩ đến đây, nàng thuận tay khoác áo mỏng, tìm đến giấy bút. Thừa lúc ký ức tỉnh táo liền viết những chuyện mình có thể nhớ. Như vậy, dù hững hờ nàng có quên hết cũng sẽ biết mình nên làm gì...

Giống như cách nàng khắc chữ lên ngực mình vậy. Chuyện cũ rõ ràng trước mắt, hòa vào mực đậm, quyền luyện hóa tương tư. Dưới ngọn đèn dầu, nàng đưa bút, như muốn quay ngược lại thời gian, ghi lại mọi chuyện. Từng trang từng trang, giữa đêm khuya yên tĩnh chỉ còn tiếng bút nhẹ in trên mặt giấy.

Sau một thời gian, khắp bàn đều là giấy, bút tích ngày càng gấp gáp. Cuối cùng nàng hạ bút, xoa ngón

tay đã đông cứng, thả mẫn thả ra một cái.
Đặt giấy lên bàn, sắp xếp đầu vào đây. Một lát sau
nàng lại như không yên lòng đặt đồng giấy tràn
ngập ký ức lên giường cho dễ thấy.
Như vậy, dù sau khắc nữa nàng sẽ mất đi ký ức cũng
có thể liếc thấy bút tích này.
Mùa đông dài đằng đẵng, ngày ngắn đêm dài, ngoài
cửa sổ vẫn là bóng đêm âm trầm. Đồ Linh Trâm vịn
eo, nhân lúc còn có ký ức muốn đi thăm Lý Phù Dao.

Mặc đồ chỉnh tề, nàng nhẹ đẩy cửa. Hừng đông là
lúc trời rét nhất, nàng một mình bước đi, dựa vào
ký ức tìm đến phòng Lý Phù Dao, nhẹ đẩy cửa.
Lý Phù Dao vẫn duy trì thói quen đi ngủ thấp đèn
dầu, như chờ nàng quay về. Trên lưng hắn có vết
thương, chỉ có thể nằm nghiêng mà ngủ, ánh nến
chiếu lên khuôn mặt tuấn lãng, ấm áp đến hòa tan
tim nàng.

Đồ Linh Trâm nhẹ bước đến trước giường hắn, thu
váy ngồi trên thảm lông, cứ im lặng như vậy nhìn
sư đệ mình yêu thương nhất, dùng ánh mắt ôn nhu
miêu tả lại dáng hình hắn, như muốn đem hắn khắc
vào tận cốt tủy.

Như cảm nhận được ý lạnh, Lý Phù Dao kéo chăn một
hồi. Đồ Linh Trâm nhath cảm phát hiện, vội giúp
hắn kéo chăn.

Lý Phù Dao lập tức tỉnh dậy.

Bên giường, Lý Phù Dao mơ màng nhìn nàng, ánh mắt
dần sáng rõ. Sau một khắc, hắn đột nhiên ngồi dậy,
vui vẻ nói: “Sư tỷ, sao nàng lại quay lại đây?”

Hắn hiển nhiên kích động đến quên mất mình bị
thương, gào lên đau đớn, vô lực nằm xuống.

Đồ Linh Trâm đau lòng, đắp chăn cho hắn, lúc này
mới ôn nhu cười nói: “Ừm, tạm thời khỏi phục ký
ức.”

Lý Phù Dao hiển nhiên rất cao hứng, nỗ lực rướn

thân, hai mắt khẩn cầu: “Quá tốt rồi, ta muốn ôm nàng, muốn hôn nàng, bây giờ! Ngay lập tức!”
Nói đoạn, hắn oan ức bổ sung: “Sau mỗi lần nàng mất ký ức, ta liền không được đụng đến nàng, nhìn đến là khổ!”

Đồ Linh Trâm không ngờ trong đầu hắn lại nghĩ đến chuyện này đầu tiên, sững sốt một hồi mới ho khan: “Người a!”

Cuối cùng vẫn nghiêng người, đón nhận đôi môi ấm áp của hắn.

Nụ hôn ngắn cách nhiều ngày như củi khô gặp lửa mạnh, hết sức căng thẳng. Lý Phù Dao ý thức ngồi thẳng lên, hay tay khẽ ôm cả người nàng, cổ tay sau lưng nàng dao động.

Hắn gần như hung hãn hôn lấy nàng, liếm, cắn, đùa bỡn, cướp đoạt hơi thở nàng.

Đồ Linh Trâm bị hắn hôn đến ngơ ngẩn, suýt chút nữa nghẹt thở.

Thân thể không kìm được mềm dần, nàng chần chừ duỗi hai tay muốn đặt lên vai hắn, lại sợ chạm phải vết thương hắn, đành mở miệng: “Chậm chút, vết thương của...”

“Đừng nói gì hết, ôm chặt ta.” Lý Phù Dao chặn môi nàng, hô hấp chích nhiệt, thanh âm mê hoặc lòng người: “Dù có làm ta đau cũng không sao.”

Đồ Linh Trâm lại như vũng vầy trên thuyền con, khẽ ôm lấy vòng eo hắn, vẫn không quên tránh vết thương hắn.

Ánh lửa dần dần tắt lịm, bốn phía quay về bóng tối.

Hai người tách nhau, hơi thở lộn xộn.

Trong bóng đêm, ánh mắt hắn phản chiếu cả bầu trời đầy sao, sáng đến rục rỡ. Hắn cầm tay nàng cuộn vào lòng, hôn lên tay nàng, ách thanh nói: “A Trâm, tay nàng lạnh quá.”

Nói xong, hắn dịch vào bên trong, vỗ vỗ đệm chăn

bên cạnh: “Lên đây, ta sưởi ấm cho nàng.”

Đồ Linh Trâm thực sự quá yêu nam nhân này rồi, yêu đến mức ánh mắt không rời khỏi người hắn dù chỉ một khắc.

Nàng cởi giày, bò lên giường, cùng hắn đối mặt, ánh mắt như tơ tuyền, quyến luyến vạn phần.

Lý Phù Dao lại nghiêng người hôn lên lông mi run rẩy của nàng, cười nhẹ nói: “Trời còn chưa sáng, ngủ đi đã.”

Đồ Linh Trâm lắc lắc đầu, vạn phần không muốn: “Để ta nhìn chàng nhiều thêm một chút, ta sợ sau khi tỉnh giấc, ta sẽ quên mất chàng.”

Vì thế nàng mới cả đêm không ngủ?

Một luồng chua xót lan khắp người, hắn áp trán mình lên trán nàng, mười ngón tay đan chặt, thấp giọng nói: “Đừng lo, ngủ đi. Mặc kệ nàng có quên ta bao nhiêu lần, ta đều sẽ khiến nàng nhớ lại ta.”

“Tự tin đến vậy?”

“Chính là tự tin vậy đấy.”

“Phù Dao.” Đồ Linh Trâm nhìn sâu vào mắt hắn, gọi hắn.

“Hả?” Lý Phù Dao kéo dài ngữ điệu, âu yếm đáp.

“Ta rơi vào tay Lý Hoài, chàng thật sự bỏ cả giang sơn sao?” Nàng thở dài một tiếng, viền mắt ẩm ướt:

“Ngọc tử chỉ có một, sao người lại cam lòng.”

“A Trâm cũng chỉ có một a.” Lý Phù Dao ôn nhu hôn lên đầu nàng, cười đáp.

Phảng phất như lông chim nhẹ lướt qua tim, mềm mại. Đồ Linh Trâm sắp chết chìm trong sự ôn nhu này rồi. Nàng mệt mỏi nhắm hai mắt, khóe miệng mang theo một ý cười hạnh phúc, trầm thấp mắng một tiếng: “Hôn quân.”

Lý Phù Dao cúi đầu nhìn người trong lòng, nghĩ thầm: Ừ, ta là hôn quân, cho nên mới thoái vị mà.

Mà Đồ Linh Trâm một đêm chưa ngủ khoe miệng mỉm cười tiến vào mộng.

...

Sau hừng đông, Đồ Linh Trâm mở mắt, liền nhìn thấy dung nhan anh tuấn mà quen thuộc.

Ánh mắt mơ màng rơi vào hàng lông mày của hắn, lông mi dày, sống mũi cao, bờ môi nhợt nhạt cuối cùng là vòm ngực rộng màu mật ong...Đồ Linh Trâm có chút bối rối, vội tránh khỏi cái ôm ấp ấm của hắn, tay chân như trở nên thừa thãi, xỏ lại giày muốn xuống giường.

Có chuyện gì đây, rõ ràng đêm qua nàng ngủ ở phòng mình, sao tỉnh giấc lại chạy đến giường nam nhân này rồi?

Chẳng lẽ nàng bị mộng du?

Lý Phù Dao không ý thức tìm tòi một phen, không thấy cơ thể mềm mại của nàng, lúc này mới chậm chậm hé mở hai mắt, nhìn nàng lộ ra một nụ cười tuấn lãng: “Chào buổi sáng, A Trâm.”

Thấy bộ dạng lười biếng của hắn lúc này, Đồ Linh Trâm cảm thấy tim mình bỗng đập lệch nhịp một cái.

Nàng theo bản năng lấy tay che ngực trái, gật đầu lên tiếng: “Chào buổi sáng.”

“Vẫn nhớ ta là ai chứ ? »

« Lý Phù Dao. »

Lý Phù Dao hài lòng gật đầu, ở trên giường chống cằm, áo trễ lộ ra lồng ngực lớn. Hắn hí hí mắt, thoáng tia đùa giỡn : « Vậy nàng có nhớ đêm qua chúng ta đã làm gì không ? »

Thấy biểu hiện ái muội của hắn, Đồ Linh Trâm không khỏi hoảng hốt, ánh mắt mơ hồ một lúc vẫn không biết phải nói gì.

Lý Phù Dao thở dài một cái, vờ ủy khuất : « Tôi qua nửa đêm tỉnh dậy đã thấy nàng đến đây đòi ngủ cùng ta, còn nói sẽ chịu trách nhiệm với ta, nàng

không nhớ nữa à ? »

Cái gì...cái gì ???!

Đồ Linh Trâm chấn kinh. Ta hóa ra lại là loại người không bằng cầm thú ấy sao ?!

Thấy biểu hiện của nàng, Lý Phù Dao tâm tình cực tốt, nằm trên giường nhỏ cười ra tiếng.

Đồ Linh Trâm lúc này mới biết hắn đang đùa nàng, vội ho khan một tiếng : « Ta, ta về phòng rửa mặt.

»

Nói xong nàng vẫy tay chạy biến.

Dù là thế nào đi nữa, tỉnh dậy từ giường nam nhân cũng đủ là chuyện kinh thiên động địa rồi.

Đồ Linh Trâm chạy về phòng mình, đóng cửa lại, kiểm tra lại chính mình một lần nữa : May, còn may, áo quần vẫn còn trên người.

Bất quá, như thế ai đó từng nói với mình : Thực lòng yêu một người là can tâm ngủ cùng người đó, lại cởi áo nơi đây, chân thành đối đãi, vì hắn sinh con...

Nghĩ đến đây, mặt nàng đỏ lên, lập tức lắc đầu, ngăn mình nghĩ tiếp.

Nàng ngồi trên giường, đang chuẩn bị rửa mặt bỗng phát hiện trên giường toàn là giấy, bút tích như mới còn đậm mùi mực.

Nàng cầm giấy lên nhìn, lập tức ngây ngẩn cả người :

Ta là Đồ Linh Trâm, vì kẻ gian làm hại, uống phải Vong Xuyên, mất hết ký ức. Tối nay ký ức chợt quay về, liền viết lại, mong chờ ngày phục hồi ký ức. Tiếp theo đa sẽ thuật lại mọi việc, từng chuyện quan trọng, từng vật quan trọng, vạn mong nhớ hết, nhớ hết...

Chương 50

Lý Phù Dao nằm trên giường dưỡng thương mấy ngày, cuối cùng cũng có thể xuống giường đi lại.

Trường An hôm nay khí trời trong lành, tuyết cũng dần tan. Ngày gần về đêm, phố Trường An liền truyền tới tiếng tiêu trống cùng pháo đến là náo nhiệt như không có đêm.

Lý Phù Sơ bận tham gia cung yến, không thể đến chỗ ca ca; liền để thái giám mang lễ vật đến. Lý Phù Dao nhìn bàn chất đầy mỹ thực, không khỏi bật cười: Tiểu tử kia, cứ như thể huynh trưởng chưa từng làm hoàng đế không bằng.

Món ăn quá nhiều, ngoại trừ tỷ muội Đồ gia, Lý Phù Dao còn mời cả Ô Nha cùng Văn Hoán Chi đến ăn cùng. Mấy ngày trước Văn Hoán Chi vừa hoàn tục, đang lúc tình nồng ý đậm với Đồ Anh, hai người thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nhau một chút, rồi cả hai đều đỏ mặt tránh ánh mắt nhau.

Lý Phù Dao vì vết thương chưa lành, uống một bát cháo liền buông đũa xuống, nhìn trời Trường An khói hỏa sáng rực, lẩm bẩm nói: “Lại đến Tết Thượng Nguyên rồi.”

Đồ Linh Trâm ở bên nghe thấy, lông mày hơi nhíu lên, như đang suy nghĩ điều gì.

Dùng xong bữa tối, Văn Hoán Chi đã kéo Đồ Anh ra ngoài xem hội.

Đồ Phủ lập tức yên tĩnh, Đồ Linh Trâm suy nghĩ một

chút, cuối cùng tiến đến gần Lý Phù Dao hai bước, hỏi: “Vết thương của người, còn đau không?”

Nghe vậy, Lý Phù Dao buông cuốn sách trong tay xuống cười nói: “Không đau nữa rồi.”

Đồ Linh Trâm né mắt không dám nhìn hắn, một lúc lâu mặt mới hơi ửng đỏ lên tiếng: “VẬY...Chúng ta đi xem hoa đăng có được không?”

Lý Phù Dao nhíu mày: “Hoa đăng không đẹp bằng nàng.”

“...”

Đồ Linh Trâm im lặng một lúc sau mới nói: “Còn đi ăn Nguyên tiêu dưới tường thành nữa, là thứ người thích ăn nhất.”

Lý Phù Dao mắt sáng lên, có chút bất ngờ: “Sao nàng biết ta thích ăn nguyên tiêu ở đó nhất, ký ức lại khôi phục?”

“Nhớ được một chút.” Đồ Linh Trâm lắc lắc đầu, do dự một hồi, vẫn chọn nói thẳng: “Ngày ấy ta ở trên giường mình đọc một tập giấy, đại khái là nhân lúc ta tỉnh táo đã ghi lại, trên đó có nhắc ta: Tết Thượng Nguyên ta muốn cùng người đi xem hoa đăng, đi ăn nguyên tiêu dưới trường thành...”

Hóa ra, nàng sợ chính mình sẽ quên hắn nên lặng lẽ làm vậy sao? Lần đó nàng suốt đêm không ngủ, ghi lại ký ức, là tâm tình thế nào đây?

Đau khổ, ngọt ngào, cũng có thể là...cảm giác mất mát?

Lý Phù Dao biểu hiện khẽ động, ánh mắt cũng ôn nhu lên. Hắn nghiêng người nắm chặt tay nàng.

Hắn ôn nhu hỏi: “Còn viết những gì nữa?”

“Viết rất nhiều, có ngày cung đại biến, có chuyện người tặng ta Ngư Giác Cung, Hào Giác, còn có bức tranh giấu trong mật thất, chính là xuân cung...”

Lý Phù Dao đỏ mặt ngăn lời nàng: “Cái chuyện bức

tranh cũng không cần viết vào chứ.”

“Ta nghĩ ta trước đây nhất định rất yêu người.”

Nàng đưa tay nhẹ nhàng che ngực trái, nhìn kỹ mắt hấn, chân thành nói: “Mỗi lần tỉnh lại, ta đều đã quên rất nhiều chuyện, duy chỉ có không quên yêu người. Người biết vì sao không?”

Lý Phù Dao nhìn nàng thật sâu: “Vì sao?”

Dưới ánh mắt hấn, nàng hơi xé cổ áo ra, lộ vai trái, trên ngực, trên làn da trắng nõn là những vết tích nông sâu bất nhất, như dùng vật nhọn khắc họa mà thành.

Miệng vết thương đã kết giam chỉ còn lại màu hồng thịt, nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện đây là miến cưỡng khắc chữ lên da thịt.

Lý Phù Dao lập tức đến cạnh nàng, vòng ra phía sau nhìn trên xuống mới thấy được chữ trên ngực nàng, nhất thời ghen ngào nói không nên lời.

Chỉ thấy trên đó khắc: A Trâm yêu thương nhất Lý Phù Dao.

A Trâm yêu thương nhất Lý Phù Dao.

Bây giờ hấn đã hiểu tại sao, dù A Trâm quên hấn bao nhiêu lần, chỉ cần nghe ba chữ Lý Phù Dao lập tức nói: A Trâm yêu thương nhất Lý Phù Dao.

Lý Phù Dao ôm chặt nàng từ phía sau, chôn mặt vào hõm cổ nàng, đến hô hấp cũng trở nên run rẩy.

Đồ Linh Trâm cảm giác được có vết mềm ướt trên da thịt, ngẩn ngơ, không nhịn được bật cười: “Sao lại khóc rồi?”

Đều nói nữ nhân hay khóc, lẽ nào hấn cũng hay khóc?

..Lại nói, sao nàng lại nói “lại”?

Lý Phù Dao hức hức thanh, nói: “Ta mặc kệ, nàng yêu ta hơn cả tua tưởng tượng, ta vừa vui lại vừa đau lòng, buồn vui đan xen, khó tự kiềm chế.”

Nói xong hấn lại duỗi tay phủ lên vết thương trên

ngực nàng: “Có đau không?”

Lòng bàn tay ấm áp lướt qua từng chỗ lồi lõm của vết thương. Đồ Linh Trâm vội lắc đầu, khép cổ áo lại, miễn cho hắn tiếp tục sờ loạn.

Cảm xúc trên tay biến mất, Lý Phù Dao vuốt ngón tay, thở dài tiếc hận. Lúc này mới từ tay áo lấy ra một cây trâm ngọc bích linh xà, cài lên tóc nàng.

Đồ Linh Trâm sờ tay lên đầu, cảm thấy cây trâm rất quen mắt.

Lý Phù Dao quan sát thần sắc của nàng, hỏi: “Nhớ đến cài gì sao?”

Đồ Linh Trâm ngẩn ngơ, bỗng nhiên nói: “Linh Xà Trâm, bên trong có tên của ta.”

Nói xong nàng “a” lên một tiếng.

Lý Phù Dao không kịp chuẩn bị, nghe tiếng nàng hô liền giật mình, lo lắng hỏi: “Sao thế?”

Đồ Linh Trâm đột nhiên nở nụ cười xán lạn, ánh mắt khó giấu hưng phấn, nói năng lộn xộn: “Linh xà trâm, bên trong giấy cũng nhắc đến Linh xà trâm! Là ta vừa nhớ ra!”

“Nói vậy, ký ức đã dần hồi phục?”

Lý Phù Dao rất vui, không nhịn được bước lên trước ôm lấy nàng, xong vòng xòe một lúc, cuối cùng thơm một cái lên trán nàng, viền mắt đỏ hồng: “Quá tốt rồi!”

Đồ Linh Trâm có chút ngại ngại dựa vào lòng hắn, nhẹ lên tiếng: “Vẫn đi xem hoa đăng chứ?”

“Đii! Phải đi!” Lý Phù Dao vội phủ thêm áo lông cho nàng: “Làm qua những chuyện từng làm, ăn qua những cái từng ăn, kiểu gì nàng cũng sẽ nhớ ra thôi!”

...

Phố đèn như sông, đem Trường An chiếu đến rực rỡ như ban ngày.

Chen chúc trong đám người, mười ngón tay đan chặt

nhau, vai sóng vai ngắm hoa đăng?”

“Đi đoán đèn đố không?” Đờ Linh Trâm hỏi.

Lý Phù Dao quay đầu qua, ôn nhu nở nụ cười. Trong nháy mắt cả đèn đuốc thu vào ánh mắt hắn, đẹp đến câu hồn.

Hắn cúi người, ghé tai nàng nhẹ nói: “Ta chỉ muốn cùng nàng nắm tay bước tiếp.”

Đờ Linh Trâm hơi nghiêng đầu, lấy tay che mắt:

“Xem ra ta đã hiểu rồi, tại sao bản thân lại nằm trong tay người.”

Lý Phù Dao cười như hồ ly giáo hoạt.

Đoán đố đèn rất đông người, bên trong nhao nhao ồn ào, thi thoảng còn có tiếng vỗ tay nhiệt liệt, rất huyên náo. Lý Phù Dao chưa khỏi hắn, Đờ Linh Trâm sợ hắn bị đám người chạm vào, liền không chơi đố đèn nữa, kéo hắn hướng về phía quầy nhỏ ở hướng thành.

Quầy nguyên tiêu sơ sài bốn phía thổi gió, bàn ghế dù tồi tàn nhưng sạch sẽ. Lý Phù Dao kéo Đờ Linh Trâm cùng ngồi xuống, thuận miệng nói: “Một Nguyên tiêu, nhân hồng đậu.”

Đờ Linh Trâm cũng tiếp lời: “Một bát nhân tam tười.”

Nói xong cả hai đều sững sờ.

Đờ Linh Trâm thích ăn ngọt, Lý Phù Dao thích ăn mặn, không ngờ nhiều năm trôi qua, cả hai vẫn nhớ thói quen của nhau.

Lý Phù Dao nở nụ cười rạng rỡ thoáng như xuân phong. Hắn yêu thương xoa xoa mặt nàng: “Chúc mừng nàng, ý ước hồi phục không ít.”

Đờ Linh Trâm thất thần, hóa ra hai người đã khắc nhau vào tận cốt tủy, dù có xảy ra chuyện gì, cũng không cách nào xóa đi được đối phương.

Đi ngắm hoa đăng, ăn nguyên tiêu.” Lý Phù Dao thổi thổi nguyên tiêu, nghiêng người đút cho nàng, mỉm

cười nói: “Hai cái kia nàng đã nhớ ra rồi, tiếp đó muốn làm gì nữa?”

Đồ Linh Trâm nuốt miếng nguyên tiêu, bột đậu hòa tan trong miệng, nàng cười ôm lấy Lý Phù Dao, vùi mặt vào ngực hắn sượt sượt, hai lòng cười nói:

“Còn muốn ôm người một cái.”

Lý Phù Dao dang rộng tay duy trì tư thế, cười đến cong mắt: “Còn gì nữa?”

“Còn phải khen người nhiều một chút.” Nàng ngẩng đầu, ánh mắt thanh minh mà thản đãng: “Người rất tốt, dù ta mất đi bao nhiêu lần ký ức, đều sẽ yêu người.”

Lý Phù Dao đỏ cả tai: “Còn gì nữa?”

“Còn có...còn có cái cuối cùng. Trong giấy nói cái này rất quan trọng.” Đồ Linh Trâm suy tư rất lâu, mới nhìn thẳng mắt hắn, cực kỳ trịnh trọng nói:

“Ta còn muốn ngồi trên kiệu, để người ôm ta xuống, bước qua chầu than...sau đó, sinh hài tử cho người.”

“A Trâm.” Ánh mắt Lý Phù Dao cảm động lệ quang, hắn đỏ mặt ôm nàng, lại trầm thấp hô hoán tên nàng: “Ngốc này, lời này phải là ta nói với nàng mới đúng,”

Hắn thơm lên trán nàng, cầm tay nàng, tâm tình cuộn cuộn, lúc này mới thâm tình mà trịnh trọng nói: “A Trâm, ta muốn trước khi ngủ đều có thể hôn nàng, muốn mở mắt có thể nhìn thấy nàng, ra cửa cũng phải cầm tay nàng dắt đi...Ta yêu nàng, nàng cũng yêu ta, vậy chỉ còn lại chuyện thành thân.”

“Nàng nguyện ý, gả cho ta không?”

Lúc này, pháo hoa nổ rộ. Trong chốc lát, thời gian như ngưng đọng, gió nhẹ dừng, huyên não như xa dần, phảng phất thế giới chỉ còn hai người họ.

Lý Phù Dao ba phần thấp thỏm bảy phần chờ đợi. Hắn nhìn nàng thật sâu, như muốn khắc nàng vào linh hồn, đưa cả hai làm một.

Đồ Linh Trâm nghĩ thầm: Khung cảnh lúc này, không

ai có thể cự tuyệt nam nhân này.
“...Nguyện ý.” Nàng nói.

Chương 51

Đồ Linh Trâm khôi phục ký ức rất nhanh, đều nhờ cả vào Lý Phù Dao.

Đồ Linh Trâm vốn ý chí mạnh mẽ, lại thêm Lý Phù Dao không ngại phiền dẫn nàng đi khắp từng góc Trường An, giúp nàng tìm lại lần lượt từng chuyện cũ, chỉ sau vài tháng ngắn ngủi, nàng căn bản đã không còn tái bệnh.

Tháng Ba, bọn họ cùng thuộc hạ đến Dương Châu, thưởng thức cảnh đẹp Giang Nam; tháng Sáu lại đi du thuyền Tây Hồ; tháng Chín lại đến phía Bắc Sóc Châu tránh nắng; tháng Mười tung hoành Nam Bắc, trải qua cả ngàn dặm cắm tú sơn hà, cuối cùng định cư ở Lạc Dương.

Tháng 11 bọn hắn ở Lạc Dương xây nên một sơn trang Tiêu Dao.

Tháng 12, Phù Dao công tử của Tiêu Dao sơn trang sắp cùng A Trâm cô nương thành thân rồi.

Đêm nay, Đồ Linh Trâm mơ thấy một giấc mơ kỳ quái. Trong mơ nàng biến thành một nam nhân cao tám thước trên lưng ngựa, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt trong sáng, một thân hỉ phục, phía sau là kiệu hoa.

Đồ Linh Trâm hoang mang: “Sao ta lại biến thành nam nhân rồi?”

Ô Nha một bên nói: “Ngài nói gì vậy chứ chủ công. Sao đột nhiên lại hoài nghi giới tính của chính

mình chứ?”

Đồ Linh Trâm lơ mờ cảm thấy có gì đó sai sai, lập tức quay đầu nhìn về phía kiệu hoa, mờ mịt nói:

“Bên trong kiệu là ai?”

“Phu nhân của chủ công.”

“Phu nhân của chủ công là ai?”

« Chủ công chẳng lẽ lại mất ký ức rồi ? » Ô Nha liếc nhìn hẩn, kỳ quái nói : « Phu nhân ngài chính là tiên nữ Đế, Lý Thị Phù Dao. »

Tiên nữ đế...Phù Dao ?

Đồ Linh Trâm suýt chút nữa phụt máu, sau chấn động lại có chút vui mừng. Mặc dù mới đầu cảm thấy lạ lạ nhưng A Trâm yêu thương nhất là Lý Phù Dao mà, hai người có trải qua chuyện gì vẫn bên nhau, may mắn thay !

Đến sơn trang, Đồ Linh Trâm vươn mình xuống ngựa, đón lấy cung tên từ Ô Nha, mũi tên xuyên không cảm tạ trời cao xe duyên, thiên địa tác hợp.

Ba mũi tên định càn khôn, xung quanh là tiếng vỗ tay reo hò, pháo trúc cộng hưởng, âm thanh của khách môn nháo nhào : « Đồ công tử, còn không mau đỡ nương tử xuống kiệu ! »

Đồ Linh Trâm cười ngây ngô một tiếng, tâm tình thấp thỏm bước lên trước, nhẹ nhàng vén rèm nhìn, chỉ thấy bên trong một vóc người cao gầy, hồng trang mỹ nhân. Mỹ nhân mắt phượng mày ngài, đôi môi mỉm cười.

Mỹ nhân ngược mắt nhìn hẩn, mắt như thu thủy, uyển chuyển lưu quang.

Đồ Linh Trâm sững sờ nhìn lại, cảm thấy môi lưỡi khô khan.

Tân khách xung quanh lại ồn ào : « Đồ lang, người còn lễ mễ cái gì, mau ôm nương tử vào động phòng a ! »

Mỹ nhân tay ngọc nắn váy, từ từ khom người, nàng nhìn Đồ Linh Trâm, mở hai tay cười đến rạn vỡ vụn phần : « Phu quân, ôi ta. »

Đồ Linh Trâm cảm thấy mũi có chút ngứa ngứa, hấn cong eo, hướng cơ thể kiện tráng về phía nàng, nhẹ nhàng ôm lấy mỹ nhân, hướng về sơn trang đang trải thảm đỏ.

Một đường reo hò cũng tiếng vỗ tay như thủy triều truyền đến, một đường hoa như mưa, đẹp, rất đẹp, náo, vô cùng náo nhiệt !

Đến tân phòng, một tiểu cô nương mặc y phục minh hoàng không biết từ đâu nhảy đến, chớp mắt nói với Đồ Linh Trâm : « Anh rể, người phải cực kỳ yêu thương A Tỷ, không được yêu nữ nhân khác nữa ! Nếu người dám phụ lại nàng ấy, trăm liền không tha cho cả nhà người ! »

Đồ Linh Trâm nhìn vị cô nương mặt bánh bao non nớt trước mặt, một lúc sau mới bưng tỉnh : « Phù Sơ ? »

Cô nương bánh bao chững chạc đường hoàng gật đầu : « Dù đã cùng a tỷ thành thân nhưng cũng đừng quên thường xuyên vào cung chơi đá cầu với trăm đó . »

Đồ Linh Trâm không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Lý Phù Sơ quay người đi, không biết từ đâu lại nhảy đến một cô nương diễm lệ mặt đầy nước mắt xông đến chỗ nàng : « Người phụ lòng người ta ! »

Đồ Linh Trâm ngây ngẩn nhìn em gái trước mặt : « Các hạ là ai ? »

Cô nương khóc đến càng thương tâm : « Vương Thị Thế Lan, thê tử chưa cưới kiếp trước của người a ! »

»

Nghe vậy, Lý Phù Dao thái dương phát tơ, đôi môi cười lạnh : « Nhưng bây giờ hấn là phu quân của ta . »

Cô nương chỉ vào Lý Phù Dao giọng oán hận khóc ròn : « Lý Phù Dao, người hoành đao đoạt ái ! »

« Là người đáng đánh. »

Hai người dùng thoại đá qua đá lại, đối chọi âm ĩ mãi không có kết quả, Đồ Linh Trâm đứng chen giữa hai nàng, mồ hôi ròng ròng chảy xuống. Cuối cùng hai người kia hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, đồng thanh : « Nói, chàng đến tột cùng là yêu ai ? »

« ... »

...Sau đó Đồ Linh Trâm liền sợ hãi tỉnh dậy rồi. Tỉnh lại, chuyện thứ nhất chính là xoa xoa ngực mình...Ừm, vẫn sơn loan trập trùng, là mộng, may quá.

Lý Phù Dao ngủ bên cạnh cảm nhận được động tác của nàng, nghiêng người qua ôm, mơ mơ màng màng : « Sao vậy ? »

« Ta nằm mơ. »

Lý Phù Dao hé mở mắt, sững nịch nhìn nàng : « Hả ? Nhìn dáng vẻ kia chắc là mộng đẹp ? »

Hồi tưởng lại giấc mơ phóng túng kia, Đồ Linh Trâm không nhịn được cười nhẹ : « Ta mơ thấy âm dương đảo lộn, ta biến thành nam nhân, người là nữ nhân, sau đó ta liền cưới người về nhà. »

Lý Phù Dao hoàn toàn tỉnh táo, dăm chiêu nhìn Đồ Linh Trâm, bàn tay ôn nhu ma sát cằm nàng, nhú mày nói : « Nàng muốn cười ta ? »

Đồ Linh Trâm trêu ghẹo nói : « Chi bằng trong hôn lễ người mặc đồ tân nương, ta mặc đồ tân lang, sư tử cưới người, thế nào ? »

« Phản rồi phản rồi. » Lý Phù Dao nói hai tiếng liền vươn mình đè nàng : « Nếu nàng đánh thắng ta, ta sẽ đồng ý nàng. »

« Thật sao ? » Mắt nàng sáng lên, cấp tốc tung quyền.

Lý Phù Dao đưa bàn tay lớn ra đã nắm chặt nàng trong lòng bàn tay. Đồ Linh Trâm lại tung chưởng cũng ngay lập tức bị hẳn áp chế ở đỉnh đầu, không

di chuyển được.

Lý Phù Dao nhẹ hôn lên môi nàng, ách thanh nói : « A Trâm thua. »

Đồ Linh Trâm hít thở, bị hấn đè lên người khó hô hấp được, không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt nói : « Sớm biết hôm nay ta đã không dạy người học võ. »

Lý Phù Dao dần hôn xuống, cười đến say mê vạn phần : « Trò giỏi hơn thầy, sư tử nên mừng mới đúng. »

...

Chiêu Nguyên năm đầu, hồng trù hồng đăng phủ khắp sơn trang. Một không khí hỉ phúc rộn ràng.

Đồ Linh Trâm cùng Lý Phù Dao đều không phải người quá ưa náo nhiệt nên ngày thành thân cũng chỉ mời vài thân hữu quan trọng, tất cả đều theo chủ nghĩa tối giản.

Không hề có sự sang trọng hay quý phái của tiền đế hay nữ hầu, nhưng bên trong lại có đương kim thiên tử, Trường Sa vương uy chấn một vùng, còn có tướng quân nắm trọng binh trong tay còn có mệnh quan triều đình vừa hoàn tục,...Tùy tiện kể tên một người thôi cũng đủ khiến người ta rét run.

Hoàng hôn đến, khắp nơi bao phủ tuyết trắng.

Lý Phù Dao cùng Đồ Linh Trâm ở cùng nhau đã lâu, chỉ còn thiếu lễ thành thân này thôi, vì vậy cứ trực tiếp mặc hỉ phục bái lạy tông đường liền coi như kết thúc nghi lễ.

Tham gia hỉ tiệc còn có 13 kỵ vô rượu không say, vô thịt không hoan. Cứ nhiên không một ai dám mời rượu Lý Phù Dao, một đám hán tử cứ vây lấy Đồ Linh Trâm nháo nhào/

Đồ Linh Trâm vốn là thân tướng, lại thêm hôm nay là đại hỉ của mình cùng Lý Phù Dao liền cao hứng uống nhiều vài chén, khuôn mặt ửng đỏ khiến nàng càng thêm diễm lệ động người.

Lý Phù Dao thấy nàng say khướt liền đỡ nàng vào

phòng.

Không biết ai ở sau hét to một câu : « Ai da, muốn vào động phòng. »

Trong nháy mắt bát đĩa leng keng cộng hưởng, tiếc cười ồn ào đến nổ tung. Lý Phù Dao vẫn ôm lấy nàng lên giường, đóng cửa.

Bên trong phòng đèn sáng rực, tràn ngập ánh kinh hỉ. Đồ Linh Trâm dựa lên giường, chỉ cảm thấy rất đau đầu, liền lùa hết đệm phòng của hồng tảo quế sang một bên nằm ngủ.

Lý Phù Dao si mê nhìn nàng, nàng cũng sững sờ nhìn lại hắn, trong lúc nhất thời không kí sủng nịch vạn phần, hồng phấn bay tứ tung.

Một lúc sau, Đồ Linh Trâm phá vỡ yên tĩnh : « Có muốn nới y đi ngủ không ? »

Lý Phù Dao hít một hơi thật sâu, ách thanh nói : « A Trâm, nàng chờ một lát. »

Sau đó liền tiến vào bên trong tấm bình phong.

Đồ Linh Trâm nghi hoặc ngồi dậy đang muốn xem xem hắn thần thần bí bí làm cái gì, Lý Phù Dao phát hiện ra, lập tức thò đầu ra, đỏ mặt trợn mắt nói : « Không được lại đây ! »

Đồ Linh Trâm đành nén tò mò ngồi trên giường, vừa gỡ búi tóc vừa lẩm bẩm : Thời gian là vàng bạc, tiểu tử này còn muốn làm cái gì ?

Nàng nhin không được, ngồi trên giường ngấm thân ảnh sau tấm bình phong : « Đã được chưa ? »

Một lúc sau, Lý Phù Dao thấp giọng nói : ‘Được, được rồi. »

Nói xong, hắn uyển chuyển bước ra, cúi đầu không dám nhìn nàng.

Nhìn thấy hắn, Đồ Linh Trâm sững sờ một chút, sau đó là cười vang,

Chỉ thấy Lý Phù Dao một thân tân nương diễm lệ, tóc búi một nửa, nửa kia xõa ngang vai, khuôn mặt

ôn nhu ngân quang.

Thấy Đồ Linh Trâm cười đến đứng không nổi, hai má hấn đỏ lên, lông mi khẽ run, thẹn thùng trừng nàng : « Cười gì chứ ? Không phải nàng muốn ta mang y phục tân nương, cưới ta qua cửa sao ? »

« Này vốn là lời nói đùa thôi, không ngờ chàng xem thật. » Đồ Linh Trâm cười đến ngật nghẻo, ngược ánh mắt ôn nhu cười đến chảy nước mắt : « Phù Dao, chàng như vậy...ừm, rất xinh đẹp. »

Lý Phù Dao đưa tay che lên hai má đỏ ửng, nghiêng đầu cắn môi nói : « Ta mặc kệ. Nương tử, ôm ta ! » Nghe nói, Đồ Linh Trâm cảm thấy như tim mình bị móng mèo cứa lên, ngứa rồi lại đau.

Nàng ôn nhu mỉm cười, đứng dậy đến trước mặt hấn, kiễng chân kéo cổ áo hấn sau đó ôn nhu hôn lên. Tóc đen, da trắng, môi đỏ, Lý Phù Dao đột nhiên thấy hô hấp nghẹn lại.

Hấn nghiêng người ôm lấy nàng, vừa hôn vừa kéo nàng đến bên giường, Lý Phù Dao lần đầu mặc đồ nữ nhân có chút không quen, liền đem thắt lưng nới lỏng, cởi váy ra, đặt nàng lên giường nhỏ.

Vừa hôn xong, cả hai đều đã thở gấp.

Đồ Linh Trâm nhìn mặt mày anh khí của hấn, cùng hấn thâm tình đối mắt, nói : « A Trâm yêu thương nhất là Lý Phù Dao. »

Lý Phù Dao đang nghiêm túc cởi y phục cho nàng, cũng trả lời : « Vi phu cũng yêu nàng, nương tử. »

« Yêu bao nhiêu ? »

« Yêu hơn cả nàng yêu ta nữa. »

« Phù Dao ? »

« Ta ở đây. »

« Sau khi chân thành đối đãi như vậy, đã có thể sinh con rồi chứ ? »

« ... »

« Thế phải làm sao mới có thể sinh con ? »

« ...Ta dạy nàng. »

.....

« Nàng giờ đã là nương tử rồi, phải có trách nhiệm với vi phu, đừng có mà bỏ rơi người ta. »

« Được. »

Chương 52

Tảng sáng, ngoài phố truyền tới tiếng pháo hoa nổ, tiếng nam nữ cười rộ, náo nhiệt phi thường.

Đồ Linh Trâm tỉnh lại, nghĩ thầm chẳng nhẽ đêm qua bọn hắc nháo cả đêm không ngủ?

Nàng theo ý thức sờ sờ bên người, chần vẫn còn nhiệt nhưng Lý Phù Dao đã không còn ở bên rồi.

Nàng khẽ mở mắt, nhìn khắp phòng, hỉ phục đây đất đã được đặt gọn gàng bên gối nàng, hẳn là Lý Phù Dao đã dậy dọn dẹp.

Đồ Linh Trâm muốn đứng dậy, lập tức có cảm giác không lời truyền đến, đau nhức vô cùng. Nàng mở chần ra nhìn lập tức thấy cả người đều là vết hôn, đặc biệt là phần eo trở xuống nơi nào đó vẫn cảm giác tê dại như có dị vật, không khỏi nhắc nàng đêm qua cùng Lý Phù Dao điên cuồng thế nào.

Tình cảnh này thật quá táo bạo rồi, nàng không dám nghĩ nhiều, vội mặc lại xiêm y, che vết tích ái muội khắp người lại.

Mang xong đồ, nàng thấy một lọ ngọc nhỏ, Đồ Linh Trâm tò mò ngửi một cái, mùi hương nhàn nhạt như hương hoa tràn vào mũi, là cao dược, nhất định là Lý Phù Dao để lại. Đồ Linh Trâm suy nghĩ một chút, trên người mình cũng không có vết thương nào, nếu như nói là có, thì chỉ có thể là...

Nàng nhẹ di chuyển ánh mắt xuống phía dưới, nhất thời ngượng ngùng, sợ đến nỗi vút lọ thuốc sang

một bên.

Chân chừ một lúc sau, nàng nhìn quanh một phen, lúc này mới thò tay vào chần sờ soạng phía dưới, mở tay ra xem cũng không còn thấy vết máu đáng sợ nữa, không dám nhìn chiếc lọ, vội vã rửa mắt, mở cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài đã đổ tuyết rồi.

Trên mái hiên, trong bụi cây, trong đình viên, nơi nào cũng phủ một tầng bạch tuyết nhẹ nhàng. Hồng trù cùng đèn lồng từ đêm qua đều chưa thu hồi, dưới ánh tuyết càng trở nên nổi bật, mỹ lệ vô cùng.

Tiếng huyền não ngày càng rõ ràng, Đồ Linh Trâm thở ra một ngụm bạch khí, theo tiếng người ồn ào bước đến.

Vừa bước đến nàng đã ngăn cả người.

Cử thấy trên bàn lớn là vài hũ rượu cùng mấy món điểm tâm, em gái nàng Đồ Anh, tiểu Hoàng đế Lý Phù Sơ, còn có Ô Nha cùng 13 kỵ Đồ gia đều say sưa ngồi uống rượu lớn tiếng nói đùa.

Càng làm cho người ta giật mình chính là giữa gian là Đồ Khởi Phong một thật võ bào đang sóng vai cùng Đồ Phu nhân ôn nhu, mỉm cười thì thầm. Mà bên trái Đồ thị phu thê là Lý Bình Thu cùng một vị nữ tử hiền hậu đang vận cung thường cầm tay nhau mà đứng, đang nói với Lý Phù Dao gì đó.

Thấy nàng bước vào, vị nữ tử khuôn mặt không rõ dung mạo mang đồ thường cung kia duỗi tay ra, hướng Đồ Linh Trâm ưu nhã chỉ chỉ, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu cực kỳ êm tai.

Nàng cười nói: “Hài tử, đây chính là con dâu ta đi.”

Dù không thấy rõ dung nhan nàng nhưng Đồ Linh Trâm ngờ ngờ nhận ra khuôn mặt nàng rất giống Lý Phù Dao. Đại khái là, Lý Phù Dao sớm mất mẫu phi, mà

Lý Bình Thu cả đời cũng chỉ có một thê tử.

Người nhà họ Lý đều chung tình vậy.

Bích Lạc hoàng tuyền, mọi người đều tụ tập ở đây, huyên náo đến vậy, hài hòa đến vậy, phảng phất như mười năm tanh máu này chỉ là đại mộng, phảng phất như nàng cùng Lý Phù Dao ra ngoài ngoao du nhiều năm bây giờ quay về cùng gia đình đoàn viên..

Nàng kinh ngạc, phản ứng lại thì mặt đã tràn đầy lệ.

Mười năm sinh tử mệnh mông, không suy nghĩ, tự khó quên, ngàn dặm cô phần, không chỗ nói chuyện thê lương.

Bây giờ gặp nhau, không biết nói gì, chỉ có lệ là không ngừng tuôn.

Lý Phù Dao bước đến chỗ nàng, Đồ Linh Trâm vội vã xoay người lau đi lệ trên mặt.

Lý Phù Dao tới cạnh nàng, nắm tay nàng nhẹ giọng nói nhỏ: “Được kia dùng có được không?”

Đồ Linh Trâm đang đắm chìm trong xúc động, sững sốt một lúc mới hiểu hẳn đang nói gì, đành nén bi thương lờm hẩn một cái.

“Nào, ta đưa nàng đến gặp mẹ ta. Nàng vẫn chưa có dịp gặp người, vừa này còn hỏi ta đủ chuyện của nàng đấy!” Lý Phù Dao nhanh nhẹn cười cười kéo nàng đến chỗ trưởng bối.

Lúc bước qua chỗ Đồ Phu nhân, Đồ phu nhân kéo nữ nhi lại, giận cười đưa chén trà nóng hỏi cho nàng: “Sao lại không lễ phép vậy chứ? Vừa bước vào cửa, phải kính trà cho bố mẹ chồng.”

Đồ Linh Trâm nhìn dung nhan trẻ đẹp của mẫu thân một lúc sau mới ngăn được viền mắt nóng ướt chực chảy, nhận lấy chén trà, hướng Lý Bình Thu nói: “Bệ hạ...mời dùng trà.”

Lý Bình Thu lặng lẽ lau khóe mắt ửng hồng, ai một tiếng rồi nhận trà mà tận, sau đó tặng nàng một hồng bao.

Đồ phu nhân ở bên góp ý: “Sao cứ xa lạ thế, phải gọi là cha mẹ mới đúng.”

Đồ Linh Trâm đứng dậy, chén thứ hai kính mẫu thân Lý Phù Dao, nàng rất ngoan, cung kính gọi: “Nương, mời dùng trà.”

Triệu hoàng hậu tủm tỉm nhận lấy trà, tặng nàng hồng bao, lúc này mới nâng nàng dậy, nhu thanh nói: “Đứa trẻ ngoan, để nương ngắm con kỹ nào.”

Đồ Linh Trâm ngẩng đầu, trong lòng nghe tiếng cười của Triệu Hoàng hậu, nói với Đồ phu nhân: “Đa tạ thông gia, đã để cho đứa bé xinh đẹp này đến nhà ta làm dâu.”

Đồ phu nhân nghe vậy cười lớn, đầy tự hào về nữ nhi.

Đồ Linh Trâm kính xong trà, Lý Phù Dao liền hướng hai vị Đồ gia quỳ xuống, đập đầu vang ba tiếng, lúc này mới từng câu từng chữ chân thành nói:

“Cha, mẹ, con rể đập đầu trước hai vị, nếu không có hai vị sẽ không có A Trâm thê tử của con.”

Đồ Phu nhân tặng hồng bao cho hấn, cười nói: “Vẫn là đứa nhỏ này thông minh, dẻo miệng hơn A Trâm nhiều.” Lại nói: “A Trâm tính tình bông bột thẳng thắn, Phù Dao phải kiên trì rồi.”

Lý Phù Dao một tay nắm hồng bao, một tay nắm chặt tay nàng, trịnh trọng nói: “Con nguyện trước mặt bốn vị cao đường tuyên thề, đời này kiếp này dù núi đao biển lửa, cũng không phụ thê tử Đồ Linh Trâm.”

Đồ gia nâng con rể dậy, cười nói: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Đồ Anh cùng đám bộ chúng cười ồn ào, Lý Bình Thu đành lên tiếng: “Đừng ồn ào nữa, ngồi xuống cùng ăn cơm.”

Đại khái là từ trước tới nơi đây là bữa cơm đoàn viên náo nhiệt nhất, náo nhiệt đến có phần không chân thực.

Một đường cười nói không ngừng đến hừng đông, Đồ phu nhân nhìn sắc trời bên ngoài, bỗng nhiên nói: “Không còn sớm nữa.”

Nghe vậy, Lý Bình Thu cũng dừng chén, nhìn hai vị Đồ thị.

Triệu hoàng hậu nói: “Không ngờ trời sáng nhanh đến vậy.”

Đồ Linh Trâm mờ mịt nhìn họ, tựa hồ nghĩ ra điều gì, nàng nhìn Lý Phù Dao, cũng phát hiện mắt đối phương cũng thoáng tia hoảng hốt.

Quả nhiên, Đồ phu nhân sờ sờ hai má nữ nhi, lại xoa xoa đầu Lý Phù Dao, yêu thương nói: “A Trâm, Phù Dao, chúng ta phải đi...”

“Không!” Đồ Linh Trâm đỏ mắt đứng dậy, lại bị phụ nhân nhẹ nhàng nhấn về chỗ ngồi.

Đồ phu nhân ngừng ngừng, lại nói: “Phu thê có duyên đến già thực không dễ, hai đứa phải kiên trì nhẫn nại, phải khoan dung, càng phải học cách trân trọng, nâng đỡ lẫn nhau, biết chưa?”

Đồ Linh Trâm im lặng.

Lý Phù Dao chớp mắt nhìn bốn vị trưởng bối, thông thả mà trịnh trọng gật đầu: “Bọn con hiểu rồi.”

Lý Thu Bình lại lau nước mắt, Triệu hoàng hậu ghé tai nhi tử nói mấy câu.

Đúng lúc này, bên ngoài tựa hồ truyền đến tiếng nhắc nhở: “Thời gian đến rồi, không đi còn đợi đến khi nào!”

Thanh âm tựa hồ bên tai lại xa tận chân trời bất định.

Bốn vị trưởng bối Đồ thị cùng Lý thị đứng dậy hướng ra ngoài, bước trên tuyết, thông thả biến mất trong bóng đêm.

“Cha, mẹ!” Đồ Linh Trâm không nhịn được đuổi theo, nhưng đuổi thế nào cũng không tới được bốn bóng lưng kia.

Nàng quay đầu, phát hiện muội muội cùng mọi người, bàn trà cũng dần dần biến mất, trở về vắng lặng, chỉ còn Lý Phù Dao đỏ viền mắt đứng đó nhìn nàng. Ngoài xa lại vang lên giọng nói kia: “Sinh tử thoáng chốc, nghịch chuyển càn khôn, lại dùng kiếp này nên duyên cùng nhau.”

Xa xa, bóng bốn vị trưởng bối nhạt dần rồi biến mất trong gió nhẹ.

Nàng thất thanh sợ hãi tỉnh dậy, Đồ Linh Trâm nằm trong lòng Lý Phù Dao, lệ chảy đầy mặt.

Mở mắt thấy màn che đỏ, ánh sáng tối tăm, nên không biết đã tắt từ khi nào. Y phục đem qua lộn xộn ném xuống đất lúc hoan ái cũng chưa ai thu dọn.

Ở bên ngoài không có tiếng pháo, không có tiếng huyên náo, không có hồng bao của phụ mẫu.

Nàng quay đầu, Lý Phù Dao vẫn ôm nàng ngủ say, hai người da liền da, thân liền thân.

Hóa ra chỉ là một giấc mơ..

Nàng sờ lên mặt đầy nước mắt, nàng hy vọng bao nhiêu đây không phải là mơ.

Lý Phù Dao cảm nhận được động tác của nàng, lông mi run rẩy vài lần mới mở mắt ra. Mượn ánh sáng mỏng manh thấy mắt nàng ướt lệ, lập tức lo lắng : « Sao vậy, khó chịu sao, đau ở đâu ? »

Đồ Linh Trâm lắc đầu, chôn mặt vào lồng ngực hắn, hít sâu một hơi, nghẹn ngào : « Ta mơ thấy chàng và cha mẹ. »

Lý Phù Dao ngẩn ngơ nói : « Ta cũng mơ thấy. »

Đồ Linh Trâm ngạc nhiên nhìn hắn : « Mẹ ta nói muốn chúng ta kiên trì nhẫn nại, khoan dung trân trọng, nâng đỡ lẫn nhau. »

Lý Phù Dao hôn một cái lên trán nàng, cười nói : « Nương ta cũng nói với ta. »

« Nói gì ? »

« Người nói A Trâm là một nàng dâu tốt, người muốn

ta nếu có mười phần thì phải dùng mười một phần
đổi tốt với nàng. »

Đồ Linh Trâm cười cười, bỗng thở dài : « Thật nhớ
họ... »

« A Trâm, nàng còn có ta. » Lý Phù Dao ôm chặt
nàng, nhỏ tiếng : « Nương ta còn nói thê, dù chết
cũng phải chết muộn hơn nàng một ngày, để nàng
không phải chịu đựng sinh ly tử biệt. »

Đồ Linh Trâm nghe được cảm động, lại phát hiện tay
hắn đang lẩn vào sờ soạng, nơi nào đó bồi hồi.

Nàng thẹn thùng bắt lấy tay hắn, thấp giọng nói :
« Người lại muốn làm gì ! »

« Nhìn xem nàng có bị thương không. » Lý Phù Dao
chớp mắt mấy cái, mặt vô tội : « Tối qua làm nhiều
lần vậy, nàng lại là lần đầu, vạn nhất bị thương
thì... »

« Nhiều lần gì chứ, có hai lần... » Đồ Linh Trâm
nghẹn lại, vội đổi giọng : « Không đúng, ta không
bị thương... Ai ai, người đừng ! »

« Nàng đây chính là chán ghét vi phu không hầu hạ
chu toàn chứ gì ? » Lý Phù Dao hung hãn hôn lên môi
nàng, hắn nhìn nàng thật sâu, ách thanh nói : « Vấn
lo cho sự tử nên mới có lòng thu liễm, xem ra ta
cả nghĩ quá rồi. »

« Không không không. » Đồ Linh Trâm không ngừng
chui vào đệm chăm tránh né.

Lý Phù Dao lại không buông tha nàng, đào nàng từ
đệm chần ra hôn cho đủ. Mắt thấy tên đã vào cung,
Đồ Linh Trâm bắt lấy tay hắn sau đó lấy dây lưng
trói hai tay hắn lên thành giường.

Lý Phù Dao lập tức sững sốt chớp chớp mắt không
thể tin được nhìn Đồ Linh Trâm.

Hắn tránh tránh, dây từng lại rung rung, Đồ Linh
Trâm lập tức đi đến thu hoạch.

« ... »

Thật sự phản rồi ! Lý Phù Dao hí hí mắt nói : « Sư tử, nàng làm cái gì ? »

Đồ Linh Trâm nghi ngờ nói : « Làm cái gì ? Ta còn có thể làm gì với người ? Việc giường chiếu không phải nói thích là dừng được... »

Lời một nửa, nàng đã thấy khoe mắt hấn ửng đỏ, một bộ chờ người làm thịt, nhất thời ý đùa nổi lên, nhìn hấn cười nói : « Đột nhiên muốn làm gì đó với người thật . »

Lý Phù Dao tránh tránh, trợn to mắt : ‘A Trâm, dừng... ! »

Đồ Linh Trâm hôn hấn, môi lưỡi trêu đùa, nhưng mỗi khi cao trào lại dừng, hấn muốn bắt lại thì bị dây níu lại.

Lý Phù Dao cả người nóng lên, ăn lại ăn không được, gấp đến độ mặt ửng đỏ, ánh mắt càng trở nên thâm thúy.

Đồ Linh Trâm học theo hấn sờ soàng khắp người hấn, tìm đến nơi nào đó, nàng hơi do dự, sau đó gia tăng sức mạnh.

Lý Phù Dao như thể thống khổ lại hoan du, buồn bực hừ một tiếng lại vội cắn môi. Một lúc sau hấn thở dốc nói : « A Trâm, ta cho nàng cơ hội cuối cùng, nàng tốt nhất nên bỏ tay... »

Đồ Linh Trâm cười : « Sao thế, không thoải mái ? Sao lại trừng mắt với ta, đêm qua lúc người làm loạn với ta, sao lại... »

Lời chưa dứt, nàng kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy theo tiếng xé vải, Lý Phù Dao đã nhanh chóng thoát khỏi sự trói buộc, vươn mình đề lên Đồ Linh Trâm, hí hí mắt cười nói : « Sư tử, nàng thăm rồi. »

Đồ Linh Trâm muốn đổi ý, nhưng cuối cùng đã trễ rồi.

Nàng đường đường một đời nữ hậu cư nhiên trải qua tân hôn đến ngày thứ hai đã không thể xuống

giường...Nói về thực lực của tiểu sư đệ, nàng sống
dở chết dở nằm nhòai trên giường thở dài một
tiếng.

Ôi, không nhắc cũng được.

Chương 53

Hơn hai mươi năm trước, một trạng nguyên lang bước ra từ một gia đình nghèo khó, một bụng hoài bão nhưng vì xuất thân thấp hèn mà bị danh gia vọng tộc thành Trường An xa lánh. Trạng nguyên hồ đồ vô tri, dùng nước chè xanh súc miệng vẫn giả bộ phong nhã mà bình một câu: “Răng còn lưu hương, trà ngon!”

Những người ngồi kia lập tức sững sờ, sau đó là tiếng cười vang, cười chế nhạo trạng nguyên thô bỉ, cứ nhiên mang trà súc miệng còn uống xuống.

Tất cả mọi người đều chế nhạo hần, trào phúng hần, chỉ trừ một người ngoại lệ.

Thái tử Lý Quang Hồ.

Dưới ánh mắt mọi người, thái tử cũng bưng nước trà lên súc miệng rồi uống, hóa giải ngượng ngùng của trạng nguyên.

Thanh âm cười nhạo im bật, bốn phương một mảnh tĩnh mịch. Trạng nguyên sau khi ngạc nhiên xong thì nhìn thái tử đầy cảm kích.

Thái tử nói, hần thấy được trong mắt Tần Khoan ngọn lửa mạnh mẽ, đó là ngọn lửa chỉ lang sói mới có.

Vì vậy, thái tử cùng hần kết giao, từ từ học được phong nhã, học được câu tâm đầu giác. Người khác tàn nhẫn, hần sẽ tàn nhẫn hơn, cứ vậy bò lên địa vị cao, thành một con chó trung thành bên cạnh thái tử.

Sau này, hần thành lão sư của ta.

Phụ thân bị phế khỏi vị trí Đông cung, trục xuất khỏi Trường An, lúc đó ta mới mười tuổi.

Rời khỏi Trường An ngày ấy, nắng gắt như lửa nhưng không sao đẩy được hàn ý khỏi lòng ta. Bọn hần nói đương kim thánh thượng trường thọ, cha ta lại không đợi được muốn làm hoàng đế, liền bức cung mưu nghịch.

Đáng tiếc, không thành công.

Nhưng Tần Khoan nói phụ thân ta bị oan. Đồ Khởi Phong muốn nâng đỡ nghĩa huynh là Lý Bình Thu lên ngôi mới giá họa cho thái tử, khiến tiên đế phế trưởng lập ấu.

Phụ thân ta vô tội, đều là do Đồ thị.

Ta vẫn luôn tin tưởng như vậy, căm hận, mãi đến tận năm ấy, khi ta nhìn thấy nàng.

Phụ thân bị hạ lệnh vĩnh viễn không được vào Trường An, bởi vậy từ năm mười lăm tuổi ta đã thay cha tiến kinh. Mùa đông năm ấy, ta gặp nàng.

Thiếu nữ xán lạn như ánh mặt trời kia, Đồ thị trưởng nữ Đồ Linh Trâm.

14 tuổi nàng ngự tiền hiển vũ, thân thể còn rất non nớt lại dựa vào một thành trường đao hướng dài mà đứng, khí thể ngút trời.

Ánh mặt trời mỏng manh vây quanh khuôn mặt minh diễm của nàng, thấp sáng nét cười tương dương, gió nhẹ cuốn tóc mai nàng, như tơ, như tuyết, cuốn chặt mắt ta.

Đối thủ cười nhạt nàng: “Đồ gia không còn quân sao, lại để một nữ oắt con lên võ đài.”

Nàng không bực, dựa vào trường đao, cong môi nói: “Oắt con trên võ đài không đáng cười, không đánh lại oắt con mới là đáng cười!”

Mười chiêu, nàng chỉ dùng mười chiêu đã quét cái tên mắt cao hơn đầu kia ra khỏi võ đài.

Cả nửa ngày nàng đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, gần như hết thấy đều bị nàng đánh cho tươi bởi hoa lá. Nàng hoành đao mà đứng, giơ cầm kiêu ngạo nói: “Còn ai muốn chiến!”

Dưới biên không ai dám đáp.

Dưới chỗ ngồi, Đồ Khởi Phong hưng phấn rống to: “Khen cho nữ nhi! Không hổ là nữ nhi của ta!”

Đến hoàng đế cũng kinh ngạc thở dài: “Đồ Khởi Phong, nữ nhi của người đúng là không phải dạng vừa a!”

Ta âm thầm nắm chặt quyền, ánh mắt không nhìn được đuổi theo bóng hình nàng, lòng yên lặng nghiêm ngẫm tên nàng: Đồ Linh Trâm.

Ta muốn kết giao với nàng.

Về đất phong, ta nổi lên dững khí lên lút đến Đồ phủ hỏi thăm nàng, không nhịn được muốn nhìn nàng thêm một chút. Có lẽ sống trong âm u quá lâu, vừa nhìn thấy ánh sáng liền liều mạng bước đến, biết rõ sẽ bị thiêu đốt, sẽ đau đớn, nhưng lại vui thích không mỗi mệ.

Ta không thấy nàng, nghe nói Đồ Khởi Phong mang nàng xuất môn, không biết đi đâu.

Ta phần nộ quay về, lại không ngờ nàng đến Bắc Yên, đón chắt tử Lý Phù Dao.

Từ đó, ánh sáng cuối cùng của đời ta cũng biến mất, long trời lở đất.

Sau đó mỗi lần vào kinh ta đều tìm mọi cách gặp nàng, muốn cùng nàng nói hai ba câu. Nhưng mỗi lần gặp đều là thoáng qua, đều là vội vã bắt chuyện, rồi rời đi...Trong mắt nàng không có ta.

Vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn...

Chỉ có sư đệ của nàng, bây giờ là thái tử, Lý Phù Dao.

Ta nhìn bóng lưng bọn họ vui cười, thậm nắm chặt quyền. Rõ ràng khuôn mặt ưu nhã vẫn đang mỉm cười nhưng nội tâm trống rỗng...Không biết bao lần nếm được máu tanh trong miệng nhưng chỉ có thể tận lực nuốt vào.

Năm ta mười bảy tuổi, phụ thân biết tâ, sự của ta.

Y dùng gỗ đánh ta gần chết, lại nhốt ta ở phòng tối lạnh ba đêm, không ăn không uống, mà đáng sợ hơn cả là không có ánh sáng.

Đau quá, lạnh quá.

Phụ thân mắng ta: thích ai cũng được, trừ con gái kẻ thù.

Dù có thế nào, người ta cũng không xem người là gì!

Kỳ thật mắng đến mắng đi, cũng không qua một chữ: Tiện.

Chờ ta thoi thóp từ phòng tối bò ra, phụ thân ta lại bệnh, rất nặng, rất nghiêm trọng

Trước khi chết, người kéo lấy tay ta, thấy chằng chịt vết thương bầm tím xanh đỏ, lại miễn cưỡng dừng giữa không trung.

“Con trai ta, đau không?”

Ta lắc đầu.

« Đứng trách cha. » Người mệt đến thở gấp, đau đớn nói: « Người không có...cái mệnh kia... »

Ta chảy nước mắt khẩn cầu người, lần đầu tiên trong đời nói dối người: « Ta không yêu thích nàng ta, cả đời sẽ không thích nàng ta. Con sẽ nghe lời người, cầu xin người đừng chết. »

Người gật đầu, dùng hết khí lực toàn thân nắm tay

ta, thanh âm yếu đuối: « Hứa với ta, giết Đồ thị, đoạt lại...Trường An! »

Nói xong, hai mắt người đục ngầu gắt gao nhìn ta, như thế nỗi ta không đáp ứng, người sẽ chết không nhắm mắt như lệ quý.

Ta khò đến chặt vật, thống khổ, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

« ..Vâng. »

Ánh sáng trong mắt phụ thân dần ảm đạm, biến mất, thỏa mãn khép mi lại.

Phụ thân mất rồi, ta mai táng người, cũng mai táng luôn sự mềm yếu của chính mình.

Ta cùng Tần Khoan lợi dụng sự đồ kỵ của Lâu Hạo gi/ết ch/ết Đồ Khởi Phong. Ta tưởng Đồ Khởi Phong chết rồi, ta có thể mượn Mộ Dung Khác đánh bại phụ tử Lý Bình Thu, cuối cùng đăng cơ.

Nhưng là, nàng vào thời khắc đó đã đứng ra, khăng khăng đòi chiến.

Sau này, nàng giế/t ch/ết Mộ Dung Khác, đánh sập cái bẫy ta đã tỉ mỉ sắp đặt.

Lại sau này, nàng nhận tước vị, trở thành nữ hầu gia đầu tiên.

Nàng chống gió đón mưa, khắp mình là mưa máu, đối diện với sự chỉ trích của cả nhân gian. Có bao nhiêu người sợ nàng, bợ đỡ nàng thì có bấy nhiêu người hận nàng.

« Nàng ta phải chết. » Tần Khoan nói: « Kế hoạch của chúng ta không thể bại không tay nàng. »

Ta không nói.

Tần Khoan giương mắt nhìn ta, muốn tìm ra nửa điểm mềm yếu. Cuối cùng, hắn trầm giọng nói: « Nghe nói, sau khi hoàng đế thân chinh trở về sẽ chỉ hôn cho nàng ta và Lý Phù Dao. »

Ta có chút động, nụ cười trên miệng như giấu giếm tâm tư sợ hãi.

Nếu không chiếm được...

« Vậy thì giết nàng đi... » Lời nói thoát ra thật nhẹ.

Nàng chết rồi, Lâu Hạo đưa thủ cấp nàng đến cho ta xem.

Chỉ một chút, chỉ nhìn một chút đó thôi cũng khiến lòng ta đau đến không cách nào hô hấp. Nàng bình thường nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, cười đến long lanh rạng rỡ như vậy, nhưng lúc chết mặt chỉ tràn đầy máu tươi.

Mắt nàng vẫn mở, đôi mắt ảm đạm vô quang khô cạn vết máu, cứ vậy yên lặng nhìn ta, bờ môi tái nhợt hơi mở, như vô thanh trào phúng.

Trào phúng chúng ta, trào phúng số mệnh bất công.

Ta gạt lực đè nén thống khổ, cho tất cả lui xuống, sau đó run rẩy đưa tay ôm đầu nàng từ hộp gỗ ra.

Nàng dùng nước lau đi vết máu trên mặt nàng, tẩy vết máu trên tóc nàng, sau đó tìm đến cái lược gỗ chải lại mái tóc lộn xộn. Nàng im lặng nằm trong vòng tay ta, đôi mắt vi tĩnh, tựa hồ chỉ có khi chết rồi, đôi mắt mới thật sự nhìn ta một chút.

Chỉ là đôi môi tái nhợt hé mở kia như vô thanh chế nhạo.

« Ta hận nàng. » Ta nói.

Ánh mắt có chút mơ hồ, ta gian nan chuyển động khóe miệng, nâng nề lạp lại lần nữa: « Ta hận nàng. »

Một khắc sau, nước mắt không cầm được chảy xuống.

Tiếng lòng đứt đoạn, ta như con rối mất đi cột chống ngã nhào xuống đất. Ta muốn ngửa mặt kêu trời, ta muốn đâm xuống đất mà khóc rống, nhưng cuối cùng chỉ có thể há miệng, vô thanh nghẹn ngào.

Cả người ta run đến lợi hại, mang đầy nàng đặt lên ngực, cổ dùng nhiệt độ sưởi ấm hai má lạnh lẽo của nàng, nhưng vô ích.

Không ai rõ ràng hơn ta, nàng đã chết rồi.

« ...Ta yêu nàng. »

Đây mới là lời thật lòng.

Sau này, ta lấy một đoạn tóc của nàng bỏ vào túi thơm mẫu thân để lại cho ta. Túi thơm ấy trở thành

thứ không bao giờ ta gỡ xuống khỏi người.

Lại sau này, thi thể nàng bị treo lơ lửng trên cửa thành, bị ác cầu cắn xé, ta trộm thi thể nàng đi, an táng trên núi.

Sau này, lại sau này, ta lập cho nàng một mộ bia.

Vô số lần mở mắt đến tận trời sáng, ta từng hỏi Tần Khoan: « Rốt cuộc khi nào ta mới có thể giải thoát? »

Tần Khoan trầm mặc rất lâu, kể cho ta nghe một câu chuyện.

« Sơn Hải Kinh » có viết: Hình Thiên ý chí mãnh liệt, dù có mất đầu cũng không phục, thời cơ là phải chờ đợi.

Hình Thiên phản đế bị chặt đầu, không đầu vẫn truy sát kẻ địch trong nhưng vẫn quyết chiến đến chết.

« Tinh Vệ lấp biển, cuồng thần Hình Thiên, trên đời có rất nhiều thứ đến vì lòng thù hận và cô độc. » Tần Khoan nói: « Chủ nhân, ta chính là Hình Thiên, người cũng vậy. »

Chỉ có chết, là số mệnh, cũng là con đường giải thoát duy nhất cho chúng ta.

Khi ta cầm lấy túi thơm kia, cả người đầm máu ngã ở Kim Loan Điện, sinh mệnh sắp mất đi, nhưng lòng ta chưa bao giờ nhẹ nhàng và thoải mái đến vậy.

Rốt cục cũng có thể an tâm ngủ rồi. Không cần lo lắng âm quỷ lấy mạng, không còn sợ hãi tỉnh dậy

lúc nửa đêm.

Chuyện xưa của ta cũng đã có kết cục. Nguyệt kiếp sau, không gặp lại người...

Chương 54

Chớp mắt, Lý Phù Sơ đã đăng có được bốn năm, ngày 19 tháng hai này là lễ thọ đản của hần.

Nói là thọ đản nhưng vị hoàng đế Đại Ân này chỉ mới vừa hai mươi, vì là lễ phát quan luôn nên tổ chức cũng đặc biệt long trọng. Các nước sát biên cũng phái sứ thần đến Trường An chúc thọ.

Trong đó có cả Mộ Dung Tuy cùng em gái hần, tiểu công chúa Bắc Yên, Mộ Dung Bảo Chân.

Đại Ân cùng Bắc Yên luôn bất hòa, chuyện này ai cũng biết, đặc biệt là từ khi Lý Phù Sơ đăng cơ tới nay, quốc thái dân an, Đại Ân đã cường thịnh hơn trước đây rất nhiều, khí thế lấn áp khắp nơi. Hoàng tộc Bắc Yên ngồi không yên, lấy cớ cho Mộ Dung Tuy cùng Mộ Dung Bảo Chân đi chúc thọ, thực ra là thăm dò thái độ Lý Phù Sơ, nếu thực sự không tốt thì tìm thời cơ ám sát hần.

Lại nói, tiểu công chúa Bắc Yên này cũng không phải dạng bình thường.

Công chúa năm nay mười sáu, kiều diễm xinh đẹp, đôi mắt long linh sinh tư. Phụ hoàng nàng hậu cung giai lệ ba ngàn, sinh một đồng nhi tử cao to thô thiển đến nay mới được một nữ nhi thật là một điểm sáng. Cho nên nàng như hòn ngọc quý trên tay, nâng trên tay còn sợ ngã, ngậm trong miệng lại sợ hóa/

Bảo Chân công chúa vừa sinh đã được bảo hộ của chục hoàng huynh, tùy tùng phía sau, có thể nói là nhân vật cấp cao, tay nhỏ vậy một cái, hô phong hoán vũ.

Đáng tiếc công chúa nhỏ có một cái tật xấu, không thích trang điểm chỉ thích luyện võ. Bảo Chân công chúa vừa cầm kiếm, đại ca nhị ca đã từ một bên nhảy ra ngăn: “Không được, kiếm cắt trúng tau nhỏ của muội thì làm sao!”

Bảo Chân công chúa muốn luyện anh thương, tam ca tứ ca từ mái hiên nhảy xuống ngăn: “Không được không được, thương nặng lắm, hại muội đau thì làm sao!”

Bảo Chân công chúa muốn học côn pháp, ngũ ca lục ca đã từ trên cây nhảy xuống ngăn: “Không được không được, côn pháp thô lỗ, không xứng với khí chất phong hoa tuyết nguyệt của muội!”

Bảo Chân công chúa muốn học phi tiêu, Thất ca ca từ giếng leo ra nói: “Không thể không thể..”

Bảo Chân công chúa tròng đôi mắt đẹp, mười mấy vị ca ca đều ngã dưới váy nàng, phân bua đủ thứ: “Luyện cái này cái này đi, roi này tốt, luyện roi không thể làm bị thương muội, mà lại như khiêu vũ, vừa đẹp lại vừa khí chất.”

Đừng thấy vóc người công chúa nhỏ nhắn lại có thể một tay xuất thần nhập hóa được xếp hạng cao thủ Bắc Yên.

Sau này nàng mới biết, xếp hạng bảy trong nhóm cao

thủ Bắc Yên kia, là ca ca dùng tiền mua chuộc làm
nàng vui.

Tóm lại, Bảo Chân công chúa dưới sự bảo bọc của
mọi người không lo không nghĩ đến năm 16 tuổi,
cùng tam ca xuất môn, đến quốc đô Trường An, Đại
Ân.

Sau đó nàng thực sự biến thành tử binh của mỹ thực
Trường An rồi.

Trong vòng ba ngày, má của nàng luôn căng lên vì
được thức ăn lấp đầy, nàng cầm thịt xiên, cảm động
đến chảy nước mắt: “Oa oa oa thịt xiên ngon!”

Mộ Dung Tuy: “Muội muội thích, mua!”

“Aaaaa, thịt dê ngon!”

Mộ Dung Tuy không cần nói, mua!

“Aaaaa, thịt thái ngon!”

Mua!

“Thang bao cũng ngon aaaa!”

Mua! Mua! Mua!

“Thật muốn sau này đều được ăn mỹ thực Trường An”
ăn uống no đủ, Mộ Dung Bảo Chân xoa bụng, ngũ khí
kinh người: “Tam ca, chi bằng chúng ta xử đẹp Đại
Ân hoàng đế, chiếm Trường An đi.”

Vì mỹ thực mà muốn diệt vua một nước, đúng là chỉ
có Bảo Chân công chúa nghĩ ra.

Mộ Dung Tuy nghe xong sững sờ, nghĩ thầm hoàng đế địch thủ này khiến quốc gia này này này ngày càng cường đại không phải là chuyện tốt, diệt cũng được, đã thấy muội muội đi trước rồi.

Trước sinh thần Lý Phù Sơ một ngày, ban đêm, nguyệt đen, gió mạnh, Mộ Dung Bảo Chân dẫn mấy cao thủ tiến vào hoàng cung.

Nàng một thân y phục dạ hành như bánh chưng được gói lại, chỉ lộ ra đôi mắt tinh quái. Vài người mượn bóng đêm thâm nhập tầm điện, đã thấy dưới đèn, một nam nhân dựa cửa mà ngồi, đang nghiêm túc phê tấu chương.

Nam nhân lưng đối diện với cửa sổ nàng đứng, một thân y phục vàng, tuy không thấy mặt nhưng nhờ phát quan, nàng nhận ra, đây chính là hoàng đế trẻ tuổi của Đại Ân, Lý Phù Sơ.

Sao lại bất cẩn đến vậy, lưng không phòng bị như thế tặng không cho kẻ địch. Mộ Dung Bảo Chân âm thầm vui mừng: Thật là đến trời cũng giúp ta!

Gỡ roi trên eo xuống, nàng giơ tay lên, roi trong bóng tối như rắn mang nọc động, hướng thẳng đến hậu tâm Lý Phù Sơ.

Ngay lúc này, Lý Phù Sơ như phát hiện, đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt trong trẻo mà mạnh mẽ tỏa ngụ về phía bóng tối có kẻ đánh lén kia.

Trong khoảnh khắc thấy dung mạo Lý Phù Sơ, Mộ Dung Bảo Chân giật mình, tay mềm nhũn, miễn cưỡng thu hồi roi đã xuất thủ. Roi quật qua cánh tay Lý Phù

Sơ chảy máu, cắt rách tay áo hần.

Mắt thích khách hết tròng to lại nhỏ, rõ ràng đắc thủ, sao công chúa lâm trận lại bỏ cuộc thế này?

Tiếp đó, cấm quân tuần tra phát hiện tung tích của bọn hần, hô to: “Có thích khách” sau đó nhắm về phía bọn hần.

Mộ Dung Bảo Chân vẫn ngơ ngác đứng sờ sờ tại chỗ, đôi mắt óng ánh lung linh không chớp dấn lấy Lý Phù Sơ. Không thể chậm trễ, mấy tên thích khách đành ôm Mộ Dung Bảo Chân đi, vây quanh bảo vệ nàng.

Mộ Dung Bảo Chân nằm nhoài trên lưng thích khách vẫn không quên vịn người quay lại nhìn người mang hoàng phục kia.

Phía sau truyền tới thanh âm phần nộ của Lý Phù Sơ: “Thích khách tiến cung như nơi không người, các người là cấm quân mà làm ăn thế hả!”

Mộ Dung Bảo Chân ôm tim, nghĩ thầm: Bộ dáng thịnh nộ của hần, sao cũng tuần lãng đến vậy chứ!

...

Tam Vương gia Mộ Dung Tuy đứng ở phòng ngấm kiếm, đợi không bao lâu đã thấy Mộ Dung Bảo Chân đẩy cửa tiến vào.

Nàng mặc y phục dạ hành, miêng vào che mặt xiêu vẹo trên cổ, biểu hiện sững sờ, hai má ửng đỏ, cả người như mất hồn.

Mộ Dung Tuy vội nhìn nàng từ trên xuống dưới, lo lắng nói: “Tiểu muội, không bị thương chứ?”

Mộ Dung Bảo Chân một lúc sau mới chuyển ánh nhìn lên người tam ca, sưng sờ lác lác đầu.

Mộ Dung Tuy thấy bộ dạng ngơ ngẩn của nàng, giật mình không ngớt, hỏi: “Muội làm sao vậy, ám sát được hoàng đế rồi?”

Bảo Chân công chúa lác đầu.

“Vậy là thất thủ rồi?” Mộ Dung Tuy an ủi: “Thất thủ cũng không sao, chúng ta còn nhiều cơ hội, không cần vội không cần vội.”

Bảo Chân công chúa hạ mắt, lông mi run nhẹ, cắn môi, mười ngón tay không ý thức vôn vê vạt áo. Trầm mặc rất lâu, nàng bỗng quay người qua, hai tay che lại má đang ửng đỏ, e thẹn nói: “Tam ca, ta dườn như rơi vào bể tình rồi.”

“....”

Mộ Dung Tuy hít thở thật sâu: “Muội muội...muội nói cái gì?”

Bảo Chân bưng lấy mặt, uốn éo: “Tam ca, hấn thật là tuần lãng!”

Mộ Dung Tuy khóe mắt sắp nứt ra, đứng dậy đập bàn: “Hấn là ai?!”

Đến tột cùng là tên nào dám cuỗm bảo bối của huynh đệ hấn! Bảo Chân là quốc bảo Bắc Yên, quốc bảo bị người ta cuỗm đi như vậy sao được!

Thật đáng giận, thật không thể nhẫn được!

“Ta thấy hoàng đế Đại Ân rồi!” Bảo Chân e thẹn, mặt hồng như mặt đào: “Tam ca, hóa ra cũng có người có bộ dạng thần tiên đến vậy, chỉ mới hướng mắt về chỗ ta thôi, tim ta liền như muốn rời khỏi lồng ngực đi theo hắn vậy. Ta vốn tưởng các huynh đẹp trai lắm rồi, nhưng nếu so với hắn thì cứ như là chim rừng so với Phượng Hoàng.”

Chim rừng Mộ Dung Tuy sau chấn động lại bị đả kích đến muốn trào máu.

Hắn siết chặt hai bàn tay, cắn chặt răng: “Lý, Phù, Sơ!”

“Đúng vậy, chính là hắn a!” Hai mắt Mộ Dung Bảo Chân ngập đầy ánh sao.

Mộ Dung Tuy nhíu mày kiếm, khuôn mặt vặn vẹo cổ khuyển nhủ muội muội: “Muội không phải muốn giết hắn chiếm Trường An mỹ thực sao, mỹ thực cũng không thềm nữa rồi?”

Mộ Dung Bảo Chân suy nghĩ, nghiêm túc nói: “Người Hán có câu: Thực sắc – tính dã. Mỹ thực với nam sắc không thể cùng chiếm, đành bỏ mỹ thực lấy nam sắc vậy! Tam ca, ta không muốn giết hắn nữa, chung ta liên hôn với Đại Ân đi!”

Cùng Đại Ân liên hôn đi...

Liên hôn đi...

Nhiều năm vậy, ca ca bọn ta đều phí công thương

muội sao?

Mộ Dung Tuy đỡ trán, mắt tràn đầy lệ khí: “Được lắm Lý Phù Sơ, người đã thành địch thủ quốc dân của Bắc Yên, không thể để người sống nữa rồi.”

.....

Ngày hôm sau là thọ yến của hoàng đế Lý Phù Sơ.

Sáng sớm, Mộ Dung Bảo Chân đã mặc bộ y phục xinh xắn nhất của mình, sau đó khuôn mặt hạnh phúc cùng ca ca tiến cung.

Thọ yến, tiên vũ bay bay, mỗi nước lần lượt dâng lễ lên, cung chúc hân thành niên.

Mộ Dung thị xếp hàng thứ hai, Bảo Chân công chúa liêu mạng lắc tay ca ca, xấu hổ hướng mắt về phía Lý Phù Sơ cao cao tại thượng, đê thấp âm thanh hưng phấn: “A a a Tam ca mau nhìn đi, chính là hân, chính là hân!”

Nói xong lại bưng mặt tự lảm bảm: “Ai ya, hôm nay phu quân của ta cũng thật tuần lãng!”

Mộ Dung Tuy khóe miệng giật giật, nghĩ thầm: Muốn hân làm phu quân của muội, ca thà để muội thủ tiết.”

Đến lượt sứ thần Bắc Yên, Mộ Dung Tuy dâng lễ, lạnh lùng nói “Chúc mừng”.

Đại Ân cùng Bắc Yên giao chiến quanh năm, đương nhiên bất hòa, Lý Phù Sơ để nội thị nhận lễ, cũng không thèm nhìn, chỉ lạnh nhạt nói “Đa tạ.”

Hai bên đối diện, không khí muốn ngưng ngưng bao nhiêu có bấy nhiêu, mà Mộ Dung Bảo Chân cứ dán mắt lên người Lý Phù Sơ, không chút cảm giác được ánh mắt muốn giết người của ca ca, si mê nhìn Lý Phù Sơ.

Mộ Dung Tuy dù không cam lòng cũng đành giới thiệu: “Đây là xá muội, Mộ Dung Bảo Chân công chúa.”

Ánh mắt Lý Phù Sơ lúc này mới rơi trên người nàng,

Chỉ thân cô nương này xiêm y chu hồng, tóc dẹt thành hai bím trước ngực, trang sức san hô. Mắt lung linh, cả người lộ ra vạn phần linh khí.

Đặc biệt là đôi mắt này, rất quen!

Trong mắt Lý Phù Sơ thoáng tia u ám, lập tức chuyển đi. Hắn thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Mộ Dung Tuy âm trầm kéo muội muội về chỗ ngồi, hừ lạnh: “Muội thấy chưa, hắn căn bản không thèm nhìn thẳng muội một cái!”

Mộ Dung Bảo Chân hai tay nâng má, cười nói: “Nhưng ta lại thích dáng vẻ cao cao tại thượng, băng lãnh của hắn a.”

Mộ Dung Tuy: Muội muội bệnh gì đây!

Chương 55

Yên hội diễn ra không lâu, chốc ngòi đột nhiên xuất hiện một đôi phu phụ trẻ tuổi.

Lý Phù Sơ ánh mắt sáng ngời, vội đi xuống bên hai vị trẻ tuổi kia, khom người nói: “Đại ca, đại tẩu, hai người đến rồi.”

Phu phụ hai người bất quá chỉ tầm hai mấy tuổi, nữ nhân dung mạo thanh lệ, cười long lanh vạn phần, cất tay nhắc chân lại có ngạo khí giang hồ; nam nhân thân hình cao ráo, khuôn mặt lại bị che đi bởi mặt nạ, khiến người ta không thấy rõ dung mạo.

Người đến chính là phu thê Đồ Linh Trâm và Lý Phù Dao.

Vì Lý Phù Dao giả chết thoái vị nhiều năm, không tiện lộ diện ở Trường An, vì vậy luôn mang mặt nạ.

Đồ Linh Trâm nhìn Lý Phù Sơ từ trên xuống dưới, chợt cười nói: “Lâu rồi không gặp, Phù Sơ cư nhiên đã cao lớn vậy rồi.”

Nàng nháy mắt mấy cái với Lý Phù Dao, cười nói: “Nói về tướng mạo thôi cũng đủ thảng ca ca của đệ rồi.”

Lý Phù Dao ghen, khẽ nặn nặn đầu tay nàng, chọc cho Đồ Linh Trâm cười ha ha.

Đế Vương trẻ tuổi nhìn đại ca cùng đại tẩu, mím môi cười đến thẹn thùng. Phảng phất chỉ cần hắn đứng trước mặt cả hai, hắn vĩnh viễn là đứa nhỏ không lớn nổi, một thiếu niên thích đá cầu mà thôi.

Mộ Dung Bảo Chân đánh hơi được một tia nguy cơ, nàng trừng mắt nhìn Lý Phù Sơ ở xa đang cười đùa cùng Đồ Linh Trâm, mắt sáng như đuốc, đến mấy món mỹ thực cũng trở nên thật vô vị.

Nếu như ánh mắt của nàng là một câu đao, vậy lúc này Đồ Linh Trâm hẳn đã bị đâm thủng ngàn lỗ rồi.

Mộ Dung Tuy nhân lúc này thêu dệt ly gián: “Ta nghe nói người Hán rất là đào hoa, tam thê tứ thiếp. Lý Phù Sơ lại là Hoàng đế, đương nhiên phải có nhiều con cháu nối dõi, tiểu muội a, loại người này không xứng với muội, muội cứ tìm một con cháu thế gia nào đó ở Bắc Yên mà lấy còn tốt hơn a.”

Mộ Dung Bảo Chân chưa từ bỏ ý định, lầm bầm: “Nhưng ta nghe nói hắn đến nay vẫn chưa từng thành thân, hậu cung đến một phi tần cũng không có mà.”

“Lời kia nhất định là giả.” Mộ Dung Tuy hừ lạnh: “Không chừng đã giấu nữ nhân đâu đó rồi! Nam nhân đến tuổi này còn chưa có thê tử, không phải bệnh thì là gì.”

“Hắn có nữ nhân không được, không có nữ nhân cũng không được, tam ca rốt cuộc muốn thế nào?”

“Bản vương là sợ muội chịu ủy khuất! Coi như ta đồng ý cho muội thích hắn, phụ hoàng cũng không

đồng ý, coi như phụ hoàng đồng ý, mười bốn vị ca ca khác cũng không đồng ý.”

“Ta mặc kệ, ta đối với hấn là nhất kiến chung tình, cả đời này định sẽ là hấn rồi! Dù cho hấn có nhiều nữ nhân đi nữa cũng không quan trọng, chỉ cần sau này hấn thương ta là được.” Mộ Dung bảo chân liếc tam vương gia một chút: “Huống hồ Tam ca huynh trong phủ hiền thê mỹ thiếp cũng không ít, không có tư cách chỉ trích người Hán đào hoa.”

Mộ Dung Tuy bị muội muội chỉ trích đến ghen, không thể làm gì khác hơn là trút giận lên người Lý Phù Sơ.

...

Trên bàn tiệc, Lý Phù Sơ cùng đại ca đại tẩu uống vài chén, có cảm giác tử lực không tốt liền định ra sân Phù Dung ngồi cho tỉnh rượu.

Tiếng huyền não xa dần, Phù Dung hé nở, diêu hoàng nguyệt sắc tía, khắp sân đều là mùi hương thơm ngát.

Lý Phù Sơ một mình tản bộ, nhìn không được dừng lại nói: “Bước ra đi.”

Loạch xoạch, nơi cành hoa mẫu đơn cao chui ra một bóng người lung linh.

Trốn sau hoa theo đuôi Lý Phù Sơ đến đây, cười cười xin lỗi hấn: “Hóa ra người phát hiện ra.”

Lý Phù Sơ nhìn nàng: “Công chúa có việc gì?”

Mộ Dung Bảo Chân hai má trong nháy mắt nóng lên,

bị ánh mắt hần bức bách đến không thể suy nghĩ, khắp đầu đều là suy nghĩ: Hần nhìn ta, hần nhìn ta, hần nhìn ta rồi...

Một lúc sau, nàng mới ho nhẹ một tiếng: “Ta, ta lạc đường.”

Nhanh! Nhanh làm sứ hộ đường, đưa người ta đi một đoạn đi!

Ai ngờ hần chỉ hơi nghiêng đầu, lạnh nhạt nói: “Trẫm gọi người đưa người quay về.”

“Không, không!” Đồ Linh Trâm vội lắc đầu, đến gần hần một bước, lại một bước, ánh mắt phiêu phiêu đột nhiên nói: “Ta, ta muốn tỉnh rượu.”

Nói xong nàng đưa tay quạt gió, biến chính mình giống như đang say rượu...Đúng là say ngất ngây rồi, chỉ là rượu không say, là lòng người tự say.

Lý Phù Sơ nhíu mày nhìn nàng, biểu hiện cao lãnh, không tỏ ý kiến.

Mộ Dung Bảo Chân mon men tới gần hần, mười ngón tay không ý thức khuấy động, biểu hiện rõ ràng là xấu hổ cùng e sợ, nhưng vẫn dửng dãm như cũ giữa đầu nhìn hần, như động vật nhỏ, liến thoắng:

“Người thích cô nương như thế nào?”

Khuôn mặt lạnh như băng ngàn năm không đổi của Lý Phù Sơ thoáng tia ngạc nhiên: “Ha?”

“Ta thích tuấn lãng nam tử, hần phải là đấng chí tôn, địa vị vô song, một trái tim chân thành.”
Ngừng ngừng, mặt nàng thật đỏ, nhỏ giọng nói:

“Giống như...giống như bệ hạ người.”

Lý Phù Sơ: “...”

Mộ Dung Bảo Chân lấy tay quần bím tóc, có chút chờ mong lại có chút thấp thỏm, nhìn hấn hỏi: “Người thì sao, người thích cô nương như thế nào?”

Lý Phù Sơ nhú mào: “Sao trẫm phải đàm luận với người vấn đề này?”

Thấy bộ dạng cao cao tại thượng đó, nàng càng muốn đến gần. Nàng cắn môi, lại bước lên trước, cách ngực hấn chỉ còn một thước, nàng thậm chí có thể cảm thấy hơi thở nhàn nhạt của hấn.

“Người thấy ta thế nào?”

Lý Phù Sơ trầm ngâm chốc lát, tiếng nói lạnh lạnh không gợn sóng: “Ý công chúa là gì?”

“Người ngốc à, đến đó rồi còn không hiểu.” Mộ Dung Bảo Chân thật sự có chút cuống lên, giẫm chân nói thẳng ra: “Ý ta là, người cưới ta, thế nào!”

“...”

Bốn bề yên ắng, chỉ có gió nhẹ xuyên qua mầu đàn, cuốn đến luồng thơm say người.

Ý thức được mình vừa nói gì, mặt nàng đỏ như máu, ai ya một tiếng còn che hai má lại, nhưng vẫn không nhịn được hé mắt chờ mong phản ứng của Lý Phù Sơ.

Sau khi ngạc nhiên xong, hấn rất nhanh thu liễm vẻ

mặt, ung dung nhìn nàng, miệng thong thả cong lên.

Hắn nói: “Trẫm từ chối.”

Không chút chần chừ, không chút lưu tình, hắn cự tuyệt thực thẳng thắn.

Mộ Dung Bảo Chân thoát đầu là ngần ngừ, sau đó mới hỏi: “Tại sao? Ta không đẹp sao, thân phận ta không cao quý sao, lý do người từ chối là gì?”

“Đẹp, cao quý, nhưng trẫm sẽ không cưới công chúa của nước địch.” Hắn nhìn nàng cười nhạt, từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng: “Đặc biệt còn ám sát ta, công chúa nước địch thủ.”

Nói xong, hắn bước đi, không quay đầu.

Phản ứng đầu tiên của Mộ Dung Bảo Chân là: Hắn cười với ta, hắn cười với ta!

Phản ứng thứ hai của Mộ Dung Bảo Chân là: Hắn cười thật là đẹp quá đi!

Phản ứng thứ ba của Mộ Dung Bảo Chân là: Hắn biết chuyện ta từng ám sát hắn rồi?

...Vì thế nên, ta bị cự tuyệt rồi?

Ai, tâm trạng có chút khó chịu.

Lý Phù Sơ cho rằng độ nhiệt tình của Mộ Dung Bảo Chân đã giảm rồi, không ngờ sáng sớm hôm sau, Lý Phù Sơ trở về đã thấy nàng ngồi bên trong phòng hắn, hướng hắn cười bắt chuyện.

Mà cấm quân ngượng ngùng đứng bên không biết làm cách nào mới phải.

Lý Phù Sơ sững sốt một hồi, mới vẫy tay cho chúng cung tỳ dâng trà.

Hắn thuận tay cởi mũ miện xuống, hỏi: “Công chúa có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm người sao?” Mộ Dung Bảo Chân giữ cầm, mắt long lanh nhìn hắn, nghĩ thầm: Phu quân mặc triều phục cũng tuấn lãng quá rồi!

Lý Phù Sơ hững hờ: “Người đâu, tiên khách.”

Mộ Dung Bảo Chân lập tức đứng dậy, quát lên: “Ta là công chúa Bắc Yên, các người dám động ta!”

Lý Phù Sơ vẫn ung dung nhìn nàng, không mảy may.

Mộ Dung Bảo Chân đáng thương nhìn hắn: “Ta là muốn thỉnh tội với người.”

Nói xong, nàng nghiêm chỉnh chấp tay dập đầu, chân thành nói: “Đêm đó vô tâm mạo phạm bệ hạ, thỉnh người đại nhân đại lượng, khoan dung tha cho ta!”

“Người lại muốn giở trò gì nữa?” Lý Phù Sơ xoa mày, chần chừ chốc lát, cuối cùng đưa tay dịu nàng: “Người là công chúa, là khách quý, không cần quỳ trẫm.”

Mộ Dung Bảo Chân tránh tay hắn, chớp chớp mắt: “Lòng ta thích người, người đừng có ghét ta mà!”

“...”

Lý Phù Sơ cạ lời, cắ quân liề ngắ đầu nhìn trời, coi như vô tri.

Mộ Dung Bảo Chân rưng rưng muốn khóc, nói: “Nếu người không đồng ý, ta không đứng dậy.”

Lý Phù Sơ “ồ” một tiếng, lạnh nhạt nói: “Vậ cứ quỳ tiếp đi.”

Mộ Dung Bảo Chân: “Ồ...ơ?!”

Chương 56

Mặt trời lặn, Tiêu Dao sơn trang.

Đồ Anh dẫn nhi tử ba tuổi đến Lạc Dương làm khách, Đồ Linh Trâm trêu đùa với đứa cháu, trong mắt đầy thích thú.

Đồ Anh vóc người đã y đã không ít, trêu ghẹo nói: “Ta tỷ thích hài tử như vậy, sao không cùng tỷ phụ sinh một đứa. Hai người cũng thành thân hơn ba năm rồi, sao không chút động tĩnh vậy?”

Đồ Linh Trâm lắc lắc trông đồ chơi, cười cười nói: “Ta rất muốn sinh nhưng được trước đi xem bói, đại sư nói cả người ta đã chết, linh hồn mạnh mẽ mới lưu lại được thế gian, đã không còn cách nào sinh nữa, có lẽ kiếp này định sẵn không con rồi.”

Đồ Anh ngẩn ra, lập tức cảm thấy mát mát.

Lý Phù Dao một thân võ bào, cả người anh khí bộc phát. Hấn nhẹ ôm nàng vào lòng, lúc này mới cười nhẹ nói: “Hài tử không có cũng được, chỉ cần nương tử tối ngày bầu bạn, cả đời ta không còn gì tiếc nuối.”

Đồ Linh Trâm nặn hai má hấn, cười nói: “Nhưng sư tỷ cũng rất muốn sinh con cho người a.”

“Thế thì để Đồ Anh cùng muội phụ nỗ lực thêm chút

nữa, đưa kế sẽ mang qua cho chúng ta.” Lý Phù Dao nghiêm mặt nói.

Đồ Anh đỏ mặt một hồi mới hướng Lý Phù Sơ bĩu môi: “Sao huynh không để đệ đệ của mình nỗ lực ấy?”

Lý Phù Sơ lúc này mới nhận ra mọi người đã nói đến hẳn rồi, mím môi thẹn thùng cười cười.

“Phù Sơ bây giờ thân là đế vương, đi nhận hoàng tử làm con nuôi, ta cũng không dám!” Đồ Linh Trâm ôm lấy cháu trai, lại kéo tay muội muội: “Đi thôi, giờ đang là mùa mầu đan nở, cùng ta ra ngoài thưởng hoa nào.”

Nói xong, tỷ muội hai người vui vẻ bước ra cửa.

Trong phòng chỉ còn lại hai huynh đệ họ Lý.

Lý Phù Dao đưa rượu cho đệ đệ, lúc này mới cười cười nói: “Người cả ngày đủ thứ việc, một ngày cũng lên điện ba lần, nói đi, lần này gặp phải vấn đề nan giải gì hả?”

Lý Phù Sơ nhấp một ngụm rượu, mắt thoáng vài phần khó xử, sau đó mới cúi đầu, thấp giọng nói: “Huynh trưởng, ta hình như là thích một người rồi?”

“Là việc tư?” Lý Phù Dao có chút kinh ngạc, nâng chén lên uống hết: “Thích chính là hình, gì mà hình như. Nói đi, là cô nương nhà nào?”

“Mộ Dung Bảo Chân.” Lòng bàn tay Lý Phù Sơ ma sát chén rượu, không cất cũng không uống.

Lý Phù Dao đặt chén xuống, nhíu mày: “Chuyện này

có chút nan giải.”

Lý Phù Sơ trầm mặc.

Lý Phù Dao hỏi: “Còn nhớ lúc ta giao ngôi vị hoàng đế cho đệ đã nói gì không?”

Lý Phù Sơ môi hơi động, ách thanh nói: “Tuân thủ nghiêm ngặt đạo làm vua, không sát phạt, không cất đất, không bồi khoản, không liên hôn.”

“Không liên hôn.” Lý Phù Dao lặp lại một lần, lại gật đầu: “Đệ có lý do nào đó bắt buộc phải cưới nàng ta sao?”

“Nàng ấy rất tốt, đệ thích nàng ấy.”

“Ta không có quyền trói buộc đệ, dù sao năm ấy ta cũng làm không ít chuyện điên rồ. Nhưng có một điều, giang sơn không thể tùy ý đùa bỡn, còn lại do đệ quyết định.”

Lý Phù Dao lại lần nữa châm đầy rượu, ngẩng đầu dốc cạn. Hắn lau khõe miệng, mặc sức cười: “Nếu đệ có bản b liên hôn với Bắc Yên, ngăn chặn ý đồ của chúng thì cũng xem như ghi công sử sách. Bất quá làm huynh ta phải nhắc nhở đệ: Luật Đại Ân, người ngoại tộc không lập hậu, huyết thống ngoại tộc không thể lập thái tử. Cũng chính là nói, dù đệ có cưới Mộ Dung Bảo Chân thật, nàng ta cũng không thể làm hoàng hậu, con của hai đứa cũng không thể làm thái tử, đệ có thể tưởng tượng được chứ?”

Lý Phù Sơ cảm thấy như nghìn cân treo trên người.

Hắn nắm chặt, lại thả lỏng, lại nắm chặt tay, gian

nan gậtdầu: “Đệ sẽ dốc toàn lực.”

Lý Phù Dao nhìn đệ đệ, mỉm cười nói: “Vậ buông tay đi!”

Ai ngờ, Lý Phù Sơ vừa rời khỏi Lạc Dương đã bị phục kích.

Muốn giết hấn, là người Bắc Yên.

Lý Phù Sơ trong lúc giao chiến bị thương, trở lại cung không lâu đã thấy Mộ Dung Bảo Chân hai mắt ướt đỏ chạy đến.

Nhìn nhau một chút, Mộ Dung Bảo Chân không nhịn được rơi lệ: “Người ám sát người không phải ta.”

Lý Phù Sơ không nói, mặt mũi nhắm mắt lại.

Một lúc lâu, hấn hỏi: “Bảo Chân, người muốn làm hoàng hậu Đại Ân không?”

Mộ Dung Bảo Chân thoát tiên sững sờ, sau đó gậtdầu như già tội, nói: “Muốn, ta nằm mơ cũng muốn! Ta muốn cùng người sống vai mà đứng, muốn vì người sinh con...”

“Vậ.” Lý Phù Sơ cắt đứt lời nàng: “Người đi đi?”

Nét cười trong nháy mắt rời đi, Mộ Dung Bảo Chân run rẩy nói: “Người là ý gì?”

“Người ở Trường An cũng lâu rồi, nghe lời Mộ Dung Tuy, quay về Bắc Yên đi.” Ngừng ngừng, hấn cất lực bình tĩnh nói: “Đừng quay lại Trường An nữa.”

“Người không phải đang oán Tam ca hành thích người?” Mộ Dung Bảo Chân run môi, sợ hãi nói: “Đó là ca ca của ta, ta không cách nào giết ca ca báo thù cho người. Người tức giận thì cứ đâm ta một đao đi!”

Nói xong, nàng lấy một cây dao từ eo, đưa tới trước mặt Lý Phù Sơ.

Hắn nhìn con dao, không đưa tay ra nhận. Nàng không hiểu. Hắn không hận Mộ Dung Tuy, mà là thứ nàng muốn, hắn không cách nào cho được.

Ngoại tộc không thể làm hậu, không thể sinh thái tử, buồn cười biết bao!

Mộ Dung Bảo Chân nhìn vẻ thống khổ của hắn, liền kiên quyết nói: “Nếu người không xuống tay được, vậy để ta!”

Nói xong, nàng rút dao, mạnh mẽ đâm xuống đầu vai mình.

Lý Phù Sơ ngẩn người, chờ hắn phản ứng lại đã kịp đưa tay qua, tay không cầm lấy con dao trong tay nàng.

Lưỡi dao sắc nhọn cách vai nàng một tấc miễn cưỡng dừng lại, Lý Phù Sơ lỏng tay ra, không để ý tay mình bị lưỡi dao cắt đến máu tươi xối xả.

Máu tươi chói mắt nàng, nàng sợ hãi nước mắt rơi như ngọc: “Người làm gì vậy chứ, người chê ta chưa đủ đau lòng sao!”

Thấy bộ dạng nàng, Lý Phù Sơ động tâm, không để

tâm thương thế, ôm nàng vào lòng.

Mộ Dung Bảo Chân cũng siết chặt hẳn.

“Đừng khóc, trăm càng đau lòng.” Hấn nói.

“Phu quân...”

Lý Phù Sơ bật cười: “Cái này, gọi quá sớm rồi?”

“Ta mặc kệ, người cho ta thời gian, ta về Bắc Yên cầu xin phụ hoàng để người đồng ý chúng ta!” Nói xong nàng lại vùi mặt vào vai hấn, lau lau nước mắt, lúc này mới trừng mắt đỏ cảnh cáo: “Sau khi ta đi, người phải thủ thân như ngọc, không được tìm nữ nhân khác! Nhìn cũng không được nhìn!”

“...Được.” Nếu nàng có thể thuyết phục Bắc Yên vương, vậy hấn sẽ thuyết phục đám triều thần cổ hủ, đến khi cả hai không còn trở ngại.

Mộ Dung Bảo Chân khịt khịt mũi, nín khóc cười: “Người kiên trì một chút, ta nhất định không phụ sự mong chờ của người.”

“Ừ, được.”

... .

Việc thành thân của Lý Phù Sơ cùng Mộ Dung Bảo Chân thực sự dấy lên làn sóng thần ở cả hai nước. Hai nước là địch thủ lâu năm chưa từng một ngày đoàn kết: Không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý!

Bắc Yên không nở gả công chúa xa, mà Đại Ân cũng quyết không lập ngoại tộc làm hoàng hậu, song

phương chướng khí nháo nhằng, giăng co không xong.

Chớp mắt qua được hơn nửa năm, cuối thu, mưa không ngớt.

Mộ Dung Bảo Chân cả người ướt nhẹp xuất hiện trước mặt hắn.

Lý Phù Sơ kinh ngạc nhìn nàng, đột nhiên nở nụ cười: “Lại mơ thấy nàng.”

Ai ngờ sau một khắc, Mộ Dung Bảo Chân đã phi thân lại, ôm chặt hắn.

“Không phải mơ, là ta lén chặt đến.” Nàng vùi đầu vào lồng ngực hắn, trầm thấp cười, lại giương đôi mắt long lanh, nghiêm túc nói: « Ta nhớ chàng, rất nhớ chàng! »

Lý Phù Sơ sờ sờ mặt nàng, lập tức khóe mắt ướt đỏ, đau lòng nói: « Nàng gầy đi nhiều quá. »

« Thật sao, rất khó nhìn sao, xấu rồi sao? » Nàng sờ sờ mặt mình, hai má đỏ ửng: « Một đường gió mưa nên có chút tiều tụy. Bất quá phu quân ta tuần lãng thế này, khiến ta...đứng không vững.. »

Nàng thanh âm mỗi lúc một nhỏ, mặt cũng tái nhợt. Lý Phù Sơ đỡ lấy thân thể vô lực của nàng, áp tay lên trán nàng, nhất thời nhíu mày.

Thật nóng, nàng phát sốt.

Mộ Dung Bảo Chân tạm thời ở lại cung.

Mùa đông bắt đầu không lâu, bên trong hoàng cung

tiếp một lão già râu bạc, theo sau là mười mấy hán tử cao to hung hãn.

Lão râu bạc chuyển động vài vòng quanh người Lý Phù Sơ, trừng mắt trầm giọng nói: « Nhìn cũng không tồi. »

Mười mấy hán tử phía sau liền bất mãn: « Tên này nhìn quá yếu ớt, một tay cũng có thể quật ngã! Nam nhân không thể chỉ nhìn tướng mạo, đặc biệt là nam nhân của tiểu muội! »

Lý Phù Sơ ưu nhã, lạnh nhạt nói: « Trẫm không kém không yếu, các hạ cứ thử liền biết. »

...Sau một nén nhang, đám thân hữu đã ngã hết một nửa.

Lý Phù Sơ phủ bụi trên người, khiêm tốn nói: « Các vị nhường rồi. »

Lão râu bạc nhìn hán tử một lúc sau, thở dài một tiếng, mới thả mềm ngữ điệu: « Để Bảo Chân đến gặp trẫm. »

Hai bên hội đàm, nói chuyện suốt đêm.

Hừng đông, Mộ Dung Bảo Chân lau nước mắt, lưu luyến không rời theo cả đoàn thân hữu về Bắc Yên.

Câu chuyện đến đây là hết?

Không không không.

Song phương chỉ định ba năm, trong ba năm nếu hai bên không giao chiến cũng không qua lại, nếu sau

ba năm hai người vẫn yêu nhau, vậy Bắc Yên sẽ đồng ý hôn sự.

Cùng với đó điều kiện của Bắc Yên là: Đình chiến nghỉ ngơi, cho phép thông thương, dùng da chồn nhân sâm cùng quánh thạch Bắc Yên đổi lấy lương thảo Đại Ân. Mộ Dung Bảo Chân nếu gả sang sẽ phải là Hoàng hậu.

Đây xem như là nhượng bộ lớn nhất từ phía Bắc Yên.

Lý Phù Sơ suy nghĩ chốc lát vẫn đồng ý. Tuy những điều kiện khác đều ổn, nhưng bắt hấn và nàng phải xa nhau tận ba năm không gặp, thật có chút khó khăn...

Ba năm sau, Mộ Dung Bảo Chân lại lên đường, một lần nữa đến Trường An.

Chỉ là lần này, nàng vĩnh viễn sẽ không rời đi nữa.

Cái gì? Người nói Mộ Dung Bảo Chân là nữ tử ngoại tộc, không thể làm hoàng hậu?

Bảo Chân công chúa nói nàng theo họ phu quân, đổi làm họ Lý, Lý Bảo Chân.

Người Hán không phải nói « đi không đổi tên ngời không đổi họ » sao? Nàng vì được ở bên phu quân mà đến tên cha mẹ ban cho cao quý vậy còn đổi đi, các người còn có lý do gì mà chán ghét nữa?

Tóm lại là, giai thoại kết thúc trong vui vẻ.

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 56**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)